NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. ROBB

SMRTÍCÍ NESMRTELNOST

„Krása a mládí se pro někoho mohou stát osudnými...“

Smrtící dar krásy
Byron

Učiň mne nesmrtelným svým polibkem.
Christopher Marlowe

Kapitola první

Co ji to jen popadlo s těmi vdavkami? Eva nechápala, jak k tomu rozhodnutí vlastně došla. Je přece prokrista policistka! Celých deset let, co je u policie, byla skálopevně přesvědčena, že poldové by měli zůstat svobodní a bez závazků, aby se mohli plně soustředit jen na svou práci. Bylo šílené představit si, že by dělila svůj čas, energii a citové zaujetí mezi nároky, jež s sebou nese prosazování zákona, a požadavky rodiny.

Obě povolání – a z toho, co vypozorovala, bylo Evě jasné, že manželství je v podstatě zaměstnání – jsou neuvěřitelně náročná a mají nekončící pracovní dobu. Co na tom, že se píše rok 2058 a že žijeme v osvícené, technicky vyspělé době. Manželství se ošidit nedá. To slovo pro ni začínalo být synonymem hrůzy.

Jenže už je to tak. Je překrásný den uprostřed léta – jeden z jejích nemnoha drahocenných dnů volna – a na ni čekají nákupy. Otřásla se.

A to ne ledajaké nákupy, připomněla si a sevřel se jí žaludek. Jde si koupit svatební šaty.

Pravděpodobně přišla o rozum.

Ale za všechno může Roarke. Nachytal ji ve slabé chvilce. Crčela z nich krev a oba byli samá modřina. Když je chlap dost chytrý a prohnaný, aby si k žádosti o ruku vyčíhl vhodný okamžik a místo, pak to má ženská předem prohrané.

Nebo alespoň ženská jako Eva Dallasová.

„Tváříš se, jako bys měla v úmyslu rozdat si to holýma rukama s celou bandou gangsterů.“

Eva si nazula botu a rychle po něm střelila pohledem. Je až příliš hezký, pomyslela si. Tak atraktivní vzhled by měl být trestný. Mužný obličej, ústa básníka, vražedně modré oči. Hustá hříva černých vlasů. A pokud se člověku podaří odtrhnout zrak od jeho tváře, pak zjistí, že i jeho tělo je nesmírně působivé. Když k tomu přidáte ještě ten lehký irský přízvuk v jeho hlase, máte ho tu v celé jeho ďábelské nádheře.

„To, co mám v plánu, je daleko horší, než poradit si s nějakým tím gangsterem.“ Eva slyšela, jak kňouravě zní její hlas, a zlostně se zamračila. Kňourání nebylo jejím stylem. Jenže pravda byla taková, že by si to raději rozdala v poctivém pěstním souboji s nějakým nabuzeným narkomanem, než aby s někým probírala délku šatů.

No jo, šatů, prokrista!

Zdusila v sobě zaklení a přivřenýma očima sledovala, jak se k ní blíží rozlehlou ložnicí. Dokázal způsobit, že se s ním v některých chvílích cítila jako úplný hlupák. Jako například teď, když se vedle ní posadil na jejich společnou širokánskou postel.

Vzal ji za bradu. „Jsem do tebe blázen.“

Ano, tak je to. Tenhle muž se smyslnýma modrýma očima, silný a nádherný, který má v sobě něco z Raphaelova padlého anděla, ji miluje.

„Roarkeu.“ Usilovně se snažila, aby jí neunikl povzdech. Pohled do hlavně laserové zbraně v rukou šíleného mutanta v ní probouzel daleko méně strachu, než nutnost vyrovnávat se s tak silnými city. „Ale jo, půjdu do toho. Slíbila jsem to přece.“

Jeho tmavé obočí se nakrčilo. Čím to, že si vůbec není vědoma, jak jí to sluší, když tady tak nasupeně sedí, špatně zastřižené světle hnědé vlasy rozcuchané, jak si je stále prohrabává svýma neklidnýma rukama, a mezi očima barvy brandy se jí krabatí jemné vrásky rozčilení a nejistoty.

„Evo, miláčku.“ Lehčeji políbil, jednou na zlostně našpulené rty a podruhé na něžný důlek na bradě. „Nikdy jsem o tom ani v nejmenším nepochyboval.“ Ve skutečnosti ho pochyby neopustily ani na chvíli. „Musím dnes zařídit několik věcí. Přišlas pozdě, a tak jsem ani neměl příležitost zeptat se tě, co máš dneska v plánu.“

„Sledovali jsme Binese až do tří do rána.“

„Dostali jste ho?“

„Vběhl mi přímo do náruče.“ Usmála se, ale byl to úsměv lovce, temný a zlověstný. „Ten všivý vrah v ní zkrotí jak beránek.“

„Gratuluju.“ Poklepal ji po rameni a vstal. Sestoupil po několika schůdcích k oblékáme a začal se probírat bohatým výběrem svých sak. „A dnes? Budeš psát hlášení?“

„Dnes mám volno.“

„Opravdu?“ Radostně se k ní obrátil, v rukou nádherné hedvábné sako, černé jako uhel. „Jestli chceš, můžu odpoledne zrušit pár schůzek.“

Což znamená, že by musel svést několik bitev, pomyslela si Eva. V Roarkeově světě znamenal obchod složitou válku o zisk. „Jsem už zadaná.“ Podvědomě se znovu zamračila. „Čekají mě nákupy,“ zamumlala. „Svatební šaty.“

Přes ústa mu přelétl rychlý úsměv ulehčení. Takové plány mu od ní zněly jako vyznání lásky. „Pak už se nedivím, že jsi tak rozmrzelá. Říkal jsem ti, že se o to postarám.“

„Svoje svatební šaty si vyberu sama. A taky si je sama zaplatím. Neberu si tě pro tvoje zatracené prachy.“

S úsměvem k ní přistoupil, elegantní ve svém skvostném saku. „A pročpak si mě tedy berete, poručíku?“ Zamračila se ještě víc, ale on byl trpělivý. „Mám ti dát vybrat z několika možností?“

„Protože se nikdy nespokojíš s odmítnutím,“ zahučela Eva a zabořila ruce do kapes u džínsů.

„Jen půl bodu. Zkus to ještě jednou.“

„Protože jsem zešílela.“

„Tak za takovouhle odpověď zájezd do Světa tropů na Star 50 nevyhraješ.“

Na rtech se jí objevil váhavý úsměv. „Možná tě miluju.“

„Možná ano.“ Spokojen s touto odpovědí položil ruce na její pevná ramena. „Kolik času ti to může zabrat? Stačí, když si do počítače vložíš pár nákupních programů, prohlédneš nějakých deset vhodných modelů a objednáš si domů ty, co se ti zalíbí.“

„Takhle jsem to původně plánovala.“ Obrátila oči v sloup. „Jenže Mavis mi to překazila.“

„Mavis.“ Roarke poněkud zbledl. „Evo, neříkej mi, že jdeš nakupovat s Mavis.“

Jeho reakce jí trochu zvedla náladu. „Má jednoho přítele. Je to návrhář.“

„Proboha!“

„Tvrdí o něm, že je to hotový kouzelník. Potřebuje prorazit, aby si udělal jméno. Má v Soho malou dílnu.“

„Vyvlíkni se z toho. Jinak vypadáš docela dobře.“

Zlomyslně se zašklebila. „Máš strach?“

„Hrozný.“

„V tom případě jsme vyrovnáni.“ Potěšena tím, že ho přece jen dostala, se k němu naklonila a políbila ho. „Takže teď si můžeš pár týdnů lámat hlavu tím, co si v náš velký den na sebe navléknu. Já už musím běžet.“ Pohladila ho po tváři. „Za dvacet minut máme schůzku.“

„Evo!“ Roarke ji chytil za ruku. „Neprovedeš žádnou pošetilost, viď, že ne?“

Vykroutila se mu. „Vdávám se přece, nebo ne? Co pošetilejšího ještě můžu vyvést?“

Doufala, že se Roarke bude celý den smažit ve vlastní šťávě. Už myšlenka na manželství jí naháněla hrůzu, a co teprve svatba a svatební přípravy – kytice, šaty, hudba, hosté. To bylo ještě daleko děsivější.

Odsvištěla do města ve svém lexu. Cestou musela se zaklením prudce zabrzdit, protože jí do jízdní dráhy nečekaně vjel pouliční prodavač se svým kouřícím klouzákem, a jako by to ještě nestačilo, pach z převařených sojadogů jí zdvihl už tak dost nervozitou roztřesený žaludek.

Zvukovou kulisu vnitřního města narušilo houkání Bleskového taxíku a nadávky, linoucí se z jeho reproduktoru. Skupina turistů, vybavených miniaturními kamerami, computermapami a dalekohledy kulila oči na řítící se vozy. Eva si s pobavením všimla dlouhoprstého pouličního zloděje, který si mezi nimi razil cestu.

Až se turisté vrátí zpět do hotelu, zjistí, že jsou o pár kreditů chudší. Kdyby měla víc času a našla místo, kde by mohla zastavit, možná by toho pobertu trochu prohnala. Než se však stačila vzpamatovat, zmizel na svých vzduchových bruslích v davu o několik bloků dál.

Takový je New York, povzdechla si s úsměvem. Můžeš se do něj vydat jen na vlastní riziko.

Milovala to město – davy lidí na ulicích, hluk, neustálý hektický shon. Člověk tu není nikdy sám, ale jen zřídka se s někým sblíží. Proto sem taky kdysi přišla.

Ne že by tolik stála o společnost, ale příliš mnoho prázdného prostoru a příliš mnoho samoty ji znervózňovalo.

Přišla do New Yorku, aby se stala policistkou, protože věřila v pořádek; potřebovala jej, aby přežila. Temné chvíle a prázdná místa svého mizerného dětství zneužívaného dítěte sice nemohla změnit, ale mohla změnit sebe. Získala nad svým životem kontrolu, stala se skutečnou osobou, jíž nějaká anonymní sociální pracovnice kdysi přiřkla jméno Eva Dallasová.

A nyní ji čeká další proměna. Za několik týdnů přestane být pouhou Evou Dallasovou, poručíkem z oddělení vražd. Bude z ní Roarkeova manželka. Jak obě úlohy zvládne, to pro ni bylo větším tajemstvím než kterýkoli z případů, jenž se kdy objevil na jejím pracovním stole.

Ani jeden z nich dvou neví, jaké to je mít rodinu, být rodinou, vytvořit rodinu. Poznali jen krutost, týrání a lhostejnost. Je možné, že právě tohle je spojuje? Oba moc dobře věděli, jaké to je nic nemít, nic neznamenat, znát jen strach, hlad a zoufalství – a oba ze sebe dokázali něco udělat.

Poutala je k sobě pouhá vzájemná potřeba? Potřeba sexu, lásky a vzájemného splynutí, mnohem hlubšího, než kdy tušila, že vůbec může být?

Otázka pro doktorku Mirovou, vzpomněla si na policejní psychiatričku, se kterou se často radívala.

Pro tuto chvíli se však Eva rozhodla nemyslet ani na minulost, ani na budoucnost. Přítomnost byla sama o sobě komplikovaná už tak dost.

Tři bloky od Greene Street využila příležitosti a vmáčkla se na volné parkovací místo. Prohledala kapsy a vyštrachala několik kreditů, jichž se staromódní parkovací automat směsicí monotónních debilních tónů dožadoval, a nacpala mu jich do chřtánu přinejmenším tolik, aby to stačilo na dvě hodiny.

Kdyby to snad mělo trvat déle, stejně by byla zralá na blázinec, a nějaké předvolání na dopravní inspektorát by jí tím pádem bylo ukradené.

Zhluboka se nadechla a rozhlédla se po okolí. Tak hluboko do vnitřního města se nedostala příliš často. K vraždám docházelo všude, ale Soho bylo uměleckou baštou mladých, kteří se pokoušeli prorazit, a své neshody většinou řešili v debatách nad sklenkou levného vína či šálkem černé kávy.

Právě teď bylo Soho plné léta. Pouliční prodavači květin nabízeli záplavu růží, od klasicky červených a růžových až po pruhované hybridy. Na ulici bzučel dopravní ruch, duněl nad hlavou, supěl po chvějících se nadjezdech. Chodci se zdržovali většinou na malebných chodnících, ačkoli přepravní pásy byly také plné. Více než jinde tu byly vidět vlající róby, jež sem nedávno dorazily z Evropy, umělecké sandály, ozdobné pokrývky hlavy a zářivé šňůrky zavěšené v ušních lalůčcích a sahající až po lopatky.

Na každém rohu a podél obchodů vystavovali výtvarníci své akvarely, olejomalby a počítačová díla, a soupeřili s pouličními prodavači potravin, kteří nabízeli hybridní ovoce, mražený jogurt či nekontaminovaná zeleninová pyré bez konzervačních látek.

Specialita Soho, příslušníci sekty Čistých, pluli po chodnících a vířili prach ve svých sněhově bílých dlouhých hábitech. Oči jim žhnuly a hlavy měli vyholené. Eva věnovala jednomu obzvlášť zbožně vyhlížejícímu prosebníkovi pár kreditů a byla odměněna oblažujícím úsměvem a naleštěným oblázkem.

„Čistou lásku," popřál jí stoupenec sekty. „Čistou radost."

„Jo, díky," zamumlala Eva a ustoupila stranou.

Aby našla Leonarda, musela se kousek vrátit. Návrhář se slibnou budoucností měl ateliér ve třetím patře. Výloha vedoucí do ulice byla přecpána módními výstřelky a byla plná barevných skvrn, pruhů a tvarů, z nichž se Evě zkroutil žaludek. Sama inklinovala spíš k jednoduchým věcem – k nudným hadříkům, jak je nazývala Mavis.

Vyjela přepravním pásem nahoru, aby si Leonardovy výtvory prohlédla zblízka, ale ani tak nenabyla pocitu, že by s ním sdílela stejný vkus.

Když zírala na všechno to peří, korálky a kombinézy z obarvené pryže, svírání žaludku ještě zesílilo. Jakkoli bylo lákavé šokovat Roarkea, nehodlala se kvůli tomu vdávat v neonově zbarvené gumě.

To ale nebylo zdaleka všechno. Leonardo zřejmě pokládal za nutné udělat na své zákazníky opravdu silný dojem, a tak se ve středu výlohy nacházela přízračně bílá figurína bez tváře, na níž byla naaranžována spousta průhledných šátků, jež vytvářely tak dramatické světelné efekty, až se zdálo, že materiál je živý.

Eva přímo cítila, jak se jí plazí po těle.

Otřepala se. *Jen pryč z tohohle pekla*, pomyslela si. Obrátila se s jedinou myšlenkou: co nejrychleji odsud zmizet – a narazila do Mavis.

„Jeho věci působí tak frigidně." Mavis Evu přátelsky, leč nekompromisně objala kolem pasu a zasněně se zahleděla do výkladu.

„Hele, Mavis…"

„Aon sám je tak neuvěřitelně kreativní. Viděla jsem, co dokáže vykouzlit na obrazovce. Je to prostě bomba!"

„Jo, jasně, bomba. Hele, já myslím, že…"

„Dokáže se vcítit do té nejvnitrnější duše," pokračovala Mavis spěšně. Moc dobře totiž chápala, co se děje v duši její přítelkyně, a bylo jí jasné, že se Eva chystá vzít do zaječích. Mavis Freestoneová, ve své bílozlaté kombinéze a na třípalcových vzduchových platformách štíhlá a vznosná jako víla, pohodila černou hřívou s bílými pramínky a s úsměvem zhodnotila pohledem svou oponentku. „Udělá z tebe tu nejfantastičtější nevěstu v New Yorku."

„Mavis." Eva přimhouřila oči, aby zabránila dalšímu přerušení. „Chci prostě jen něco, v čem se nebudu cítit jako idiot."

Mavis zářila sebedůvěrou a nové tetování ve tvaru okřídleného srdce na paži jako by zatřepetalo křídly, když si položila ruku na srdce. „Dallasová, důvěřuj mi."

„Ne," protestovala Eva, když ji Mavis táhla zpět k přepravnímu pásu. „Myslím to vážně, Mavis. Objednám si něco přes počítač."

„Jen přes mou mrtvolu," zamumlala Mavis, pochodovala ke vchodu do domu a táhla Evu za sebou. „To nejmenší, co můžeš udělat, je podívat se na jeho práci a promluvit si s ním. Dej mu, sakra, šanci."

Ohrnula horní ret, jenž, zvýrazněný rtěnkou v rudohnědé barvě, byl mocnou zbraní. „Nebuď taková netýkavka, Dallasová."

„No tak dobrá, když už jsem ksakru tady.“

Zardělá úspěchem houkla Mavis vítězně do pípající bezpečnostní kamery: „Mavis Freestoneová a Eva Dallasová k Leonardovi.“

Domovní dveře se s drhnutím otevřely. Mavis zamířila přímo ke staré drátěné zdviži. „Tenhle barák je nefalšované retro. Myslím, že by v něm Leonardo měl zůstat bydlet i potom, až prorazí. Od umělců se čeká, že budou excentričtí.“

„Jasně.“ Eva zavřela oči a celou dobu, co zdviž s nárazy stoupala, se modlila. Zpátky to rozhodně vezme po schodech.

„A teď žádné předsudky,“ poručila jí Mavis. „Nech Leonarda, ať se o tebe postará. Miláčku!“ Radostně vyplula z miniaturního prostoru výtahu do rozlehlé místnosti plné barevné změti. Eva ji musela obdivovat.

„Mavis, holubičko moje!“

Pak Eva na chvíli oněměla. Muž s oním uměleckým jménem měřil skoro dva metry a byl mohutný jako maxibus. Z hábitu bez rukávů a v oslepujících barvách západu slunce na Marsu vystupovaly ohromné vlnící se bicepsy. Tvář měl širokou jako měsíc, bronzově zbarvená pokožka, napjatá jako kůže na bubnu, těsně obepínala ostře vystupující lícní kosti. Zářivě se usmíval a jeho oči byly jako dvě zlaté mince.

Uchopil Mavis do náruče, zvedl ji a prudce a půvabně s ní zavířil dokola. Pak ji políbil, dlouze a hluboce, způsobem, který Evě napověděl, že ty dva spojuje mnohem víc než jen společná láska k módě a umění.

„Leonardo!“ Zářic štěstím prohrábla Mavis pozlacenými konečky prstů jeho pevné kadeře sahající až na ramena.

„Panenko moje!“

Evě se při tom jejich vzájemném cvrlikání nějak podařilo potlačit smích, ale aspoň obrátila oči v sloup. Nyní už neměla nejmenších pochyb. Mavis je znovu zamilovaná.

„Ty tvoje vlasy jsou úžasné.“ Leonardo projel láskyplně prsty o velikosti sojadogů Mavisinu pruhovánu hřívu.

„Doufala jsem, že se ti to bude líbit,“ pípla a hned pokračovala. „Tohle…“ Následovala dramatická pauza, jako by se chystala představit svého pinče, jenž sklidil několik ocenění na výstavách psí krásy. „…je Eva Dallasová.“

„Ach ano, naše nevěsta. Rád vás poznávám, poručíku Dallasová.“ Jednou rukou stále objímal Mavis kolem pasu, zatímco druhou napřáhl k Evě, aby jí potřásl pravicí. „Mavis mi o vás hodně vyprávěla.“

„Jo?“ Eva úkosem pohlédla na přítelkyni. „O vás mi toho zas tak moc neřekla.“

Zasmál se dunivým smíchem, jehož ozvěna zněla Evě v uších, ještě když se i jí roztáhly rty do úsměvu. „Moje holubička je tak trochu tajnůstkářka. Nabídnu vám nějaké občerstvení,“ prohlásil a s nečekaným půvabem odvířil v oblaku barev.

„Je úžasný, viď?“ pošeptala jí Mavis a oči jí zamilovaně hořely.

„Ty s ním spíš!“

„Nevěřila bys, jak… je vynalézavý. Jak…“ Mavis vydechla a pohladila se po ňadrech. „Ten chlap je sexuální kouzelník.“

„Nechci o tom nic slyšet. Absolutně mě to nezajímá.“ Eva nakrabatila obočí a pozorně se rozhlédla po místnosti.

Byla široká, s vysokým stropem, přeplněná záplavou dlouhých kusů látek. Duhy fuchsiově červených odstínů, ebenově černé vodopády, světle zelená oblaka rozvěšená pod stropem, podél stěn, přes stolky a židle.

„Kristepane,“ bylo to jediné, na co se vzmohla.

Všude se kupily misky a tácky plné třpytivých stužek, pásků a knoflíků. Kolem se povalovaly šerpy, opasky, klobouky a závoje spolu s napůl dokončenými oděvy z blýskavých látek a šněrovačkami.

Bylo to tu cítit, jako kdyby se výrobna kadidel zkřížila s květinářstvím.

Obcházela ji hrůza.

Trochu pobledlá se obrátila k Mavis. „Mavis, mám tě moc ráda. Možná jsem ti to ještě nikdy neřekla, aleje to tak. A teď odcházím.“

„Dallasová!“ Mavis se zachichotala a uchopila ji za loket. Na tak malou ženu byla překvapivě silná. „Uklidni se. Vydýchej to. Zaručuju ti, že Leonardo pro tebe něco vymyslí.“

„Právě z toho mám strach, Mavis. Příšerný strach.“

„Ledový čaj s citronem,“ oznámil Leonardo zpěvavě, když se za závěsem z umělého hedvábí vynořil s tácem a skleničkami. „Prosím, prosím, posaďte se. Nejprve se trochu uvolníme a seznámíme se.“

Eva nespouštěla oči ze dveří a uvelebila se jen na okraji židle. „Hele, Leonardo, Mavis vám možná přesně neobjasnila situaci. Víte, já jsem…“

„Jste detektiv z oddělení vražd. Četl jsem o vás,“ navázal plynně Leonardo, usazený na zakřivené pohovce s Mavis uvelebenou na klíně. „Váš poslední případ byl v centru pozornosti médií. Musím přiznat, že mě fascinoval. Pracujete s hádankami, poručíku, stejně jako já.“

Eva ochutnala čaj a zamrkala překvapením, když zjistila, že má plnou, bohatou chuť a je nesmírně lahodný. „Vy pracujete s hádankami?“

„Samozřejmě. Pohlédnu na ženu a představím si, jak bych ji chtěl vidět oblečenou. Pak musím přijít na to, kým ve skutečnosti je, čím je, jak žije. Jaké jsou její naděje, představy, jak vidí samu sebe. A pak to všechno musím vzít a každý kousek poskládat tak, abych stvořil její vzhled. Její image. Na počátku je pro mě tajemstvím, které toužím vyřešit.“

Mavis si bez zábran slastně povzdechla. „No, není kouzelník, Dallasová?“

Leonardo se uchechtl a zatahal Mavis za ušní lalůček. „Tvá přítelkyně si dělá starosti, holubičko moje. Má strach, že ji obléknu do křiklavě růžové s flitry.“

„To zní skvěle,“ nadchla se Mavis.

„Pro tebe.“ Zaostřil své zářivé oči zpátky na Evu. „Takže vy se chystáte si vzít toho tajemného a mocného Roarkea.“

„Už to tak vypadá,“ zamumlala Eva.

„Seznámila jste se s ním při vyšetřování jednoho případu. DeBlassova případu, je to tak? A očarovala jste ho svýma oříškovýma očima a seriózním úsměvem.“

„Takhle bych to zrovna neřekla…“

„Ne, vy ne,“ pokračoval Leonardo, „protože se nevidíte jeho očima. Nebo mýma. Jste silná, statečná, spolehlivá a něco vás trápí.“

„A vy jste návrhář, nebo psychoanalytik?“ zeptala se Eva popuzeně.

„Jedno se bez druhého neobejde. Povězte mi, poručíku, jak se Roarkeovi podařilo vás získat?“

„Nejsem žádná výhra,“ odsekla a postavila sklenici na stůl.

„Skvělé.“ Spráskl ruce a téměř se rozplakal. „Oheň a nezávislost, maličko strachu. Bude z vás fantastická nevěsta. Teď se dáme do práce.“ Povstal. „Pojďte se mnou.“

Zvedla se. „Poslyšte, nemá cenu mrhat vaším i mým časem. Mám v úmyslu…“

„Pojďte se mnou,“ opakoval a vzal ji za ruku.

„Alespoň to zkus, Evo.“

Kvůli Mavis se tedy nechala Leonardem odvést kolem hromad látek do obdobně chaoticky vyhlížející dílny, umístěné na druhé straně podkroví.

Když spatřila počítač, začala se cítit o něco lépe. Konečně něco, čemu rozumí. Pak se ale rozhlédla a všechny ty kresby, které vytvořil, přišpendlené a přilepené na každém volném místě na stěně, jí o nově nabytou odvahu hned zase připravily.

To už by raději vzala zavděk i fuchsiovou červení s flitry.

Modelky s protaženými těly přehnaných proporcí vypadaly jako mutanti. Některé byly přizdobené peřím, jiné zase barevnými kameny. Jen několik z nich mělo na sobě něco, co by se při troše dobré vůle dalo nazvat oděvem, ovšem tak výstředního stylu, že vypadaly, jako by se chystaly na maškarní bál – nemožně špičaté límce, sukně těch nejskromnějších rozměrů, kombinézy, jež byly v podstatě druhou kůží.

„Nápady pro mou první přehlídku. Móda na nejvyšší úrovni je vlastně pokřiveným obrazem reality, víte? Čím odvážnější, neotřelejší, nemožnější, tím lepší.“

„Jsou úžasné.“

Eva ohrnula nad Mavisinou poznámkou ret a založila si ruce na prsou. „Bude to jen malý, jednoduchý obřad doma.“

„Hm.“ Leonardo už seděl u svého počítače a s působivou obratností ovládal klávesnici. „Tak například tohle…“ Vytvořil kresbu, při jejímž spatření ztuhla Evě krev v žilách.

Šaty měly odstín čerstvé moči a byly obšity volány v barvě bláta, které splývaly od výstřihu s vlnitým okrajem po zašpičatělý dolní lem, z něhož visely kameny o velikosti dětské pěsti. Rukávy přiléhaly tak těsně, že si Eva byla jista, že by jí musely zaškrtit tepnu.

Pohled zezadu jí nabídl hluboký výstřih, sahající až pod pás a lemovaný jemným peřím.

„…se k vám vůbec nehodí," dokončil Leonardo větu a zplna hrdla se rozesmál její pobledlé tváři. „Omlouvám se. Nedokázal jsem odolat. Pro vás… tu mám jen takový náčrtek. Něco štíhlého, protáhlého, jednoduchého. Silueta antického sloupu, nic přejemnělého."

Zatímco mluvil, začaly se na obrazovce formovat linie a tvary. Eva jej sledovala s rukama vraženýma hluboko do kapes.

Vypadají tak jednoduše, uvažovala. Dlouhé linie, na živůtku jen nepatrně projmuté, rukávy končící měkce zaoblenými okraji kousek nad zápěstím. Stále mu však nevěřila a čekala, kdy začne přidávat ty svoje blázniviny.

„Prohlédněte si je ze všech stran," řekl a znovu jí nabídl pohled zezadu, stejně elegantní jako předek šatů, s rozparkem ke kolenům. „Vlečku nejspíš chtít nebudete."

„Vlečku?"

„Ne," usmál se a střelil po ní pohledem. „Určitě ne. Bude stačit něco na hlavě, na vlasech."

Eva zvyklá na posměšné komentáře, si projela prsty vlasy. „Můžu je něčím zakrýt, když bude třeba."

„To v žádném případě. Moc vám sluší."

Ruka jí ohromením poklesla. „Opravdu?"

„Jistě. Potřebujete je jen trochu vytvarovat. Znám někoho, kdo by…" Zatím to odložil stranou. „Ale jejich barva, všechny ty odstíny hnědé a zlaté, krátký sestřih a krotký styl se k vám velmi hodí. Bude stačit, když se jen trochu upraví." Přimhouřenýma očima ji pozorně studoval.

„Ne, ne, nic na hlavě, žádný závoj," zahučel nakonec. „Váš obličej bude úplně stačit. Teď co se týče barvy a materiálu. Musí to být hedvábí, velmi kvalitní." Malinko se zašklebil. „Mavis mi řekla, že to nebude platit Roarke."

Eva se prudce napřímila. „Jsou to *moje* šaty."

„Je jako umanutá," poznamenala Mavis. „Co pro Roarkea znamená pár tisíc?"

„O to nejde…"

„Ne, opravdu ne.“ Leonardo se znovu usmál. „Nějak to uděláme. Co barva? Myslím, že bílá ne, ta je pro odstín vaší pleti příliš silná.“

Hryzal se do rtu, procházel barevnou paletu a experimentoval. Eva fascinovaně sledovala, jak se barva šatů mění ze sněhově bílé v krémovou, pak v bledě modrou, jasně zelenou a celou škálu odstínů mezi nimi. Přestože Mavis nad některými odstíny vyrážela výkřiky nadšení, Leonardo jen vrtěl hlavou.

Rozhodl se pro bronzovou.

„Tuhle. Ano, to je ona. Je jako vaše pleť, vaše oči, vaše vlasy. Budete velkolepá a zářící. Bohyně. Budete k nim potřebovat náhrdelník, alespoň tři čtvrtě metru dlouhý. Nebo ještě lépe dvojitý – jeden šedesát centimetrů a drahý pětasedmdesát. Nejlépe z mědi, s barevnými polodrahokamy. Rubíny, citríny, onyxy. Ano, ano, a taky karneoly a několik turmalínů. Promluvte si s Roarkem o špercích.“

Evě bylo odjakživa naprosto lhostejné, co má na sobě, nyní se však přistihla, že po těchto šatech touží. „Jsou překrásné,“ pronesla opatrně a začala v duchu počítat, kolik má na kontě. „Jen si nejsem jista. Přece jen, hedvábí… Aby to nebylo nad mé možnosti.“

„Dostanete ty šaty ode mě zadarmo, když mi něco slíbíte.“ S potěšením sledoval, jak se jí do očí vkrádá ostražitost. „A sice, že mi dovolíte navrhnout šaty pro Mavis, která vám půjde za družičku, a že použijete mé návrhy pro svou výbavu.“

„Na žádnou výbavu nepomýšlím. Mám co na sebe.“

„To, co máte, se hodí pro Evu Dallasovou,“ upozornil ji. „Roarkeova manželka bude potřebovat něco úplně jiného.“

„Možná se nějak dohodneme.“ Uvědomila si, jak hrozně po těch zatracených šatech touží. Už se v nich viděla.

„Skvělé. Takže se svlékněte, prosím.“

Vyskočila, jako by ji píchla vosa. „Co si myslíš, ty sprosťáku…?“

„Musím vám přece vzít míry,“ dodal Leonardo rychle na vysvětlenou. Pohled jejích očí ho přinutil vstát a o krok ustoupit. Zbožňoval ženy a chápal jejich hněv. Jinými slovy, měl z nich obavy. „Berte mě jako svého fyzioterapeuta. Nemůžu vytvořit pořádný návrh, dokud nebudu důkladně znát vaše tělo. Jsem umělec a gentleman,“ prohlásil důstojně. „Mavis tu může zůstat, jestli ke mně nemáte důvěru.“

Eva naklonila hlavu na stranu. „Poradím si s tebou sama, hochu. Jestli na mě budeš něco zkoušet, anebo jestli na to jen pomyslíš, uvidíš, co ti předvedu," broukla.

„O tom nepochybuji." Opatrně zvedl jeden přístroj. „Můj skener," vysvětlil. „Změří vás velmi přesně. Ale aby byly údaje naprosto perfektní, budete muset být nahá."

„Přestaň se hihňat, Mavis, a raději nám sem dones čaj."

„Jasně. Nahou jsem tě už stejně viděla." Mavis poslala Leonardovi pár vzdušných polibků a odběhla.

„Měl bych pár dalších nápadů… ohledně vašeho šatníku," dodal Leonardo spěšně, když se Evě zúžily panenky. „Denní i večerní šaty, společenské i pro volný čas. Kde hodláte trávit líbánky?"

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlela." Rezignovaně si vyzula boty a rozepnula džínsy.

„Pak vás tedy Roarke něčím překvapí. Počítači, vytvoř složku Dallasová, dokument jedna, míry, barvy, výška a váha." Když odhodila košili, přistoupil k ní se svým skenerem. „Nohy k sobě, prosím. Výška sto sedmdesát sedm centimetrů, váha šedesát kilo."

„Jak dlouho už spíte s Mavis?"

Nahlásil pár dalších údajů. „Asi dva týdny. Mám ji velmi rád. Pas pětašedesát centimetrů."

„Vyspal jste se s ní až po tom, co vám řekla, že její nejlepší kamarádka si bere Roarkea, nebo už před tím?"

Zachoval klid, ale v jeho zářivě zlatých očích to zajiskřilo. „Mavis pro mě není prostředkem k získání zakázky, a jestli si to myslíte, pak ji tím urážíte."

„Jen jsem si to chtěla ověřit. I já ji mám velmi ráda. Pokud máme spolupracovat, chci si být jistá, že hrajeme s otevřenými kartami. Proto…"

V té chvíli je někdo nečekaně a prudce vyrušil. Dovnitř vtrhla jako kometa žena v jednoduché, dokonale přiléhavé černé kombinéze, bezchybný chrup zuřivě vyceněný a rudé nehty zkroucené jako smrtící pařáty.

„Ty proradný mizero, ty podrazáku!" zaječela. Vyrazila kupředu jako přesně zacílená dělová koule a Leonardo před jejím skokem ve strachu mrštně a ladně uhnul. „Pandoro, vysvětlím ti to…"

„Vysvětli mi tohle!“ Obrátila svůj vztek proti Evě a zaútočila na ni svými pařáty, aby jí vydrápala oči z důlků.

Evě nezbývalo nic jiného, než poslat ji k zemi.

„Kristepane.“ Leonardo svěsil svá mohutná ramena a ustrašeně sepnul obří dlaně.

Kapitola druhá

„Musela jste ji praštit?“

Eva sledovala obracející se bělmo v ženiných očích. „Jo, musela.“

Leonardo odložil skener a povzdechl si. „Teď mi udělá ze života peklo.“

„Můj obličej, můj obličej!“ Pandora se probrala, vydrápala se na nohy a ohmatávala si bradu. „Mám tam modřinu? Je to vidět? Za hodinu mám schůzku.“

Eva pokrčila rameny. „To máte pech.“

Mezitím už Pandora přešla z jedné nálady do druhé jako splašená gazela a zasyčela mezi zuby: „Zničím tě, ty děvko! Už se nikdy neobjevíš na obrazovce ani na disku a můžeš vzít jed na to, že tě nikde nenechají ani přejít po předváděcím molu. Víš, kdo já jsem?“

To, že je nahá, Evě za těchto okolností na náladě nepřidalo. „To je mi totálně ukradené.“

„Co se to tu děje? Sakra, Dallasová, vždyť tě jenom měří… Ach!“ Mavis se sklenicemi v obou rukou strnula ve dveřích. „Pandora.“

„Ty?“ Bylo zřejmé, že zásoby Pandořina vzteku nejsou ještě zdaleka vyčerpány. Skočila po Mavis, až sklenice s čajem odletěly stranou a roztříštily se. V několika sekundách už se obě ženy válely po podlaze a rvaly jedna druhé vlasy.

„Kristepane.“ Kdyby u sebe Eva měla elektrický obušek, bez váhání by ho použila. „Nechtě toho! Zatraceně, Leonardo, pomozte mi, než se tady ty dvě zabijou.“ Eva se mezi ně vrhla a odtrhla je od sebe. Pandoře přidala čistě jen pro své potěšení jeden pořádný štouchanec do žeber. „Dostanu tě do basy, přisámbůh,“ zasyčela. Nezbývalo jí nic jiného, než si na Pandoru sednout a natáhnout se pro džínsy, aby vyndala z kapsy policejní odznak. „Dobře si ho prohlídni, ty krávo. Jsem polda. Zatím máš na kontě dvojí napadení. Chceš si k tomu připočítat ještě třetí?“

„Sundej ze mě tu svou kostnatou nahou prdel!“ pronesla Pandora.

Spíš než ten svérázný rozkaz to byl klid, s jakým ho vyslovila, co Evu přimělo, aby se zvedla. Pandora vstala, s úzkostnou pečlivostí si uhladila svou černou kombinézu, ohrnula nos a pohodila svou skvostnou hřívou ohnivých vlasů. Potom zabodla ledově chladný pohled smaragdových očí s hustými řasami do Leonarda.

„Takže jedna už ti nestačí, Leonardo. Ty ubožáku.“ Zvedla dokonale vymodelovanou bradu a pohrdavě si pohledem změřila Evu i Mavis. „Apetýt ti možná narostl, ale vkus se ti povážlivě zhoršil.“

„Pandoro.“ Otřesený Leonardo nepřestával být ve střehu. Navlhčil si rty a řekl: „Říkal jsem ti přece, že ti to vysvětlím. Poručík Dallasová je moje zákaznice.“

„Jo, tak takhle jim teď říkáš?“ vyplivla ze sebe jako kobra jed. „Myslíš, že mě můžeš prostě jen odhodit jako včerejší noviny, Leonardo? Tak to se pleteš. To já určím, kdy to mezi námi skončí.“

Lehce kulhající Mavis přikročila k Leonardovi a objala ho kolem pasu. „Nestojí o tebe a taky se bez tebe obejde.“

„Ani v nejmenším mě nezajímá, o co stojí, ale že by se beze mě obešel?“ Pandořiny plné rty se zkroutily do zlomyslného úsměšku. „Bude ti muset krapánek vysvětlit situaci, maličká. Beze mě totiž může zapomenout na to, že by se příští měsíc konala nějaká módní přehlídka těch jeho ubohých hadříků. A bez přehlídky nic neprodá, nebu-

de moct zaplatit za materiál, který nakoupil z pěkně tučné půjčky, co si musel vzít.“

Zhluboka se nadechla a se zaujetím si prohlížela své polámané nehty. Zuřivost se k ní hodila stejně dokonale jako její černá kožená kombinéza. „Za tohle mi zaplatíš, Leonardo. Mám sice nabitý kalendář, ale v příštích několika dnech si určitě najdu pár minut, abych si promluvila s tvými bankéři. Co myslíš, jak se budou tvářit, až jim povím, že prostě nemohu snížit své nároky natolik, abych se prošla po molu ve tvých druhořadých modelech?“

„To mi přece nemůžeš udělat, Pandoro!“ V každém Leonardově slově bylo slyšet panické zděšení. Eva si byla jista, že na zuřící rudovlásku působí jeho strach stejně jako dávka drogy na narkomana. „Zruinovalo by mě to. Dal jsem do té přehlídky všechno. Čas, peníze…“

„Škoda, žes na to nepomyslel, než jsi sebral na ulici tuhle chudinku.“ Pandořiny oči se zúžily do dvou štěrbinek. „Myslím, že tak koncem týdne se mi podaří vmáčknout do diáře oběd s několika tvými věřiteli. Máš pár dní na to, aby sis rozmyslel, jakou hru chceš hrát, miláčku. Buď se zbavíš téhle své nové hračky, nebo poneseš následky. Víš, kde mě najdeš.“

Vypochodovala afektovaně plynulou chůzí modelky a svůj odchod korunovala hlasitým zabouchnutím dveří.

„Zatraceně!“ Leonardo se zhroutil do křesla a zakryl si tvář dlaněmi. „Načasovala to přesně, jako vždycky.“

„Nedovol jí to. Nedovol jí, aby ti ublížila. Aby ublížila nám.“ Mavis, která neměla daleko k slzám, se přikrčila u jeho nohou. „Nemá právo dál ti řídit život, vydírat tě…“ S oživením vyskočila. „To je přece vydírání, Dallasová, je to tak? Musíš ji zatknout.“

Eva dopnula poslední knoflík na košili. „Má milá, nemohu ji zatknout za to, že prohlásila, že si neobleče jeho modely. Mohu ji nechat sbalit za napadení, ale než by za ní zapadly dveře, byla by už zase venku.“

„Tohle ale přece *je* vydírání. Celý Leonardův majetek je vázán na tu přehlídku. Bez ní o všechno přijde.“

„Je mi to opravdu líto. Ale prostě se nejedná o žádný trestný čin ani o otázku osobní bezpečnosti.“ Projela si rukou vlasy. „Hele, byla na-

štvaná a vzteklá. Podle jejích očí soudím; že byla sjetá. Vsadím se, že až vychladne, rozmyslí si to.“

„Ne.“ Leonardo se v křesle vztyčil. „Bude chtít, abych zaplatil. Měla byste vědět, že jsme byli milenci. Pak naše vztahy ochladly. Několik týdnů byla mimo planetu a já si myslel, že to mezi námi skončilo. A pak jsem potkal Mavis.“ Jeho ruka nahmatala Mavisinu a sevřela ji. „Byl jsem přesvědčen, že jsme se rozešli. Mluvil jsem s Pandorou a řekl jsem jí to. Nebo jsem se o to alespoň snažil.“

„Jestli nám Dallasová nemůže pomoct, pak nám zbývá pouze jediné.“ Mavis se zachvěla brada. „Musíš se k ní vrátit. Nic jiného se dělat nedá.“ A než Leonardo stačil něco namítnout, dodala: „Přestaneme se vídat. Alespoň do přehlídky. Uvidíme, snad se nám potom podaří sesbírat rozbité kusy a slepit je dohromady. Nesmíš jí dovolit, aby šla za tvými věřiteli a zničila všechnu tvou práci.“

„Myslíš, že bych to dokázal? Být zase s ní? Dotýkat se jí? Po tom, co jsem prožil s tebou?“ Povstal. „Mavis, já tě miluju!“

„Ach.“ Oči se jí zalily slzami. „Ach, Leonardo. Teď na to není vhodná chvíle. Příliš tě miluju, než abych nečinně sledovala, jak tě ničí. Odcházím. Abych tě zachránila.“

Vyřítila se ven z místnosti. Leonardo za ní bezmocně zíral. „Jsem v pasti. Ta pomstychtivá děvka! Může mi vzít všechno. Ženu, kterou miluju, mou práci, všechno. Zabil bych ji už jen za ten pohled, který měla Mavis v očích.“ Zhluboka se nadechl a pohlédl na své ruce. „Muž se někdy nechá oklamat krásou a nevidí, co se skrývá pod ní.“

„Má to, co těm lidem řekne, opravdu takovou váhu?“ zeptala se Eva. „Kdyby ve vaši práci nevěřili, asi by vám ty peníze nepůjčovali, ne?“

„Pandora je jedna z předních modelek na této planetě. Má moc, prestiž a konexe. Pár jejích slov, zašeptaných do toho správného ucha, může člověka v mém postavení udělat nebo zničit.“ Zvedl ruku nad hlavu ke kreaci, vytvořené ze sítě a kamenů. „Pokud na veřejnosti prohlásí, že mé modely jsou druhořadé, můžu se rozloučit s vyhlídkou na jejich prodej, na který jsem tak spoléhal. Ví přesně, jak toho docílit. Na tuhle přehlídku jsem se připravoval celý svůj život. Ona to ví a ví taky, jak mě o ni připravit. A tím to určitě neskončí.“

Ruka mu bezmocně klesla. „Mavis to zatím nechápe. Pandora mi ten laserový paprsek může držet na krku po celý zbytek mé či své kariéry. Nikdy se jí nezbavím, poručíku, dokud se sama nerozhodne, že přišel čas se mnou skoncovat.“

Když se Eva konečně dostala domů, byla naprosto vyčerpaná. U Mavis ji čekal další výbuch slz a sebeobviňování, jež z ní vysál poslední zbytky energie. Avšak alespoň pro tuto chvíli uklidnila Mavis velkým balením zmrzliny a několika hodinami videofilmů a uložila ji ve svém starém bytě.

Ve snaze zapomenout na všechny emocionální bouře a vzruchy i na svět módy se odebrala přímo do ložnice a vrhla se tváří na postel. Kocour Galahad vyskočil k ní a začal vášnivě příst. Párkrát do ní šťouchl hlavou, ale když nereagovala, uvelebil se ke spánku. Roarke ji nalezl naprosto nehybnou.

„Tak jak jsi strávila den?“

„Nenávidím nakupování.“

„Ještě jsi mu nepřišla na chuť.“

„Ani o to nestojím.“ Pak jí zvědavost nedala, převrátila se na záda a pozorně se na něj zadívala. „Ty nakupuješ rád, viď? Moc rád.“

„Jistě.“ Roarke se natáhl vedle ní a pohladil kocoura, jenž se mu vydrápal na hruď. „Nakupovat věci je téměř stejně uspokojivé, jako je vlastnit. Být chudý, poručíku, je pěkná otrava.“

Zamyslela se. Jelikož sama byla kdysi chudá a dokázala si probojovat cestu nahoru, nemohla nesouhlasit. „V každém případě si myslím, že to nejhorší už mám za sebou.“

„Tak to šlo rychle.“ Ale právě ta rychlost mu dělala trochu starosti. „Víš, Evo, nemusíš se hned pro něco rozhodnout.“

„Myslím, že jsme si nakonec s Leonardem kápli do noty.“ Pohlédla střešním oknem na oblohu, která začínala bělat, a zamračila se. „Mavis je do něj blázen.“

„Ale.“ S očima napůl zavřenýma hladil Roarke kocoura a pomýšlel na to, že by se místo na něj zaměřil na Evu.

„Nemluvím tak úplně pravdu.“ Dlouze si povzdechla. „Můj den neměl zdaleka ideální průběh.“

Hlavou mu běžely cifry tří velkých obchodů. Odsunul je stranou a přesunul se blíž k ní. „Povídej.“

„Leonardo – je pěkná vazba a má v sobě takovou zvláštní přitažlivost… nevím. Nepřehlídneš ho. Má v sobě hodně indiánské krve, řekla bych. Kostru a zbarvení pleti má jako Indián, bicepsy jako astrotorpédo a jeho hlas má barvu magnolie. Moc tomu nerozumím, ale když začal kreslit, připadalo mi, že má talent a ví, co chce. No, a když jsem tam tak stála úplně nahá…“

„Nahá?“ otázal se Roarke mírně, odstrčil kocoura a převalil se na Evu.

„Kvůli mírám,“ vysvětlila se zlomyslným úšklebkem.

„Pokračuj.“

„Dobrá. Mavis nám šla udělat čaj…“

„To bylo chytré.“

„Vtrhla tam ta ženská a začala blábolit všechny ty nesmysly. Krasavice – skoro sto osmdesát centimetrů, hubená jako laserový paprsek, na hlavě asi metr rudých vlasů a obličej dokonalý jako… no, ještě jednou musím použít slovo magnolie. Ječela na něj, a když pak vyjela po mně, ten hromotluk se jen přikrčil. Musela jsem ji poslat k zemi.“

„Tys jí jednu vrazila?“

„Jo, ještě než mi stačila rozdrápat obličej těmi svými drápy, ostrými jako nůž.“

„Miláčku.“ Políbil ji na jednu tvář, pak na druhou, a nakonec na důlek v bradě. „Co to jen v tobě je, že se v lidech v tvé přítomnosti probouzí zvíře?“

„Prostě mám štěstí, řekla bych. No, a tahle Pandora…“

„Pandora?“ Zvedl hlavu a zorničky se mu zúžily. „Ta modelka?“

„Jo, prý je docela slavná.“

Rozesmál se, nejprve tlumeně, pak se řehtal stále hlasitěji, až se musel převalit na záda. „Takže tys praštila naši drahou Pandora do jejího milionového obličeje. Koplas ji taky do té její skvostné zadnice?“

„Poslyš.“ Evě se pomalu rozsvěcelo a ke svému překvapení pocítila žárlivé bodnutí. „Ty ji znáš.“

„Dalo by se to tak říct.“

„A dobře.“

Zvedl obočí, spíš pobaveně než ostražitě. Sedla si a zamračeně na něj hleděla. Poprvé za dobu trvání jejich vztahu zachytil v jejích očích stín žárlivosti. „Trvalo to jen krátce.“ Poškrábal se na bradě. „Už si na to ani nevzpomínám.“

„Ty kanče!“

„Možná si něco vybavím. O čemže jsi to mluvila?“

„Existuje nějaká výjimečně krásná ženská, se kterou ses nevyspal?“

„Dodám ti seznam. Takže jsi jí jednu ubalila.“

„Jo.“ Eva už litovala, že dala najevo slabost. „No, a jak tam bědovala a nadávala mi, vešla dovnitř Mavis a Pandora po ní skočila. Vjely si do vlasů a Leonardo jen lomil rukama.“

Roarke si ji přitáhl k sobě. „Vedeš tak zajímavý život.“

„No, a výsledkem bylo, že Pandora položila Leonardovi nůž na krk: Buď pustí Mavis k vodě, nebo mu překazí módní přehlídku, se kterou on počítá. Vypadá to, že do ní investoval všechny své peníze a ještě si na to půjčil. Jestli mu tu přehlídku zničí, je s ním konec.“

„To je jí podobné.“

„Pak Pandora odešla a Mavis…“

„Tys byla pořád ještě nahá?“

„Oblékala jsem se. Mavis se rozhodla přinést oběť nejvyšší. Byla to úžasně dramatická scéna. Leonardo jí vyznal lásku a ona se rozbrečela a utekla. Kristepane, Roarkeu, připadala jsem si jako nějaký úchyla, co všechno sleduje klíčovou dírkou. Uložila jsem Mavis ve svém starém bytě, alespoň na tuhle noc. Do klubu jde až zítra.“

„Neber si to tak,“ zamumlal a usmál se jejímu nechápavému pohledu. „Je to staré známé schéma. Každý díl musí končit nějakou napínavou scénou. Co podnikne náš hrdina?“

„Jaký hrdina?“ pronesla Eva ospale. „K čertu s ním. Ale je mi sympatický, i když je to takový poseroutka. Nejraději by rozbil Pandoře hlavu, ale nejspíš si bude dávat majzla. Pročež mě napadá, že bychom tu mohli Mavis na pár dní ubytovat, když bude třeba.“

„Jistě.“

„Opravdu?“

„Jak jsi už mnohokrát podotkla, je to velký dům. Mám Mavis rád.“

„Já vím.“ Věnovala mu jeden ze svých vzácných letmých úsměvů. „Děkuju. A jaký tys měl den?“

„Koupil jsem jednu planetku. Ne, žertuju," dodal rychle, když se nadechla. „Jen jsem dokončil vyjednávání o koupi farmářské komunity na Tauru Pět."

„Ale."

„Lidi potřebujou jíst. Když ji trochu přestrukturujeme, dokáže komunita zásobovat zrním výrobní kolonie na Marsu, kde mám značné investice. Takže zabiju dvě mouchy jednou ranou."

„To věřím. A co se Pandory týče…"

Převrátil ji na záda a stáhl jí košili, kterou už předtím rozepjal, z ramen.

„Nepokoušej se odvést mou pozornost," upozornila ho. „Jak krátce trvalo to krátce v jejím případě?"

Naznačil pokrčení ramen a dál ji systematicky zasypával polibky, postupuje od úst k hrdlu.

„Byla to jedna noc, týden, měsíc…?" Když jí sevřel ústy bradavku, rozhořelo se její tělo plamenem. „Dobrá, teď se ti podařilo odvést mou pozornost."

„Budu v tom pokračovat," slíbil. A jak slíbil, tak i udělal.

Návštěva márnice nebyla nejšťastnějším začátkem dne. Eva kráčela tichými, bíle vykachlíčkovanými sály a snažila se potlačit podráždění z toho, že byla v šest hodin ráno povolána k prohlídce mrtvoly.

A co horšího – byl to utopenec.

Zastavila se ve dveřích, nastavila svůj odznak bezpečnostní kameře a počkala, až sejme a potvrdí její identifikační číslo.

Uvnitř, u stěny tvořené vysunovacími mrazicími boxy, už čekal technik. Většina z nich je obsazená, pomyslela si. Léto bylo stále příliš horkou roční dobou na umírání.

„Poručík Dallasová?"

„Správně. Prý pro mě něco máte."

„Jen vstupte." S veselou bezstarostností profesionála přistoupil k jednomu boxu a vyťukal kód. Ozvalo se cvaknutí zámku a box se i se svým nájemníkem vysunul a ovanul je závanem ledové mlhy. „Strážník, který ho našel, v něm poznal jednoho z vašich informátorů."

„Jo." Eva se v sebeobranném reflexu hluboce nadechla. Vidět smrt, násilnou smrt, pro ni nebylo ničím novým. Nebyla si ale jista, zda by

dokázala někomu vysvětlit, že je pro ni snadnější a jaksi neosobnější, když může prohlížet mrtvé tělo na místě, kde bylo usmrceno. Zde, v tomto antiseptickém, téměř panenském prostředí márnice jí to připadalo skoro obscénní.

„Carter Johannsen, zvaný Klokan. Poslední známá adresa je jeden kutloch v Beaconu. Zlodějíček, profesionální informátor, příležitostný drogový dealer a politováníhodný exemplář humanoida.“ S povzdechem si prohlížela, co z něj zbylo. „K čertu, Klokane, co to s tebou provedli?“

„Použili tupý nástroj,“ informoval ji technik, který vzal její otázku doslova. „Pravděpodobně trubka nebo úzká pálka. Musíme počkat na výsledky testů. Rány byly vedeny s velkou silou. V řece strávil jen několik hodin. Jsou na něm viditelné pohmožděniny a tržné rány.“

Eva ho nechala dál důležitě žvanit, ale neposlouchala. Co viděla, to jí stačilo.

Klokan nebyl nikdy žádný hezoun, nyní však z jeho tváře nezbylo téměř nic. Nelítostně ho zbili, přerazili mu nos, ústa nateklá od úderů se nedala téměř rozeznat. Pohmožděniny na krku napovídaly, že byl uškrcen, stejně jako potrhané cévy, jež pokrývaly bílými skvrnami to, co zbylo z jeho obličeje.

Trup měl fialovou barvu a podle polohy těla soudila, že mu roztříštili paži. Chybějící prst na levé ruce byl starým zraněním z války; vzpomněla si, jak na ně býval hrdý.

Chudáka Klokana dostal někdo hodně silný, hodně vzteklý a odhodlaný.

A o zbytek se postaraly ryby během těch několika hodin, co strávil pod vodou.

„Strážník, který ho našel, mu sňal částečné otisky z toho, co mu zbylo z prstů. Můžete si je ověřit.“

„Jo. Pošlete mi kopii pitevního protokolu.“ Obrátila se k odchodu. „Kdo byl vlastně ten strážník, který nás uvědomil?“

Technik vytáhl notebook a zmáčkl několik kláves. „Strážník Peabodyová. Delia.“

„Peabodyová.“ Eva se poprvé od rána lehce usmála. „Není špatná. Kdyby se tady na toho kdokoli vyptával, chci o tom vědět.“

Cestou na centrálu kontaktovala Eva Peabodyovou. Na obrazovce se objevil klidný, vážný obličej policistky. „Dallasová.“

„Ano, poručíku.“

„Prý jste k nám dopravila Johannsena.“

„Ano. Právě dokončuji zprávu. Pošlu vám kopii.“

„Díky. Jak jste ho poznala?“

„Mám v příručním kufříku přenosnou identifikační výbavu. Sňala jsem mu otisky. Protože měl prsty vážně poškozené, podařilo se mi vzít jen částečné, ale i tak jsem zjistila, že jde o Johannsena. Slyšela jsem, zeje… byl jedním z vašich informátorů.“

„Ano, to býval. Dobrá práce, Peabodyová.“

„Děkuji, madam.“

„Peabodyová, měla byste zájem pomáhat hlavnímu vyšetřovateli tohoto případu?“

V očích policistky to zajiskřilo, hned se však ovládla. „Ano, madam. Povedete vyšetřování vy?“

„Byl to můj člověk,“ pronesla Eva prostě. „Postarám se o něho. Dostavte se do mé kanceláře, Peabodyová. Za hodinu.“

„Ano, madam. Děkuji.“

„Dallasová,“ zamumlala Eva. „Říkejte mi Dallasová.“ Peabodyová však už mezitím přerušila spojení.

Eva zamračeně pohlédla na hodinky, vymotala se z proudu vozidel a zajela o tři bloky dál do autokavárny. Káva tu byla o něco méně nechutná než na policejní centrále. Posilněna horkým nápojem a něčím, co tady vydávali za sladkou žemli, odstavila vůz a duševně se připravila na hlášení u svého nadřízeného.

Když mířila k výtahu, cítila, jak jí tuhnou záda. Nic nepomáhalo, že se vinila z malichernosti, nedokázala se zbavit pocitu rozmrzelosti. Předchozí případ ji ještě docela nepřebolel.

Vstoupila do administrativní haly plné pracovních stolů, s tmavými stěnami a kobercem, tlumícím kroky. Ohlásila se u recepčního stolu inspektora Whitneyho a znuděný hlas jednoho policejního trubce ji vyzval, aby počkala.

Zůstala stát na místě – neobtěžovala se zkrátit si čekání pohledem z okna či probíráním se disky se starými časopisy. A už vůbec ji neza-

jímala zpravodajská stanice za jejími zády, jejíž zvuk byl ztlumen na minimum.

Před několika týdny byla sama v centru pozornosti médií. Avšak někomu, kdo v potravním řetězci zaujímá tak nízké postavení jako Klokan, se naštěstí jen stěží dostane větší publicity. Smrt informátora nemá naději přispět ke zvýšení sledovanosti.

„Inspektor Whitney vás očekává, poručíku Dallasová."

Prošla několika bzučícími bezpečnostními dveřmi a zabočila doleva do Whitneyho kanceláře.

„Poručíku."

„Inspektore. Díky, že jste mě přijal."

„Posaďte se."

„Ne, děkuji. Nezdržím vás dlouho. Právě jsem identifikovala neznámého utonulého v márnici. Je to Carter Johannsen, jeden z mých informátorů."

Whitney se pohodlně opřel. Byl to statný muž s tvrdým obličejem a unavenýma očima. „Klokan? Obstarával výbušniny pro pouliční zloděje. Utrhlo mu to ukazováček na pravé ruce."

„Na levé, pane," opravila ho Eva.

„Na levé." Whitney si založil ruce na prsou a pozorně se na ni zadíval. Dopustil se na ní křivdy. Bylo to při vyšetřování případu, jenž se jej osobně dotýkal. Pochopil, že mu ještě neodpustila. Mohl počítat s její poslušností a úctou, ale vcelku přátelský vztah, který mezi nimi kdysi býval, byl tentam.

„Předpokládám, že byl zavražděn."

„Zatím nemám pitevní protokol, aleje zřejmé, že před tím, než byla oběť vhozena do řeky, byla zbita a uškrcena. Ráda bych převzala vyšetřování tohoto případu."

„Spolupracovala jste s ním na nějakém v současné době probíhajícím vyšetřování?"

„To ne. Příležitostně zásoboval informacemi protidrogové oddělení. Potřebuji zjistit, s kým z toho oddělení spolupracoval."

Whitney přikývl. „Jak vytížená právě jste?"

„Dá se to zvládnout."

„Jinými slovy přetížená." Napřímil prsty a opět je propletl. „Dallasová, lidé jako Johannsen si zahrávají s nebezpečím a většinou špatně

končí. Oba víme, že počet vražd při tomto horkém počasí stoupá. Nemohu mrhat časem naší špičkové vyšetřovatelky na tak bezvýznamný případ.“

Eva zatnula zuby. „Byl to můj člověk. To je pro mě nejdůležitější, inspektore.“

Loajalita, pomyslel si, je jednou z vlastností, pro které patří mezi jeho nejlepší lidi. „Můžete si s tím pohrát příštích čtyřiadvacet hodin,“ řekl jí. „Dvaasemdesát hodin můžete nechat případ pro sebe otevřený. Poté ho převedeme služebně nižšímu vyšetřovateli.“

Bylo to víc, než očekávala. „Chci, aby mi pomáhala strážník Peabodyová.“

Zachmuřeně na ni pohlédl. „Vy chcete, abych vám na vyšetřování takového případu přidělil pomocníka?“

„Chci Peabodyovou,“ opakovala Eva bez zaváhání. „Prokázala, že je v terénu vynikající. Jejím cílem je dotáhnout to na detektiva. Jsem přesvědčena, že se jí toho podaří rychle dosáhnout, jestliže se jí dostane řádného vedení.“

„Můžete si ji ponechat tři dny. Pokud se mezitím objeví něco naléhavějšího, budete obě odvolány.“

„Ano, pane.“

„Dallasová,“ nakousl, když se chystala k odchodu. Přemohl svoji hrdost. „Evo… Ještě jsem neměl příležitost blahopřát vám osobně k vašemu nadcházejícímu sňatku.“

V očích jí blýsklo překvapení, ale rychle se ovládla. „Děkuji, pane.“

„Doufám, že budete šťastná.“

Já také.“

Poněkud vyvedena z míry razila si cestu labyrintem policejní centrály zpět do své kanceláře. Zbýval ještě jeden člověk, kterého chtěla požádat o laskavost. Zavřela za sebou dveře, aby měla soukromí, a zapojila videofon.

„Kapitán Ryan Feeney. Oddělení elektronické detekce.“

Pocítila úlevu, když na obrazovce spatřila jeho vrásčitý obličej. „Dneska sis přivstal, Feeney.“

„Do háje, ještě jsem se ani nestačil nasnídat,“ odvětil truchlivě, s plnými ústy koláče. „Na jednom z terminálů dochází k úniku informací a neumí to opravit nikdo jiný než já.“

„Být nepostradatelným je těžký úděl. Podaří se ti vpravit do svého programu nějaké pátrání pro mě – neoficiální?“

„S radostí. Sem s tím.“

„Někdo oddělal Klokana.“

„To je mi líto.“ Feeney si ukousl další sousto z koláče. „Byl to sy-čák, ale vždycky se mu podařilo nějak vyváznout. Kdy se to stalo?“

„To nevím přesně. Dnes časně ráno ho vylovili z East River. Vím, že občas obstarával informace pro někoho z protidrogového oddělení. Můžeš mi zjistit, pro koho?“

„Pátrání po policajtech, co řídí informátory, je riskantní prácička, Dallasová. Měla by sis dát pozor.“

„Ano, či ne, Feeney?“

„Ale jo, udělám to, udělám,“ zamumlal. „Ale ne abys to na mě někomu píchla. Poldové nemají rádi, když se jim někdo hrabe v jejich složkách.“

„O tom mi něco povídej! Máš to u mě, Feeney. Ten, kdo mu to udělal, ho nijak nešetřil. Pokud Klokan věděl něco, co stálo za to, aby ho zabili, netýkalo se to žádného z mých případů.“

„Takže se to možná týkalo případu, na kterém dělá někdo jiný. Spojím se s tebou.“

Odvrátila se od prázdné obrazovky a snažila se uspořádat myšlenky. Stále měla před očima Klokanův rozbitý obličej. Trubka či snad pálka, uvažovala. Ale určitě taky pěsti. Moc dobře věděla, co s obličejem provedou tvrdé klouby prstů. Věděla, jaké to je, pocítit je v obličeji.

Její otec měl velké ruce.

Byla to jedna z věcí, o kterých se snažila sama sobě namlouvat, že si je nepamatuje. Ale pamatovala si, jaké to bylo, když jí dopadly do obličeje. Dobře si vybavovala otřes, který pocítila ještě dřív, než její mozek zaregistroval bolest.

Co bylo horší? Výprasky, nebo znásilnění? Jedno se jí v paměti mísilo s druhým, a spolu s tím i strach.

Ten zvláštní úhel Klokanovy paže. Zlomená, pomyslela si. Nejasně jí v mysli vytanula hrůzná vzpomínka na pronikavý zvuk praskající kosti, na nevolnost silnější než agónie bolesti, na tenké zakňourání, v něž se změnil výkřik přidušený dlaní přitisknutou na ústa.

Ty pěsti, hrůza svírající vnitřnosti a studený pot po celém těle se jí v duchu neustále vracely a budou se vracet, dokud nezemře. Nebo dokud nebude prosit Všemohoucího, aby raději zemřela.

Zaklepání na dveře ji vytrhlo ze zadumání, až málem vyjekla. Za sklem spatřila Peabodyovou se vzpřímenými rameny v nažehlené uniformě.

Přejela si rukou přes rty, aby se uklidnila. Byl čas pustit se do práce.

Kapitola třetí

Klokanovo doupě nepatřilo mezi nejhorší. Budova bývala v dobách, než se stala prostituce legálně provozovanou živností, hodinovým motelem. Měla čtyři podlaží, ale nikdo se nikdy neobtěžoval instalovat sem výtah nebo přepravní pás. Naproti tomu se pyšnila omšelou vstupní halou a mrzutě se tvářícím androidem.

Podle zápachu se dalo soudit, že zdravotní správa nedávno objednala deratizaci a dezinfekci.

Android měl podobu ženy, jíž v pravém oku cukalo následkem vadného čipu, ale Evin policejní odznak zaostřila dobře.

„Neděje se tu nic protizákonného," prohlásila, ukrytá za šmouhatým bezpečnostním sklem. „Nemáme tu žádné potíže."

„Johannsen," řekla Eva a schovala odznak. „Měl v poslední době návštěvu?"

Mrňavé oko androidky sebou škublo a zakoulelo sebou. „Nejsem naprogramovaná na monitorování návštěv, jen na vybírání činže a dodržování pořádku.“

„Mohu vám zabavit bezpečnostní disky a přehrát si je.“

Androidka na to nic neřekla, jen slabé bzučení napovídalo, že si přehrává vlastní disk. „Johannsen, pokoj 3C, není přítomen osm hodin, dvacet osm minut. Odešel sám. Poslední dva týdny neměl žádnou návštěvu.

„Hovory?“

„Nepoužívá náš komunikační systém. Má svůj vlastní.“

„Podíváme se do jeho pokoje.“

„Třetí poschodí, druhé dveře vlevo. Nevyplašte ostatní nájemníky. Nemáme tu žádné potíže.“

„Jo, je to tu jako v ráji.“ Eva se vydala nahoru po rozpadajících se dřevěných schodech, ohryzaných krysami. „Nahrávejte, Peabodyová.“

„Ano, madam.“ Peabodyová si poslušně připjala diktafon na košili. „Pokud zde byl naposledy před osmi hodinami, nezůstal po odchodu naživu dlouho. Pravděpodobně ne víc než dvě hodiny.“ Eva si nezúčastněně prohlížela stěny. Byly na nich nápisy, obsahující několik nelegálních pozvánek a anatomicky pochybných návrhů. Jeden z autorů prokazoval vážné nedostatky v pravopise a název ženského pohlavního orgánu psal zásadně s ypsilonem. Nicméně smysl výzvy zůstával jasný.

„Útulné hnízdečko, což?“

„Připomíná mi chaloupku mé babičky.“

U dveří 3C se Eva ohlédla. „Peabodyová, je možné, že jste právě zavtipkovala?“

Zatímco Eva s pochechtáváním vyndávala svůj univerzální kód, Peabodyová zrudla. Nicméně než zámek povolil, už se zase ovládala.

„Byl tu dobře zabarikádovaný, že?“ zamumlala Eva, když se otevřel i poslední zámek značky Keligh-500. „Tyhle zámky nejsou z nejlevnějších. Jeden přijde na můj týdenní plat. Snad mu dobře posloužily.“ Nadechla se. „Poručík Eva Dallasová vstupuje do bytu oběti.“ Otevřela dveře dokořán. „K čertu, Klokane, ty jsi byl ale prase.“

Uvnitř bylo nesnesitelné vedro. Regulace teploty v pokoji spočívala v zavření či otevření okna. Klokan zvolil zavřené okno, čímž se mu podařilo uvěznit v pokoji dusivou atmosféru vrcholícího léta.

Pokoj zapáchal kazícím se jídlem, zatuchlým šatstvem a rozlitou whisky. Eva nechala Peabodyovou, aby provedla úvodní inspekci pokoje, a sama přikročila k ústřednímu kusu nábytku v pokoji, jenž rozměry připomínal větší krabici.

Prostěradla úzkého lůžka byla potřísněna tekutinami, jež nehodlala blíže analyzovat. Vedle lůžka se kupily krabice od jídla. Podle hromady špinavého prádla navršené v rohu usoudila, že praní zřejmě nepatřilo mezi Klokanovy oblíbené domácí práce. Když vykročila, přilepila se jí noha k podlaze a s mlasknutím se zase odlepila.

V sebeobraně zalomcovala jediným oknem v pokoji a otevřela ho. Dovnitř se jako povodeň vevalily zvuky pouliční dopravy.

„Proboha, to je ale díra. Jako informátor si přišel na slušné prachy. Mohl si opatřit lepší bydlení."

„Asi mu to vyhovovalo."

„Jo." Eva nakrčila nos a otevřela dveře do koupelny. Uvnitř se nacházela záchodová mísa, umyvadlo z nerezavějící oceli a sprchová kabina určená patrně pro osoby podprůměrného vzrůstu. Zápach jí zvedl žaludek. „Horší než tři dny stará mrtvola." Dýchala ústy a obrátila se k Peabodyové. „Takže sem šly všechny ty jeho prachy."

Obě souhlasně zíraly na masivní pracovní stůl. Na něm stálo nákladné elektronické centrum komunikace a zpracování dat. Na stěně nad ním visela obrazovka a police plná disků. Eva si jeden namátkou vybrala a přečetla štítek.

„Hleďme, Klokan si potrpěl na umění. *Kolosální kozy kurtizán a kurev.*"

„Tenhle film získal loni Oscara."

Eva si odfrkla a odhodila disk stranou. „Další bod, Peabodyová. Doufám, že vás smysl pro humor neopustí, protože budeme muset všechny tyhle sračky projít. Uložte disky do krabice a zaznamenejte jejich čísla a údaje na štítcích. Projdeme je v centrále."

Eva se připojila na videofon a procházela hovory, které Klokan uložil. Rychle prošla objednávky jídla, objevila schůzku s videoprostitutkou, která ho stála pět tisíc. Našla dva hovory od předpokládaných

překupníků drog, ale muži se bavili pouze o sportu, hlavně o baseballu a o boxu. Zpozorněla, když zjistila, že číslo do její kanceláře bylo za posledních třicet hodin uloženo dvakrát, ale ani jednou jí nenechal zprávu.

„Snažil se se mnou spojit," zamumlala. „Ale vzdal to a nezanechal mi vzkaz. To se mu nepodobá." Vyndala disk a podala ho Peabodyové, aby ho zanesla do záznamů.

„Není tady nic, co by naznačovalo, že by se něčeho obával nebo si dělal starosti," podotkla Peabodyová.

„Ano, v tom se projevoval jako každý nefalšovaný práskač. Kdyby si myslel, že po něm někdo jde, byl by schopen utábořit se mi u dveří. Dobrá, Peabodyová, doufám, že nemáte prošlou imunizaci. Musíme se pustit do té spouště."

Když skončily, byly celé upocené, špinavé a znechucené. Na Evin výslovný příkaz si Peabodyová uvolnila tuhý límec své košile a vyhrnula rukávy. I přesto měla obličej zbrocený potem a vlasy divoce zacuchané.

„A to jsem si myslela, že mí bratři jsou čuňata," vzdychla.

Eva odkopla špinavé spodní prádlo. „Kolik jich máte?"

„Dva. A jednu sestru."

„Takže jste čtyři?"

„Moji rodiče jsou vyznavači Volného věku, madam," vysvětlila Peabodyová omluvně a zároveň trošku zahanbeně., Jsou zastánci venkovského života a neomezeného množení."

„Nepřestáváte mě překvapovat, Peabodyová. Vždycky jste na mě působila, jako byste se narodila ve velkoměstě. Čím to, že nepěstujete vojtěšku alfa alfa, netkáte rohože a nechováte slepice?"

„To je tím, že ráda nakopávám lidem zadky, madam."

„To beru." To nejhorší si Eva nechala nakonec. S neskrývaným odporem důkladně prohlédla postel. Už jen z pomyšlení na nejrůznější parazity ji začala svědit hlava. „Musíme prohledat matraci."

Peabodyová těžce polkla. „Ano, madam."

„Nevím jak vy, Peabodyová, ale já, až tu skončím, zamířím přímo do dekontaminační komory."

„Budu vás následovat, poručíku."

„Dobrá. Takže do toho.“

Nejprve přišla na řadu prostěradla. Nenašly nic než smrad a špinavé fleky. Nechá na technicích, aby je analyzovali, sama však už možnost, že by Klokan byl zabit ve vlastním bytě, vyloučila.

Přesto důkladně vytřepala polštář a na její pokyn Peabodyová zvedla jeden konec matrace a ona druhý. Byla těžká jako kámen. S heknutím ji převrátily.

„Jestli nějaký Bůh existuje, mám to u něj k dobru,“ zamumlala si pro sebe Eva.

Ke spodní straně matrace byly připevněny dva malé balíčky. Jeden byl naplněn světle modrým práškem, druhý obsahoval zapečetěný disk. Odlepila je. Potlačila v sobě touhu prohrábnout sáček s práškem a místo toho si prohlédla disk. Nebyl na něm žádný štítek, avšak na rozdíl od ostatních byl pečlivě uložen do pouzdra, aby byl chráněn před prachem.

Za normálních okolností by si ho byla okamžitě prohlédla na Klokanově počítači. Odporný zápach, pot, ba i špínu by nakonec ještě snesla. Měla však dojem, že už ani o minutu déle nesnese pocit, že se jí po těle plazí miliony mikroskopických parazitů.

„Vypadněme odtud, u ďasa,“ procedila skrz zuby.

Počkala, dokud Peabodyová nevynesla na chodbu krabici s důkazovým materiálem. Vrhla poslední pohled na místnost, kde bydlel její informátor, zavřela a zapečetila dveře a nechala svítit červené policejní bezpečnostní světlo.

Dekontaminace nebolela, ale nebylo to ani nic mimořádně příjemného. Její jedinou předností bylo, že netrvala dlouho. Eva s Peabodyovou, obě bez jediného kousku oblečení, se usadily do komory pro dva se zakřivenými bílými stěnami, jež odrážely horké bílé světlo.

„Naštěstí je to suché vedro,“ konstatovala Peabodyová a Eva se musela zasmát.

„Takhle nějak to musí vypadat v pekle.“ Zavřela oči, rozhodnutá relaxovat. Nepokládala se za žádnou bázlivku, ale uzavřené prostory jí nedělaly dobře. „Víte, Peabodyová, spolupracovala jsem s Klokanem pět let. Nebyl to sice žádný estét, ale že žije takhle, to jsem nečekala.“

V nose jí stále seděl ten zápach. „Chodil vždycky čistě upravený. Povězte mi, co jste viděla v koupelně.“

„Špínu, plíseň, prach, nevyprané ručníky. Dva balíčky mýdla, jeden neotevřený, půl tuby šamponu, zubní gel, ultrazvukový kartáček a holicí strojek. Jeden hřeben, polámaný.“

„Hygienické potřeby. Udržoval se v čistotě, Peabodyová. Dokonce se pokládal za miláčka žen. Předpokládám, že technici mi řeknou, že jídlo, prádlo a špína jsou tak dva, tři týdny staré. Co z toho vyvozujete?“

„Že se někde skrýval – měl obavy, strach nebo se do něčeho zapletl.“

„Přesně tak. Nebyl zas tak zoufalý, aby mě vyhledal a svěřil se mi, nicméně byl natolik vystrašený, že schoval pár věcí pod matraci.“

„Kde by je nikoho ani ve snu nenapadlo hledat,“ poznamenala Peabodyová suše.

„Klokan nebyl žádný Einstein. Co myslíte, že je ta látka v balíčku?“

„Nějaká droga.“

„Takhle zbarvenou drogu jsem ještě nikdy neviděla. To by muselo být něco nového,“ přemítala Eva. Světlo se ztlumilo a ozvalo se zapípání. „Vypadá to, že jsme čisté. Teď ještě něco čistého na sebe a přehrajeme si ten disk.

„Co je, k čertu, tohle?“ zamračila se Eva na monitor. Bezděky si začala pohrávat s těžkým diamantem na hrdle.

„Nějaký vzorec?“

„To mě taky napadlo, Peabodyová.“

„Ano, madam.“ Peabodyová se zahanbeně odmlčela.

„Sakra, nesnáším přírodní vědy.“ S nadějí se ohlédla za sebe. „Vy jste v nich dobrá?“

„Ne, madam. Vůbec jim nerozumím.“

Eva si zachmuřeně prohlížela směsici číslic a symbolů. „Má jednotka není naprogramovaná na tyhle pitomosti. Budu se muset obrátit na laboratoř.“ Netrpělivě zabubnovala prsty na desce. „Tipla bych si, že se jedná o vzorec toho prášku, co jsme našli, ale jak se k něčemu takovému dostal takový nýmand jako Klokan? A kdo byl ten druhý, co

ho řídil? Věděla jste, že byl jedním z mých informátorů, Peabodyová. Jak jste se to dozvěděla?“

Peabodyová rozpačitě nakoukla Evě přes rameno na číslice na obrazovce. „Uvedla jste ho v několika interních zprávách o uzavřených případech, poručíku.“

„A vy máte ve zvyku číst interní zprávy?“

„Jen vaše, madam.“

„Proč?“

„Protože jste nejlepší, madam.“

„Peabodyová, chcete si šplhnout, nebo si děláte zuby na můj post?“

„Však se uvolní, až vás povýší na kapitána.“

„A proč se domníváte, že o to stojím?“

„Kdybyste o to nestála, byla byste hloupá, a to nejste, madam.“

„Dobrá, nechme toho. Jiné zprávy nečtete?“

„Tu a tam.“

„Napadá vás, kdo z protidrogového mohl Klokana řídit?“

„Ne, madam. Nikdy jsem neviděla jeho jméno ve spojení s nějakým jiným poldou. Většinu informátorů řídí jen jeden člověk.“

„Klokan měl rád změnu. Budeme muset vyjít do ulic. Vezmeme si na paškál jeho oblíbené lokály, uvidíme, co zjistíme. Máme na to jen pár dní, Peabodyová. Jestli existuje někdo, kdo pro vás udržuje oheň v krbu, uvědomte ho, že na něj nebudete mít čas.“

„Nemám žádné závazky, madam. Není pro mě žádný problém věnovat tomuto případu veškerý svůj čas.“

„Dobře.“ Eva vstala. „Takže se do toho pustíme. A Peabodyová, byly jsme spolu nahé. Přestaňte mi říkat ‚madam‘ ano? Říkejte mi jednoduše Dallasová.“

„Ano, madam, eh… poručíku.“

Byly tři hodiny ráno, když vklopýtala do hlavních dveří, zakopla o kocoura, jenž se rozhodl hlídkovat ve vstupní hale, zaklela a s napůl zavřenýma očima zamířila ke schodišti.

V hlavě jí vířilo plno dojmů: temné bary, striptýzové kluby, tmavé uličky, kde provozovaly svou živnost druhořadé koncesované podniky. Všechno dohromady jí splývalo v jedinou nevábně vyhlížející směs, jež představovala Klokanův život.

Samozřejmě nikdo nic nevěděl. Nikdo nic neviděl. Jediná shodná informace, kterou se jí z jejich lopotného putování po odvrácené straně velkoměsta podařilo vytěžit, byla ta, že o Klokanovi nikdo už nejméně týden neslyšel, ani o něj nezavadil pohledem.

Někdo však o něj zavadil něčím daleko horším. A čas, který měla na to, aby zjistila, kdo to byl a jaký měl důvod, se krátil.

Světla v ložnici svítila tlumeně. Už si sundala košili a odhodila ji stranou, když si všimla, že postel je prázdná. Srdce se jí sevřelo zklamáním a na chvilku ji zachvátila panika.

Musel někam odcestovat, pomyslela si. Právě v téhle chvíli míří na nějaké blíže neurčené místo v kolonizovaném vesmíru. Může trvat i několik dní, než se vrátí.

Chvíli nešťastně zírala na postel, pak ze sebe skopla boty a stáhla si kalhoty. Zalovila v zásuvce, vyndala bavlněnou noční košili a přetáhla si ji přes hlavu.

Bylo jí smutno a byla celá nesvá z toho, že Roarke musel odjet za obchodem. Že tu není, aby se k němu mohla přitulit. Není tu, aby zahnal všechny ty noční můry, které na ni v poslední době dotíraly stále nelítostněji a častěji v souvislosti s tím, jak se jí v mysli vynořovalo stále více vzpomínek z minulosti.

Jsem příliš unavená na to, aby se mi něco zdálo, řekla si. A mám příliš mnoho práce na to, abych se zabývala vzpomínkami. A jsem dost silná, aby si nepamatovala nic z toho, co si pamatovat nechci. Obrátila se, aby odešla spát nahoru do pracovny, když tu zaslechla, jak se odsunuly dveře. Zaplavila ji vlna úlevy.

„Myslela jsem, žes musel odcestovat.“

„Pracoval jsem.“ Roarke zamířil přes pokoj k ní. V tlumeném světle tvořila jeho černá košile ostrý kontrast k její bílé. Vzal ji za bradu a pohlédl jí do očí. „Poručíku, proč se vždycky štvete, dokud nepadnete vyčerpáním?“

„Mám na tenhle případ strašně málo času.“ Snad proto, že byla k smrti unavená, či snad proto, že milovat začínalo být pro ni snadnější, zvedla obě ruce k jeho tváři. „Jsem tak ráda, že jsi tady.“ Když ji zvedl do náruče a odnášel k posteli, usmála se. „Tohle jsem potřebovala.“

„Hezky tě uložím a budeš spát.“

Bylo těžké něco namítat, když se jí víčka sama zavírala.

„Dostal jsi mou zprávu?“

„Myslíš tu příšerně dlouhou, co zněla nějak jako: Přijdu pozdě? Ano, dostal jsem ji.“ Políbil ji na čelo. „Spi.“

„Za chviličku.“ S námahou se snažila odolat spánku. „Měla jsem jen pár minut na to, abych promluvila s Mavis. Chce ještě pár dní zůstat, kde je. Zatím nechce ani nastoupit do *Modré veverky*. Leonardo tam už několikrát byl a hledal ji.“

„Krásný případ věrné lásky.“

„Hm. Zítra zkusím vyšetřit hodinku času a zaskočím se za ní podívat. Ale možná se mi to podaří až pozítří.“

„Bude v pořádku. Zastavím se za ní, jestli chceš.“

„Díky, ale s tebou o tom nebude chtít mluvit. Postarám se o ni hned, jak zjistím, po čem Klokan šel. Jsem si zatraceně jistá, že vůbec nerozuměl tomu, co měl na tom disku.“

„Ovšemže ne,“ přitakal jí Roarke konejšivým hlasem a doufal, že ji tak ukolébá k spánku.

„Ne že by neměl hlavu na čísla. V penězích se vyznal. Ale chemické vzorce…“ Prudce vyskočila, až Roarkea málem praštila hlavou do nosu. „Tvá jednotka to bude umět!“

„Ano?“

„V laboratoři se mi vymlouvají, že jsou zavaleni prací a že tohle může počkat. Prý to může počkat,“ dodala posměšně a už se škrábala z postele. „Potřebuju mít náskok. Ta tvoje nekoncesovaná jednotka má program na chemické rozbory, viď?“

„Jistě.“ S povzdechem se zvedl. „Předpokládám, že se do toho chceš dát hned.“

„Můžeme sem přetáhnout údaje z mé kanceláře.“ Chytla ho za ruku a táhla ho k falešnému panelu ve stěně, za kterým se skrýval výtah. „Nezabere nám to moc času.“

Než dojeli nahoru, sdělila mu základní informace, a než odkódoval soukromou pracovnu, byla už naprosto čilá a sršela elánem.

Počítačové vybavení v místnosti bylo špičkové, nekoncesované a samozřejmě nelegální. Eva podobně jako Roarke položila ruku na ochrannou destičku, aby získala přístup, a usadila se k pracovnímu stolu.

„Ty sem dostaneš data mnohem rychleji než já," řekla mu. „Je to soubor kód dva, žlutý, složka Johannsen. Mé identifikační číslo je…"

„Prosím." Pokud si ona hodlá hrát ve tři hodiny ráno na poldu, pak se on nehodlá nechat zahanbit. Roarke se usadil u ovládacího panelu a ručně něco vyťukal. „Do policejní centrály," řekl a usmál se jejímu zamračení.

„To bychom měli vaše bezpečnostní opatření."

„Potřebuješ ještě něco, než se soustředím na tvoji jednotku?"

„Ne," odpověděla pevně a postavila se za něj. Roarke jednou rukou ovládal klávesnici, zatímco druhou si přitáhl Evinu ruku přes své rameno ke rtům a začal jí líbat klouby prstů. „Ukaž se."

„To bych měl moc jednoduché, kdybys mi řekla své číslo," zamumlal a přepnul na automat. „Soubor kód dva, žlutý, složka Johannsen." Obrazovka na protější stěně se rozsvítila.

Čekám.

„Důkaz číslo 34-J, zobraz a zkopíruj," přikázala Eva. Když se na obrazovce rozvinul vzorec, Eva zavrtěla hlavou. „Vidíš to? Pro mě je to jako egyptské hieroglyfy."

„Chemický vzorec," pronesl Roarke zamyšleně.

„Jak to víš?"

„Mám chemickou výrobu – legálních látek. Tohle je nějaký druh analgetika, ale ne tak docela. Má to halucinogenní vlastnosti…" Zamlaskal a zavrtěl hlavou. „Nic podobného jsem nikdy neviděl. Tohle není nic běžně vyráběného. Počítači, analyzuj a urči."

„Tvrdíš, že je to droga," začala Eva, zatímco se počítač pustil do práce.

„Zcela nepochybně."

„To zapadá do mé hypotézy. Co ale Klokan s tím vzorcem zamýšlel a proč ho kvůli tomu někdo zabil?"

„To bude záležet na tom, jakou tržní hodnotu ta látka má, řekl bych. Jak vysoké zisky může vynést." Zamračeně sledoval analýzu, tvořící se na obrazovce, kroužení barevných spirál a teček, představující molekulární reprodukci. „Tak, máme tady organický stimulant a standardní chemický halucinogen, obě látky v malém, téměř zákonem povoleném množství. Vypadá to jako THR-50."

„Distribuovaný pod názvem Zeus. Pěkné svinstvo."

„Hm. Přesto nic obzvlášť silného. Ale tohle je zajímavá směs. Máme tu mátu, aby to bylo chutnější. Řekl bych, že v trochu pozměněné formě by se to taky dalo vyrábět v tekutém stavu. Ve směsi s Brinockem – to je sexuální stimulant a afrodiziakum. Ve správném poměru by se tím dala léčit impotence."

„Znám to. Měli jsme chlápka, který se tím předávkoval. Spáchal sebevraždu poté, co zřejmě překonal světový rekord v masturbaci. Vyskočil z okna ve stavu sexuální frustrace. Penis měl nateklý do velikosti klobásy a zhruba stejné barvy, a ještě po smrti ho měl tvrdý jako šutr."

„Dík za podrobný popis. A co je tohle?" Roarke se udiveně obrátil ke klávesnici. Počítač opakoval stále totéž sdělení.

Neznámá složka. Pravděpodobně regenerátor buněk. Nemohu identifikovat.

„Jak je to možné?" přemítal. „Mám tu automatickou inovaci dat. Neexistuje nic, co by nedokázal identifikovat."

„Neznámá složka. Hleďme. Ta už by stála za vraždu. Co nám řekne bez její identifikace?"

„Popiš na základě známých údajů," přikázal Roarke.

VZOREC PŘEDSTAVUJE STIMULANT S HALUCINOGENNÍMI VLASTNOSTMI NA ORGANICKÉM ZÁKLADĚ. RYCHLE SE VSTŘEBÁVÁ DO KRVE A PŮSOBÍ NA NERVOVÝ SYSTÉM.

Závěr?"

NEÚPLNÉ ÚDAJE.

„K čertu. Pravděpodobný závěr na základě známých údajů."

NAVOZUJE POCITY EUFORIE, PARANOI, SEXUÁLNÍ TOUHY, PŘEDSTAVU VELKÉ FYZICKÉ A MENTÁLNÍ SÍLY. DÁVKA 55 MG PŮSOBÍ U PRŮMĚRNÉHO JEDINCE O VÁZE 65 KG 46 HODIN. DÁVKA VYŠŠÍ NEŽ 100 MG JE PRO 87,3 % LIDÍ SMRTELNÁ. LÁTKA PODOBNÁ THR-50, ZVANÉ TÉŽ ZEUS, S PŘÍDAVKEM STIMULANTU ZVYŠUJÍCÍHO SEXUÁLNÍ POTENCI A REGENERACI BUNĚK.

„Není to nic tak převratného," zamumlala Eva. „Ani tak důležitého. Najdou se už experti, co si míchají Zeus s Erotikou. Je to ošklivá kombinace, která má na svědomí většinu znásilnění ve městě, ale nic

tajného ani nijak zvlášť výnosného. Každý průměrný feťák si to může namíchat v přenosné laboratoři.“

„Až na tu neznámou složku. Regenerátor buněk.“ Svraštil obočí. „Pověstný Elixír mládí.“

„Každý, kdo na to má, si přece může dovolit omlazovací kúru.“ „Ta ale působí jen dočasně,“ namítl Roarke. „Musíš ji podstupovat opakovaně. Bio-peelingy a injekce proti stárnutí jsou drahé, náročné na čas a ne zrovna příjemné. A běžně používané kúry nepůsobí zdaleka tak radikálně.“

„Ať už se jedná o jakoukoli látku, dodává celé směsi na významu a – jak jsi sám řekl – na tržní hodnotě.“

„Máš ten prášek,“ upozornil ji Roarke.

„Jo, ten by mohl lidi v laboratoři přinutit, aby zvedli ty své líné zadky. I tak to ale zabere víc času, než mám k dispozici.“

„Můžeš mi dát vzorek?“ Otočil křeslo k ní a usmál se. „Ne že bych podceňoval policejní laboratoř, poručíku, ale ta moje se může ukázat jako malinko lépe vybavená.“

„Je to důkazní materiál.“

Zvedl obočí.

„Roarkeu, víš, jak daleko jsem už zašla, když jsem ti dovolila tohle?“ Vydechla a připomněla si, jak vypadal Klokanův obličej a jeho ruka. „K čertu s tím. Zkusím to.“

„Dobrá. Odpojit.“ Počítač se potichu vypnul. „A teď už půjdeš na kutě?“

„Jen na pár hodin.“ Dovolila únavě, aby se jí opět zmocnila, a zaklesla mu ruce kolem krku. „Uložíš mě znovu?“

„Ano.“ Nadzvedl jí boky, aby ho mohla ovinout nohama. „Ale tentokrát už zůstaneš ležet.“

„Ani nevíš, Roarkeu, jak mě vzrušuje, když jsi na mě takhle přísný.“

„Jen počkej, až budeme v posteli. To bude teprve vzrušující.“ Zasmála se a zabořila hlavu do jeho ramene. Než sjel výtah dolů, už spala.

Kapitola čtvrtá

Když videofon u Eviny hlavy zapípal, byla venku ještě hluboká tma. Policistka v ní automaticky procitla dřív, než se ona sama vzpamatovala, plácla do spínače a posadila se.

„Dallasová.“

„Dallasová, panebože, Dallasová. Potřebuju tvou pomoc.“

To už byla vzhůru celá Eva a zírala na Mavisin na obraz na monitoru. „Světlo,“ přikázala a v pokoji se rozjasnilo natolik, aby mohla zřetelně vidět. Bílý obličej, černající modřina pod okem, čerstvé, krvácející škrábance na tváři, divoce rozcuchané vlasy.

„Mavis! Co se ti stalo? Kde jsi?“

„Musíš sem přijít.“ Dýchala přerývaně a zajíkala se. Skelný pohled ve zděšených očích jí zatím nedovolil plakat. „Pospěš si. Pospěš si, prosím. Myslím, že je mrtvá, a nevím, co mám dělat.“

Eva se nevyptávala, kde se Mavis nachází, místo toho úderem na klávesnici zadala příkaz vypátrat, odkud se uskutečňuje přenos. Pod Mavisiným obličejem se objevil nápis, ve kterém poznala Leonardovu adresu.

„Zůstaň, kde jsi,“ pronesla klidně a pevně. „Ničeho se nedotýkej. Rozumíš mi? Ničeho se nedotýkej a nikoho nepouštěj dovnitř. Mavis?“

„Ano, ano. Pospěš si. Je to příšerné.“

„Hned tam budu.“ Když se obrátila, byl už Roarke na nohou a navlékal si kalhoty.

„Jdu s tebou.“

Nevymlouvala mu to. Přesně za pět minut už se řítili nejhlubší nocí. Prázdné ulice vystřídalo nikdy neustávající hemžení turistů ve středu města, záblesky videobillboardů, nabízejících každou myslitelnou věc, kterou lidé vynalezli pro potěšení a ke koupi. Minuli módně oděné nespavce ve venkovních kavárnách Village, vedoucí nekonečné diskuse nad miniaturními šálky kávové náhražky, a konečně vjeli do spící obytné čtvrti umělců.

Roarke jí nekladl jiné otázky než ty, které souvisely s nalezením cíle jejich cesty. Byla mu za to vděčná. Před očima měla stále Mavisinu

tvář, bílou jako stěna a vyděšenou k smrti. A co horšího, viděla i třesoucí se Mavisinu ruku. Ta temná skvrna na ní byla krev.

Kaňony městských ulic se honil prudký vítr, ohlašující blížící se bouři. Udeřil Evu do obličeje, když vyskočila z vozu, ještě než Roarke stačil zaparkovat. Třicet metrů chodníku, které ji dělily od domu, zdolala sprintem a bouchla do tlačítka bezpečnostní kamery.

„Mavis. Tady je Dallasová. Mavis, zatraceně!“ Byla v takovém duševním rozpoložení, že jí trvalo deset úzkostných vteřin, než si uvědomila, že zařízení je rozbité.

Roarke prošel nezajištěnými dveřmi a nastoupil za ní do zdviže.

Když vešli do bytu, hned viděla, že je to přesně tak zlé, jak se obávala. Při její předchozí návštěvě vládl v Leonardově bytě malebný chaos plný barev. Nyní bylo všechno divoce zpřeházeno. Dlouhé pásy látek byly rozcupovány, stoly převráceny a jejich obsah rozházený a rozdupaný po zemi.

A byla tu krev, hodně krve. Rozstříkaná na zdi i na hedvábných kusech látek, jako když zlobivé dítě zanechá všude otisky svých neposedných prstů.

„Ničeho se nedotýkej,“ vyštěkla na Roarkea automaticky. „Mavis?“ Přeskočila dva schody a zastavila se, když se rozhrnul jeden ze vzdouvajících se závěsů lesklé látky. Z něj se vynořila potácející se Mavis.

„Dallasová, ach, Dallasová. Díky Bohu!“

„Všechno bude v pořádku.“ Když k ní Eva přistoupila blíž, zaplavila ji vlna úlevy. Krev nepatřila Mavis, přestože od ní měla umazané ruce i šaty. „Jsi zraněná. Je to vážné?“

„Točí se mi hlava. Je mi zle. Ach, moje hlava!“

„Ať se posadí, Evo.“ Roarke vzal Mavis za ruku a odvedl ji ke křeslu. „Posaď se, děvenko. Ano, sem. Je v šoku, Evo. Musíme ji něčím přikrýt. Zakloň hlavu, Mavis. Hodná holčička. Zavři oči a zhluboka dýchej.“

„Je mi zima.“

„Já vím.“ Sehnul se, ze změti vytáhl roztržený kus lesklého saténu a zabalil ji do něj. „Dýchej zhluboka, Mavis. Pomalu a zhluboka.“ Vyslal k Evě rychlý pohled. „Potřebuje ošetřit.“

„Nemůžu přivolat lékařskou pomoc, dokud se nedozvím, o co tu jde. Udělej pro ni zatím, co bude v tvých silách.“ Eva prošla za závěs, až příliš dobře si vědoma toho, co tam najde.

Měla těžkou smrt. Jen podle vlasů Eva poznala, kým ta žena kdysi bývala. Podle jejích majestátních, ohnivých kadeří. Její ve své úchvatné dokonalosti až přízračný obličej byl nadobro zničený, rozdrcený několika nelítostně zasazenými údery a znetvořený k nepoznání.

Nedbale odhozený stranou tu ležel i vražedný nástroj. Eva odhadovala, že původně sloužil jako ozdobná vycházková hůl, taková módní hračička. Pod zaschlou krví se blýskal dobře dva centimetry silný stříbrný plášť s ozdobným držadlem ve tvaru vlčí hlavy s vyceněnými zuby.

Přede dvěma dny si hole všimla v rohu Leonardovy pracovny.

Bylo zbytečné pokoušet se Pandoře nahmatat puls, přesto to Eva udělala. Pak opatrně ustoupila, aby dál nenarušovala místo vraždy.

„Prokrista,“ zamumlal Roarke za jejími zády a položil jí ruce na ramena. „Co uděláš?“

„Co budu muset. Mavis by něčeho takového nebyla schopna.“

Natočil k sobě její obličej. „To mi nemusíš povídat. Potřebuje tě, Evo. Jako přítelkyni, ale bude taky potřebovat dobrého poldu.“

„Já vím.“

„Nebude pro tebe snadné zhostit se obou rolí.“

„Proto bych měla začít hned.“ Vrátila se zpět k Mavis. Obličej se jí roztěkal jako vosk, modřina a šrámy se černomodře odrážely od kůže bílé jako křída. Eva k ní přidřepla a vzala do rukou její ledové prsty. „Musíš mi všechno říct. Nespěchej, ale nesmíš nic vynechat.“

„Nehýbala se. Byla samá krev, a ten její obličej. A – vůbec se nehýbala.“

„Mavis.“ Eva jí silně stiskla ruce. „Podívej se na mě. Pověz mi přesně, co se dělo od chvíle, co jsi sem přišla.“

„Přišla jsem… Chtěla jsem… Myslela jsem, že bych si měla promluvit s Leonardem.“ Chvěla se a škubala kusem látky, zakrývajícím její ruce, potřísněné krví. „Když mě naposledy hledal v klubu, byl hrozně rozčilený. Dokonce se pohádal s vyhazovačem, a to mu vůbec není podobné. Nechtěla jsem, aby si zničil kariéru, a tak jsem se rozhodla, že si s ním promluvím. Když jsem přišla, byla bezpečnostní

kamera rozbitá, tak jsem šla jednoduše nahoru. Dveře nebyly zamčené. Někdy zapomíná zamykat," zamumlala tiše.

„Mavis, byl tady Leonardo?"

„Leonardo?" Její strnulý pohled zapátral po místnosti. „Ne, myslím, že ne. Volala jsem na něj, protože tu byla taková spoušť.

Nikdo se neozýval. Viděla jsem krev. Spoustu krve. Měla jsem strach, Dallasová, strach, že se třeba zabil nebo zešílel, a tak jsem běžela dozadu… a tam jsem ji uviděla. Myslím… že jsem šla k ní. Asi ano, protože jsem vedle ní klečela a snažila se křičet. Ale nemohla jsem vydat ani hlásku. Ale v duchu jsem ječela a nedokázala přestat. A pak mě něco praštilo do hlavy. Myslím…" Neurčitě zatápala kdesi na temeni. „Bolí to. Ale když jsem se probrala, všechno bylo jako předtím. Pořád tam ležela a pořád byla všude ta krev. A pak jsem ti zavolala."

„Dobrá. Sahala jsi na ni, Mavis? Dotýkala ses tu něčeho?"

„Nevzpomínám si. Asi ne."

„Kdo ti tak poškrábal obličej?"

„Pandora."

Projel jí osten strachu. „Miláčku, říkalas, že byla mrtvá, když jsi sem přišla."

„To bylo ještě předtím. Dřív z večera. Byla jsem u ní doma."

Eva se pomalu nadechla, aby uvolnila sevření žaludku.

„Aha. V kolik hodin?"

„Přesně nevím. Kolem jedenácté. Chtěla jsem jí říct, že se s Leonardem rozejdu, když mi slíbí, že ho nezničí."

„Porvaly jste se?"

„Byla něčím sjetá. Měla tam pár lidí, něco jako večírek. Byla hnusná, říkala mi ošklivé věci. Trochu jsme se chytly. Vrazila mi facku a poškrábala mě." Mavis si odhrnula vlasy, aby předvedla další zranění, které měla na krku. „Ti lidé, co tam byli, nás od sebe odtrhli a já šla pryč."

„Kam jsi šla?"

„Obešla jsem pár barů." Slabě se usmála. „Hodně barů, nejspíš. Litovala jsem se. A pak mě napadlo, že si promluvím s Leonardem."

„Kdy jsi sem přišla? Víš, kolik bylo hodin?"

„Co já vím? Bylo už hodně pozdě. Mezi třetí a čtvrtou."

„Víš, kde je Leonardo?“

„Ne. Nebyl tady. Přála jsem si, aby tady byl, ale místo toho… Co bude dál?“

„O všechno se postarám. Budu sem muset zavolat policii. Pokud to neudělám brzy, bude to vypadat divně. Tohle všechno budu muset zaznamenat a předvolat tě k výslechu.“

„K výslechu…? Proboha, nemyslíš si přece, že já…?“

„Samozřejmě, že ne.“

Snažila se, aby to vyznělo energicky navzdory slzám, které jí svíraly hrdlo. „Ale budeme muset všechno co nejrychleji objasnit. Starosti přenech mně, ano?“

„Stejně teď nedokážu vůbec nic cítit.“

„Zůstaň tady sedět a já to rozjedu. Snaž se rozpomenout se na podrobnosti. S kým jsi dnes v noci mluvila, kdes byla, cos viděla. Všechno, na co si vzpomeneš. Za chvilku si to spolu probereme.“

„Dallasová.“ Mavis se se zachvěním napřímila. „Leonardo by tohle nikdy nikomu neudělal.“

„Starosti přenech mně,“ opakovala Eva. Pohlédla na Roarkea, ten pochopil a usadil se vedle Mavis. Eva vytáhla videofon a odvrátila se.

„Dallasová. Mám tady vraždu.“

Eva neměla nikdy lehký život. Během své kariéry u policie viděla hodně ohavných věcí a byla nucena zabývat se tolika nechutnými záležitostmi, že by je jen stěží spočítala. Ale nic z toho nebylo tak těžké jako předvolat Mavis k výslechu.

„Cítíš se dobře? Nemusíme se do toho pouštět hned.“

„Ne, ne. Doktor mi dal injekci.“ Mavis si nahmatala bouli na temeni hlavy. „Vůbec nic necítím. Něco mi dal, takže jsem se docela probrala.“

Eva si prohlížela Mavisiny oči, jejich barvu. Vypadaly normálně, její obavy to přesto neutlumilo. „Poslyš, neuškodilo by ti, kdybys sis na den nebo dva šla lehnout do zdravotního střediska.“

„Nechci nic odkládat. Radši to chci mít za sebou. Leonardo…“ Těžce polkla. „Našel někdo Leonarda?“

„Zatím ne, Mavis. Můžeš si sem pozvat svého právního zástupce.“

„Nemám co zatloukat. Nezabila jsem ji, Dallasová.“

Eva rychle pohlédla na diktafon. Ještě minutku to počká. „Mavis, musím provést výslech přesně podle předpisů. Jinak by mě mohli z vyšetřování tohohle případu odvolat. A kdybych nebyla hlavním vyšetřovatelem, nemohla bych ti pomáhat.“

Mavis si olízla suché rty. „Čekají mě těžké chvíle.“

„Ano, hodně těžké. Na to se připrav.“

Mavis se pokusila o úsměv a málem se jí to podařilo. „Nic nemůže být horší, než když jsem sem přišla a našla Pandoru. Nic.“

Ale ano, může, pomyslela si Eva, ale přikývla. Zapnula diktafon, odříkala své jméno, identifikační číslo a seznámila Mavis oficiálně s jejími právy. Obezřetně položila Mavis tytéž otázky jako předtím a snažila se z ní vytáhnout co nejvíce časových údajů.

„Když jsi přišla do bytu oběti, byly tam přítomny také další osoby?“

„Jen několik. Takový malý večírek. Byl tam Justin Young. Ten herec, víš? Pak modelka Jerry Fitzgeraldová. A ještě jeden chlápek, kterého neznám. Vypadal jako nějaký ouřada.“

„Zavražděná tě napadla?“

„Jednu mi vrazila,“ sdělila Mavis ublíženě a dotkla se modřiny pod okem. „Začala být hrozně agresivní. Podle toho, jak koulela očima, jsem si spočítala, že je nejspíš sjetá.“

„Domníváš se, že jednala pod vlivem drog?“ přeložila to Eva.

„To si piš. Oči měla jako melouny, a ta facka! Už jsem si to s ní jednou rozdala, však víš,“ pokračovala Mavis a Eva přikývla. „Tenkrát ale neměla takovou páru.“

„Vrátilas jí to?“

„Myslím, že jsem jí taky minimálně jednu ubalila. Poškrábala mě – těmi svými ostrými paťáty. Vjela jsem jí do vlasů. Odtrhli nás od sebe… myslím, že to byl Justin Young s tím ouřadou.“

„A potom?“

„Pak jsme si ještě pár minut hrozně nadávaly a potom jsem odešla. Chodila jsem od jednoho baru ke druhému.“

„Které bary jsi navštívila? A jak dlouho ses v nich zdržela?“

„No bylo jich hezkých pár. Myslím, že nejdřív jsem si to namířila do *ZigZagu*, do toho pajzlu nad Šedesátou šestou ulicí.“

„Bavila ses tam s někým?“

„Nechtělo se mi s nikým mluvit. Bolel mě obličej a cítila jsem se pod psa. Objednala jsem si trojitou zombii a truchlila jsem.“

„Čím jsi platila?“

„Myslím… jo, určitě jsem udala číslo svého konta.“

To je dobře. Pak bude zaznamenán čas a místo. „Kam jsi šla potom?“

„Poflakovala jsem se, zašla do pár dalších putyk. Byla jsem namazaná.“

„Všude sis něco objednala?“

„Asi jo. Když jsem si vzala do hlavy, že zajdu za Leonardem, byla jsem už jak dělo.“

„Jak ses k němu dostala?“

„Pěšky. Potřebovala jsem trochu vystřízlivět. Párkrát jsem se svezla po přepravním pásu, většinou jsem ale cválala po svých.“

V naději, že z ní vypáčí ještě nějakou vzpomínku, zopakovala Eva všechny informace, které se právě dozvěděla. „Když jsi odešla ze *Zig Zagu*, kterým směrem jsi šla?“

„Hele, po dvou trojitých zombiích se nedá mluvit o chůzi. Někam jsem se odpotácela, ale kam, to ti nepovím, Dallasová. Nevím vůbec, v kterých dalších knajpách jsem nakonec skončila, ani co jsem si tam objednala. Všechno mi splývá dohromady. Hudba, lidi, smích… někdo dělal striptýz na stole.“

„Muž nebo žena?“

„Chlápek. Pěkně udělanej, a myslím, že měl tetování. Nebo to měl jen namalovaný? Vím nabeton, že to byl had, anebo možná ještěrka.“

„Jak ten člověk vypadal?“

„Sakra, Dallasová, celou dobu jsem se mu nekoukla nad pas.“

„Mluvila jsi s ním?“

Mavis si sevřela hlavu do dlaní a snažila se něco si vybavit. Zachytit nějakou vzpomínku však bylo stejně nemožné jako nabrat vodu sítem. „Fakt nevím. Byla jsem namol. Vzpomínám si jen na to, že jsem šla a šla, abych se dostala k Leonardovi. Myslela jsem si, že to bude naposled, co ho uvidím. Nechtěla jsem k němu přijít nalitá, tak jsem si vzala jednu pilulku na vystřízlivění. A pak jsem našla ji, a to bylo o moc horší, než být ožralá.“

„Když jsi sem přišla, cos uviděla jako první?“

„Krev. Spousty krve. Všechno zpřevracené, roztrhané a všude krev. Měla jsem hrozný strach, že se Leonardovi něco stalo, letěla jsem dozadu a našla jsem ji.“ Tuhle vzpomínku si dokázala vybavit s dokonalou přesností. „Poznala jsem ji podle vlasů, a protože na sobě měla ty samý šaty jako předtím. Ale její obličej… ten prostě zmizel. Nedokázala jsem ani řvát. Klekla jsem si vedle ní. Nevím, co jsem si myslela, že ještě můžu udělat, něco jsem ale dělat musela. Pak mě někdo praštil, a když jsem se probrala, zavolala jsem tě.“

„Viděla jsi někoho venku na ulici, když jsi sem přicházela?“

„Ne. Bylo pozdě.“

„Co bezpečnostní kamera?“

„Byla rozbitá. Chuligáni se někdy baví tím, že je ničí. Nepřikládala jsem tomu žádnou důležitost.“

„Jak ses dostala do bytu?“

„Dveře nebyly zamčené. Prostě jsem vešla dovnitř.“

„A když jsi sem přišla, byla Pandora už mrtvá? Nemluvila jsi s ní? Nehádaly jste se?“

„Ne, vždyť jsem ti to už řekla. Ležela tady.“

„Porvala ses s ní už dvakrát. Nepopřály jste se znovu tady u Leonarda?“

„Ne. Byla mrtvá. Dallasová…“

„Proč ses s ní porvala předtím?“

„Hrozila Leonardovi, že mu zničí kariéru.“ V Mavisině pohmožděné tváři se rychle střídaly emoce. Bolest, strach, žal. „Nedovolila by mu, aby ji opustil. On miluje mě, ale ona by mu nedovolila odejít. Vidělas sama, jaká byla, Dallasová.“

„Asi ti na Leonardovi a jeho kariéře hodně záleží, že?“

„Já ho miluju,“ pronesla Mavis potichu.

„Udělala bys cokoli, abys ho ochránila, aby mu nikdo neublížil lidsky ani profesionálně.“

„Rozhodla jsem se odejít z jeho života,“ prohlásila Mavis s důstojností, jež Evu zahřála u srdce. „Jinak by mu Pandora ublížila, a to jsem nemohla dopustit.“

„Jako mrtvá už nemohla ublížit ani jemu, ani tobě.“

„Nezabila jsem ji.“

„Navštívilas ji v jejím bytě, pohádaly jste se, ona tě udeřila a ty ses s ní poprala. Odešla jsi a opila ses. Vydala ses do Leonardova bytu a našlas ji tady. Možná jste se znovu pohádaly, možná tě znovu napadla. Bránila ses a situace se ti vymkla z rukou."

V Mavisiných velkých, unavených očích se objevil nejprve zmatek, pak bolest. „Proč to říkáš? Víš, že to není pravda."

S nezúčastněným pohledem se Eva naklonila kupředu. „Udělala ti z života peklo, ohrožovala muže, kterého miluješ. Ublížila ti fyzicky. Byla silnější než ty. Když ses objevila v Leonardově bytě, napadla tě znovu. Srazila tě k zemi, a při tom ses praštila do hlavy. Pak jsi dostala strach a hmátla jsi po tom, cos měla nejblíž po ruce. V sebeobraně. Udeřilas ji tím, aby ses zachránila. Možná se po tobě znovu vyřítila, a tak jsi ji uhodila znovu. V sebeobraně. Pak jsi nad sebou ztratila kontrolu a bilas ji znovu a znovu, dokud sis neuvědomila, že je mrtvá."

Mavis vzlykavě dýchala. Kroutila neustále hlavou, tak prudce, že se jí celé tělo třáslo. „Neudělala jsem to. Nezabila jsem ji. Byla už mrtvá. Proboha, Dallasová! Jak si jen můžeš myslet, že bych byla něčeho takového schopná?"

„Možná jsi to neudělala." Přitlač, poručila si s krvácejícím srdcem. Jen přitlač, všechno se nahrává. „Možná to udělal Leonardo a ty ho teď chráníš. Vidělas, jak se přestal ovládat? Jak zvedl tu hůl a bil ji?"

„Ne, ne, ne!"

„Anebo jsi sem přišla až po tom, co ji zabil, a našlas ho stát nad její mrtvolou. Ztratil hlavu. Chtěla jsi mu pomoct, a proto jsi ho poslala pryč a zavolalas policii."

„Ne, tak to nebylo!" Mavis vyskočila z křesla, bílá jako stěna, s divokým pohledem v očích. „Vůbec tu nebyl. Nikoho jsem neviděla. On by to nikdy neudělal! Proč mi nechceš věřit?"

„Věřím ti, Mavis. Posaď se, posaď se," opakovala Eva něžně. „Už jsme téměř hotovy. Je v této chvíli něco, co bys ještě chtěla ke své výpovědi dodat nebo čím bys chtěla změnit její obsah?"

„Ne," zamumlala Mavis a strnule zírala někam za Evu.

„Tímto uzavírám výslech číslo jedna, Mavis Freestoneová, případ Pandořiny vraždy. Poručík Eva Dallasová." Zaznamenala datum a čas, vypnula diktafon a zhluboka se nadechla. „Promiň mi to, Mavis. Promiň."

„Jak jsi mohla být taková? Jak jsi mohla říkat takové věci?“

„Musela jsem je říct, musela jsem ti klást ty otázky a ty jsi je musela zodpovědět.“ Uchopila Mavis pevně za ruku. „A možná ti ty otázky budu klást znovu a ty na ně budeš muset znovu odpovídat. Podívej se na mě, Mavis.“ Počkala, až k ní Mavis přesune svůj zmučený pohled. „Nevím, co tu najdou technici a co bude uvedeno ve zprávě z laboratoře. Ale pokud nebudeme mít ohromné štěstí, budeš potřebovat právníka.“

Mavis se vytratila z obličeje všechna barva, dokonce i rty měla bílé, takže vypadala jako živá mrtvola s bolestně planoucíma očima. „Ty mě chceš zatknout?“

„Nevím, jestli to dojde tak daleko, ale musíš být připravená. Teď půjdeš s Roarkem domů a pokusíš se usnout. Prosím tě, snaž se, hodně se snaž vzpomenout si na všechna místa, časové údaje, lidi. Pokud si na něco vzpomeneš, zapiš si to.“

„Co ty teď budeš dělat?“

„Budu dělat svou práci. A jsem v ní zatraceně dobrá. Na to taky nezapomeň. Důvěřuj mi, že všechno vyšetřím.“

„Vyšetříš,“ opakovala Mavis hořce. „Jen jestli ušetříš mě. Myslela jsem, že člověk je pokládán za nevinného, dokud se mu neprokáže vina.“

„To je jedna z velkých lží, ve kterých žijeme.“ Eva vstala a odvedla Mavis na chodbu. „Udělám, co bude v mých silách, abych ten případ co nejrychleji uzavřela. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Mohla bys mi říct, že mi věříš.“

„Ano, i to ti můžu říct.“ Nesměla však na to brát ohled.

Jako vždy bylo ještě třeba vyplnit papíry a dodržet obvyklý postup. Ale během hodiny mohla Mavis propustit a předat ji do Roarkeovy dobrovolné péče. Oficiálně byla Mavis Freestoneová vedena jako svědek. Avšak Eva věděla moc dobře, že neoficiálně je hlavní podezřelou. S úmyslem co nejrychleji tuto situaci změnit se odebrala do své kanceláře.

„Poslyš, co je to za blbost, že Mavis odkrouhla nějakou fešáckou modelku?“

„Feeney!“ Eva by nejraději zlíbala celý jeho vrásčitý obličej. Seděl u jejího stolu s neodmyslitelným sáčkem ořechů v cukru na klíně a se zamračeným výrazem ve tváři. „Nic se neutají.“

„Bylo to to první, co jsem uslyšel, když jsem se stavil v bufáči. Když zabásnou kámošku naší přední vyšetřovatelky, to víš, že to vzbudí rozruch.“

„Není zabásnutá. Je svědkyně. Zatím.“

„Média se toho už chytla. Ještě neznají Mavisino jméno, ale všude už ukazují obličej zavražděné. Manželka mě vytáhla ze sprchy, abych si to šel poslechnout. Pandora je pro ně setsakra velký sousto.“

„Zatraceně velké sousto, ať už živá či mrtvá.“ Eva si unaveně sedla na roh stolu. „Chceš záznam Mavisiny výpovědi?“

„A proč myslíš, že tu jsem? Kvůli tvým krásným očím?“

Předala mu přepis policejním těsnopisem, kterému oba dobře rozuměli. „Sakra, Dallasová,“ zamračil se. „To pro ni nevypadá nejlíp. Sama jsi byla svědkem toho, jak si vjely do vlasů.“

„Jo, viděla jsem to na vlastní oči. Co to jen, k čertu, Mavis napadlo, že Pandoru znovu vyhledá…“ Vstala a přešla místnost. „Tím se to jen zhoršuje. Doufám, že laboratoř prokáže něco nového, cokoli. Ale nemohu na to spoléhat. Jak jsi teď vytížený, Feeney?“

„Ani se neptej.“ Mávl rukou. „Co potřebuješ?“

„Potřebuju prověřit její bankovní konto. První bar, do kterého, jak si vzpomíná, zapadla, byl *ZigZag*. Pokud by podle záznamů o výběru byla v době vraždy tam nebo v nějaké jiné hospodě, byla by z toho venku.“

„Zařídím to pro tebe, ale… máme tady někoho, kdo se nám potuloval po místě vraždy a praštil Mavis do hlavy. Moc velký časový rozdíl tam nebude.“

„Vím. Musím se ale chytit každé stopy. Zjistím si, kdo byli ti lidé, které Mavis poznala v domě zavražděné, a vyslechnu je. Musím najít toho striptéra s velkým přirozením a tetováním.“

„To si teda užiješ kupu legrace.“

Téměř se usmála. „Musím najít lidi, kteří potvrdí, že byla jako dělo. Ani s pilulkou na vystřízlivění nemohla být ve stavu, aby dokázala Pandoru napadnout. Pokud obešla všechny ty lokály.“

„Tvrdí, že Pandora byla zdrogovaná.“

„Tohle musím taky prověřit. A pak tu máme našeho záhadně zmizelého Leonarda. Kde ten chlap k čertu byl? A kde je teď?“

Kapitola pátá

Leonardo ležel s roztaženýma rukama na podlaze uprostřed Mavisina obývacího pokoje, kam padl před několika hodinami zpitý do němoty plnou lahví syntetické whisky a koňskou dávkou sebelítosti.

Omámeně se probíral k vědomí. Dostal strach, že někdy během příšerné uplynulé noci nějak přišel o část obličeje. Když však po něm opatrně zatápal rukou, s úlevou zjistil, že se celý nachází na obvyklém místě a po nárazu na podlahu je jen částečně znecitlivělý.

Moc si toho nepamatoval. To byl také jeden z důvodů, proč jen zřídka pil alkohol a nikdy si nedovolil pít nad určitou míru. Pokaždé, když to přehnal, míval okno a na nic si pak nemohl vzpomenout.

Matně si vybavoval, jak vklopýtal do Mavisina domu za použití vstupního kódu, který mu Mavis dala, když přišli na to, že je mezi nimi něco víc než pouhá milenecká aférka.

Mavis však doma nenašel. Tím si byl téměř jistý. Nejasně se rozpomínal na to, jak se potácel městem a přihýbal si z láhve, kterou si koupil – nebo snad ukradl? K čertu. S námahou se posadil a rozevřel zalepená víčka. Jediné, co věděl s jistotou, bylo, že v ruce svírá tu zatracenou láhev a že je nalitý whiskou až po uši.

Zřejmě se zpil do bezvědomí. Sám sobě se hnusil. Jak může očekávat, že Mavis přesvědčí, když se vpotácel do jejího bytu úplně namol?

Může děkovat Bohu za to, že nebyla doma.

Nyní měl samozřejmě kocovinu a hlava mu třeštila tak, že by se nejraději schoulil do klubíčka a kňučel o milost. Mohla by se však vrátit, a nesmí ho najít v tak žalostném stavu. S námahou vstal, vyštrachal pár tablet proti bolesti a naprogramoval na jejím AutoChefovi silnou černou kávu.

A pak si všiml té krve.

Byla už zaschlá a měl ji po celé paži i na ruce. Na předloktí se mu táhla dlouhá řezná rána, poměrně hluboká, pokrytá škraloupem zaschlé krve. Krev, zaúpěl v duchu a žaludek se mu sevřel, když ji našel i na košili a na kalhotách.

Se zrychleným dechem odskočil od kuchyňského pultu a prohlížel se. Že by se zapletl do nějaké rvačky? Zranil snad někoho?

Hrdlo mu svírala nevolnost a paměť klopýtala zdrcující pustinou s rozmazanými útržky vzpomínek.

Kriste Ježíši, zabil snad někoho?

Eva ponuře zírala na předběžný lékařský protokol, když tu uslyšela rychlé, ostré zaklepání na dveře své kanceláře. Ještě než stačila dotyčného vyzvat ke vstupu, rozletěly se dokořán.

„Poručík Dallasová?“ Muž budil zdání sluncem ožehlého kovboje, od širokého úsměvu po vysoké boty s ochozenými podpatky. „U ďasa, není špatné poznat policejní legendu na vlastní oči. Viděl jsem vás na fotce, ale v reálu jste o několik koňských délek hezčí.“

„Jsem nesmírně polichocena.“ Eva se zaklonila a přivřela oči. I on byl fešák. Vlasy barvy žita se mu vlnily kolem opáleného, živého obličeje se slušivými vráskami kolem lahvově zelených očí. Dlouhý, rovný nos, koutek úst zvednutý v uličnickém úšklebku. A tělo – nu, ani to nebylo k zahození. „Kdo, sakra, jste?“

„Casto, Jake T.“ Z přední kapsy těsně přiléhajících vybledlých levisek vyndal policejní odznak. „Protidrogové oddělení. Slyšel jsem, že po mně toužíte.“

Eva letmo pohlédla na odznak. „Tak? A slyšel jste taky, proč po vás tak toužím, poručíku Casto, Jakeu T?“

„Měli jsme společného informátora.“ Popošel do středu místnosti a důvěrně usedl na roh stolu. Byl jí tak blízko, že zachytila vůni jeho

pleti. Mýdlo a čistá pokožka. „Chudáka Klokana je škoda. Byl to takový neškodný ňouma."

„Jestliže jste věděl, že Klokan je můj člověk, proč vám trvalo tak dlouho, než jste si ke mně našel cestu?"

„Měl jsem na práci něco jiného. A popravdě, nemyslím, že bych vám měl tolik co říct. A pak jsem slyšel, že Feeney u nás čmuchá." V jeho očích se opět objevil úsměv s nepatrnou příměsí sarkasmu. „Feeney je taky víceméně váš člověk, že?"

„Feeney pracuje samostatně. Na čem jste s Klokanem spolupracoval?"

„Normálka." Casto zvedl z jejího stolu ametystové vejce, obdivně si prohlédl jeho žilkování a začal si jím pohazovat z ruky do ruky. „Dodával mi informace o drogách. Jen prkotiny. Myslel si, že je machr, ale většinou šlo jen o maličkosti."

„Maličkosti mohou být součástí velkého celku."

„A proto jsem s ním dělal, brouku. Byl dost spolehlivý na to, abychom mohli tu a onde udělat razii. A párkrát jsem mohl díky němu vznést obvinění proti středně důležitému dealerovi." Znovu se zakřenil. „Někdo tyhle věci dělat musí."

„Jo. Takže kdopak nám ho rozsekal na maděru?"

Úšklebek zmizel. Casto odložil ametyst a zavrtěl hlavou. „To vám nepovím. Klokan nebyl zrovna k pomilování, ale neznám nikoho, kdo by ho natolik nenáviděl nebo na něj byl tak naštvaný, že by ho oddělal tímhle způsobem."

Eva si muže pozorně prohlížela. Vypadal solidně, a když mluvil o Klokanovi, zaznívalo v jeho hlase tón, který jí připomínal její vlastní obezřetnou náklonnost k němu. Přesto mu však nehodlala dát příliš nahlédnout do svých karet. „Šel teď po něčem konkrétním? Po něčem jiném než obvykle, větším?"

Casto zvedl své pískově zbarvené obočí. „Například po čem?"

„Jen se vás ptám. Drogy nejsou moje parketa."

„Po ničem, o čem bych věděl. Když jsem s ním mluvil naposledy, kraci, to bylo dva týdny před tím, než ho našli utopeného, vyprávěl mi, že vyčmuchal něco velkého. Ale víte, jak rád se naparoval, Evo."

„Jo, to vím." Přišel čas vyložit na stůl první kartu. „A taky vím, že jsem v jeho bytě sbalila neznámou látku. Teď je v laboratoři, kde ji

analyzují. Zatím mi neřekli víc, než že se jedná o novou směs, daleko účinnější než to, co se běžně prodává po ulicích."

„Tak tedy nová směs." Casto svraštil obočí. „Proč mi to, k čertu, neřekl? Jestli to zkoušel hrát na obě strany…" Casto zasykl mezi zuby. „Myslíte, že ho oddělali kvůli tomu?"

„Tahle hypotéza mi přijde nejpravděpodobnější," pokrčila rameny Eva.

„Jo. Krucinál. Nejspíš se snažil něco vymáčknout z výrobce nebo z distributora. Poslyšte, promluvím si s laboratoří a zjistím, jestli je na ulicích nějaký cvrkot o tom, že se má na trhu objevit něco nového."

„Budu vám za to vděčná."

„Bude mi potěšením navázat s vámi spolupráci." Posunul se a chvíli spočinul pohledem na jejích rtech způsobem, jenž dokázal nebýt ani urážlivý, ani přehnaně obdivný. „Nezašla byste na něco malého k zakousnutí? Můžeme u toho probrat strategii. Nebo jiné věci."

„Ne, díky."

„Protože nemáte hlad, nebo protože máte před svatbou?"

„Obojí."

„Pak tedy…" Zvedl se, a protože byla jen člověk, nemohla neocenit jeho dlouhé, štíhlé nohy, těsně obtažené džínovinou. „Kdybyste v jednom či druhém změnila názor, víte, kde mě hledat. Budu vám k dispozici." Vykročil ke dveřím, pak se zastavil a obrátil se. „Víte, Evo, máte oči jako dobře uleželá whisky. Když se do nich chlap podívá, nemůže nedostat žízeň."

Zamračeně hleděla na dveře, které se za ním zavřely, rozmrzelá z toho, že jí srdce bije trochu rychleji a malinko nepravidelně. Energicky si projela rukou vlasy a vrátila se ke zprávě na obrazovce počítače.

I bez expertizy jí bylo jasné, jak Pandora zemřela, ale zaujalo ji, že lékař předpokládá, že smrtelné byly pouze první tři údery. Všechny následující zasadil vrah jen pro své potěšení.

Vzala také na vědomí, že než rány dopadly, Pandora se se svým vrahem rvala. O tom svědčily tržné rány a oděrky na dalších částech těla.

Doba smrti byla stanovena na dvě hodiny padesát minut a obsah žaludku napovídal, že si zavražděná asi v devět večer dopřála vybranou

poslední večeři, sestávající z humra, locikového salátu, ovocného dezertu se šlehačkou a nejlepšího šampaňského.

V krvi jí byl rovněž nalezen značný obsah chemických látek, které však nebyly dosud analyzovány.

Takže Mavis měla zřejmě pravdu. Zdá se, že Pandora jednala pod vlivem nějaké chemické látky, pravděpodobně narkotika. Což může a nemusí být v rámci dalších fakt důležité.

Co však mohlo podstatně změnit situaci, byly stopy kůže pod nehty zavražděné. Eva cítila děsivou jistotu, že se ukáže, že patří Mavis. Stejně jako vlasy, které technici sebrali vedle mrtvého těla. A co bylo nejděsivější, obávala se, že otisky na vražedné zbrani budou rovněž patřit Mavis.

Bylo to perfektně načasované, uvažovala Eva. Na scéně se objeví Mavis, v nesprávnou dobu a na nesprávném místě, a vrahovi spadne do klína ideální obětní beránek.

Věděl, co se odehrálo mezi Mavis a Pandorou, anebo to byla jen šťastná náhoda?

Jisté je, že Mavis omráčí, postará se o důkazy, ba dokonce nehty zavražděné poškrábe Mavis v obličeji. Není nic snadnějšího než přitisknout její prsty na vražedný nástroj a pak se spokojeně vytratit jako pára nad hrncem.

Na to není třeba žádného génia, uvažovala. Vyžadovalo to však chladné, praktické uvažování. A jakpak to jde dohromady s divokou zuřivostí, s níž byla Pandora napadena?

Musím se postarat o to, aby to *šlo* dohromady, řekla si Eva. A budu muset najít způsob, jak Mavis očistit a vypátrat osobu, která se nerozpakovala rozbít ženě obličej tak, že z něj nic nezbylo, a pak po sobě pečlivě zamést stopy.

Už se chystala vstát, když se rozletěly dveře. Dovnitř se vpotácel Leonardo s divokým pohledem v očích.

„Zabil jsem ji. Zabil jsem Pandoru. Bůh mi buď milostiv!“

Poté se jeho divoké oči obrátily v sloup a jeho sto třicet kilo živé váhy žuchlo ve mdlobách na podlahu.

„Kristepane!“ Eva se ani nepokoušela ho zachytit, jen ustoupila jeho padajícímu tělu z cesty. Jako by byla svědkem pádu kácející se sekvoje. Nyní ležel na podlaze, nohy na prahu dveří, hlavou téměř narážel

do protější stěny. Sklonila se k němu a s vynaložením všech sil se jí podařilo převrátit ho na záda. Pokusně ho několikrát zlehka pleskla po tváři a vyčkávala. Něco si pro sebe zabručela a vyťala mu pár dalších, teď už o něco tvrdších políčků.

Zasténal a jeho krví podlité oči se s mrkáním otevřely.

„Co…? Kde…?“

„Sklapněte, Leonardo,“ umlčela ho Eva, vstala, šla ke dveřím a kopnutím vpravila jeho nohy do místnosti. Teprve když pevně zavřela dveře, shlédla k němu dolů. „Teď vám přečtu vaše zákonná práva.“

„Má práva?“ zeptal se ohromeně, ale aspoň se mu podařilo vydrápat se do sedu.

„Poslouchejte.“ Odrecitovala mu standardní právní formuli, ale když chtěl promluvit, umlčela ho pohybem ruky. „Rozuměl jste, jaká jsou vaše práva a povinnosti?“

„Ano.“ Znaveně si přejel rukou přes obličej. „Vím, o co tu jde.“

„Přejete si učinit výpověď?“

„Už jsem vám říkal…“

Chladně na něj pohlédla a opět ho zarazila pohybem ruky. „Ano, nebo ne. Nic jiného.“

„Ano, ano. Přeju si učinit výpověď.“

„Vstaňte z té podlahy. Budu to muset zaznamenat.“ Obrátila se ke stolu. Mohla by ho odtáhnout do místnosti určené k výslechům. Správně by to měla udělat, ale to počká. „Jste srozuměn s tím, že cokoli, co nyní řeknete, bude zaznamenáno?“

„Ano.“ Zvedl se a těžce dosedl do křesla, jež pod jeho váhou zaúpělo. „Dallasová…“

Zavrtěla hlavou, aby ho umlčela. Zapnula diktafon, zaznamenala nezbytnosti, a opět mu do mikrofonu odrecitovala jeho práva. „Leonardo, rozumíte svým právům a povinnostem, vzdáváte se pro tuto chvíli přítomnosti svého právního zástupce a jste připraven učinit výpověď?“

„Především to už chci mít za sebou.“

„Ano, či ne?“

„Ano. Ano, k čertu!“

„Znal jste Pandoru?“

„Samozřejmě.“

„Měl jste k ní nějaký vztah?“

„Ano.“ Zakryl si rukama obličej, přesto se však nezbavil výjevu, který spatřil na obrazovce u Mavis, když se rozhodl kouknout se na zprávy. Z domu, kde bydlel, vynášeli dlouhý černý pytel. „Nemůžu uvěřit tomu, že se to skutečně stalo.“

„Jaká byla povaha vztahu, který jste měl k zavražděné?“

Zní to tak chladně, pomyslel si, *způsob, jakým to pronesla. Zavražděná*. Leonardo složil ruce do klína a dlouze civěl na Evu. „Víte přece, že jsme byli milenci. Víte, že jsem se to pokoušel ukončit, protože…“

„V době její smrti,“ přerušila ho Eva, „jste spolu tedy už neměli intimní vztah?“

„Ne, nesešli jsme se už několik týdnů. Byla mimo planetu. Ale náš vztah ochladí, ještě než odletěla. A pak jsem potkal Mavis a všechno se tím pro mě změnilo. Dallasová, kde je Mavis? Kde je?“

„Nejsem oprávněna sdělovat vám současné místo pobytu slečny Freestoneové.“

„Stačí, když mi řeknete, že je v pořádku.“ Oči se mu zalily slzami. „Jen to jediné.“

„Je o ni postaráno,“ to bylo všechno, co mu na to Eva odpověděla. Co mu mohla odpovědět. „Leonardoje pravda, že Pandora vyhrožovala, že vás profesionálně zničí? Že po vás požadovala, abyste obnovil svůj vztah k ní, a pokud byste odmítl, že by nebyla ochotna předvádět vaše modely? Na přehlídce, do níž jste investoval velké množství času a peněz.“

„Byla jste tam, slyšela jste ji na vlastní uši. Nestála o mě, ani co by se za nehet vešlo, ale nesnesla by, abych to byl já, kdo naši známost ukončí. Pokud bych neopustil Mavis a nestal se znovu jejím poslušným psíčkem, hodlala se postarat o to, aby má módní přehlídka skončila naprostým fiaskem, pokud by k ní vůbec došlo.“

„Vy jste se ale nehodlal se slečnou Freestoneovou rozejít.“

„Já Mavis miluju,“ prohlásil důstojně. „Je tím nejdůležitějším v mém životě.“

„Ovšem pokud byste nepřistoupil na Pandořiny podmínky, zůstaly by vám s nejvyšší pravděpodobností obrovské dluhy a nesmazatelná skvrna na profesionální kariéře. Je to tak?“

„Ano. Investoval jsem do té přehlídky všechny své finance a hodně jsem si na ni půjčil. A co víc, vložil jsem do její přípravy celé své srdce. Svou duši.“

„A to všechno by kvůli ní mohlo přijít vniveč.“

„Přesně tak.“ Rty se mu zkřivily úsměškem. „Bylo by pro ni největším potěšením zničit mě.“

„Žádal jste ji, aby za vámi minulou noc přišla do vašeho bytu?“

„Ne, nechtěl jsem ji už nikdy v životě vidět.“

„V kolik hodin za vámi včera v noci přišla?“

„Nevím.“

„Jak se dostala dovnitř? Vpustil jste ji?“

„Asi ne. Nevím. Měla můj vstupní kód. Nenapadlo mě vyžádat si ho zpátky nebo ho změnit. Jde mi z toho hlava kolem.“

„Pohádal jste se s ní.“

V očích se mu opět objevil skelný výraz, následovaný prázdným pohledem. „Nevím. Nevzpomínám si. Ale určitě to tak muselo být.“

„Před několika dny přišla Pandora bez pozvání do vašeho bytu, vyhrožovala vám a fyzicky napadla vaši současnou přítelkyni,“ nadhodila Eva.

„Ano, ano. To je pravda.“ Jaká úleva. Alespoň na to si vzpomínal.

„V jakém duševním rozpoložení se Pandora nacházela, když za vámi tehdy přišla?“

„Příšerně zuřila. Řekl jsem jí, že se Mavis nevzdám. To ji rozzuřilo ještě víc. Dallasová…“ Spočinul na ní pohledem, v němž planulo zoufalství. „Já si prostě na nic nepamatuju. Vůbec na nic. Když jsem se ráno probudil, ležel jsem v Mavisině bytě. Matně si vzpomínám, že jsem se dostal dovnitř pomocí vstupního kódu. Předtím jsem pil, chodil po ulicích a chlastal. Skoro nikdy nepiju, protože pak mám výpadky paměti. Když jsem se probudil, viděl jsem krev.“

Natáhl k ní ruku s nešikovně obvázanou ránou. „Měl jsem krev na rukou i na šatech. Zaschlou krev. Určitě jsem s ní zápasil. Určitě jsem ji zabil.“

„Kde jsou šaty, které jste měl uplynulou noc na sobě?“

„Nechal jsem je u Mavis. Osprchoval jsem se a převlékl. Nechtěl jsem, aby mě našla v takovém stavu. Čekal jsem na ni, snažil se vy

dumat, co mám dělat, a pak jsem si pustil zprávy. Když jsem to slyšel a viděl, hned jsem věděl, co se muselo stát.“

„Říkáte, že si nevzpomínáte na to, že byste Pandoru tu noc viděl. Nevzpomínáte si ani na to, že byste se s ní pohádal. Nevzpomínáte si, že jste ji zabil.“

„Musel jsem to ale udělat,“ trval na svém. „Zemřela v mém bytě.“

„V kolik hodin jste včera ze svého bytu odešel?“

„To přesně nevím. Pil jsem už předtím. Dost. Byl jsem rozčilený a naštvaný.“

„Navštívil jste někoho, mluvil jste s někým?“

„Koupil jsem si další láhev. Na ulici, myslím.“

„Viděl jste se během uplynulé noci se slečnou Freestoneovou?“

„Ne, neviděl, tím jsem si jistý. Kdybych se s ní byl setkal, kdybych si s ní mohl promluvit, nic by se bylo nestalo.“

„A co když vám řeknu, že Mavis byla minulou noc ve vašem bytě?“

„Mavis za mnou přišla?“ Obličej se mu rozzářil. „Vrátila se ke mně? Ale to nemůže být pravda. Na to bych byl určitě nezapomněl.“

„Byla Mavis přítomna, když jste zápolil s Pandorou? Když jste Pandoru zabil?“

„Ne. Ne!“

„Přišla až poté, co byla Pandora mrtvá, poté, co jste ji zabil? Pak vás zachvátila panika, že? Dostal jste strach.“

I teď se v jeho očích objevila panika. „Ne, to není možné, Mavis tam určitě nebyla.“

„Ale ano, byla. Zavolala mi z vašeho bytu, když ji našla mrtvou.“

„Mavis ji viděla?“ Jeho bronzově opálený obličej zesinal. „Bože, to ne!“

„Někdo Mavis uhodil do hlavy, až ztratila vědomí. Byl jste to vy, Leonardo?“

„Někdo ji uhodil? Je zraněná?“ Vyskočil a oběma rukama si vjel do vlasů. „Kde je?“

„Byl jste to vy?“

Napřáhl ruce před sebe. „Radši bych si je nechal obě useknout, než bych Mavis nějak ublížil. Prokrista, Dallasová, řekněte mi, kde je. Musím se přesvědčit, že je v pořádku.“

„Jak jste zabil Pandoru?“

„Já… ten reportér říkal, že jsem ji ubil k smrti.“ Zachvěl se.

„Čím jste ji ubil? Co jste použil?“

„Já… Rukama?“ Znovu je k ní napřáhl. Eva si povšimla, že na nich nejsou žádné známky pohmoždění, škrábance ani odřené klouby prstů. Měly dokonalý vzhled vybroušeného, tvrdého, lesklého dřeva.

„Byla to silná žena. Jistě se bránila.“

„Jsem pořezaný na paži.“

„Chci nechat tu ránu prohlédnout, a také šaty, které jste nechal u Mavis.“

„Zatknete mě teď?“

„Zatím nejste z ničeho obviněn. Nicméně vás zadržíme do doby, než dostaneme výsledky testů.“

Pak ho znovu podrobila témuž výslechu, snažíc se z něj vytáhnout nějaká konkrétní fakta o časových údajích a místech, kde se pohyboval. A znovu a znovu narážela na zeď, blokující jeho paměť. Nespokojeně výslech uzavřela, nechala ho odvést a zařídila, aby byly provedeny testy.

Dalším bodem na programu byl inspektor Whitney.

Postavila se před jeho psací stůl, ignorujíc jeho výzvu, aby se posadila. Stručně ho seznámila s výsledky svých prvních výslechů. Whitney si založil ruce a pozoroval ji. Měl dobré oči starého poldy a hned poznal, že je nervózní.

„Máte muže, který se vám přiznal k vraždě. Muže, který měl motiv i příležitost.“

„Muže, jenž si nevzpomíná, zda se této noci se zavražděnou vůbec setkal, natož jestli ji ubil k smrti.“

„Nebylo by to poprvé, co pachatel vypovídá tak, aby vzbudil zdání, že je nevinen.“

„Ano, pane. Ale já nevěřím, že je to náš vrah. Možná mě testy usvědčí z omylu, ale jeho typ osobnosti zločinu neodpovídá. Byla jsem svědkem výměny názorů, při níž zavražděná napadla Mavis. Leonardo se nijak nepokusil zasáhnout, ani neprojevil sebemenší agresivitu. Stál stranou a jen lomil rukama.“

„Sám doznal, že byl této noci pod vlivem alkoholu. Alkohol způsobuje změněné reakce.“

„Ano, pane.“ Znělo to logicky. V hloubi srdce by mu tu vraždu nejraději přišila, vzala jeho doznání vážně a všechno skončila. Mavis by se cítila hrozně, ale byla by v bezpečí. Byla by zproštěna viny. „Není to on,“ řekla dutě. „Doporučuji ponechat ho v zadržovací vazbě maximální dobu, znovu ho podrobit výslechu, pokusit se mu osvěžit paměť. Nemůžeme ho však zatknout za to, že si myslí, že spáchal vraždu.“

„Zařídím se podle vašeho doporučení, Dallasová. Další zpráva z laboratoře by tu měla být každou chvíli. Doufejme, že nám pomůže všechno objasnit. Je vám jasné, že může dojít k obvinění slečny Freestoneové?“

„Ano, pane, je mi to jasné.“

„Poutá vás k ní dlouhodobé přátelství. Nebudu vám mít za zlé, když odmítnete být hlavním vyšetřovatelem tohoto případu. Pokládal bych to dokonce za rozumné.“

„Ne, pane, nehodlám se tohoto případu vzdát. Pokud mě odvoláte, vezmu si dovolenou a budu pokračovat ve vyšetřování soukromě. Bude-li to nezbytné, podám rezignaci.“

Chvíli si mnul sepjatýma rukama obočí. „Vaše rezignace by nebyla přijata. Posaďte se, poručíku. K čertu. Dallasová,“ vybuchl, když zůstala stát. „Posaďte se. Berte to jako rozkaz, kruci.“

„Ano, inspektore.“

Povzdechl si a ovládl se. „Nedávno jsem se vás dotkl osobním útokem, jenž nebyl ani přiměřený, ani zasloužený. V důsledku toho se cosi mezi námi pokazilo. Chápu, že se pod mým velením necítíte dobře.“

„Jste nejlepší z inspektorů, jimž jsem doposud podléhala. Nemám proti vám jakožto proti svému nadřízenému žádné námitky.“

„Ale přátelé už nejsme ani trochu.“ Přikývl a spokojil se s jejím mlčením. „Nicméně právě kvůli svému vlastnímu postoji během vyšetřování případu, na němž mi osobně záleželo, nyní velmi dobře chápu, čím právě procházíte. Vím, jaké to je být rozervaný pocitem loajality ke dvěma stranám, Dallasová. Pokud si nedokážete promluvit o svých pocitech při vyšetřování tohoto případu se mnou, silně doporučuji, abyste vyhledala někoho, komu důvěřujete. Já tehdy chyboval v tom,

že jsem se o své břímě s nikým nepodělil. Nezopakujte tutéž chybu, Dallasová.“

„Mavis nikoho nezabila. I kdyby se proti ní našlo tisíc důkazů, nic mě nepřesvědčí o opaku. Budu konat svou práci, pane. Jen tak budu moci najít pravého vraha.“

„Nemám nejmenších pochyb o tom, že budete dělat svou práci, poručíku, a že nebudete litovat sebevětší námahy. Máte mou podporu, ať už o ni stojíte nebo ne.“

„Děkuji, pane. Žádám, abych mohla pokračovat ve vyšetřování ještě jednoho případu.“

„Kterého?“

„Případu Johannsen.“

Tentokrát si povzdechl dlouze a zhluboka. „Jste jako mezek, Dallasová. Nikdy se nevzdáte.“

To nemohla popírat. „Máte mou zprávu o tom, co bylo nalezeno v Klokanově bytě. Ilegální látka nebyla zcela identifikována. Podrobila jsem vzorec, který jsme objevili, soukromému rozboru.“ Vytáhla z brašny disk. „Je to nová směs, vysoce účinná, se kterou nesnese srovnání žádná z drog prodávaných na ulicích. Průměrná dávka působí čtyři až šest hodin. Vyšší dávka by byla v osmdesáti osmi případech ze sta smrtelná.“

Whitney našpulil rty a obrátil disk v ruce. „Soukromý rozbor, Dallasová?“

„Mám své styky. Použila jsem je. Laboratoř na tom stále ještě pracuje, zatím identifikovali několik složek směsi a jejich vzájemný poměr. Chtěla bych zdůraznit, že tato látka může vynášet nesmírné zisky, neboť k dosažení intenzivních účinků stačí jen velmi malé množství. Je také vysoce návyková a vzbuzuje pocit síly, iluzi všemohoucnosti a euforii – neuklidňuje, naopak dává pocit, že člověk dokáže ovládat sebe i ostatní. Je v ní rovněž obsažena substance, jež působí jako regenerátor buněk. Vypočítala jsem následky dlouholetého užívání. Denní užívání po dobu pěti let by v devadesáti šesti celých osmi desetinách procenta skončilo náhlým a naprostým zhroucením nervového systému. A smrtí.“

„Prokrista. Je to jed?“

„V konečných důsledcích ano. Výrobce to bezpochyby ví, čímž se nejen dopouští zločinu šíření ilegálních látek, ale i úkladné vraždy.“

Nechala ho chvíli, aby si to přebral. Byla si vědoma toho, jak by si zavařili, kdyby se těchto údajů zmocnila média. „Klokan si těch skutečností mohl a nemusel být vědom. V každém případě věděl dost na to, aby ho kvůli tomu zabili. Chtěla bych se tím případem dále zabývat, a jelikož je mi jasné, že budu muset věnovat pozornost i jiným záležitostem, žádám, aby byla strážník Peabodyová ustanovena mou asistentkou, dokud nebude případ uzavřen.“

„Peabodyová nemá dostatek zkušeností s vyšetřováním ani ilegálních látek, ani vraždy, poručíku.“

„Vynahradí to svou bystrostí a zvýšeným úsilím. Ráda bych, aby mi asistovala jako koordinátorka mé spolupráce s poručíkem Častém z protidrogového, jenž rovněž užíval Klokana jako informátora.“

„Dohlédnu na to. A co se týče Pandořiny vraždy, využijte Feeneyho.“ Zvedl obočí. „Což už děláte, jak vím. Předstírejme, že jsem to už nařídil, aby byla vaše spolupráce oficiální. Budete si muset poradit s médii.“

„Začínám si zvykat. Nadine Furstová je už zpátky z dovolené. Nejlepší bude, když předám nějaké informace jí. Ona i kanál 75 mi něco dluží.“ Povstala. „Musím si promluvit s několika lidmi. Zkontaktuju Feeneyho a vezmu ho s sebou.“

„Snad se nám podaří všechno uzavřít ještě před vašimi líbánkami,“ prohodil inspektor Whitney. Evě se na tváři objevila taková směsice protikladných pocitů – rozpaků, potěšení i obav – že se musel hlasitě rozchechtat. „Ničeho se nebojte, Dallasová. Určitě to přežijete.“

„Jasně. Už proto, že chlápka, co mi navrhuje svatební šaty, máme pod zámkem,“ zamumlala. „Děkuju, inspektore.“

Díval se za ní. Možná si ani neuvědomila, že prolomila bariéru mezi nimi – stačilo, že to věděl on.

„Má žena bude nadšená.“ Navýsost spokojen s tím, že se nemusí starat o řízení vozu, uvelebil se Feeney na místě spolujezdce. Dopravní provoz ve směru na Park Avenue South nebyl nijak hustý. Feeney jako pravý rodilý Newyorčan už dávno nevnímal šumivý lomoz turistických balonů a airbusů nad hlavami.

„Slíbili mi, že to spraví. Grázlové! Slyšíš to, Feeney? Slyšíš to zatracené hučení?“

Feeney se poslušně soustředil na zvuk, vycházející z řídicího panelu. „Zní to jako roj těch zabijáckých včel.“

„Tři dny!“ soptila. „Tři dny jsem ho měla v opravě a poslechni si to. Je to horší než předtím.“

„Dallasová.“ Položil jí ruku na rameno. „Měla bys konečně pohlédnout kruté pravdě do očí a smířit se s tím, že ta tvoje kraksna patří do starého železa. Zažádej si o nový vůz.“

„Nechci nový vůz.“ Hřbetem ruky uhodila do řídicího panelu. „Chci tenhle, jen bez těch zvukových efektů.“ Zastavila na křižovatce a netrpělivě bubnovala prsty na volant. Kvůli tomu hučení se neodvážila spolehnout se na automatické řízení. „Kde je, sakra, Central Park South 582?“ Řídicí zařízení jí odpovědělo hukotem, a tak do něj znovu praštila. „Řekla jsem, kde je, herdek, Central Park South 582?“

„Zkus být trochu milejší,“ poradil jí Feeney. „Počítači, prosím, zobraz mapu a urči Central Park South 582.“

Na displeji zablikala holografická mapa s vyznačenou trasou. Eva si jen odfrkla.

„Své přístroje si nerozmazluju.“

„A to je možná ten důvod, proč se ti neustále rozbíjejí. Jak jsem říkal,“ pokračoval Feeney, než mu Eva stačila něco odseknout, „má žena bude nadšená. Justin Young. Hrál toho hřebce v *Nočních pádech.*“

„Není to náhodou nějaký seriál?“ Blýskla po něm pohledem. „Odkdy ty se díváš na seriály?“

„Hele, občas si jako každý zapnu pro relaxaci seriálový kanál. Má žena je do toho chlapa blázen. Teď točí filmy. Manželka nevynechá snad jediný týden, aby si nenaprogramovala aspoň jeden z jeho filmů. Fakt, není špatný. No a což teprve tahle Jerry Fitzgeraldová.“ Feeney se zasněně usmál.

„Nemusíš se se mnou dělit o své fantazie, kámo.“

„Ta holka má ale figuru. Ne jako některé ty modelky, co jsou vychrtlé až na kost.“ Vydal zvuk, jako by mu právě předložili plnou mísu zmrzliny. „Víš, co se mi na spolupráci s tebou poslední dobou nejvíc líbí, Dallasová?“

„Mé okouzlující způsoby a břitký humor?“

„To taky.“ Zakoulel očima. „Ale hlavně to, že můžu své ženě vyprávět o tom, koho jsem už zase vyslýchal. Miliardáře, senátora, italské aristokraty, filmové hvězdy. Řeknu ti, nevěřila bys, jak moje prestiž stoupá.“

„Jsem ráda, že ti mohu být užitečná.“ Vmáčkla svoje omlácené policejní vozítko mezi rollsroyce a starobylý mercedes. „Ale až na tom herci uplatníme třetí stupeň, zkus svůj obdiv trochu zkrotit.“

„Jsem profík.“ Když však vystupoval z vozu, blaženě se usmíval. „Jen se tady rozhlídni. Jak by se ti líbilo, kdyby ti něco takovýho patřilo?“ Pak se uchechtl a odtrhl zrak od nablýskané mramorové fasády vznešené budovy. „No jo, já zapomněl. Tohle je teď vlastně pro tebe jen taková pastouška.“

„Víš, co mi můžeš políbit, Feeney.“

„No tak, holka, neber si to tak.“ Objal Evu kolem ramen a vydali se ke dveřím. „Že ses zabouchla do nejbohatšího chlápka v nám známém vesmíru, to není nic, za co by ses měla stydět.“

„Taky se za to nestydím. Akorát to nerada rozmazávám.“

Budova byla natolik vznešená, že disponovala živým portýrem i elektronickým bezpečnostním zařízením. Eva i Feeney mávli odznaky a byli uvedeni do vstupní haly, plné zlata a mramoru, oživené hustým kapradím a exotickými květinami ve velkých porcelánových květináčích.

„Příliš okázalé,“ zamumlala Eva.

„Vidíš, jak začínáš být nafoukaná?“ Feeney uskočil z jejího dosahu a přistoupil k obrazovce vnitřního bezpečnostního okruhu. „Poručík Dallasová a kapitán Feeney jdou navštívit Justina Younga.“

„Okamžik, prosím,“ vyzval je sametový hlas počítače a odmlčel se, než byla prověřena jejich identifikace. „Děkuji za strpení. Pan Young vás očekává. Pokračujte, prosím, ke zdviži číslo tři. Přeji vám hezký den.“

Kapitola šestá

„Tak jak to s ním sfouknem?“ Feeney našpulil rty do malé kamery v rohu zdviže. „Obvyklá komedie s hodným a zlým poldou?“

„Zvláštní, že to vždycky funguje.“

„Civilové jsou snadné oběti.“

„Začneme obvyklými omluvami a všelijakými zdvořilostními kecy. Když se nám bude zdát, že na nás něco hraje, můžeme přitvrdit,“ navrhla Eva.

„V tom případě ale chci být ten zlý policajt,“ dožadoval se Feeney.

„Feeney, jako zlý policajt stojíš za houby. Smiř se s tím.“

Truchlivě na ni pohlédl. „Mám vyšší hodnost než ty, Dallasová.“

„Já vedu vyšetřování tohohle případu a jako zlý polda jsem mnohem lepší než ty. S tím nic nenaděláš.“

„Vždycky musím hrát toho hodného,“ bručel si, když vstupovali do světlé haly, ještě více zaplněné mramorem a zlatem.

Justin Young s dokonalým načasováním otevřel protější dveře. Pro roli zazobaného, nicméně ochotného svědka si oblékl pohodlné, luxusní žlutohnědé lněné kalhoty a splývavou hedvábnou košili ve stejném odstínu. Na nohou měl módní sandály na tlusté podrážce, na nártu rafinovaně lemované korálky.

„Poručíku Dallasová, kapitáne Feeney.“ Jeho nádherně utvářený obličej měl vážný výraz, oči černé jako uhel tvořily dramatický kontrast k hřívě vlnitých vlasů stejné barvy jako pozlátko v hale. Podal jim ruku ozdobenou velkým prstenem s onyxem. „Pojďte dál, prosím.“

„Jsme vám vděčni za to, že jste okamžitě souhlasil s naší schůzkou, pane Youngu.“ Možná jsem opravdu nafoukaná, myslela si Eva, ale nemohla si pomoci. Její první verdikt z letmé obhlídky místnosti zněl: *přehnaně okázalá, přehnaně pompézní, přehnaně nákladná*. „Taková tragédie, taková hrůza.“ Pokynul jim, aby se posadili na obrovskou rohovou pohovku, přeplněnou polštářky z lesklých materiálů v divokých barvách. Meditační obrazovka na druhé straně pokoje byla naprogramována na tropickou pláž při západu slunce. „Nedokážu uvěřit, že je mrtvá, tím méně, že zemřela tak náhle a tak brutálně.“

„Omlouváme se, že vás obtěžujeme," předjímal Feeney svou roli hodného poldy a zároveň se snažil necivět příliš nápadně na všechnu tu nádheru kolem sebe. „Jistě je to pro vás nyní těžké."

„To ano. Pandora a já jsme byli přáteli. Mohu vám nabídnut něco k pití?" Zabořil svou elegantní, štíhlou postavu do obrovské lenošky.

„Ne, děkujeme." Eva se snažila najít v hoře polštářků nějaký pevný bod na opření.

„Já si objednám šálek kávy, když dovolíte. Od chvíle, co jsem se doslechl tu hroznou novinu, jsem skoro nevzal do úst." Naklonil se a zmáčkl malý knoflík na stolku. „Jednu kávu, prosím." Znovu se opřel a lehce se usmál. „Asi budete chtít vědět, kde jsem byl v době její smrti. Během své kariéry jsem hrál už v pěkné řádce kriminálek. Policistu, podezřelého a kdysi dokonce i zavražděného. Díky svému vzhledu jsem však byl vždycky nevinný."

Zběžně pohlédl na domácí androidku, oblečenou, jak Eva s pobaveným zděšením zaznamenala, do klasického stejnokroje francouzské komorné, jež přinesla skleněný tác s jediným šálkem a podšálkem. Justin si jej podal oběma rukama a přitiskl ke rtům.

„Média neuváděla přesnou dobu Pandořiny smrti, ale myslím, že vám mohu popsat, co jsem dělal celý ten večer. Zhruba do půlnoci jsem byl u ní na malém večírku. Jerry a já – Jerry Fitzgeraldová – jsme odešli společně a zašli jsme ještě na sklenku do nedalekého soukromého klubu. *Ennui* se jmenuje. Ten klub je nyní velmi populární a platí nám oběma za to, že se tam občas ukážeme. Myslím, že jsme odcházeli asi v jednu. Uvažovali jsme, že ještě někam zajdeme, ale pak jsme usoudili, že pití i společnosti už jsme si užili dost. Šli jsme sem ke mně a zůstali jsme tu spolu asi do deseti dopoledne. Pak měla Jerry schůzku. Teprve když odešla, pustil jsem si při svém prvním šálku kávy zprávy a dozvěděl jsem se o Pandoře."

„Myslím, že to by nám stačilo," řekla Eva. Odříkal to všechno jako pečlivě nazkoušenou roli, pomyslela si. „Potřebujeme si promluvit se slečnou Fitzgeraldovou, abychom si to ověřili."

„Zajisté. Přejete si to provést hned? Je v relaxačním pokoji. Pandořina smrt jí otřásla."

„Necháme ji tedy ještě chvilku relaxovat," řekla Eva. „Říkal jste, že vy a Pandora jste byli přátelé. Byli jste také milenci?"

„Příležitostně, ale nebylo to nic vážného. Spíš jsme se pohybovali ve stejných kruzích. Možná to bude znít za daných okolností až brutálně upřímně, ale Pandora dávala přednost mužům, kteří se dali snadno ovládnout a zastrašit.“ Zeširoka se usmál, aby naznačil, že on k nim nepatří. „Měla raději ty, co se teprve derou nahoru, než ty, kteří už uspěli. Nehodlala se s nikým dělit o své výsostné postavení.“

Nyní se zapojil i Feeney. „S kým měla Pandora milostný vztah v době své smrti?“

„Řekl bych, že jich bylo několik. Někdo, s kým se seznámila na Starlight Station – říkala mu bavič, ale znělo to sarkasticky. A potom ta vycházející hvězda, ten módní návrhář, o kterém Jerry tvrdí, že je fantastický. Michelangelo, Puccini, Leonardo? Tak nějak. A Paul Redford, videoproducent, co s námi strávil minulý večer.“

Usrkl si kávy a zamrkal. „Leonardo, ano, to je to jméno. Došlo tam k jednomu incidentu. Vtrhla tam nějaká žena. Poprala se s Pandorou kvůli němu. Staromódně si vjely do vlasů. Bylo by to zábavné, kdyby to ovšem nebylo pro všechny přítomné tak trapné.“

Roztáhl elegantní prsty a přes své tvrzení se zatvářil lehce pobaveně. *Skvělý výkon*, pomyslela si Eva. *Výborně nazkoušeno, dobře načasováno, profesionálně předneseno.*

„Podařilo se nám je s Paulem od sebe odtrhnout.“

„Ta žena, která přišla za Pandorou, ji fyzicky napadla?“ otázala se Eva úmyslně neutrálním tónem.

„Ach ne, to vůbec ne. Ta chudinka byla úplně zničená a přišla Pandoru prosit. Pandora ji začala častovat vulgárními nadávkami a uhodila ji.“ Justin naznačil úder sevřenou pěstí. „Pěkněji mydlila. Ta ženská byla malá, ale nedala se. Hned se vzchopila a vrátila jí to. Pak došlo na pořádnou rvačku, škubání vlasů a škrábance. Když ta ženská odcházela, krvácela. Pandora měla vražedně ostré nehty.“

„Poškrábala Pandora tu ženu v obličeji?“

„Ne. Ale jsem si jist, že jí později musel naskočit pěkný monokl. Krvácela na krku. Vzpomínám si, že měla čtyři dlouhé, ošklivé škrábance v místě, kde ji Pandora podrápala. Ta žena, bohužel neznám její jméno – Pandora ji nazývala čubkou a podobně – se snažila neplakat, a když odcházela, prohlásila, docela dramaticky, že Pandora bude li-

tovat toho, co provedla. Jenže pak si svůj odchod bohužel pokazila fňukáním a prohlášením, že láska nade vším zvítězí.“

Typická Mavis, pomyslela si Eva. „Jak se Pandora chovala po jejím odchodu?“

„Zuřila, byla vzteklá. Proto jsme s Jerry brzy odešli.“

„A Paul Redford?“

„Ten zůstal. Neřeknu vám, jak dlouho.“ S povzdechem, jenž měl naznačovat lítost, odložil Justin šálek. „Není spravedlivé říkat o Pandoře něco špatného, když už se nemůže bránit, ale byla tvrdá, často až hrubá. Běda tomu, kdo se jí postavil do cesty.“

„A vy jste se jí někdy do cesty postavil, pane Youngu?“

„Dával jsem si dobrý pozor, aby k tomu nedošlo.“ Věnoval jí okouzlující úsměv. „Jsem spokojen se svou kariérou i se svým vzhledem, poručíku. Mou kariéru Pandora ohrozit nemohla, ale viděl jsem, jak dokázala poznamenat obličej lidem, kteří ji něčím naštvali. Věřte mi, že si nenechávala brousit nehty, až byly ostré jak nůž, jen proto, že je to módní.“

„Měla nepřátele?“

„Mraky, většina z ní ale měla strach. Neumím si představit, kdo se jí nakonec dokázal postavit a vrátit jí to. Ale zároveň si nemyslím, že si Pandora zasloužila tak brutální smrt, jak jsem se doslechl ve zprávách.“

„Vážíme si vaší otevřenosti, pane Youngu. Podud by vám to nevadilo, rádi bychom si nyní promluvili se slečnou Fitzgeraldovou. O samotě.“

Zvedl své tenké, elegantní obočí. „Ale jistě. Abychom nemohli vzájemně sladit své výpovědi, že ano?“

Eva se jen usmála. „Na to jste měli už moře času. Přesto bychom si s ní rádi promluvili o samotě.“

S potěšením si všimla, že trochu otřásla tou jeho uhlazenou fasádou. Vstal a odešel ke spojovací chodbě.

„Tak, co si myslíš?“ zašeptal Feeney.

„Myslím, že podal skvělý herecký výkon.“

„V tom jsme teda zajedno. Přesto, pokud si to celou noc rozdával s Fitzgeraldovou, je mimo podezření.“

„Jeden druhému poskytnou alibi, takže jsou mimo podezření oba. Vyzvedneme si u správce domu bezpečnostní disky a zkontrolujeme, v kolik hodin sem přišli. A jestli zase neodešli.“

„Od DeBlassova případu nemám k bezpečnostním diskům důvěru,“ zahučel Feeney.

„Pokud by s nimi prováděli nějaké čachry, ty na to přijdeš.“ Vzhlédla, protože zaslechla, jak se Feeney zhluboka nadechl. Jeho obličej zpráskaného psa se rozzářil, oči mu zjihly. Při pohledu na přicházející Jerry Fitzgeraldovou by se Eva nedivila, kdyby vystrčil jazyk a začal slintat.

Postavu má pěknou, jen co je pravda, pomyslela si Eva. Její vnadná ňadra byla jen tak tak ukryta pod krémově bílým hedvábím, sahajícím jen po bradavky, těsně obepínajícím tělo a jen stěží zakrývajícím rozkrok. Jednu její dlouhou, krásně tvarovanou nohu zdobil těsně pod kolenem květ rudé růže.

Jerry Fitzgeraldová kvetla stejně jako ta růže.

A pak tu byl její obličej, s uvolněnými rysy a letargickým výrazem, jako by se právě pomilovala. Ebenově černé vlasy byly rovné jako hřebíky a v dokonalé křivce rámovaly její kulatou, ženskou bradu. Ústa měla plná, vlhká a rudá, oči jí modře zářily pod špičatými, na konečcích zlatě obarvenými řasami.

Když se sesula do křesla jako nějaká pohanská bohyně sexu, poklepala Eva Feeney mu solidárně a zároveň varovně na koleno.

„Slečno Fitzgeraldová,“ začala.

„Ano,“ odpověděla dotázaná, jako by vydechla posvátný kouř. Její božské oči Evu sotva zaznamenaly, zato se doslova vpily do Feeneyho snadno čitelného, uchváceného obličeje. „Kapitáne, to je prostě strašné. Už jsem vyzkoušela izolační nádrž, elevator nálady, dokonce jsem si naprogramovala hologram na procházku v lukách, která mě vždy osvěží. Ale ať dělám cokoli, nemohu se té strašné představy zbavit.“

Zachvěla se a zvedla obě ruce ke své krásné tváři. „Musím vypadat jako strašidlo.“

„Vypadáte nádherně,“ vykoktal Feeney. „Úchvatně. Jako…“

„Kroť se,“ zamumlala Eva a rýpla ho loktem. „Vážíme si toho, jak vás to vyvedlo z míry, slečno Fitzgeraldová. Pandora byla vaše přítelkyně.“

Jerry otevřela ústa, zase je zavřela a prohnaně se usmála. „Mohla bych se vám to pokusit namluvit, ale stejně byste rychle zjistili, že to není pravda. Tolerovaly jsme jedna druhou, protože jsme pracovaly ve stejné branži, ale upřímně řečeno, nemohly jsme se navzájem vystát."

„Pozvala vás k sobě."

„Protože chtěla, aby přišel Justin, v současné době jsme si velmi blízcí. Kromě toho jsme se s Pandorou samozřejmě stýkaly ve společnosti, dokonce jsme měly i několik společných projektů."

Vstala, buď proto, aby předvedla své tělo, či proto, že se chtěla sama obsloužit. Ze skříňky v rohu pokoje vzala karafu ve tvaru labutě a z jejího safírově modrého obsahu si odlila do sklenice.

„Chtěla bych však zdůraznit, že způsob, jakým zemřela, mnou upřímně otřásl. Je hrozné pomyslet, že ji někdo tak strašně nenáviděl. Mám tutéž profesi a stejně jako ona jsem veřejnosti na očích. Jestli se to mohlo stát jí…" Odmlčela se a zhluboka se napila. „Mohlo by se to stát i mně. To je jeden z důvodů, proč zůstanu u Justina, dokud se všechno nevyřeší."

„Popište nám přesně, co jste dělala tu noc, kdy zemřela."

Jerry vykulila oči. „Jsem podezřelá? To mi skoro lichotí." Vrátila se do křesla se sklenicí v ruce. Usadila se a zkřížila své výstavní nohy způsobem, jenž Feeneyho, sedícího vedle Evy, doslova rozvibroval. „Nikdy jsem v sobě nenašla víc kuráže, než si do ní rýpnout nějakou poznámkou. V polovině případů ani netušila, že si z ní utahuju. Pandora neměla moc filipa a rafinované narážky vůbec nechápala. Tím líp pro mě."

Opřela se, zavřela oči a zopakovala v podstatě totéž, co jim řekl už Justin, jen s tím rozdílem, že se víc soustředila na incident mezi Pandorou a Mavis.

„Musím přiznat, že jsem jí držela palce. Té malé, ne Pandoře, pochopitelně. Měla něco do sebe," přemítala. „Bylo v ní něco zvláštního, na co se nedá zapomenout, něco mezi opuštěným děckem a amazonkou. Snažila se prosadit svou, ale Pandora by s ní byla pěkně zametla nebýt Justina a Paula, kteří jí v tom zabránili. Pandora byla opravdu silná. Trávila spoustu času v posilovně, kde si vylepšovala kondici. Jednou jsem byla svědkem toho, jak doslova odhodila svou módní

konzultantku přes celou místnost, protože to trdlo jí před přehlídkou zaměnilo módní doplňky. V každém případě…“

Mávla rukou, otevřela zásuvku mosazného stolku vedle sebe a vyndala lakovanou krabičku. Vyndala z ní lesklou rudou cigaretu, zapálila si a vyfoukla parfémovaný kouř. „V každém případě se ta žena pokoušela Pandoru o něčem přesvědčit, dohodnout se s ní o něčem, co se týkalo Leonarda. Leonardo je módní návrhář. Mám za to, že on a ta divoženka se dali dohromady a Pandora ho nehodlala jen tak nechat odejít. Leonardo má před sebou svou přehlídku.“

Znovu se prohnaně usmála. „Ale když tu teď Pandora není, budu mu muset vypomoci já.“

„Vy jste se na té přehlídce neměla podílet?“

„Její záštitou měla být Pandora. Jak jsem říkala, spolupracovaly jsme s Pandorou na několika videoprojektech. Její problém byl, že sice vypadala dobře, uměla dokonce vystupovat, ale když měla něco přečíst nebo se objevit na obrazovce, byla hotové dřevo. Prostě příšerná. Na rozdíl ode mne.“ Odmlčela se a vyfoukla obláček dýmu. „Já jsem fakt dobrá a buduju si i hereckou kariéru. Nicméně… vystoupení na přehlídce tohohle návrháře by mohlo zvýšit mou popularitu v médiích. Zní to cynicky, viďte. Omlouvám se.“ Pokrčila rameny. „Takový je život.“

„Její smrt nastala v době pro vás příhodné.“

„Když vidím příležitost, chopím se jí. Ale nevraždila bych kvůli tomu.“ Znovu pokrčila rameny. „To byl spíš Pandořin styl.“

Naklonila se dopředu, až se jí nedbale rozevřel živůtek. „Podívejte, nehledejte v tom žádnou vědu. Nemám co skrývat. Strávila jsem s Justinem celou noc a od půlnoci jsem ji už neviděla. Upřímně přiznávám, že jsem ji nemohla vystát, že byla nepochybně mou profesionální rivalkou a že jsem věděla, že by mi ráda přebrala Justina, čistě ze zlomyslnosti. A možná by to byla i udělala. Ale ani kvůli mužům bych nevraždila.“ Oblažila Feeneyho vřelým pohledem. „Na světě je spousta okouzlujících pánů. A přiznejme si prostý fakt, že kdybyste chtěla shromáždit všechny lidi, kteří jí měli plné zuby, nevešli by se do tohohle bytu. Jsem jen jedna z tisíců.“

„V jakém byla rozpoložení tu noc, co zemřela?“

„Napraná až na půdu.“ V nečekané změně nálady zaklonila Jerry hlavu a bujaře se zasmála. „Nevím, v čem jela, ale můžu vám říct, že jí po tom pěkně blýskaly oči. Byla jako časovaná puma.“

„Slečno Fitzgeraldová,“ ozval se Feeney nesměle a omluvně, „vy se domníváte, že Pandora požila nějakou ilegální látku?“

Na moment zaváhala, pak zvedla svá alabastrová ramena. „Nic legálního vám náladu tak nezvedne, můj milý. Ani z vás neudělá takového protivu. A ona měla skvělou náladu a byla hodně protivná. Ať brala cokoli, zapíjela to litry šampaňského.“

„Byly vám a ostatním hostům rovněž nabídnuty ilegální látky?“ zeptala se Eva.

„Mně osobně nic nenabídla. Ale ona věděla, že já to neberu. Mé tělo je mým chrámem.“ Usmála se, když Eva sklouzla pohledem na sklenici v její ruce. „Proteinový nápoj, poručíku. Čistý protein. A tohle?“ Zamávala tenkou cigaretou. „Rostlinná, se špetkou dokonale legálního uklidňujícího prostředku na mé nervy. Byla jsem svědkem pádu mnoha mocných, kteří si zvolili rychlou a krátkou cestu. Já dávám přednost dlouhým tratím. Dovolím si tři bylinné cigarety denně, tu a tam sklenku vína. Žádné chemické stimulanty, ani pilulky štěstí. Na druhé straně…“ Odložila sklenku na stůl. „Pandora měla obrovskou výdrž. Vyzkoušela už všechno.“

„Znáte jméno jejího dodavatele?“

„Nikdy jsem se jí na to neptala. Nezajímalo mě to. Ale moc bych nedala za to, že tohle bylo něco nového. Ještě nikdy jsem ji neviděla tak nažhavenou, a jakkoli těžko se mi to říká, vypadala mladší a hezčí. Barva pleti, její struktura. Celá zářila. Kdybych o ní nic nevěděla, tipla bych si, že byla na kosmetice, ale obě chodíme do salonu Paradise. Věděla jsem, že ten den tam nebyla, protože já tam byla. Ptala jsem se jí na to, ale jen se usmála a řekla, že odhalila nové tajemství krásy a že na tom hodlá vydělat jmění.“

„Zajímavé,“ shrnul Feeney, když znovu usedl do Evina vozu. „Mluvili jsme se dvěma ze tří osob, kteří zavražděnou naposledy viděli. Ani jeden z nich ji neměl rád.“

„Mohli to provést společně,“ uvažovala Eva. „Fitzgeraldová znala Leonarda, chtěla s ním spolupracovat. Poskytnout si navzájem alibi bylo pak tou nejjednodušší věcí na světě.“

Feeney si poklepal na kapsu, kam uschoval bezpečnostní disky z budovy. „Projdeme si tohle a uvidíme, co objevíme. Pořád se mi zdá, že tu chybí motiv. Ten, kdo ji sejmul, ji nechtěl jen zabít, chtěl ji úplně vygumovat. Máme tu co do činění s ohromnou zuřivostí. Nezdálo se mi, že toho by byl některý z těch dvou schopen.“

„Zmáčkni ten správný knoflík a každý propadne zuřivosti. Ráda bych se stavila v *ZigZagu*, abych začala rekonstruovat Mavisin pohyb po městě. A měli bychom se spojit s tím producentem a smluvit si s ním schůzku. Mohl bys nasadit některého z těch tvých povalečů, aby prověřil taxikářské firmy? Neumím si naši hrdinku představit, jak jede k Leonardovi podzemkou nebo autobusem.“

„Jistě.“ Vytáhl svůj komunikátor. „Pokud jela taxíkem nebo soukromou dopravní službou, zjistíme to během několika hodin.“

„Dobrá. A taky zjisti, jestli jela sama, nebo měla společnost.“

V *ZigZagu* nebylo v onu denní dobu nijak rušno. Jeho čas nastával až v noci. Denními návštěvníky byli většinou turisté či uštvaní zaměstnanci firem, kterým bylo jedno, že zařízení klubu je lacině okázalé a obsluha nevlídná. Klub byl jako karneval, jehož velká chvíle nastává v noci, zatímco denní světlo nelítostně odhaluje všechny jeho nedostatky. Přesto si udržoval jakousi mystickou atmosféru, jež do něj přitahovala davy snílků.

V pozadí se ozývalo neustálé monotónní bzučení hudby, jež se po západu slunce změní v ohlušující hřmot. Dvouúrovňové budově vévodilo pět barových pultů a dva otočné taneční parkety, které začnou úderem deváté rotovat. Nyní však klidně odpočívaly složené na sobě a jejich čistý povrch nesl jizvy po nočním dupání.

Nabídka jídla obsahovala sendviče a saláty, pojmenované po mrtvých rockerech. Specialitou dne bylo arašídové máslo s banánem, obložené mladými cibulkami a *jalapeňos*. Podávalo se to pod názvy Elvis a Joplin.

Eva se usadila s Feeneym u prvního baru, objednala si černou kávu a zhodnotila pohledem barmanku. Kupodivu byla živá, nikoli andro-

idka, jak bývalo jinde zvykem. Mezi zaměstnanci klubu vlastně Eva nezaznamenala ani jediného androida.

„Míváte taky noční směny?“ zeptala se barmanky.

„Ne. Jsem tu jen přes den.“ Barmanka postavila před Evu šálek kávy. Vypadala energicky a spíš by se hodila jako prodavačka do obchodu se zdravou výživou než do klubu, kde se nalévá alkohol. „Kdo z noční směny si dobře všímá lidí a pamatuje si je?“

„Nikdo z nás si moc nevšímá lidí, pokud to není nutný.“

Eva vytáhla policejní odznak a položila jej na pult. „Myslíte, že tohle by někomu pomohlo oživit paměť?“

„Těžko říct.“ Lhostejně pokrčila rameny. „Hele, todle je slušná knajpa. Mám doma děcko, a to je důvod, proč pracuju ve dne, a hlídám si, kde vezmu místo. Než jsem sem nastoupila, důkladně jsem si všecko ověřila. Dennis chce, aby tu byla přátelská atmosféra, proto není personál na čipy, ale pulsuje mu v žilách krev. Občas je tu trochu čurbes, ale on to udržuje v únosných mezích.“

„Kdo je Dennis a kde ho můžu najít?“

„Má kancl nahoře, vyjděte po točitých schodech a za prvním barem doprava. Patří mu to tady.“

„Hej, Dallasová, mohli jsme se ještě minutku zdržet a něčeho si zobnout,“ protestoval Feeney, když se zvedla. „Mick Jagger stojí za ochutnání.“

„Zapomeň na něj.“

Horní bar ještě nebyl otevřen, ale Dennis byl už zřejmě varován, protože se odsunul jeden panel se zrcadlem a za ním se objevil muž s asketickou tváří, s rudým vousem zastřiženým do špičky a s mnišským kolečekem v havraních vlasech.

„Důstojníci, vítejte v *ZigZagu*,“ pronesl téměř šeptem. „Vyskytl se snad nějaký problém?“

„Potřebujeme vaši pomoc a spolupráci, pane…?“

„Dennis, prostě Dennis. Používat příliš mnoha jmen je nepraktické.“ Na prahu místnosti končila karnevalová atmosféra. Kancelář byla zařízena spartánsky jednoduše a bylo v ní ticho jako v kostele. „Má svatyně,“ poznamenal, vědom si toho kontrastu. „Člověk může jen stěží náležitě vychutnat či ocenit potěšení, jež přináší hlasitá hudba a lidské hemžení, aniž by ochutnal i naprostý protiklad. Posaďte se, prosím.“

Eva si vybrala stroze vyhlížející židli s tvrdým opěradlem a Feeney okupoval její partnerku. „Snažíme se ověřit tvrzení jedné vaší včerejší zákaznice.“

„Kvůli čemu?“

„Z úředních důvodů.“

„Aha.“ Dennis si sedl za plastickou desku s vysokým leskem, jež mu sloužila jako pracovní stůl. „V kolik hodin?“

„Mezi jedenáctou a jednou.“

„Zapnout obrazovku.“ Na jeho rozkaz se odsunula jedna sekce zdi a za ní se objevila obrazovka. „Přehrát bezpečnostní sken číslo pět, počínaje třiadvacátou hodinou.“

Obrazovka i celá místnost ožila hlukem, barvami a ruchem. Eva se za okamžik vzpamatovala a začala vnímat podrobnosti. Byl to pohled seshora do klubu za plného provozu. Pozorovatel jako by se tiše vznášel nad hlavami veselících se návštěvníků.

Tohle povýšené postavení Dennisovi jistě dokonale vyhovovalo.

Usmál se její reakci. „Vypnout zvuk.“ Okamžitě nastalo ticho. Pohyby lidí nyní vypadaly téměř přízračně. Tanečníci vířili po otáčivých parketech a v záblescích světel se míhaly jejich tváře, intenzivní, radostné i mrtvolné. Pár v rohu na sebe dělal vzteklé obličeje a z pohybů těla zřetelně vyplývalo, že se ti dva hádají. V druhém rohu probíhal namlouvací rituál doprovázený cituplnými pohledy a intimními doteky.

Pak zahlédla Mavis. Byla sama.

„Můžete to zvětšit?“ Povstala a zabodla prst nalevo od středu obrazovky.

„Jistě.“

Eva zamračeně sledovala Mavis při pohledu zblízka. Podle časového displeje bylo třiadvacet hodin čtyřicet pět minut. Pod Mavisiným okem byla podlitina, která už začínala tmavnout. A když otočila hlavu, aby si proklestila cestu dopředu, byly na jejím hrdle patrné stopy čerstvých škrábanců. Ne však na obličeji, uvědomila si Eva zklamaně. Jasně modré šaty byly na rameni natržené. Víc potrhané však nebyly.

Sledovala, jak Mavis tvrdě odmítla několik mužů a jednu ženu. Hodila do sebe drink a postavila sklenku vedle dvou dalších prázdných sklenic na svém stole. Když vstala, trochu se zapotácela, našla rovno-

váhu a s přehnanou důstojností silně podnapilých lidí si razila cestu davem.

Bylo dvacet čtyři hodin osmnáct minut.

„Tohle jste hledali?“

„Víceméně.“

„Vypnout video.“ Dennis se usmál. „Žena, o kterou se jedná, k nám občas dochází. Obvykle je společenštější, ráda tančí. Příležitostně tu zpívá. Má osobitý talent a miluje společnost. Chcete znát její jméno?“

„Ne, děkuji. Vím, kdo to je.“

„Dobrá.“ Povstal. „Doufám, že se slečna Freestoneová nedostala do potíží. Vypadala nešťastně.“

„Mám si opatřit soudní příkaz k zabavení kopie disku, nebo mi ho můžete vydat dobrovolně?“

Dennis zvedl jasně rudé obočí. „S potěšením vám jej věnuji. Počítači, zkopírovat disk a popsat. Jak jinak vám mohu ještě být nápomocen?“

„Zatím nijak.“ Eva přijala disk a vložila jej do kabely. „Dík za spolupráci.“

„Spolupráce je kořením života,“ řekl, když se posuvný panel za nimi uzavřel.

„Podivín,“ zhodnotil ho Feeney.

„Ale pomohl nám. Víš, Mavis se mohla při svém nočním tahu zaplést do nějaké potyčky. A při tom si mohla poškrábat obličej a roztrhat šaty.“

„Jo.“ Pevně rozhodnut najíst se, zastavil se Feeney u objednávacího pultu a vyžádal si na cestu jednoho Jaggera. „Taky bys měla něčím oživit svůj systém, Dallasová, nejenom prací a starostmi.“

„Nemám hlad. Moc toho o klubech ve městě nevím, ale jestli ji to podvědomě táhlo k Leonardovi, pak odtud odešla na jih a pak na východ. Podívejme se, jaká by byla její další pravděpodobná zastávka.“

„Dobrá. Jen momentík počkej.“ Musela čekat, dokud ze servírovací štěrbiny nevyklouzl jeho balíček s jídlem. Než znovu nasedli do auta, měl ho už rozbalený a žvýkal první sousto. „Zatraceně dobré. Jaggera jsem měl vždycky rád.“

„Ďábelský způsob, jak žít věčně,“ broukla Eva. Vydala příkaz k zobrazení mapy, když videofon ve voze zapípal, aby signalizoval nad-

cházející přenos. „Zpráva z laboratoře," zamumlala a zaměřila se na obrazovku. „Zatraceně."

„K čertu, Dallasová, to je malér." Feeney ztratil všechnu chuť k jídlu a zastrčil nakousnutý sendvič do kapsy. Ani jednomu z nich nebylo do řeči.

Zpráva byla jasná. Kůže pod prsty oběti patřila pouze Mavis a nikomu jinému. Na smrtícím nástroji se našly pouze Mavisiny otisky prstů a nikoho jiného. A krev na místě vraždy patřila kromě zavražděné také pouze Mavis.

Videofon opět zapípal. Tentokrát se na obrazovce objevil obličej. „Prokurátor Jonathan Heartly, poručíku Dallasová."

„Těší mě."

„Vydáváme příkaz k zadržení Mavis Freestoneové, obviněné z vraždy druhého stupně. Počkejte, prosím, na přenos."

„Nepropásl ani minutu," ulevil si Feeney.

Kapitola sedmá

Chtěla to provést osobně. Musela. Mohla se spolehnout, že Feeney se zatím soustředí na to, aby vyčenichal sebemenší maličkost, jež by mohla zmírnit tíhu důkazů proti Mavis. Někdo to však provést musel a bylo třeba, aby to byla ona.

Přesto byla ráda, když jí dveře otevřel Roarke.

„Vidím ti to ve tváři." Vzal její obličej do dlaní. „Moc mě to mrzí, Evo."

„Mám zatykač. Musím ji zadržet, zaregistrovat. Nic jiného mi nezbývá.“

„Vím. Pojď ke mně.“ Přitiskl si ji k sobě a ona mu zabořila obličej do ramene. „Najdeme ten kousek skládačky, co ji zbaví viny, Evo.“

„Nic z toho, co jsem zjistila, vůbec nic, Roarkeu, nemluví v její prospěch. Všechno jí jen přitěžuje. Jsou tu důkazy. Je tu motiv, čas.“ Odtáhla se. „Kdybych ji neznala, neměla bych nejmenších pochyb.“

„Jenže ty ji znáš.“

„Bude vystrašená.“ I ona měla strach. „Prokuratura mi sdělila, že povolí kauci, přesto však bude potřebovat… Nerada tě o to žádám, Roarkeu…“

„Ani nemusíš. Už jsem se spojil s nejlepšími obhájci ve věcech trestního práva v zemi.“

„Nebudu ti to moct splatit.“

„Evo…“

„Nemyslím penězi.“ Přerývaně se nadechla a uchopila ho za obě ruce. „Ty ji neznáš tak dobře jako já. Přesto věříš v její nevinu, protože jí věřím já. Tohle ti nikdy nedokážu oplatit. Teď pro ni musím jít.“

„Chceš to asi udělat o samotě.“ Chápal to a sám už dospěl k rozhodnutí, že se s ní v tomto bodě nebude hádat. „Upozorním zatím její právníky. Z čeho přesně je obviněna?“

„Z vraždy druhého stupně. Budu si muset poradit s novináři. Určitě se proslechne, že Mavis je má přítelkyně.“ Projela si prsty rozcuchané vlasy. „To může uškodit i tobě.“

„Myslíš, že si z toho něco dělám?“

Slabě se usmála. „Ne, řekla bych, že ne. Bude to chvíli trvat, ale přivedu ji zpět co nejdřív.“

„Evo,“ zamumlal, když začala stoupat nahoru po schodech. „Ona ti taky věří. Nezapomeň na to.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Ovládla se, vyšla po schodech a pomalu zamířila k Mavisině pokoji. Zaklepala na dveře.

„Vstupte, Summersete. Říkala jsem vám, že si pro ten dort dojdu sama. Ach!“ Mavis se překvapeně otočila od počítače, kde se potýkala s textem nové písně. Aby se trochu rozveselila, oblékla si přiléhavou kombinézu v zářivě safírovém odstínu a vlasy obarvila v odpovídajícím tónu. „Myslela jsem, že je to Summerset.“

„A dort.“

„Jo. Vlítl sem a hlásil, že kuchař upekl tříposchoďový fondánový dort. Summerset ví, jak jsem mlsná. Vím, že spolu moc nevycházíte, ale je to opravdu drahoušek.“

„To proto, že si tě neustále představuje bez šatů.“

„Hlavně že mě má rád.“ Mavis začala rychle a nervózně bubnovat svými trojbarevnými nehty na stole. „Opravdu je skvělý. Jo, kdyby měl podezření, že si myslím na Roarkea, to by byla asi jiná. Je mu totálně oddaný. Člověk by skoro řekl, že Roarke je spíš jeho prvorozený a nejmilejší syn než jeho zaměstnavatel. To je jediný myslitelný důvod, proč na tebe tak sočí. No, a to, že jsi polda, tvou situaci taky moc nezlepšuje. Řekla bych, že Summerset nemá poldy zrovna v lásce.“

Odmlčela se, viditelně se třesouc. „Promiň, Dallasová. Pořád něco melu. Mám strach. Našla jsi Leonarda, že jo? Něco se stalo. Je zraněný. Nebo mrtvý.“

„Ne, nic mu není.“ Eva přešla pokoj a posadila se na kraj postele. „Dnes ráno za mnou přišel. Byl pořezaný na paži, to je všechno. Vy dva jste měli minulou noc dost podobné nápady. Opil se pod obraz a vydal se k tobě, tam se pořezal o prázdnou láhev, kterou upustil, než sebou praštil.“

„On byl opilý?“ Mavis vyskočila. „Skoro nikdy nepije. Ví, že nesmí. Povídal mi, že když moc pije, vůbec nic si pak nepamatuje. Nahání mu to strach a… On šel ke mně,“ řekla a oči jí zjihly. „To je krásné. A pak šel za tebou, protože mě nemohl najít.“

„Přišel za mnou, aby se přiznal k vraždě Pandory.“

Mavis odskočila, jako by ji Eva uhodila. „To není možné! Leonardo by nikomu neublížil. Prostě toho není schopen. Jen se mě snažil chránit.“

„Tehdy ještě nevěděl nic o tom, že jsi v tom namočená. Myslí si, že se s Pandorou pohádal a v potyčce ji zabil.“

„Tak tohle absolutně nemůže být pravda.“

„To naznačují i důkazy.“ Eva si protřela unavené oči a chvíli je nechala zakryté. „Řezná rána na jeho paži byla způsobena střepem z rozbité láhve. Na místě činu nebyla identifikována jeho krev, na jeho

šatech se nenašla Pandořina krev. Zatím jsme přesně nezjistili, co v inkriminovanou dobu dělal, ale nic proti němu nemáme.“

Mavis se zhluboka nadechla. „Pak je všechno v pořádku. Neuvěřilas mu.“

„Ještě jsem nic nerozhodla, ale důkazy v této chvíli nasvědčují tomu, že je nevinný.“

„Díky Bohu.“ Mavis se svezla na postel vedle ní. „Kdy ho můžu vidět, Dallasová? Leonardo a já si musíme vyříkat pár věcí.“

„To může chvíli trvat.“ Eva pevně zavřela oči, otevřela je a přinutila se pohlédnout na Mavis. „Musím tě požádat o jednu obrovskou laskavost, největší, o jakou jsem tě kdy žádala.“

„Bude to bolet?“

„Ano.“ Eva sledovala, jak Mavis mizí úsměv z tváře. „Musím tě požádat, abys mi věřila, že se o tebe postarám. Abys věřila, že jsem ve své práci tak dobrá, že mi nic neunikne, ani sebemenší maličkost. A abys nezapomínala na to, že jsi má nejlepší kamarádka a že tě mám moc ráda.“

Mavis začala trhaně dýchat. Oči měla suché, pálivě suché. V ústech jí vyschlo docela. „Ty se mě chystáš zatknout,“ pronesla hluše.

„Dostala jsem zprávu z laboratoře.“ Chytila Mavis za ruce a podržela je ve svých. „Nepřekvapila mě, protože jsem věděla, že to na tebe někdo narafičil. Čekala jsem to, Mavis. Jen jsem doufala, že najdu něco – nevím co – dřív, než tu zprávu dostaneme. Jenže se mi to nepodařilo. Pracuje na tom se mnou i Feeney. Je nejlepší, věř mi, Mavis. A Roarke už zalarmoval nejvyhlášenější obhájce v zemi. Je to jen obvyklý postup.“

„Musíš mě zatknout pro vraždu.“

„Pro vraždu druhého stupně. Bude to jen na chvilku. Prokuratura nemá námitky proti propuštění na kauci, takže za pár hodin už budeš zase doma a můžeš si sníst svůj dort.“

Její mozek však jako kolovrátek omílal pořád dokola: *Vražda druhého stupně, vražda druhého stupně.* „Ty mě musíš zavřít do vězení,“ vydechla.

Evu pálilo na hrudi a ten pocit postupoval dál k jejímu srdci. „Ne na dlouho. Přísahám. Feeney teď pracuje na tom, aby dostal povolení k předběžnému výslechu. Ví dobře, za kterou páku zatáhnout, aby to

urychlil. Než tě zaregistruju, budeš mít vyřízený výslech, soudce stanoví kauci a budeš zase zpátky tady.“

Se signalizátorem identity na těle, aby se vědělo o každém jejím kroku, pomyslela si Eva. Uvězněná v domě, aby unikla neodbytným novinářům. Bude to luxusní a útulné vězení, přesto však vězení.

„Líčíš to, jako by o nic nešlo.“

„Nebude to pro tebe zas tak snadné, ale snadnější, když nebudeš zapomínat, že máš na své straně dva špičkové poldy. Nezříkej se žádného ze svých práv, ano? Žádného. A nepronášej nic bez přítomnosti svých právníků. Neříkej mi nic, co nemusíš. Nikomu nic neříkej. Rozumíš mi?“

„Dobrá.“ Mavis odtáhla ruce a vstala. „Pojď, ať to máme za sebou.“

Pár hodin nato, když všechno skončilo, se Eva vrátila do Roarkeova domu. Světla svítila jen tlumeně. Doufala, že si Mavis vzala uklidňující tabletu, kterou jí doporučila, a že spí. Eva sama už teď věděla, že jí se to nepodaří.

Feeney odvezl na její přání Mavis osobně zpátky k Roarkeovi. Ona měla jiné povinnosti. Tisková konference byla obzvlášť odporná. Jak očekávala, padly otázky týkající se jejího přátelství s Mavis, narážející na střet zájmů. Byla inspektorovi Whitneymu velmi zavázána za to, že se na konferenci dostavil, a za jeho prohlášení, že v ni jakožto v hlavního vyšetřovatele případu má absolutní důvěru.

Soukromý rozhovor s Nadine Furstovou byl už o něco snazší. *Stačí, aby člověk někomu zachránil život*, uvažovala Eva pochmurně, když stoupala do schodů, *a hned si ho získá na svou stranu*. V hloubi srdce Nadine možná toužila po krvavém příběhu, ale zároveň si uvědomovala, čím je Evě zavázána. Od Kanálu 75 se Mavis dostane férového přístupu.

A potom Eva provedla něco, o čem si myslela, že nikdy dobrovolně neudělá. Zavolala policejní psychiatričce doktorce Mirové a smluvila si s ní schůzku.

Mohla bych ji ještě zrušit, pomyslela si a protřela si pálící oči. *A asi to taky udělám.*

„Přicházíte pozdě, poručíku, a máte za sebou nepochybně rušný den.“

Z pokoje na pravé straně chodby vyšel Summerset. Jako obvykle byl oděn do upjaté černé barvy a v jeho přísné tváři se zračil nesouhlas. Jeho nenávist k ní byla pro něj stejně přirozená jako obratnost, s jakou vedl domácnost.

„Nic mi nevyčítejte, Summersete."

Postavil se jí do cesty. „Vždycky jsem věděl, že k dokonalosti máte daleko, ale myslel jsem si, že jste alespoň schopná policistka. Nyní však vidím, že ani to nejste a že se nedokážete zastat přátel, kteří na vás plně spoléhají."

„Opravdu si myslíte, že po tom, čím jsem si dneska prošla, mě ještě můžete něčím urazit?"

„Nemyslím si, že vás lze nějak urazit, poručíku. Nemáte v sobě pocit loajality, a proto jste pouhá nula. Míň než nula."

„Možná mi poradíte, co mám dělat. Možná jsem měla požádat Roarkea, aby Mavis posadil najeden ze svých JetStarů a odeslal ji na nějakou vzdálenou planetu. Ale pak by zbytek života strávila na útěku."

„Alespoň by nemusela plakat tak, až usnula vyčerpáním."

Šíp se zabodl přesně tam, kam byl namířen: do Evina srdce. Únavu přebila bolest. „Jdi mi z cesty, ty mizero, a raději se mi vyhýbej." Protáhla se kolem něj, ale přinutila se neběžet. Do ložnice vstoupila právě ve chvíli, kdy si Roarke přehrával na obrazovce její tiskovou konferenci.

„Vedla sis dobře," řekl a zvedl se. „Na to, jakému obrovskému tlaku jsi byla vystavena."

„Jo, jsem profík." Šla do koupelny a pohlédla na sebe do zrcadla. Spatřila v něm ženu s bledým obličejem, temnými stíny pod očima a svěšenými ústy. A za tím vším se zračila bezmoc.

„Děláš, co můžeš," pronesl za ní Roarke tiše.

„Obstaral jsi jí dobré právníky." Poručila si studenou vodu, naklonila se, nabrala ji do dlaní a našplíchala si ji do obličeje. „Dali mi při výslechu zabrat. Byla jsem tvrdá, musela jsem. Ale oni se nedali. Až si budu muset příště zase podat některého ze svých přátel, už vím, na koho se obrátit."

Sledoval ji, jak zabořila obličej do ručníku. „Kdy jsi měla naposledy něco k jídlu?"

Jen zavrtěla hlavou. To nebylo důležité. „Reportéři žíznili po krvi. Jsem pro ně tučné sousto. Mám za sebou pár vysoce sledovaných případů, deru se nahoru. Někteří z nich by byli rádi svědky mého pádu. Zvýšilo by to sledovanost.“

„Mavis tě z ničeho neviní, Evo.“

„Já sama se viním,“ vybuchla a odhodila ručník. „Já se viním, k čertu! Řekla jsem jí, že mi má důvěřovat, že se o všechno postarám. A jak jsem se postarala, Roarkeu? Zatkla jsem ji a zaregistrovala. Otisky prstů, fotografie, vzorek hlasu, to všechno teď máme v záznamech. Trápila jsem ji hrozným dvouhodinovým výslechem. Zamkla jsem ji do cely a tam musela zůstat, dokud ji ti právníci, cos je najal, nedostali ven na kauci, kterou jsi složil. Nenávidím se.“

Dál už to nevydržela. Zakryla si obličej rukama a rozvzlykala se.

„Ano, je načase, abys to ze sebe dostala.“ Svižně ji vzal do náruče a odnesl do postele. „Ulev si, bude ti líp.“ Kolébal ji v náručí a hladil po vlasech. Vždycky, když se rozpláče, pomyslel si, je to jako vichřice, jako výbuch sopky. Nedokázala jen zlehka uronit pár slz. Nikdy jí nic nešlo lehce.

„Nepomáhá to,“ vyrazila ze sebe.

„Ale ano. Musíš se zbavit toho nesmyslného sebeobviňování a smýt ze sebe všechen ten žal, za který se nemusíš stydět. Zítra se budeš na všechno dívat jinak.“

Tělem jí ještě lomcovaly přerývané výdechy a prudčeji rozbolela hlava. „Ne, musím pracovat ještě dneska v noci. Chci si vytáhnout pár jmen a prověřit pravděpodobnost několika teorií.“

Ne, pomyslel si s ledovým klidem. *To jí nedovolím*. „Ještě s tím chvilku počkej. Donesu ti něco k snědku.“ Než stačila cokoli namítnout, odsunul ji stranou, vstal a zapnul AutoChefa. „Dokonce i tvé nezničitelné tělo potřebuje občas doplnit palivo. A taky bych ti chtěl vyprávět jeden příběh.“

„Nesmím ztrácet čas.“

„Nebude to ztracený čas.“

Patnáct minut, pomyslela si, když se k ní začala linout omamná vůně. „Dobrá, něco malého sním a ty budeš stručný, ano?“ Protřela si oči. Nebyla si jistá, zda se má za své náhlé uvolnění přetlaku stydět, či zda má cítit úlevu. „Promiň, že jsem se ti vybrečela na rameni.“

„Je ti kdykoli k dispozici.“ Donesl jí horkou omeletu a šálek něčeho horkého. Posadil se a zahleděl se do jejích opuchlých, unavených očí. „Miluju tě.“

Zarděla se. On byl jediný, kvůli komu jí dokázaly tváře znachovět rozpaky. „Snažíš se odpoutat mou pozornost.“ Chopila se talíře a vidličky. „Nikdy nevím, co ti na tohle mám odpovědět.“ Ochutnala vejce. „Snad něco v tom smyslu, že jsi to nejlepší, co se mi v životě přihodilo.“

„To mi úplně stačí,“ podotkl.

Zvedla šálek k ústům a zamračila se. „Tohle není káva.“

„Je to čaj, pro změnu. Uklidňující směs. Myslím, že kofeinu jsi dnes měla už dost.“

„Možná.“ Vejce byla skvělá a ona neměla sílu se přít, a tak se napila. „Je výborný. Co ten příběh?“

„Zajímalo tě, proč si u sebe ponechávám Summerseta, přestože se k tobě chová tak… řekněme nevlídně.“

Odfrkla si. „Chceš říct, přestože mě nenávidí až za hrob. To je tvoje věc.“

„Je to naše věc,“ opravil ji.

„V této chvíli o něm stejně nechci nic slyšet.“

„Ten příběh bude vlastně víc o mně. Možná ti to připomene něco z toho, co právě prožíváš.“

Sledoval, jak upila další doušek, a vypočítal si, že má právě dost času, aby si vyslechla jeho příběh. „Když jsem byl mladý a žil v dublinských ulicích, dal jsem se dohromady s jedním člověkem a jeho dcerou. To děvče bylo učiněný anděl. Zlaté vlasy, růžové tváře a nejkrásnější úsměv na světě. Vydělávali si na živobytí drobnými podvody na důvěřivých lidech. Nic velkého, ale šlo jim to skvěle. V té době jsem se živil podobným způsobem, ale měl jsem rád změnu, a tak jsem si přivydělával i jako kapesní zloděj a hazardní hráč. V době, kdy jsem se seznámil se Summersetem – tehdy se tak ještě nejmenoval – a jeho dcerou Marlenou, byl můj otec ještě naživu.“

„Takže je to bývalý zločinec,“ konstatovala mezi dvěma sousty. „Věděla jsem, že je v něm něco neupřímného.“

„Byl skvělý, moc jsem se od něj naučil, a řekl bych, že on ode mě taky. Zkrátka, po jednom obzvlášť vydařeném výprasku od mého ta-

tíčka mě našel ležet v bezvědomí v jedné postranní uličce. Vzal mě k sobě. Postaral se o mě. Neměl dost peněz na doktora a já zase neměl zdravotní průkaz. Zato jsem měl několik zlomených žeber, otřes mozku a frakturu ramene.“

„To je strašné.“ Vybavilo se jí několik vzpomínek z vlastního života, při kterých jí vyschlo v ústech. „Život je takový všivák.“

„Někdy jo. Summerset byl muž mnoha talentů. Měl i jisté lékařské znalosti. Při své práci se někdy vydával za zdravotníka. Nechci tvrdit, že mi zachránil život. Byl jsem mladý, silný a měl jsem už trénink, ale určitě mě uchránil od zbytečného utrpení.“

„Jsi mu zavázaný.“ Eva odložila prázdný talíř. „Chápu. To je v pořádku.“

„Ne, o tohle nejde. Byl jsem zavázaný, ale svůj závazek jsem splatil. Byly doby, kdy byl on zavázaný mně. Když můj otec k mé velké úlevě zemřel, stali se z nás partneři. Opět nechci tvrdit, že mě vychoval. Dovedl jsem se o sebe postarat, ale on mi poskytl něco jako rodinu. Měl jsem moc rád Mariemi.“

„Jeho dceru.“ Eva musela zatřepat hlavou, aby si ujasnila myšlenky. „Skoro jsem na ni zapomněla. Nedovedu si představit toho vysušeného stařík jako otce. Kde je jeho dcera teď?“

„Je mrtvá. Bylo jí čtrnáct, mně šestnáct. Strávili jsme spolu skoro šest let. Vymyslel jsem systém hazardních her, který mi začal docela vynášet, což vzbudilo nevoli jednoho malého, avšak krvelačného gangu. Měli pocit, že se cpu do jejich revíru. Já zase chtěl hájit to, co jsem pokládal za své právo. Vyhrožovali mi. Byl jsem namyšlený a jejich výhrůžky jsem ignoroval. Párkrát se mě pokusili vlákat do léčky, zřejmě aby mi udělili lekci. Jenže lapit mě nebylo tak snadné. Začínal jsem si získávat moc a respekt. A slušně jsem vydělával. Dokonce tolik, že jsme si mohli koupit malý, ale velmi pěkný byt. A někdy v té době se do mě Marlena zamilovala.“

Odmlčel se a v bolestných vzpomínkách se zahleděl na své ruce. „Měl jsem ji hodně rád, ale nebyla to láska. Byla krásná a nesmírně nevinná i přes život, jaký jsme vedli. Nemyslel jsem na ni jako na ženu, přestože jsem v té době už byl muž, ale pouze jako na romantickou bytost, jako na krásné umělecké dílo. Nikdy to nemělo co dělat se sexem. Ona však cítila něco jiného a jedné noci přišla ke mně pokoje a

k mému zděšení mi s nevinnou roztomilostí nabídla své tělo. Rozzlobil jsem se, ale zároveň vylekal jako zajíc. Právě proto, že jsem už byl mužem a ovládla mě touha.“

Zvedl oči k Evě a ona v nich zahlédla bouřkové mraky. „Zachoval jsem se k ní krutě, Evo, vyhodil jsem ji. Byla ještě dítě, otřáslo jí to a byla zoufalá. Nikdy nezapomenu na výraz v její tváři. Důvěřovala mi, a já jsem ji zradil, přestože jsem udělal to, co jsem pokládal za správné.“

„Přesně tak, jako já jsem zradila Mavis.“

„Jak si *myslíš*, žes ji zradila. Ale to není všechno. Ještě té noci Marlena utekla z domu. Summerset a já jsme se to dozvěděli až druhého dne, když jsme dostali zprávu od těch darebáků, co po mně pásli. Vzkázali nám, že ji chytili a poslali nám šaty, které měla na sobě. Byla na nich krev. Poprvé a naposledy v životě jsem viděl Summerseta neschopného činu. Byl bych jim dal všechno, co by žádali, udělal všechno, co by chtěli, bez váhání bych nabídl sebe místo ní. Stejně jako ty, kdybys mohla, by sis vyměnila místo s Mavis.“

„Ano.“ Eva omámeně odložila prázdný šálek. „Udělala bych cokoli.“

„Na některé věci je ale někdy už pozdě. Spojil jsem se s nimi, sdělil jim, že jsem ochoten vyjednávat, prosil je, aby jí neubližovali. Ale oni už jí ublížili. Znásilnili ji, mučili ji, tu veselou čtrnáctiletou dívku, která se uměla tak radovat ze života, která se teprve začínala cítit ženou. Za několik hodin jsme našli její mrtvé tělo pohozené na schodech. Použili ji jen jako věc, jako varování pyšnému soupeři. Nebyla pro ně člověkem, a pro mě neexistovala možnost, jak změnit to, co se stalo.“

„Nebyla to tvoje chyba.“ Uchopila jeho ruce do svých. „Je mi to moc líto. Ale nebyla to tvoje chyba.“

„Ne, nebyla. Ale trvalo mi léta, než jsem tomu uvěřil, pochopil to a smířil se s tím. Summerset mi nikdy nedával vinu, Evo. A měl by na to právo. Byla pro něj vším, a trpěla a zemřela kvůli mně. Ale nikdy mě ani slůvkem neobvinil.“

Povzdechla si a zavřela oči. Věděla, co jí chce sdělit, když před ní oživuje tak mučivou část své minulosti. Že ani jí nemůže nikdo dávat vinu. „Nemohls tomu zabránit. Mohls ovlivnit pouze to, co se dělo

potom. Jako já, když se budu snažit najít odpovědi na všechny otázky.“ S námahou znovu otevřela oči. „Co se dělo potom, Roarkeu?“

„Uspořádal jsem štvanici na její vrahy a zabil je. Umírali pomalu a v bolestech.“ Usmál se. „Oba máme své způsoby, jak najít řešení a vykonat spravedlnost, Evo.“

„Krutost není spravedlnost.“

„Pro tebe ne. Ty ale najdeš pro Mavis spravedlivé řešení. Nikdo o tom nepochybuje.“

„Nemohu připustit, aby ji postavili před soud.“ Poklesla jí hlava. Trhnutím ji narovnala. „Musím zjistit… Musí jít…“ Ruku měla jako z olova a nedokázala ji už ani pozvednout k obličeji. „Krucinál, Roarkeu… Co bylo v tom čaji?“

„Jen spi,“ zašeptal, jemně jí odepnul pistoli a odložil ji stranou. „Lehni si.“

„Podávání chemických látek bez vědomí konzumenta… je porušením…“ Už ani nevnímala, že jí rozepíná košili.

„Zatknout mě můžeš ráno,“ poradil jí. Svlékl ji a pak i sebe a vklouzl vedle ní do postele. „Teď spi.“

Spala, ale i ve spánku ji pronásledovaly zlé sny.

Kapitola osmá

Nevzbudila se v dobré náladě. Byla sama, což byl od Roarkea velice moudrý tah, ale do zpěvu jí nebylo. Uspávači prostředek na ní nezane-

chal žádné následky. Roarke měl štěstí. Vzbudila se svěží, čilá a naštvaná.

Červeně blikající elektronický zápisník na nočním stolku jí náladu nespravil. A už vůbec ne Roarkeův příjemný hlas, když přístroj zapnula.

„Dobré jitro, poručíku. Doufám, že ses dobře vyspala. Pokud se vzbudíš před osmou, najdeš mě v ranním jídelním koutku. Nechtěl jsem tě rušit, a proto jsem snídani neobjednal do ložnice. Vypadalas ve spánku tak mírumilovně."

„To mi dlouho nevydrží," procedila Eva skrz zuby. Vysprchovat se, obléct a připnout si zbraň zvládla přesně za deset minut.

To, co Roarke nazýval ranním jídelním koutkem, bylo ve skutečnosti obrovské, slunné atrium vedle kuchyně. Nenašla tam pouze Roarkea, ale i Mavis. Oba se spokojeně usmívali.

„Musíme si okamžitě ujasnit pár věcí, Roarkeu," vypálila neprodleně Eva.

„Už se ti zase vrátila barva." Roarke potěšené vstal a vtiskl jí polibek na špičku nosu. „Ten šedavý odstín pleti ti vůbec neslušel." Zasténal, protože její pěst ho zasáhla přímo do žaludku. Statečně si odkašlal a pokračoval: „A zdá se, že už máš zase dost energie. Dáš si kávu?"

„Chci tě varovat, že pokud se ještě někdy pokusíš o podobný podraz, pak…" Nedopověděla a zamračeně si změřila Mavis. „Čemu se křeníš?"

„Je legrační vás pozorovat. Jste jako dvě hrdličky."

„Jestli si nedá pozor, může tahle hrdlička klidně skončit s nožkama nahoře," broukla Eva. Pak se ohromeně zadívala na Mavis. „Vypadáš… že jsi v pořádku."

„Jo, to jsem. Pěkně jsem se vybrečela, snědla celou bonboniéru švýcarské čokolády a pak jsem se přestala litovat. Mám na své straně nejlepší policajtku ve městě, tým špičkových právníků a chlápka, co mě miluje. Hele, uvědomila jsem si, že až tohle bude za mnou, a já jsem si absolutně jistá, že se to vysvětlí, budu na to vzpomínat jako na úžasné dobrodružství. A díky přízni médií vylítne má kariéra do závratných výšin."

Vzala Evu za ruku a stáhla ji k sobě na polstrovanou lavici. „Už nemám strach.“

Eva se stále ještě neodvažovala brát její slova vážně. Když se však Mavis podívala pořádně do očí, musela konstatovat: „Ne, opravdu nemáš. Jsi v pořádku. Vidím to.“

„Ano, jsem v pořádku. Hodně jsem o všem přemýšlela. Celkem vzato je to jednoduché jako facka. Já ji nezabila. Ty vypátráš, kdo to udělal, a až se ti to podaří, bude po všem. Do té doby mi nezbývá nic jiného než bydlet v tomhle úžasném baráku a jíst tohle božské jídlo.“ Zapíchla vidličku do posledního sousta tenounkého lívance. „Jo, a v jednom kuse vidět své jméno a obličej v televizi,“ dodala ještě.

„I takhle se na to dá dívat.“ Eva nejistě vstala, aby si naprogramovala kávu. „Mavis, nechci tě strašit, ale přece jen to nebude procházka růžovým sadem.“

„To vím taky, tak hloupá nejsem, Dallasová.“

„Nechtěla jsem říct, že jsi…“

„Jo. Máme před sebou spustu práce. Musíš se soustředit a usilovně se snažit vzpomenout si na každou maličkost. Jakoukoli, i když se ti bude zdát malicherná a bezvýznamná… Co je tohle?“ zeptala se důrazně, když před ni Roarke postavil misku.

„Tvoje snídaně.“

„To je ovesná kaše.“

„Správně.“

Zamračila se. „Nemůžu si dát taky lívance?“

„Ale ano, až sníš kaši.“

S planoucíma očima zabořila lžíci do kaše. „Myslím, že si opravdu budeme muset vážně promluvit.“

„Fakt, jako dvě hrdličky. Jsem ráda, že mám možnost pozorovat vás spolu takhle zblízka. Ne snad že bych si i předtím nemyslela, že se k sobě fantasticky hodíte, ale hlavně jsem byla unesená z toho, že si Dallasová nabalila takového pracháče.“ Mavis mrkla na Roarkea.

„Je vidět, že jsi opravdová kamarádka,“ poznamenala Eva.

„Jo. Ale jak ty ji držíš v lati, to je prostě neuvěřitelné. To se ještě nikomu před tebou nepodařilo,“ rozplývala se Mavis.

„Zmlkni, Mavis. Radši se pořádně zamysli a snaž se rozpomenout na co nejvíc věcí. Ale než mi něco řekneš, poraď se nejdřív se svými právníky.“

„Ti už mě instruovali. Myslím, že to s tím vzpomínáním bude podobné, jako když se snažím vybavit si nějaké jméno nebo kam jsem něco založila. Prostě na to přestanu myslet a budu se zabývat jinými věcmi a najednou cvak, v hlavě se mi rozsvítí. Takže se teď hodlám zabývat jinými věcmi, a tou největší je tvoje svatba. Leonardo říkal, že už brzy budeš mít první zkoušku šatů.“

„Leonardo?“ Eva se naklonila tak, že málem spadla ze židle. „Tys mluvila s Leonardem?“

„Zařídili to mí právníci. Domnívají se, že pro nás bude užitečné, když obnovíme náš vztah. Pomůže nám to získat sympatie a soucit veřejnosti.“ Mavis si opřela loket o stůl a začala si pohrávat s trojicí náušnic, které si zavěsila do levého ušního lalůčku. „Detektor lži a hypnózu zatím odmítli, protože si nejsou jisti, na co si pamatuju. Víceméně mi věří, ale nechtějí nic riskovat. Ale moje styky s Leonardem mi naprosto schvalují. Takže bychom si hned mohli domluvit termín zkoušky.“

„Teď nemám čas přemýšlet o zkoušení nějakých šatů. Prokrista, Mavis, ty si myslíš, že si teď nechám zamotat hlavu takovými blbostmi, jako jsou nějaké kytky nebo šaty? Vdám se, až se tohle všechno vyjasní. Roarke je s tím srozuměn.“

Roarke vytáhl cigaretu a zamyšleně se na ni zadíval. „Ne, to tedy není.“ prohlásil.

„Poslyš…“ ozvala se výhružně Eva.

„Ne, ty poslyš!“ Mavis vstala a jasně modré vlasy jí ve světle oslnivě zazářily. „Nedovolím, aby tahle šlamastyka pokazila něco, na čem mi strašně moc záleží. Pandora udělala, co mohla, aby zamotala život Leonardovi a mně. A pak tomu nasadila korunu tím, že se nechala zabít. Ale tohle se jí překazit nepodaří. Nic se nebude rušit, Dallasová, a to ti povídám, že si ve svém programu najdeš čas na první zkoušku.“

Eva jí nedokázala odporovat, zvlášť když viděla, jak se jí v očích lesknou slzy. „Dobrá, jak si přeješ, souhlasím. Najdu si čas na ty pitomé šaty.“

„Žádné pitomé šaty to nejsou. Budou to ty nejúžasnější šaty na světě.“

„Jo, tak nějak jsem to myslela,“

„To už je lepší.“ Mavis si odfrkla a posadila se. „Kdy mi budeš moct sdělit, na kdy to mám naplánovat?“

„Poslyš… Ve tvém zájmu bude lepší, a tvoji skvělí právníci by mi jistě dali za pravdu, když se spolu nebudeme moc ukazovat. Hlavní vyšetřovatel a obžalovaná. To nevypadá dobře.“

„Chceš tím říct, že nesmím…“ Mavis zavřela ústa a zvedla hlavu. „Dobrá, když se spolu nesmíme ukazovat, může Leonardo pracovat tady. Roarkeovi to vadit nebude, že ne?“

„Naopak.“ Spokojeně potáhl z cigarety. „Pokládám to za skvělé řešení.“

„Budeme jako jedna velká šťastná rodina,“ zamumlala Eva. „Vyšetřovatelka, obžalovaná, majitel bytu, kde došlo k vraždě, jenž je čirou náhodou bývalým milencem zavražděné a současným milencem obžalované. Copak jste se všichni zbláznili?“

„Nikdo se to nedozví. Roarke má dokonalý bezpečnostní systém. A pokud existuje třeba jen nepatrná možnost, že se situace vyvine pro mě špatně, chci strávit co nejvíc času s Leonardem.“ Mavis umíněně našpulila rty. „A taky to udělám.“

„Řeknu Summersetovi, aby připravil pracovní prostory.“

„Díky. Nikdy ti to nezapomenu,“ řekla sladce Mavis.

„Na tyhle pitominy nemám já čas ani náladu. Musím totiž řešit vraždu, jestli jste si toho ještě náhodou nepovšimli,“ zavrčela Eva.

Roarke mrkl na Mavis a za Evou, která se vyřítila z místnosti, zavolal: „A co tvé lívance?“

„Udav se jimi!“

„Je do tebe blázen,“ konstatovala Mavis.

„Jsem až na rozpacích z toho, jak neuvěřitelně mi zobe z ruky. Dáš si ještě jeden lívanec, Mavis?“

Mavis si pohladila břicho. „Vlastně proč ne?“

Výpadek proudu úplně zastavil dopravu v ulicích. Navzdory všem předpisům o přípustné úrovni hluku dávali chodci i řidiči své rozhořčení najevo houkáním, křikem a hlasitými protesty. Eva by si nejraději

zatáhla okno, aby unikla té vřavě, ale už zase jí přestala fungovat klimatizace.

A jako by to nestačilo, rozhodla se matka příroda obdařit New York teplotou čtyřiceti tří stupňů Celsia. Eva znuděně pozorovala, jak se z betonového povrchu zvedají vlny horkého vzduchu. Půjde-li to tak dál, usmaží se za chvíli pěkných pár čipů jejího palubního počítače.

Uvažovala o tom, že se vznese do vzduchu, i když si řídicí panel zřejmě hodlal dělat, co uzná za vhodné. Avšak stejný nápad mělo už několik dalších spěchajících řidičů, a tak v dopravním ruchu nad hlavou panoval značný zmatek. Pár helikoptér dopravní hlídky se do něj sice snažilo vnést nějaký řád, ale místo toho jen přispívalo ke zvýšení všeobecného chaosu naléhavým bzučením vrtulí a ozvěnou vzteklých hlasů.

Přistihla se, jak zuřivě zírá na hologramovou nálepku, hlásající MILUJI NEW YORK, na nárazníku auta vklíněného před ní.

Nejrozumnější bude, když se pokusí udělat kus své práce v autě, rozhodla se.

„Peabodyová," přikázala videofonu a ten se po několikerém zneklidňujícím zasyčení zapojil.

„Peabodyová, oddělení vražd."

„Tady Dallasová. Za patnáct minut vás vyzvednu před centrálou."

„Ano, madam."

„Vezměte s sebou všechny složky týkající se případu Johannsen a Pandora a buďte…" Odmlčela se a nevěřícně zamrkala. „Proč je tam takové ticho, Peabodyová? Copak nejste na ústředí?"

„Ano, ale dnes ráno se nás sem dostalo jen pár. Na Deváté je příšerná dopravní zácpa."

Eva pohlédla na moře aut venku. „Opravdu?"

„Vyplatí se poslechnout si ranní zpravodajství o stavu dopravy," dodala Peabodyová. „Vzala jsem to jinudy."

„To stačí, Peabodyová," ucedila Eva a ukončila spojení. Dalších několik minut věnovala přebírání zpráv z videofonu na svém pracovním stole, pak si dojednala dopolední schůzku s Paulem Redfordem v jeho kanceláři v centru města. Zavolala do laboratoře, aby popohnala vyhotovení toxikologického hlášení o Pandoře, vyslechla si několik výmluv a rozloučila se šťavnatou výhrůžkou.

Zrovna se rozhodovala, že zavolá Feeneymu a rýpne si do něj, když zahlédla v koloně aut úzkou štěrbinu. Vyrazila kupředu a vmáčkla se do ní, nevšímajíc si zběsilého houkání klaxonů a vztyčených prostředníčků. S modlitbou, aby ji její vozítko poslechlo, prudce stiskla tlačítko pro vertikální chod. Vůz se zakymácel, nadskočil a nakonec se zvedl do nezbytné minimální výšky tří metrů. Smýkla jím doprava, prudce zabrzdila před přecpaným přepravním pásem, na němž se otrávené a zpocené tváře lidí slévaly do jedné veliké rozmazané skvrny, a kodrcavě se vznášela nad Sedmou avenue, zatímco kontrolka na řídicím panelu signalizovala přetížení. Po pěti blocích vůz už jen supěl, ale nejhorší část dopravní zácpy měla za sebou. Se žuchnutím dosedla na zem a prudce odbočila k západnímu vchodu policejního ústředí.

Spolehlivá Peabodyová už na ni čekala. Eva netušila, čím to, že ta ženská dokáže vypadat tak vyrovnaně a klidně, přestože musí ve své uniformě určitě omdlévat norkem.

„Váš motor má trochu drsný chod, poručíku," poznamenala Peabodyová, když nastoupila.

„Opravdu? Nevšimla jsem si."

„I vy zníte docela drsně, madam." Eva v odpověď jen vycenila zuby a střihla to přes město směrem na Pátou. Peabodyová zalovila ve svém příručním kufříku, vytáhla malý přenosný ventilátor a připevnila ho k palubní desce. Náraz chladného vzduchu málem vehnal Evě slzy do očí.

„Díky."

„Regulace teploty není v tomto modelu vyřešena nejlépe." Peabodyová si stále zachovávala korektní a zdvořilý výraz. „Možná jste si toho taky všimla."

„Jste prostořeká, Peabodyová. To se mi na vás líbí. Přihrajte mi hlášení o Johannsenovi."

„Laboratoř si stále ještě neporadila s identifikací všech složek prášku, který jsme našli. Nevědí, jak dál. Pokud se jim podařilo analyzovat celý vzorec, neprozradili nám to. Od jednoho kontaktu jsem dostala upozornění, že protidrogové si nárokuje, aby bylo informováno jako první. Jsou kolem toho nějaké čachry. Druhé ohledání nezjistilo v těle oběti žádné stopy chemikálií, ať už ilegálních či jiných."

„Takže si ji nevyzkoušel," přemítala Eva. „Klokan se nikdy ilegálním látkám nevyhýbal. Měl svůj vlastní, docela objemný sáček nové drogy, a ani neochutnal. Co z toho vyvozujete, Peabodyová?"

„Podle toho, co jsme našli v jeho bytě a co nám řekla androidka dole v recepci, měl dostatek času i příležitost drogu vyzkoušet. Víme, že byl závislý, i když bral jen lehké drogy. Má dedukce tudíž je, že o látce, kvůli níž byl zavražděn, měl nějaké informace či přinejmenším podezření, že by nemusela být úplně bezpečná."

„Myslím si totéž. Co jste vytáhla z Casta?"

„Tvrdí, že v tomhle případě tápe ve tmě. Docela ochotně, i když ne zrovna horlivě, mi poskytl informace i své hypotézy."

Cosi v tónu jejího hlasu přimělo Evu vzhlédnout. „Jel po vás, Peabodyová?"

Peabodyová hleděla dál rovně před sebe a oči se jí pod dokulata zastřiženou ofinou jen mírně zúžily. „V jeho chování nebylo nic, co by odporovalo předpisům."

„Nechtě těch opiček. Na tohle jsem se neptala."

Od límce modré uniformy jí začal do tváří stoupat ruměnec. „Dával najevo jisté množství osobního zájmu."

„Proboha, mluvíte jako policajt. Je ono jisté množství osobního zájmu opětováno?"

„Dalo by se o tom uvažovat, pokud bych neměla podezření, že ona osoba má mnohem větší osobní zájem o mou současnou nadřízenou." Peabodyová sjela pohledem k Evě. „Má pro vás slabost."

„Pak by si ji měl nechat pro sebe," broukla Eva. Neubránila se však jistému potěšení, když to slyšela. „Můj osobní zájem leží někde úplně jinde. Ten mizera ale vypadá docela k světu, co?"

„Když se na mě podívá, začínám slintat," připustila Peabodyová.

„Hm." I Eva polkla slinu. „Tak po něm vyjeďte."

„Nejsem v této chvíli připravena navazovat nějaký citový vztah."

„Kdo tu, sakra, mluví o nějakém citovém vztahu? Párkrát si to rozdejte, vyšoustejte si navzájem duši z těla."

„V sexuálním styku je pro mě důležitý cit a partnerství," prohlásila Peabodyová upjatě. „Madam."

„Jo, tak to je potom jiná," povzdechla si Eva. Musela vynaložit nejvyšší úsilí, aby v myšlenkách nezabloudila k Mavis. „Jen jsem si z vás

utahovala, Peabodyová. Vím, jaké to je, když se snažíte dělat svou práci, a nějaký chlap vám zasadí ránu mezi oči. Mrzí mě, jestli je pro vás nepříjemné s ním spolupracovat, ale potřebuju vás.“

„Takový problém to zase není.“ Peabodyová se uvolnila a usmála se. „Dívat se na něj opravdu není zrovna oběť.“ Vzhlédla, protože Eva prudce odbočila k podzemnímu parkovišti pod bílou výškovou budovou na Páté avenue. „Nepatří tahle budova náhodou Roarkeovi?“

„Jako většina ostatních.“ Elektronický hlídač prohledal její auto a vpustil je dovnitř. „Má tu svou hlavní kancelář. Ale sídlí tu taky newyorská základna Redford Productions. A já mám s Redfordem domluvenou schůzku ve věci Pandořiny vraždy.“ Eva zaparkovala vůz na místě pro VIP, které pro ni Roarke vyhradil, a vypnula motor. „K tomuto případu nejste oficiálně přidělena, nicméně jste oficiálně přidělena mně. Feeney se topí až po uši ve vyhledávání údajů přes počítač a já potřebuju ještě jeden pár uší a očí. Nějaké námitky?“

„Žádné mě nenapadají, poručíku.“

„Dallasová,“ připomněla jí Eva, když vystupovaly z vozu. Rozsvítil se signál bezpečnostní zábrany, která obklopila vůz, aby jej ochránila před zloději a poškozením. Jako by auto už nemělo tolik škrábanců a promáčklin, že by žádnému slušnému zloději nestálo ani za pohled. Eva vykročila k soukromé zdviži pro zaměstnance ve vyšších funkcích, vyťukala svůj kód a snažila se zakrýt rozpaky. „Šetří to čas,“ zamumlala na vysvětlenou.

Peabodyová si s vykulenýma očima stoupla na tlustý koberec. Ve výtahu bylo dostatek místa pro šest lidí i pro bujný keř rozkvetlého ibišku s vonnými květy. „Proti šetření časem vůbec nic nemám.“

„Třicáté páté poschodí,“ nařídila Eva. „Redford Productions, kanceláře vedení.“

„Třicáté páté poschodí,“ zopakoval počítač. „Východní křídlo, sekce vedoucích.“

„V předvečer své smrti pořádala Pandora malý večírek,“ vysvětlovala Eva. „Redford byl možná poslední osobou, která ji viděla živou. Na večírku byli taky Justin Young a Jerry Fitzgeraldová, ale ti odešli brzy poté, co se s Pandorou poprala Mavis Freestoneová. Jeden druhému poskytli na zbytek noci alibi. Redford se u Pandory ještě chvíli zdržel. Pokud Fitzgeraldová a Young nelžou, pak jsou mimo podezře-

ní. Vím, že Mavis mluví určitě pravdu.“ Na okamžik se odmlčela, ale Peabodyová na to nic neřekla. „Takže uvidíme, co se nám podaří vytáhnout z našeho producenta.“

Zdviž bez přerušení změnila směr pohybu na horizontální a odplula směrem na východ. Otevřely se dveře a dovnitř pronikla hudba.

Redfordovi zaměstnanci si jejím poslechem zřejmě zpříjemňovali svou denní dřinu. Zněla z neviditelných reproduktorů a naplňovala prostor energií. U širokého kruhového pultu pracovali dva muži a jedna žena, vesele štěbetali do svých videofonů a radostně hleděli na obrazovky počítačů.

V předpokoji napravo probíhala zřejmě malá oslava. Promenovalo se tu několik lidí, upíjejících z malých šálků a pojídajících drobné kousky cukroví. Do zvuků rychlé hudby zaznával zvonivý smích a společenská konverzace.

„Vypadá to tu jako scéna z nějakého jeho filmu,“ poznamenala Peabodyová.

„Hurá do Hollywoodu.“ Eva přistoupila k pultu a vytáhla odznak. Vybrala si ze tří recepčních toho nejméně nápadně oblečeného. „Poručík Dallasová. Mám domluvenou schůzku s panem Redfordem.“

„Ano, poručíku.“ Muž – krásný jako bůh s dokonale vymodelovaným oslňujícím profilem – se zářivě usmál. „Řeknu mu, že jste tady. Nabídněte si, prosím, občerstvení.“

„Chcete si něco zakousnout, Peabodyová?“

„Ty koláčky nevypadají špatně. Mohly bychom jich pár zbodnout, až budeme odcházet.“

„Čtete mi myšlenky.“

„Pan Redford prosí, abyste šly dál, poručíku.“ Moderní Apolón zvedl část pultu a vyklouzl ven. „Dovolte, abych vás k němu zavedl.“

Provedl je dveřmi z kouřového skla, za nimiž bylo hlasy lidí slyšet jen tlumeně. Dveře na obou stranách chodby byly otevřené a uvnitř viděli zaměstnance sedící za stolem, přecházející po kanceláři či odpočívající na pohovce v živém hovoru.

„Kolikrát už jsem tuhle zápletku slyšel, JT? Pochází nejmíň z prvního tisíciletí.“

„Potřebujeme novou tvář. Rafinovanou a zároveň nevinnou.“

„Lidi nestojí o žádné hloubky, zlato. Dej jim vybrat mezi oceánem a louží a vsaď se, že se budou čvachtat v louži. Jsme všichni jako děti.“

Došli k třpytivě stříbřitým dvojitým dveřím. Jejich průvodce je v působivém gestu rozevřel dokořán. „Vaši hosté, pane Redforde.“

„Děkuji, Caesare.“

„Caesar,“ zamumlala Eva. „Byla jsem blízko.“

„Poručíku Dallasová.“ Paul Redford se vztyčil za svým pracovním stolem ve tvaru písmene U, jenž byl stejně třpytivě stříbřitý jako jeho vstupní dveře. Přešel po podlaze hladké jako sklo, zdobené barevnými spirálami. Za jeho zády se nabízel malebný pohled na město, jak se dalo očekávat. Jeho ruka sevřela Evinu s nacvičenou nenucenou vřelostí. „Nesmírně vám děkuji, že jste se uvolila přijít sem. Celý den mám nabitý schůzkami, proto je to pro mě mnohem pohodlnější, než kdybych musel k vám.“

„To je v pořádku. Má asistentka, strážník Peabodyová.“

Věnoval jim oběma stejně trénované nenucený úsměv, jako bylo jeho potřesení rukou. „Prosím, sedněte si. Co vám mohu nabídnout?“

„Jen informace.“ Eva pohlédla na sedací soupravu a udiveně zamrkala. Nacházela se tu nejrůznější zvířata: židle, křesla a pohovky měly tvar tygrů, loveckých psů či žiraf.

„Má první žena byla bytovou architektkou,“ vysvětlil. „Po rozvodu jsem se rozhodl, že si je ponechám. Jsou nejlepší památkou na ono období mého života.“ Vybral si k sezení baseta a nohy natáhl na polštářek ve tvaru zkrouceného hada. „Chcete si promluvit o Pandoře.“

„Ano.“ Pokud byli opravdu milenci, řekla si Eva, pak překonal svůj žal obdivuhodně rychle. Ani policejní výslech na něj zjevně nečinil větší dojem. Působil vyrovnaně, jako dokonalý hostitel, v plátěném obleku za pět tisíc a italských mokasínech v barvě rozpuštěného másla.

Jeho obličej by se na plátně uplatnil stejně dobře jako obličej kteréhokoli z jeho herců, pomyslela si. Mužná, kostnatá tvář, pleť odstínu čerstvého medu, dokonale zastřižený lesklý knírek. Tmavé vlasy byly hladce sčesány dozadu a zapleteny do složitého copu, sahajícího až k lopatkám.

Vypadá přesně jako ten, kým skutečně je, řekla si Eva: úspěšný producent, vychutnávající svou moc a bohatství.

„Ráda bych náš rozhovor nahrávala, pane Redforde.“

„Beze všeho, poručíku.“ Pohodlně se opřel v objetí psa se smutnýma očima a složil si ruce na břiše. „Slyšel jsem, že v souvislosti s tímto případem už byl někdo zatčen.“

„To je pravda. Vyšetřování však pokračuje. Jak dobře jste znal zesnulou jménem Pandora?“

„Velmi dobře. Připravoval jsem s ní jeden projekt, pravidelně jsem se s ní setkával po dobu několika let ve společnosti, a když se naskytla příležitost, mívali jsme spolu pohlavní styk.“

„Byl jste v době smrti zavražděné jejím milencem?“

„Nikdy jsme nebyli milenci, poručíku. Udržovali jsme pohlavní styky. Nemilovali jsme se. Abych řekl pravdu, pochybuji, že je na světě muž, který by ji kdy miloval či se o to alespoň pokusil. Pokud ano, tak je to blázen. Já blázen nejsem.“

„Neměl jste ji rád?“

„Rád?“ Redford se zasmál. „Proboha, ne. Pandoru nemohl mít nikdo rád. Ale měla talent. Ne tak velký, jak si namlouvala, a v jistých oblastech vůbec žádný, přesto…“

Zvedl své elegantní ruce, na nichž se zatřpytily prsteny z těžkého zlata, osazené tmavými drahokamy. „Být krásným je tak snadné, poručíku. Někteří se krásní už narodí, jiní si krásu kupují. Získat krásnou tělesnou schránku je dnes k zbláznění jednoduché. Ale stále žádané. Příjemný vzhled nikdy nevyjde z módy, avšak aby si člověk se svého vzhledu mohl udělat živobytí, musí mít talent.“

„A Pandora ho měla?“

„Vyzařovala cosi, byla v ní síla, elementární, přímo animální schopnost vzbuzovat touhu. Sex byl a vždycky bude dobrým prodejním artiklem.“

Eva naklonila hlavu na stranu. „Jenže dnes pouze s koncesí.“

Redford pobaveně odhalil zuby v úsměvu. „Vláda si musí přijít na své daně. Já jsem však nemluvil o prodeji sexu, ale o využití sexu při prodeji. A opravdu pomáhá prodávat všechno, nealkoholickými nápoji počínaje a kuchyňskými spotřebiči konče. A samozřejmě módu,“ dodal. „Módu na prvním místě.“

„A to byla Pandořina parketa.“

„Stačilo ji zabalit do kuchyňského závěsu a postavit na předváděcí molo a i lidé, kteří se zdaleka nedají nazvat hlupáky, otevírali svá bankovní konta, aby si pořídili stejnou image. Byla skvělá obchodnice. Nebylo nic, co by nedokázala udat. Naneštěstí chtěla být i herečkou. Jenže ona nemohla hrát nikdy nikoho jiného než sebe samu, Pandora."

„Plánoval jste s ní však projekt."

„Uvažoval jsem o jednom, v němž by hrála v podstatě sebe. Nic víc a nic míň. Byl by mohl zabrat. Byl by dobrou reklamou… a tak by přinesl slušné zisky. Nedostali jsme se však dál než k plánování."

„Byl jste u ní doma tu noc, co zemřela."

„Ano, potřebovala společnost. A mám podezření, že se chtěla před Jerry pochlubit tím, že bude hvězdou mého filmu."

„Jak to slečna Fitzgeraldová přijala?"

„Myslím, že byla překvapená, rozzlobená. I já jsem byl podrážděný, protože jsme se ještě nedostali tak daleko, abychom s tím mohli na veřejnost. Pravděpodobně by bylo došlo k hádce, ale objevila se tam nějaká žena. Najednou se otevřely dveře a v nich stanula úžasná mladá dáma. Ta, co jste ji zatkli," dodal se zábleskem v očích. „Média tvrdí, že jste blízké přítelkyně."

„Co následovalo, když se objevila slečna Freestoneová?"

„Melodram, zápas, boj. Jen si představte," řekl a nakreslil ve vzduchu obrys plátna. „Mladá, chrabrá krasavice přichází, aby prosila za svého milence. Pláče, má sinalý obličej, zoufalý pohled v očích. Nabízí, že se vzdá muže, jehož obě chtějí, aby ho ochránila, aby zachránila jeho kariéru.

Blízký záběr na Pandora. Její obličej je plný vzteku a opovržení a zračí se v něm vášnivá energie. A ta její krása. Je téměř ztělesněným zlem. Nestačí jí nabízená oběť. Chce, aby její rivalka cítila bolest. Nejprve emocionální, a tak ji zasype proudem krutých urážek, potom fyzickou, a tu jí zasadí první ránu. Dochází ke klasickému zápasu. Dvě ženy bojující o jednoho muže. Ta mladší má na své straně lásku, ale Pandořina pomstychtivost je silnějším protivníkem. Či snad její nabroušené drápy. Chlupy létají na všechny strany, jak se říká, až nakonec zasáhnou dva z fascinovaně přihlížejících diváků. Jeden z nich je za svou snahu odměněn kousnutím."

Redford zmlkl a přejel si po pravém rameni. „Pandora do mě zabořila své řezáky, když jsem se ji snažil odtáhnout. Musím přiznat, že jsem byl v pokušení jednu jí vrazit. Vaše přítelkyně odešla. Na odchodu utrousila několik obvyklých klišé o tom, že

Pandora toho bude litovat, ale vypadala spíš zdrceně než pomstychtivě.“

„A Pandora?“

„Plná energie.“ Stejně jako on, když jim tu scénu líčil. „Po celý večer měla nebezpečnou náladu a po té bitce byla ještě nebezpečnější. Jerry a Justin se spěšně odpoklonkovali a já ještě chvíli zůstal a pokoušel jsem se Pandora uklidnit.“

„Podařilo se vám to?“

„Nemohl jsem se k ní přiblížit. Byla šílená vzteky. Vyrážela ze sebe ty nejabsurdnější výhrůžky. Prý půjde za tou děvkou a rozcupuje jí obličej. Vykastruje Leonarda. Až s ním skoncuje, neuživí se ani jako pouliční prodavač. Ani ten nejubožejší žebrák si na sebe nevezme ty jeho hadry, a tak dále. Zhruba po dvaceti minutách jsem to vzdal. Rozzuřilo ji, že večírek tak rychle skončil, a vykřikovala za mnou další nadávky. Prý mě nepotřebuje, protože má lepší nabídky na velké obchody.“

„Tvrdíte, že jste ji opustil asi ve dvanáct třicet?“

„Tak nějak.“

„Zůstala sama?“

„K obsluze měla pouze androidy. Nestála o to mít kolem sebe živé lidi, pokud si je sama nepozvala. Pokud vím, nikdo jiný v domě nezůstal.“

„Kam jste šel po svém odchodu?“

„Sem. Ošetřil jsem si rameno. Bylo to ošklivé kousnutí. Myslel jsem, že udělám ještě trochu práce. Vyřídil jsem několik telefonátů na pobřeží. Pak jsem šel do svého klubu, použil jsem zadní vchod a šel jsem do páry a zaplavat si.“

„V kolik hodin jste se dostal do klubu?“

„Řekl bych, že to bylo kolem druhé. Vím, že když jsem přišel domů, muselo být už hodně po čtvrté.“

„Setkal jste se s někým nebo mluvil jste s někým v době mezi druhou a pátou hodinou?“

„Ne. Jedním z důvodů, proč často docházím do klubu v tuto dobu, je soukromí. Na pobřeží mám vlastní dům s bazénem, ale když jsem v New Yorku, musím se spokojit s klubem.“

„Jméno vašeho klubu?“

„Olympus, na Madison Square.“ Zvedl obočí. „Chápu, že mé alibi je poněkud problematické. Nicméně jsem při příchodu i při odchodu použil kód. Vyžaduje se to.“

„To jistě,“ poznamenala Eva. Zajisté si ověří, jestli to opravdu udělal. „Znáte někoho, kdo by přál Pandoře to nejhorší?“

„Poručíku, ten seznam by byl dlouhý jako sám život.“ Znovu se usmál a odhalil dokonalý chrup a pohled, v němž byly pobavení i ostražitost. „Já sám se do něj nezahrnuji pouze proto, že mi na ní tak moc nezáleželo.“

„Podělila se s vámi Pandora o svou nejnovější drogu?“

Ztuhl, na chvíli zaváhal, ale pak se opět uvolnil. „To byl skvělý trik. Zaskočila jste mě. Jsem ochoten do protokolu prohlásit, že jsem se nikdy nedotkl žádného druhu ilegálních látek.“ Jeho široký, nenucený úsměv jí však bez nejmenších pochyb prozradil, že lže. „Byl jsem si vědom, že Pandora tu a tam něco brala, ale pokládal jsem to za její věc. A připouštím, že našla něco nového a že zřejmě přebrala. Vstoupil jsem totiž toho večera, ještě než došlo k onomu incidentu, do její ložnice.“

Na okamžik se odmlčel, jako by si onu scénu v duchu vybavoval. „Vzala si z překrásné dřevěné skříňky nějakou pilulku. Myslím, že byla čínská. Ta skříňka,“ dodal s letmým úsměvem. „Zaskočil jsem ji, protože jsem přišel dřív, než čekala. Zastrčila skříňku do zásuvky své toaletky a zamkla ji. Ptal jsem se, co přede mnou tají, a ona odpověděla, že…“ Znovu se odmlčel a přivřel oči. „Co to jen říkala? Že je to její poklad, její jmění. Ne, ne, bylo to něco jako: moje… odměna. Ano, jsem si jist, že takhle to řekla. Odměna. Pak do sebe hodila tu pilulku a spláchla ji šampaňským. A pak jsme se spolu vyspali. Zprvu se mi zdálo, že je duchem jinde, ale pak byla divoká a nenasytná. Myslím, že to mezi námi ještě nikdy nebylo tak vášnivé. Oblékli jsme se a sešli dolů. Jerry s Justinem zrovna přišli. Pak už jsem se jí na nic nevyptával. Netýkalo se mě to.“

„Dojmy, Peabodyová?“

„Hladký jako úhoř.“

„Přímo slizký.“ Zdviž s nimi klesala dolů. Eva vrazila ruce do kapes a pohrávala si s několika kreditními známkami. „Nesnášel ji, ale spal s ní, hodlal ji obsadit do svého filmu.“

„Prostě ji pokládal za přepjatou, potenciálně nebezpečnou, nicméně dobře prodejnou.“

„A pokud by její tržní hodnota klesla nebo se zvýšila její nebezpečnost, byl by schopen ji zabít?“

„Bez mrknutí oka.“ Peabodyová vystoupila jako první. „Svědomí není jeho silnou stránkou. Kdyby se projekt, který s ní plánoval, nějak zvrhl, nebo kdyby měla něco, čím by ho mohla vydírat, klidně by ji sprovodil ze světa. Tihle lidé, kteří se tak usilovně snaží budit dojem slušnosti a ctihodnosti, v sobě dusí hodně násilí. A jeho alibi za moc nestojí.“

„Ano, to je pravda.“ Eva se ušklíbla. „Hned si to zkontrolujeme, ale nejdřív se zastavíme u Pandory a poohlédneme se po její skrýši. Informujte dispečink,“ přikázala. „Zajistěte povolení k prohlídce.“

„Vás by stejně nic nezastavilo, ani kdybychom ho neměli,“ zamumlala Peabodyová a zapnula videofon.

Skříňka byla pryč. Eva stála v Pandořině bohatě zdobené ložnici a nejméně deset vteřin v nechápavém údivu zírala do zásuvky, než plně zaregistrovala, že je opravdu prázdná.

„Je tohle toaletka nebo ne?“

„Tak se tomu říká. Jen se podívejte na všechny ty lahvičky a kelímky. Krémy na všechno možné.“ Neovládla se a vzala do ruky kelímek o velikosti kloubu na svém palci. „Krém věčného mládí. Víte, kolik tahle pomazánka stojí, Dallasová? U Sakse za ni dáte pět set na dřevo. Pět set za pitomou půlunci.“

Postavila krém zpátky a zastyděla se za to, že na nepatrný okamžik pocítila pokušení strčit si ho do kapsy. „Když to tady všechno spočítáte, zjistíte, že tu má krášlidel za dobrých patnáct tisíc.“

„Ovládejte se, Peabodyová.“

„Ano, madam. Promiňte.“

„Hledáme skříňku. Technici tu už odvedli svou obvyklou práci a odnesli si diskety z jejího videofonu. Víme, že té noci nikomu nevolala a nikdo nevolal jí. Vře to v ní vztekem. Co asi provede?“

Zatímco mluvila, Eva dál otevírala zásuvky a prohmatávala je. „Dá si možná pár panáků, zuřivě pobíhá po domě a představuje si, co by provedla těm syčákům, těm mizerům, co ji podrazili. Za koho se, k čertu, mají? Ale ona dostane všechno, co si zamane, a taky každého. Možná zajde sem a hodí do sebe další pilulku, jen aby se udržela Ve varu.“

Eva našla smaltovanou krabičku, a přestože nebyla vyřezávaná, s nadějí zvedla víko. Uvnitř byla celá sbírka prstenů. Zlaté, stříbrné, z lesklého porcelánu i vyřezávané z ebenového dřeva.

„Zvláštní místo na přechovávání šperků,“ poznamenala Peabodyová. „Na šaty tu má tuhle velkou skleněnou skříň a na cennosti sejf.“

Eva vzhlédla, a když viděla, že její asistentka to myslí úplně vážně, nemohla se zdržet smíchu. „Tohle nejsou přímo šperky, Peabodyová. Jsou to kroužky na penis. Víte, přetáhnou se přes něj a pak…“

„Chápu.“ Peabodyová pokrčila rameny a snažila se moc si je neprohlížet. „Samozřejmě jsem to poznala. Jen… jen mi připadá divné, že je ukládala zrovna tam.“

„Jo, určitě je hloupé ukládat si sexuální pomůcky do krabice hned vedle postele. Dobře, kde jsem skončila? Hodí do sebe pár dalších pilulek a zaleje je šampaňským. Někdo si šeredně odskáče to, že má zkažený večer. Ten bídák Leonardo se ještě dnes bude před ní plazit po kolenou, bude ji prosit o milost. Zaplatí jí za to, že za jejími zády šoustal s nějakou bezvýznamnou cuchtou a že dovolil, aby ta děvka přišla za ní až domů – považte, do jejího vlastního domu! – a ještě ke všemu ji napadla.“

Eva zavřela jednu zásuvku a otevřela druhou. „Podle toho, co jsme zjistili z jejího bezpečnostního systému, opustila byt těsně po druhé hodině. Dveře mají automatický zámek. Nezavolá si vůz. K Leonardovi je to nejméně šedesát bloků, ona má jehlové podpatky, ale taxíka si nezavolá. Žádná firma nemá záznam o tom, že by ji někam vezli. Měla registraci na minifon, ale ten jsme nenašli. Pokud ho měla s sebou a volala z něj, pak ho ona sama zničila, nebo někdo jiný.“

„Pokud si jím zavolala svého vraha, byl určitě dost chytrý na to, aby se ho zbavil.“ Peabodyová začala prohledávat dvoupatrovou šatnu a dařilo se jí nevzdychat nad plnými regály šatstva, z nějž mnohé svršky měly ještě visačku z obchodu, příliš hlasitě. „I když byla nadopovaná, v žádném případě nešla nikam pěšky. Polovina bot tady v šatně má podrážky bez jediného škrábance. Ta nebyla zvyklá chodit po svých,“ poznamenala Peabodyová.

„Byla nadopovaná, tak je to,“ řekla Eva. „Bylo pod její úroveň brát si nějakého smradlavého taxíka. Stačí přece lusknout prsty a půl tuctu oddaných otroků se přetrhne, aby ji odvezli, kamkoli se jí zamane. Takže luskne prsty. Někdo ji odtud vyzvedne. Jedou k Leonardovi. Proč?“

Peabodyová, fascinovaná tím, jak se Eva dokáže vcítit do Pandořiných pocitů, přerušila prohlížení šatny. „Vzala si to do hlavy. Poroučí. Vyhrožuje.“

„Možná zavolá samotného Leonarda. Možná někoho jiného. Když přijedou na místo, je bezpečnostní kamera rozbitá. Anebo ji rozbije ona.“

„Anebo vrah.“ Peabodyová se probírala kupami hedvábí barvy slonové kosti. „Protože už si plánuje, že ji oddělá.“

„Proč by ji ale bral k Leonardovi, pokud by to už měl v plánu?“ namítla Eva. „A pokud to byl Leonardo, proč by si chtěl zaneřádit vlastní hnízdo? Nejsem si jistá, zda v té chvíli někdo už pomýšlel na vraždu. Vejdou do bytu, a pokud Leonardo mluví pravdu, nikoho tam nenajdou. Leonardo se zatím někde zpíjí do němoty a hledá Mavis, která se rovněž někde zpíjí do němoty. Pandora si však přeje, aby tam Leonardo byl, chce ho potrestat. A tak alespoň ničí jeho byt, možná si svůj vztek vylije částečně i na svém společníkovi. Dojde k souboji. Jde do tuhého. On chytne do ruky hůl, snad jen aby se bránil, nebo možná aby zaútočil. Pandora je v šoku, zraněná, dostává strach. Není zvyklá schytávat rány. Co se to, k čertu, děje? On nedokáže přestat, anebo možná už přestat nechce. Ona tam leží a všude samá krev.“

Peabodyová na to neřekla ani slovo. Před očima měla celou vražednou scénu. Dovedla si představit, že se to odehrálo přesně tak, jak to Eva vylíčila.

„Stojí nad ní a těžce dýchá.“ Eva přivřela oči a snažila se představit si zamlženou postavu. „Je celý od její krve. Všude ji cítí. Neztrácí však hlavu, to si nemůže dovolit. Co ji s ním spojuje? Její minifon. Odebere jí ho a zastrčí do kapsy. Pokud je chytrý, a v této situaci mu nic jiného nezbývá, zkontroluje si, zda u sebe nemá nic, co by nás k němu přivedlo. Otře hůl v místě, kde ji uchopil, a všechno, na čem by mohl zanechat otisky prstů.“

V Evině hlavě se odehrával film, připomínající staré dobré video. Z mlhy se nořil stín postavy – žena či muž – spěšně zahlazující všechny stopy, točící se kolem mrtvoly, opatrně překračující kaluže krve. „Musí si pospíšit. Někdo by mohl přijít. Nesmí však nic zanedbat. Je už téměř hotov. Tu slyší, jak někdo přichází. Mavis. Volá Leonarda, vpadne do zadní místnosti, spatří mrtvolu a klekne si k ní. Je to dokonalá příležitost. Praští ji do hlavy, vtiskne jí hůl do dlaně, přitiskne na ni její prsty, možná jí vede ruku a Pandoru dokonce ještě několikrát uhodí. Pak vezme dlaň mrtvé a její nehty zaryje Mavis do obličeje a potrhají šaty. Něco na sebe hodí, snad některý z Leonardových modelů, aby si uchránil vlastní oblečení.“

Eva dokončila prohledávání poslední zásuvky a narovnala se. Setkala se s ohromeným pohledem Peabodyové. „Jako byste u toho byla,“ zamumlala. „Kéž bych to taky dokázala. Chtěla bych se umět tak vcítit jako vy.“

„Počkejte, až budete mít na triku pár vyšetřených vražd, pak vám to taky půjde. To nejtěžší nás stejně teprve čeká. Kde může být, kruci, ta škatule?“

„Možná si ji vzala s sebou.“

„O tom pochybuju. Tady chybí klíč, Peabodyová. Tahle zásuvka je zamčená. Máte klíč?“

Peabodyová beze slova vyndala svou vysílačku a vyžádala si seznam věcí nalezených v kabelce zavražděné či na jejím těle. „Žádný klíč nebyl zaregistrován.“

„Takže si ho zřejmě vzal vrah. Vrátil se sem a odnesl si skříňku a případně další věci. Zkontrolujeme bezpečnostní disk.“

„To snad už provedli technici, ne?“

„Proč? Tady k vraždě nedošlo. Byli požádáni pouze o to, aby ověřili, kdy odtud odešla.“ Eva přistoupila k bezpečnostnímu monitoru a

zažádala o přehrání záznamu daného časového úseku. Sledovala, jak se Pandora vyřítila z domu a rychlými kroky se vzdálila z dosahu kamery. „Dvě hodiny osm minut. Dobrá, uvidíme, co z něj vypadne dál. Počítači, přesuň se na tři hodiny, zrychli na trojnásobek.“ Zaměřila se na chronometr. „Stop. Ten mizera. Podívejte se na to, Peabodyová.“

„Ano, vidím. Čas poskočil ze čtyř nula tří na čtyři třicet pět. Někdo vypnul kameru. Musel to udělat dálkovým ovládáním. A musel k tomu mít nějaký důvod.“

„Někdo se velice potřeboval dostat dovnitř a vynést něco ven. A to všechno riskoval pro krabičku narkotik.“ Ponuře se ušklíbla. „Něco tady smrdí, Peabodyová. Popoženeme hochy v laboratoři.“

Kapitola devátá

„Proč mě chceš trápit, Dallasová?“

Vedoucí laboratoře Dickie Berenski – těmi, kdo ho znali a nechovali k němu právě sympatie, zvaný Paličák – oděný ve svém pracovním plášti zrovna testoval vzorek ochlupení z genitálií. Svou pedantskou důkladností lezl všem pořádně na nervy. Byl proslulý pomalostí své práce, avšak jeho svědectví u soudu byla natolik neprůstřelná, že si u policie vybudoval neotřesitelné postavení.

„Copak nevidíš, jak jsem tu zavalen prací, k čertu?“ Přesnými pavoučími prsty seřídil čočky svých mikrobrýlí. „Máme tu deset vražd, šest znásilnění, kupu podezřelých, několik předpokládaných sebevražd a horu dalších nesmyslů. Nejsem krucinál žádný robot.“

„Daleko k němu nemáš," zabručela si Eva pod fousy. Neměla laboratoř, její antiseptický pach a bílé stěny ráda. Příliš jí to připomínalo nemocnici nebo něco ještě horšího. Totiž testování. V případě, že došlo k zásahu, jehož následkem bylo usmrcení pachatele či jiné osoby, musel se každý policista podrobit testům. Eviny zkušenosti s touto nanejvýš nepříjemnou procedurou rozhodně nebyly z nejlepších. „Hele, Dickie, měl jsi na analýzu té látky spoustu času."

„Spoustu času, říkáš?" Odstrčil židli od pracovního stolu a jeho oči za čočkami mikrobrýlí byly velké a kulaté jako oči sovy. „Ty a všichni ostatní poldové ve městě si myslíte, že zrovna ta vaše sračka musí mít přednost. Že se máme na všechno ostatní vykašlat a věnovat veškerý svůj čas jenom tomu, co zajímá vás. Víš, co se děje, když začnou takováhle vedra? Všichni se někam zašijou, třeba na nějaký pořádný baseballový zápas, jenom já a mí lidi se tady musíme babrat se všemi těmi pitomými vlasy a vlákny a podobným neřádstvem. Všechno chce svůj čas."

Hlas mu stoupl tak, že skoro kňučel, a Eva začala skřípat zuby.

„Teď mě tu kvůli pytlíku nějakého svinstva honí oddělení vražd i protidrogové. Dostalas předběžnou zprávu, tak co ještě chceš?"

„Chci závěrečný protokol."

„Ještě ho nemám." Dickie našpulil tučné rty a odvrátil se k monitoru, kde se objevil zvětšený obraz chlupu. „Nejdřív musím dodělat analýzu DNA tady toho."

Jenže Eva věděla, jak na něj. Nebylo jí to po chuti, ale nic jiného jí nezbývalo. „Mám dva lístky do lóže na utkání Yankeeů proti Red Sox. Na zítra."

Jeho prsty přejížděly pomalu po klávesnici. „Do lóže, říkáš?"

„Na straně třetí mety."

Dickie si sundal brýle, aby se mohl rozhlédnout po místnosti. Nedaleko se na svých stanovištích činili dva technici. „No, možná bych s tím mohl trochu pohnout." Odrazil se nohou a popojel na židli doprava k další obrazovce. Opatrně zapnul klávesnici a ručně vyhledal soubor. Pomalu vyťukával s pohledem upřeným na obrazovku. „Tak tohle je ten problém, vidíš? Tahle složka."

Eva neviděla nic jiného než nesrozumitelné barevné symboly, souhlasně však zamručela. Jedná se asi o onu neznámou substanci, kterou

nebyla schopna identifikovat ani Roarkeova jednotka. „Myslíš to červené?“

„Ne, ne. To je běžný amfetamin. Ten obsahujou i Zeus, Rauš nebo Smíšek. Ostatně, jeho mírný derivát najdeš ve všech povzbuzujících tabletách, které jsou běžně v prodeji. Myslím tohle.“ Ukázal prstem na zelený klikyhák.

„Dobrá. A co je to?“

„Toť otázka, Dallasová. Ještě nikdy jsem to neviděl. Počítač to nedokáže identifikovat. Předpokládám, že se jedná o látku, která nepochází z naší planety.“

„Tak na to platí zvýšená hranice trestu. Za dovoz neznámých látek z cizích planet je až dvacet let nejtěžšího žaláře. Můžeš mi sdělit, jak to působí?“

„Pracuju na tom. Zdá se, že některé vlastnosti má stejné jako látky proti stárnutí. Dovede asi pěkně zatočit s volnými radikály. Ale ve směsi s dalšími látkami nalezenými v prášku může mít ošklivé vedlejší účinky. Máš to v té zprávě. Zvýšený sexuální pud, což samo o sobě není tak špatné, ovšem v tomto případě ve spojení s prudkými výkyvy nálady. Zvýšená fyzická síla spojená se ztrátou sebeovládání. Tohle svinstvo prostě obrátí tvůj nervový systém vzhůru nohama. Chvíli se budeš cítit skvěle, jako pán světa, budeš mít silné sexuální choutky, ale bude ti jedno, jestli tvůj protějšek cítí totéž. Když účinek pomine, čeká tě tvrdý a rychlý návrat do reality, a jediná věc, která ti ho pomůže překonat, je další dávka. No a po nějaké době prudkých vzletů a stejně prudkých přistání přestane tvůj nervový systém fungovat. Zcvokneš,“ vysvětlil. „A potom zcepeníš.“

„Tohle všechno jsi mi už víceméně sdělil.“

„Jo, protože nemůžu hnout s tím zatraceným elementem X. Je rostlinného původu. Za to ručím. Příbuzný s ostrolistou valeriánou, která roste na jihozápadě. Indiáni používali jejích listů k léčení. Jenže Valeriana není toxická, a tohle je.“

„Je to jed?“

„Pokud by se užíval samostatně ve velkých dávkách, pak ano. Stejně jako spousta jiných bylin a rostlin využívaných v lékařství.“

„Je to tedy léčivá bylina?“

„To jsem neřekl. Zatím jsme to neidentifikovali.“ Odfrkl si. „S největší pravděpodobností je to nějaký hybrid vypěstovaný mimo naši planetu. To je jediné, co dokážu v tuto chvíli prohlásit. A to, že mi s protidrogovým budete v jednom kuse stát za zadkem, mi určitě nepomůže najít odpověď rychleji.“

„Tohle není případ protidrogového oddělení. Je to můj případ.“

„To si vyřiďte spolu.“

„To taky uděláme. A dál potřebuju toxikologickou zprávu o zavražděné Pandoře.“

„S tou já nemám nic společného, Dallasová. Má ji vypracovat Suzie-Q, jenže ta má zrovna své čtyřiadvacetihodinové volno.“

„Ty jsi tady vedoucí, Dickie, a já potřebuju tu zprávu.“ Eva chvíli vyčkávala. „K těm lístkům v lóži patří taky dvě propustky do šaten.“

„Jo? No, není na škodu občas si zkontrolovat své podřízené.“ Vyťukal svůj kód a číslo souboru. „Zakódovala si to, to je správné. Vedoucí laboratoře Berenski, zrušit kód na soubor Pandora, ID 563922-H.“

OVĚŘENÍ HLASOVÉHO OTISKU.

„Zobrazit toxikologickou zprávu.“

TOXIKOLOGICKÉ TESTY DOSUD NEUKONČENY. ZOBRAZUJI PŘEDBĚŽNÉ VÝSLEDKY.

„Hodně pila,“ zabručel Dickie. „Nejlepší francouzský sekt. Zřejmě zemřela šťastná. Vypadá to na Dom 55. Dobrá práce, Suzie. A tady máme špetku prášku štěstí. Naše holka si dovedla užívat. Tohle vypadá jako Zeus… Ne.“ Nahrbil ramena, což dělával, když ho něco silně zaujalo nebo rozzlobilo. „Co je, krucinál, tohle?“

Když mu počítač začal vyjmenovávat jednotlivé složky, přerušil ho netrpělivým mávnutím ruky a začal zprávu procházet manuálním ovládáním. „Něco je tu přimíchaného,“ zamumlal. „Nějaké svinstvo.“

Jeho prsty kmitaly po klávesnici jako ruce cvičeného pianisty při prvním koncertu. Pomalu, obezřetně a přesně. Dallasová sledovala, jak se na obrazovce objevují symboly a tvary, rozpadají se a přeskupují. Až také ona uviděla ten vzorec.

„Je to totéž.“ Ostře pohlédla na mlčící Peabodyovou. „Je to tatáž látka.“

„To jsem neřekl,“ protestoval Dickie. „Zavři zobák a nech mě to dokončit.“

„Je to totéž,“ opakovala Eva. „Včetně toho zeleného klikyháku, co patří elementu X. Dotaz, Peabodyová: Co mají společného přední modelka a druhořadý práskač?“

„Jsou oba mrtví.“

„První část jste zodpověděla správně. Máte zájem o druhou polovinu otázky a zdvojnásobení své výhry? Jak oba zemřeli?“

Peabodyová se nepatrně pousmála. „Byli ubiti k smrti.“

„A nyní otázka třetí a hlavní výhra. Co spojuje tyto dvě zdánlivě nesouvisející vraždy?“

Peabodyová pohlédla na obrazovku. „Element X.“

„Výhra je naše, Peabodyová. Pošli mi tu zprávu do kanceláře, Dickie. Ke mně,“ zopakovala důrazně, když k ní vzhlédl. „Kdyby se ozvalo protidrogové, nevíš nic víc, než jsi věděl předtím.“

„Hele, nemůžu zatloukat fakta.“

„To jistě ne.“ Obrátila se na podpatku. „Ty lístky tady budeš mít do pěti.“

„Vy jste to věděla,“ řekla Peabodyová, když stoupaly rychlozdviží k oddělení vražd. „Už v bytě zavražděné. Hledala jste tu skříňku, protože jste věděla, co v ní je.“

„Měla jsem podezření,“ opravila ji Eva. „Mluvilo se o nové směsi zvyšující sexuální výkonnost a tělesnou sílu, dělala prý s ní tajnosti.“ Pohlédla na hodinky. „Měla jsem kliku v tom, že dělám zároveň na obou případech a nosím je oba v hlavě. Bála jsem se, že je nebudu oba stíhat, pak mi to ale začalo vrtat hlavou. Viděla jsem obě mrtvoly, Peabodyová. Obě byly stejně zřízené, stejně brutálně ubité k smrti.“

„Nemyslím, že jste měla jen štěstí. I já jsem u vyšetřování obou vražd, a přesto mně nic nedošlo.“

„Učíte se rychle.“ Eva vystoupila ze zdviže. „Nic si nevyčítejte, Peabodyová. Já pracuju v téhle branži už dvakrát tak dlouho jako vy.“

Peabodyová vstoupila do skleněného válce a lhostejně pohlédla na město pod nimi. „Proč jste si mě přizvala ke spolupráci?“

„Máte k ní předpoklady: nebojíte se a pálí vám to. Totéž mi kdysi řekl Feeney, když si mě vyžádal jako svou podřízenou. Tenkrát šlo taky o vraždu. Dva mladíci rozsekaní na kousky, které vrah rozházel z

ochozu mrakodrapu na rohu Druhé a Dvacáté páté. Taky jsem mu ze začátku nestačila. Pak jsem si ale našla svůj rytmus.“

„Jak jste poznala, že chcete zrovna do oddělení vražd?“

Eva vystoupila z válce a odbočila chodbou ke své kanceláři. „Protože smrt je urážkou v jakékoli podobě. Ale když ji někdo uspíší, pak je to největší urážka ze všech. Dáme si pár šálků kávy, Peabodyová. Než s tím vyrukuju před inspektora, chci to mít všechno černé na bílém.“

„Na jídlo nám asi čas nezbude, že ne?“

Eva se na ni přes rameno ušklíbla. „Nevím, co je v mém AutoChefovi, ale…“ Nedomluvila, protože když otevřela dveře, našla za svým stolem sedět Casta, dlouhé nohy v džínsách pohodlně zkřížené a natažené na stole. „Nu, Jakeu T. Casto, vidím, že jste se tu zařídil jako doma.“

„Čekám na vás, drahoušku.“ Mrkl na ni a vyslal oslňující úsměv Peabodyové. „Čau, DeeDee.“

„DeeDee?“ zamumlala Eva udiveně a objednala kávu.

„Poručíku.“ Hlas Peabodyové byl chladný jako ocel, tvářejí však rudě žhnuly.

„Můžu si gratulovat, že mi bylo dopřáno spolupracovat s párem poldů, kteří jsou nejen chytří, ale taky lahodí oku. Mohl bych i já dostat kafe, Evo? Silné, černé a sladké.“

„Kafe dostanete, ale čas na vás teď nemám. Musím sepsat pár věcí a za pár hodin mám schůzku.“

„Nezdržím vás.“ Když mu však podala kávu, ani se nehnul. „Snažil jsem se trochu popohnat Paličáka. Ten chlap je pomalejší než želva se třema nohama. Myslel jsem si, že když jste hlavním vyšetřovatelem, mohla byste mi opatřit vzorek. Mám kontakt na soukromou laboratoř, kterou tu a tam využívám. Jsou rychlí.“

„Nemáme v úmyslu vynášet to z oddělení, Casto.“

„Protidrogové o té laboratoři ví.“

„Měla jsem na mysli oddělení vražd. Dopřejme Dickiemu trochu času. Klokan nám nikam neuteče.“

„Vy tady rozhodujete. Já bych to už jen měl rád za sebou. Mám z toho divný pocit. Ale to rozhodně neplatí o téhle kávě.“ Zavřel oči a povzdechl si. „Ježíši, ženská, kam na tohle kafe chodíte? To je učiněná mana nebeská.“

„Mám své styky.“

„Jo, to ten váš zazobaný snoubenec, že?“ S požitkem si dopřál další doušek. „Asi byste se nedala nalákat na sklenici studeného piva a sendvič.“

„Dávám přednost kávě, Casto.“

„A není se čemu divit.“ Zaměřil svůj obdivný pohled na Peabodyovou. „A co ty, DeeDee? Nezašla bys najedno dobře vychlazené?“

„Strážník Peabodyová je ve službě,“ namítla Eva, než Peabodyová stačila něco vykoktat. „Máme práci, Casto.“

„Pak vás tedy nebudu rušit.“ Sundal nohy ze stolu a vstal. „Až budeš mít po šichtě, můžeš mi zavolat, DeeDee. Znám podnik, kde mají nejlepší mexická jídla na téhle straně Rio Grande. Kdybyste, Evo, změnila svůj názor a chtěla využít mé nabídky, dejte mi vědět.“

„Zavřete dveře, Peabodyová,“ přikázala Eva, když se Casto líným krokem vzdálil. „A setřete si z brady tu slinu.“

Peabodyová si zděšeně sáhla na bradu. Když zjistila, že ji má suchou, náladu jí to nezvedlo. „Tady není nic k smíchu, madam.“

„Odpusťte si tu madam. Ten, kdo si nechá říkat DeeDee, ztrácí na stupnici důstojnosti okamžitě pět bodů.“ Eva se uvelebila na židli, kterou jí předtím zahřál Casto. „Co vůbec, k čertu, chtěl?“

„Myslím, že nám to jasně řekl.“

„Ne, kvůli tomu sem nepřišel.“ Zapnula počítač. Rychlý bezpečnostní test neprokázal žádný pokus o narušení. „Pokud se sem dostal, nedá se to poznat.“

„Proč by prohledával vaše soubory?“

„Je ctižádostivý. Pokud by přede mnou získal náskok, udělal by si dobré oko. A protidrogové se nerado dělí o své informace.“

„Na rozdíl od oddělení vražd, že?“ zeptala se Peabodyová suše.

„To taky ne.“ Eva vzhlédla a ušklíbla se. „Pustíme se do té zprávy. Každopádně to bude chtít toxikologického experta na mimoplanetární záležitosti. Takže nejdřív se budeme muset pokusit řádně ospravedlnit tu díru, kterou se chystáme udělat do rozpočtu.“

O třicet minut později byly povolány do kanceláře policejního ředitele.

Eva měla policejního ředitele Tibblea ráda. Byl to velký muž s nebojácnou myslí, jenž ve svém srdci zůstával stále spíš policistou než politikem. Po zápachu, který po sobě zanechal bývalý policejní ředitel, potřebovalo město i policejní ústředí čistý a nezkažený vzduch, jaký s sebou dokázal přinést Tibbie.

Nyní neměla nejmenší potuchy, proč ji Tibbie k sobě povolal. Rozbřesklo se jí, až když byla uvedena dovnitř a spatřila Casta a jeho kapitána.

„Poručíku, strážníku.“ Tibbie pokynul k židlím. Eva si strategicky vybrala místo vedle inspektora Whitneyho.

„Je třeba urovnat jedno nedorozumění,“ začal Tibbie. „Doufám, že to provedeme rychle a definitivně. Poručíku Dallasová, vy jste byla pověřena vedením vyšetřování případů Johannsen a Pandora.“

„Ano, pane. Byla jsem povolána, abych potvrdila identifikaci Johannsenovy mrtvoly, protože byl jedním z mých informátorů. V případě Pandory mě na místo vraždy povolala Mavis Freestoneová, proti níž bylo poté vzneseno obvinění z vraždy. Oba případy nejsou dosud uzavřeny.“

„Strážník Peabodyová je vaší asistentkou.“

„Vyžádala jsem si ji a můj nadřízený mi ji přidělil jako pomocnici při vyšetřování obou případů.“

„Dobrá. Poručíku Casto, Johannsen byl rovněž jedním z vašich informátorů.“

„Ano, to je pravda. Když bylo nalezeno jeho tělo, zabýval jsem se jiným případem. Byl jsem zpraven až později.“

„A tehdy se obě vaše oddělení dohodla na spolupráci při vyšetřování.“

„Ano. Nicméně podle mých nejnovějších informací spadají oba případy do pravomoci protidrogového oddělení.“

„Jde o vraždy,“ přerušila ho Eva.

„Obě však spojuje výskyt nelegálních látek.“ Casto vykouzlil na tváři nenucený úsměv. „Podle poslední zprávy z laboratoře byla látka objevená v Johannsenově pokoji nalezena rovněž v Pandořině zažívacím traktu. Látka obsahuje neznámou složku, jež dosud nebyla přesně určena, což podle článku šest paragrafu devět zákoníku B zařazuje

všechny s ní spojené případy pod vyšetřovací pravomoc protidrogového oddělení.“

„U případů, které jsou už vyšetřované jinými odděleními, jsou zaručeny výjimky.“ Eva se s největším úsilím zhluboka nadechla. „Má zpráva o postupu vyšetřování bude hotova během hodiny.“

„Výjimky se neudělují automaticky, poručíku.“ Kapitán z protidrogového poklepával špičkami prstů o sebe. „Jde jednoduše o to, že na rozdíl od protidrogového nemá oddělení vražd dostatek zaměstnanců, ani zkušenosti, ani prostředky, aby mohlo pátrat po neznámé látce. A máme pocit, že snaha utajit před námi některé údaje nesvědčí zrovna o duchu spolupráce.“

„Poručík Casto a vaše oddělení dostane kopii mé zprávy, jakmile ji dokončím. Jsou to moje případy a –“

Whitney jí pohybem ruky zabránil pokračovat. „Poručík Dallasová vede vyšetřování obou případů. Přestože v obou případech figurují ilegální látky, jedná se o vraždy.“

„S veškerou úctou, inspektore,“ Casto potlačil svůj vítězoslavný úsměv. „Tady na centrále je všeobecně známo, že poručík Dallasová je vaše oblíbenkyně, a vzhledem k jejím zásluhám oprávněně. Vyžádali jsme si tuto schůzku s policejním ředitelem Tibblem, aby nestranně rozhodl o tom, které oddělení má přednost. Já mám víc kontaktů na ulicích a jsem ve spojení s překupníky a distributory chemických látek. Jako policejní agent jsem získal přístup do výroben a továren, a ten poručík Dallasová prostě nemá. Navíc v případě Pandora už bylo vzneseno obvinění z vraždy.“

„Obviněná však nemá s případem Johannsen absolutně žádnou spojitost,“ přerušila ho Eva. „A ty dva zavraždila stejná osoba, pane policejní řediteli.“

Tibbleův pohled zůstal chladný. Dával si záležet, aby nedal najevo souhlas či nesouhlas. „To je váš názor, poručíku?“

„Je to můj profesionální úsudek, pane, který náležitě odůvodním ve své zprávě.“

„Pane policejní řediteli, není tajemstvím, že poručík Dallasová má na obviněné osobní zájem,“ prohlásil kapitán věcně. „Bylo by jen přirozené, kdyby se pokusila případ co nejvíce zamlžit. Jak může její

profesionální úsudek zůstat objektivní, jeli ve hře její blízká přítelkyně?“

Tibbie gestem ruky zarazil Evin výbuch. „Váš názor, inspektore Whitney?“

„Plně důvěřuji úsudku poručíka Dallasové. Udělá, co je její povinností.“

„Souhlasím. Kapitáne, nehodlám počítat s neloajálností svých podřízených.“ Výtka byla pronesena mírně, zasáhla však svůj cíl. „Dále, obě oddělení si dělají zákonný nárok na prioritu. Výjimky nejsou udělovány automaticky a máme zde co do činění s neznámou látkou, která sehrála svou roli nejméně ve dvou případech násilného úmrtí. Jak poručík Dallasová, tak poručík Casto mají skvělé výsledky a oba jsou podle mého názoru nanejvýš kompetentní vyšetřovat tyto případy. Souhlasíte, inspektore?“

„Ano, pane, oba jsou skvělí policisté.“

„Navrhuji tedy, aby zanechali malicherných sporů a raději navázali spolupráci. Poručík Dallasová zůstane i nadále hlavním vyšetřovatelem a bude poručíka Casta a jeho oddělení informovat o všem, co se jí podaří zjistit. Stačí to, nebo mám jako král Šalamoun pohrozit, že jinak nechám dítě rozseknut na dva kusy?“

„Hleďte dokončit tu zprávu, Dallasová,“ zamumlal Whitney, když byli propuštěni. „A až se příště budete pokoušet podmáznout Paličáka, udělejte to šikovněji.“

„Ano, pane.“ Eva se ohlédla na ruku, která jí spočinula na rameni, a setkala se s Castovým pohledem.

„Byl to jen pokus. Můj kapitán by rád získal další metu.“

Neunikla jí nepřehlédnutelná narážka na baseball. „Nic se nestalo, pořád ještě jsem na pálce já. Mou zprávu dostanete, Casto.“

„To je od vás hezké. Já se zas pokusím vyšťárat něco po ulicích. O té nové směsi zatím nikdo nic neví. Ale když teď víme, že tu jsou možné mimoplanetární souvislosti, něco by se vynořit mohlo. Znám pár celníků, kteří mi rádi prokážou službičku.“

Po chvilce váhání se Eva rozhodla, že začne brát jejich spolupráci vážně. „Pro začátek to můžete zkusit se Stellarem Pět. Pandora se odtamtud vrátila pár dní před svou smrtí. Já ověřím, jestli se zastavila na některé stanici.“

„Dobrá. Dejte mi vědět.“ Usmál se a ruka, kterou jí stále ještě držel na rameni, mu sjela k jejímu zápěstí. „Mám pocit, že když jsme si to mezi sebou vyříkali, bude z nás skvělý tým. Úspěšné uzavření těchto případů nám zvedne prestiž oběma.“

„Pro mě je důležitější najít vraha, než získat další frčku na náramenníku.“

„Hele, já jsem taky pro to, aby spravedlnost zvítězila.“ Mrkl na ni. „Ale rozhodně nebudu plakat, pokud mě úspěšné vyřešení těch případů posune blíž ke kapitánskému platu. Máte něco proti tomu?“

„Ne. Cítila bych to stejně.“

„Výborně. Možná se u vás brzy zase stavím na šálek té vynikající kávy.“ Krátce jí stiskl zápěstí. „A Evo… Doufám, že se vám podaří očistit svou přítelkyni. Myslím to upřímně.“

„To se mi určitě podaří.“ Byl už dva kroky od ní, když nakonec přece jen neodolala. „Casto?“

„Ano, drahoušku?“

„Co jste mu nabídl?“

„Paličákovi?“ Jeho úsměv byl široký jako Oklahoma. „Bednu čisté skotské. Skočil po ní jako hladový pes po kusu masa.“ Mrkl na ni. „V podplácení nemáme my z protidrogového konkurenci.“

„Budu si to pamatovat.“ Eva vrazila ruce do kapes, ale neubránila se úsměvu. „Má styl, to musím uznat,“ poznamenala tiše po chvíli.

„A taky moc pěkný zadek,“ dodala Peabodyová spontánně. „To je ovšem jen můj dojem,“ zamumlala hned omluvně.

„Nemohu s ním nesouhlasit. Nu, Peabodyová, tuhle bitvu jsme vyhrály. Teď zbývá ještě vyhrát válku.“

Když Eva dokončila zprávu, měla pro ten den všeho právě tak dost. Jakmile předaly kopie zprávy na všechna příslušná místa, uvolnila Peabodyovou ze služby. Rozmýšlela se, zda nemá zrušit schůzku se svou psychiatrickou, a napadla ji celá řada důvodů, proč by ji mohla, ba přímo měla odložit.

Ve stanovenou dobu však seděla v ordinaci doktorky Mirové a vdechovala starou známou vůni bylinkového čaje a jemného parfému.

„Jsem ráda, že jste si na mě našla čas.“ Doktorka zkřížila nohy v hedvábných punčochách. Eva si všimla, že změnila účes. Neměla už vlasy vyčesané do úhledného drdolu, nýbrž krátce zastřižené a hladké.

Oči se jí samozřejmě nezměnily, pořád byly klidné, modré a plné soucitu. „Vypadáte dobře.“

„Jsem v pořádku.“

„Musí to být nesmírně těžké vzhledem k tomu, kolik se toho teď děje ve vašem životě. Profesionálním i soukromém. Dovedu si představit, jaké to je vyšetřovat vraždu, z níž je obviněna vaše nejlepší přítelkyně. Jak to zvládáte?“

„Dělám svou práci. Jedině tak mohu očistit Mavis a najít toho, kdo to na ni ušil.“

„Nemáte pocit rozpolcenosti?“

„Ne, s tím jsem se už vyrovnala.“ Eva si otřela ruce do kalhot. Vlhké dlaně byly obvyklým vedlejším účinkem jejích návštěv u doktorky Mirové. „Nejsem si jista, co bych dělala, kdybych měla nějakou, třeba sebemenší pochybnost o tom, že Mavis je nevinná. Jelikož však o její nevině nepochybuji, je má odpověď jasná.“

„To vás musí posilovat.“

„Ano, určitě. Ale budu se cítit o moc líp, až ten případ uzavřu a Mavis bude v bezpečí. Když jsem si s vámi domlouvala schůzku, měla jsem starosti. Ale teď mám pocit, že mám všechno daleko více pod kontrolou.“

„To je pro vás důležité. Mít všechno pod kontrolou.“

„Nemohla bych dělat svou práci, pokud bych si nebyla jistá, že stojím u kormidla.“

„A v osobním životě?“

„Roarkeovi kormidlo nikdo nevezme, na to můžete vzít jed.“

„Takže hlavní slovo má on?“

„Měl by, kdybych mu to dovolila.“ Krátce se zasmála. „On by pravděpodobně řekl totéž o mně. Hodně se handrkujeme o to, kdo bude rozhodovat, až nakonec zjistíme, že oba stejně chceme totéž. Miluje mě.“

„Zní to, jako by vás to překvapovalo.“

„Ještě nikdo mě nikdy nemiloval. Určitě ne takhle. Pro některé lidi je nesmírně snadné ta slova vyslovit. Ale pro Roarkea to nejsou jen slova. Ví, co se ve mně děje, a nevadí mu to.“

„A mělo by mu to vadit?“

„Nevím. Nemůžu říct, že mně by se vždycky líbilo, co tam vidím, ale on proti tomu nic nemá. Nebo mě přinejmenším chápe.“ V té chvíli si Eva uvědomila, že právě o tom teď chce mluvit. O těch temných místech a ostrých hranách v duši. „Možná je to proto, že jsme oba měli mizerné začátky. Až příliš brzy jsme poznali, jak krutí mohou lidé být. Jak moc soustředěná v nesprávných rukou nejen korumpuje, ale i duševně mrzačí. Před ním jsem nikoho nemilovala jinak než fyzicky. A to bylo jen ukojení základní potřeby. Nedokázala jsem však nikdy pocítit… opravdovou blízkost,“ našla konečně ta pravá slova. „Řekla jsem to správně?“

„Ano, vyjádřila jste to přesně. Proč myslíte, že se vám podařilo najít blízkost právě s ním?“

„Protože to chtěl. Nedovolil by, aby to bylo jinak. Protože on…“ Eva cítila, jak jí začínají vlhnout oči a zamrkala, aby oschly. „Něco ve mně otevřel, něco, co jsem důkladně uzavřela. Ránu, kterou jsem nechala zacelit. Nějakým způsobem – snad že jsem mu to dovolila – získal moc nad tou částí mé bytosti, o které jsem si myslela, že je mrtvá. Která byla zabita, když jsem byla ještě dítě, když…“

„Bude vám lépe, když to vyslovíte, Evo.“

„Když mě můj otec znásilnil.“ Vyrazila ze sebe přerývaný vzdech a přestalo jí vadit, že pláče. „Opakovaně mě znásilňoval, bil mě, ubližoval mi. Měl mě jako děvku a já byla moc malá a slabá, abych dokázala vzdorovat. Držel mě nebo mě přivazoval. Bil mě téměř do bezvědomí nebo mi zacpával rukou ústa, abych nemohla křičet. Vedral se do mě, vrazil mi ho tam, a ta bolest byla skoro stejně obscénní jako samotný akt. A nebyl nikdo, kdo by mi pomohl. Nemohla jsem dělat nic jiného, než čekat, až mi to udělá znovu.“

„Chápete, že to nebyla vaše vina?“ zeptala se doktorka Mirová jemně. *Když se vřed konečně otevřel, pomyslela si, je třeba z něj opatrně, pomalu a důkladně vymačkat všechen hnis*. „Ani tenkrát, ani teď. Nikdy.“

Eva si otřela tváře hřbetem ruky. „Chtěla jsem se stát policistkou. Protože policista má moc. Může se postavit těm, kdo chtějí provést něco zlého. Zdálo se to být prosté. Teprve když jsem tu práci už nějaký čas dělala, pochopila jsem, že se vždycky najdou lidé, kteří budou ubližovat slabým a nevinným.“ Teď už dýchala klidněji. „Ne, nebyla

to moje vina. Byla to jeho vina a vina těch, kdo předstírali, že nic nevidí a neslyší. Já s tím ale musím žít dodnes, a bylo snadnější s tím žít, když jsem si na to nevzpomínala.“

„Je to ale už dost dlouho, co jste si to začala znovu vybavovat, že ano?“

„Ano, po kouscích. Na to, co stalo předtím, než mě našli v jedné postranní uličce, když mi bylo osm, jsem si vždy vzpomínala pouze útržkovitě.“

„A teď?“

„Vybavuje se mi toho stále víc, až příliš mnoho. A stále jasněji a zřetelněji.“ Otřela si ústa rukou a nechala ji klesnout zpátky do klína. „Vidím před sebou jeho tvář. Dříve jsem to nedokázala. Začalo to při vyšetřování DeBlassova případu minulou zimu – bylo v něm tolik podobného s mým osudem, že se ve mně něco ozvalo. A taky jsem se seznámila s Roarkem a vzpomínky se začaly vynořovat rychleji a zřetelněji. Už je nedokážu zastavit.“

„A stojíte o ně?“

„Kdybych mohla, nejraději bych těch osm let vymazala z paměti!“ Vyznělo to vztekle, protože v té chvíli cítila vztek. „Nemají s přítomností nic společného. Nechci, aby s ní měly něco společného.“

„Nezapomeňte, Evo, že ať bylo těch osm let jakkoli strašných a obscénních, zformovalo vás. Pomohlo vám najít v sobě vnitřní sílu, soucit s trpícími, vaši celistvost a nezdolnost. To, že se snažíte vyrovnat se s těmito vzpomínkami, nic nezmění na tom, Čím jste se stala. Často jsem vám doporučovala autohypnózu. Teď už na ní netrvám. Věřím, že vaše podvědomí dovolí vzpomínkám, aby se vynořovaly svým vlastním tempem.“

Mělo-li tomu tak být, pak si Eva přála, aby to tempo bylo natolik pomalé, aby si mohla vydechnout. „Existují možná ještě věci, na které dosud nejsem připravena, a proto jsem si je zatím nevybavila. Vím však, že ten proces pokračuje. Poslední dobou se mi stále vrací jeden sen. Je v něm pokoj, špinavý pokoj, kde v okně tlumeně bliká červené světlo. Zhasíná a znovu se rozsvěcí. A pak je tam postel. Prázdná, ale jsou na ní skvrny. Vím, že je to krev. Spousty krve. Samu sebe vidím stočenou v koutku na podlaze. Nevidím svou tvář, je obrácena ke stěně. Nevidím se jasně, ale musím to být já.“

„Jste sama?“

„Myslím, že ano. Nevím. Nevidím víc než ten roh, postel a blikající světlo. Na podlaze vedle mě leží nůž.“

„Když vás našli, nezjistili u vás žádné bodné rány.“

Zvedla k doktorce vyděšený pohled. „Já vím.“

Kapitola desátá

Eva vstoupila do domu v očekávání studené sprchy Summersetova nepřátelství. Už si na ně zvykla. Nedokázala by vysvětlit, jaké perverzní sklony se to v ní probudily, že cítí zklamání, když ji u dveří nevítá nějakou jedovatou poznámkou.

Vstoupila do salonu vedle vstupní haly a zapnula senzor ve stěně. „Kde je Roarke?“

ROARKE JE V TĚLOCVIČNĚ, PORUČÍKU. CHCETE JEJ KONTAKTOVAT?

„Ne. Vypnout.“ Zajde za ním osobně. Pořádně se zapotit by jí v této chvíli mohlo opravdu pomoci, aby si pročistila hlavu.

Odsunula falešný panel v hale a sestoupila po schodech o patro níž. Vzala to kratší cestou kolem bazénu, imitujícího mořskou lagunu s tmavým dnem a tropickou vegetací.

Tady dole je celý svět, pomyslela si. *Další z Roarkeových světů*. Strop nad bazénem se mohl jediným kliknutím proměnit ve hvězdnou, měsíční či sluneční oblohu, dál tu byl holosál se stovkami her pro ukrácení dlouhé noci, turecká lázeň, relaxační nádrž, střelnice, malý

divadelní sál a meditační místnost, jíž se nemohla vyrovnat žádná z těch, které se nabízely v nejluxusnějších lázních na Zemi i mimo ni.

Hračky pro bohaté, napadlo ji. Roarke jim říkal nástroje k přežití a pokládal je za nezbytné prostředky relaxace ve světě, řítícím se každým dnem zběsileji kupředu. Eva si musela připustit, že Roarke umí rovnováhu mezi prací a odpočinkem udržet daleko lépe než ona. Podařilo se mu najít klíč k tomu, jak si svůj majetek co nejlépe užít a zároveň jej umět ochránit a rozmnožit.

Za těch několik uplynulých měsíců se toho od Roarkea naučila hodně. Jedním z nejdůležitějších poznatků bylo to, že jsou doby, kdy je třeba odsunout všechny starosti, povinnosti i hlad po odpovědích stranou a být pouze sama sebou. Evou.

A právě tohle měla v úmyslu, když vklouzla do tělocvičny a zakódovala za sebou dveře na zámek.

Roarke na zařízení tělocvičny rozhodně nešetřil. Nebyl z těch, kdo volili snadnější cestu a nechali si vytvarovat těla plastickými operacemi, platili za umělé posílení svalů a propláchnutí vnitřních orgánů. Pot a tělesná námaha pro něj byly stejně důležité jako imaginární činky, vodní dráhy nebo rezistenční centra. A protože si vážil tradice, našly se v tělocvičně také pravé starodávné činky, nakloněné lavice a zařízení pro virtuální realitu.

Právě používal první ze zmíněných pomůcek, a zatímco kroužil činkami v dlouhých pomalých spirálách, sledoval na monitoru nějaké schéma a mluvil s někým videofonem nasazeným na hlavě.

„Bezpečnost je prioritou našeho resortu, Teasdale. Pokud existují nedostatky, najdi je. A odstraň.“ Zamračil se a plynule přešel od kroužení ke zvedání. „Budete se muset víc snažit. A pokud překročíte rozpočet, přeji si, abyste mi to zdůvodnil. Ne, neřekl jsem, že se máte omlouvat, Teasdale. Chci zdůvodnění. Zprávu od vás očekávám ve své kanceláři do devíti nula nula pozemského času. Končím.“

„Jsi přísný, Roarkeu.“

Vzhlédl od tmavnoucí obrazovky a usmál se na ni. „Obchod je bitevní pole, poručíku.“

„V tvém pojetí určitě, ty válečníku. Teasdaleovi se asi pěkně zapotily nohy v těch jeho gravitačních botách.“

„O to mi taky šlo.“ Odložil činku, aby si z hlavy sundal videofon. Přepnul na rezistenční centrum, nastavil program a začal zvedat nohy a tlačit je proti imaginárnímu závaží. Eva automaticky zvedla činku a nespouštějíc z něj zrak, začala posilovat tricepsy.

S černou čelenkou na hlavě vypadá jako bojovník, pomyslela si. Tmavé tílko bez rukávů a šortky odhalovaly pěkně propracované svaly a kůži zbrocenou nefalšovaným potem. Pozorovala, jak se mu napínají svaly a na pokožce se mu perlí pot, a toužila po něm.

„Vypadáte spokojena sama se sebou, poručíku.“

„Ve skutečnosti jsem spokojena s tebou.“ Naklonila hlavu a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Máš moc pěkné tělo, Roarkeu.“

Roarke se zvednutým obočím sledoval, jak jde k němu, aby si sáhla na jeho bicepsy. „Tvrdé jako kámen.“

Vzhlédl k ní a široce se usmál. Má dobrou náladu, pomyslel si. Jen si nebyl zcela jistý, co od ní může očekávat. „Chceš se přesvědčit?“

„Myslíš, že se tě bojím?“ S pohledem upřeným do jeho očí si sundala postroj na pistoli a přehodila jej přes tyč. „Pojď sem.“ Přistoupila k žíněnce a sevřela ruce v pěst. „Uvidíme, jestli se ti podaří položit mě na lopatky.“

Nezvedal se a pozorně si ji prohlížel. V jejích očích si všiml i něčeho jiného než výzvy k boji. Pokud se nemýlil, viděl v nich touhu. „Evo, jsem celý zpocený.“

„Zbabělče,“ odfrkla si.

Trhl sebou. „Hele, dám si sprchu a pak…“

„Strašpytle. Někteří muži stále trpí předsudkem, že žena se jim po fyzické stránce nemůže rovnat. Protože vím, že ty mezi ně nepatříš, zbývá jediný závěr: Máš strach, že ti natrhnu koule.“

To zabralo. „Ukončit program.“ Pomalu se narovnal do sedu a vzal si jeden z hromady naskládaných ručníků. Otřel si obličej. „Chceš boj? Máš ho mít. Dám ti chvilku času na zahřátí.“

V ní však už pulsovala horká krev. „Jsem zahřátá až dost. Dáme si standardní zápas.“

„Žádné rány pěstí,“ poznamenal a postavil se na žíněnku. Když na to odpověděla posupným smíchem, zamračil se. „Neuhodím tě.“

„To bych řekla, že ne. Protože se ke mně sotva…“

Nečekaně vyrazil dopředu, a než se Eva nadála, válela se po zemi. „Faul," procedila skrz zuby a vyskočila na nohy.

„A, najednou máme pravidla. No jo, polda se nezapře."

Nahrbeni kroužili kolem sebe. Předstíral útok, aby ji vylákal k výpadu. Deset napínavých vteřin zůstali zaklesnuti do sebe a její ruce klouzaly pojeno zpoceném těle. Jeho bleskový podmet by byl účinný, Eva jej však předvídala a včas se zapřela. Zkroutila mu ruku do páky, přehodila si ho přes rameno a mrštila jím o zem.

„Teď jsme vyrovnáni." Znovu se přikrčila, protože vyskočil a uhrábl si vlasy.

„Dobrá, poručíku. Přestanu tě šetřit."

„Šetřit, u všech rohatých. Chceš říct…"

Málem ji znovu dostal do sevření a určitě by ji byl poslal k zemi, kdyby si právě včas neuvědomila, že jeho strategií je odlákat její pozornost urážkami. Uskočila, a pak, když stáli s tvářemi těsně u sebe a s těly napjatými, vytáhla svou nejúčinnější zbraň.

Vklouzla mu dlaní mezi nohy a jemně uchopila jeho mužnou chloubu. Překvapeně a radostně zamrkal. „Jak chceš," zašeptal a přiblížil své rty těsně k jejím. V té chvíli ho sevřela silněji.

Neměl ani čas zaklít a už se řítil k zemi. Sotva dopadl, už seděla na něm, kolenem jej tlačila do rozkroku a pevně držela za ramena.

„Prohráls."

„Tohle byl ale faul."

„Přiznej si porážku."

„Stěží mohu odporovat ženské, která má ve své moci moje… ego."

„Dobrá. A nyní s tebou naložím podle své vůle."

„Skutečně?"

„Vyhrála jsem, nebo ne?" Pohodila hlavou a začala mu svlékat tričko. „Když se mnou budeš spolupracovat, nebudu ti muset ublížit." Chtěl se jí dotknout, ale uchopila ho za ruce a položila mu je zpátky na žíněnku. „Tady velím já. Dej si pozor, ať nevytáhnu pouta."

„Hm. To je zajímavý nápad. Vlastně proč ne…?" Nedomluvil, protože ho tvrdě umlčela svými horkými rty. Instinktivně napjal v jejím sevření paže, protože se jí chtěl dotknout, zmocnit sejí. Pochopil však, že ona to chce tentokrát jinak, že chce víc. Nechal ji tedy, aby si sama uvědomila, po čem vlastně touží.

„A teď si tě vezmu.“ Kousla ho do rtu, až mu celým tělem projela touha ostrá jako nabroušený nůž. „Budeš dělat, co ti přikážu.“

Točila se mu hlava a dýchal přerývaně. „Zacházej se mnou jemně,“ vyrazil ze sebe a její smích pocítil jako náraz horké vlny.

„Na to zapomeň.“

Byla divoká – její ruce byly všudypřítomné, rty netrpělivé a nenasytné. Nedokázal vnímat nic jiného než vibrace její prudké vášně, bezohledné energie, jež jako by svůj zdroj nacházela někde mimo něj. Kdyby si přála, aby ji ovládl, dokázal by to. Nebo si to přinejmenším myslel. Její útok byl však tak nespoutaný, že si musel přiznat, že on tentokrát není tím, kdo tu rozhoduje.

Přejížděla mu zuby po celém těle, až se mu napjaté svaly rozechvěly bezmocí. Když ho vzala do úst, zatmělo se mu před očima. Sála jej tak tvrdě a nenasytně, že musel vynaložit veškerou vůli na to, aby neexplodoval.

„Nebraň se tomu…“ Stiskla mu sval na stehně mezi zuby, a zatímco její ústa nahradila dlaň, postupovala po břiše a po hrudi k ústům. „Chci, aby ses udělal.“ Vtáhla mu jazyk do svých úst, kousla ho a odtáhla se. „Teď!“

Sledovala, jak se mu zamžily oči a jeho tělem zmítají křeče orgasmu. Zasmála se vítězným smíchem a do ucha mu zašeptala: „Znovu jsem vyhrála.“

„Kristepane.“ Byl slabý jako děcko. Jen s největším vypětím zvedl ruce, aby ji objal. Cítil rozpaky nad tím, že se nedokázal ovládnout, a zároveň závratnou radost. „Nevím, jestli se mám omluvit nebo ti spíš poděkovat.“

„Ušetři si obojí. Ještě jsem s tebou neskončila.“

Byl by se rozesmál, ale ona zatím už znovu brala do úst jeho rty a do jeho vyčerpaného těla začínala vysílat nové signály touhy. „Miláčku, budeš mě muset nechat chvíli vydechnout.“

„Nemusím vůbec nic.“ Byla opilá rozkoší, plná energie a síly. „Smiř se s tím.“

Posadila se na něj obkročmo a přetáhla si košili přes hlavu. S pohledem přikovaným k jeho tváři si pomalu přejela rukama od pasu k ňadrům, stiskla si je a sjela zase dolů k pasu. Ústa se mu zaplnila slina-

mi. S úsměvem jej vzala za ruce a položila si je na prsa. Povzdechla si a zavřela oči.

Znala už jeho doteky, stále však pro ni byly pokaždé nové. A stále vzrušující. Jeho prsty si pohrávaly s jejím tělem, hnětly jí bradavky, až celé hořely a téměř bolely, tahaly za ně, dokud neucítila, jak se jí svírají útroby.

Uposlechla jejich společného přání, prohnula se dozadu a on se nadzvedl, aby na ni dosáhl ústy. Sevřela mu hlavu do dlaní a nechala se přemoct záplavou vjemů – něžné i bolestivé doteky jeho zubů, přejíždějící po její rozdrážděné kůži, jeho prsty, svírající a uvolňující její boky, kluzké doteky jejich těl, pach potu a milování. A pak, když si znovu vyžádala jeho rty, ucítila v ústech výbušnou chuť nezkrotné touhy.

Odtáhla se a on vztekle zaúpěl. Rychle vyskočila na nohy a s rozkoší vnímala, jak se její tělo, ztěžklé vášní, jen stěží drží na nohou. Nemusela mu opakovat, že nikdy s nikým nezažila to, co prožívá teď s ním. Věděl to. Stejně jako ona si už dávno uvědomila, že on s ní nachází víc než s kteroukoli z těch, co jí předcházely.

Stála nad ním a a ani se nepokoušela zklidnit svůj dech či zmírnit třes, jenž jí rozechvíval tělo. Skopla z nohou boty, rozepnula si kalhoty a nechala je sklouznout k zemi.

Jeho soustředěný pohled postupoval od jejích nohou nahoru, pak zase dolů a znovu nahoru, až se nakonec zastavil na jejím obličeji. Polila ji vlna horka. Svému tělu nikdy nevěnovala valnou pozornost. Bylo to tělo policisty, a proto muselo být silné, odolné a pružné. Teprve Roarke jí ukázal, že právě takové tělo může být zároveň i ženský krásné. Stále se chvějíc sevřela jej mezi koleny a naklonila se kupředu, aby se rozplynula v božské rozkoši vzájemného doteku rtů.

„Stále ještě tu rozhoduju já," zašeptala.

S pohledem vpitým do jejích očí se usmál. „Dělej si, co chceš."

Naklonila se k němu a mučivě pomalým pohybem si ho vsunula do sebe. Když zajel hluboko, tělo jí ztuhlo, prohnulo se dozadu, ústa vyrazila přerývaný vzlyk a celou jí roztřásl první divoký orgasmus. Stále neukojena se znovu předklonila, uchopila jej za ruce a dala se do toho.

V její hlavě, v pulsujících cévách střídal jeden výbuch druhý. Před zavřeným očima jí tančily gejzíry barev a nevnímala nic jiného než

Roarkea ve svém žhoucím klíně a neukojitelnou touhu brát si ho stále víc a víc. Jedno vyvrcholení následovalo za druhým a vynášelo ji stále výš bez možnosti odpočinku. Sotva uhasila jednu vlnu palčivé žádosti, už se vynořila nová. Konečně její tělo ochable sklouzlo vedle něj. Zabořila si obličej do jeho hrdla a čekala, až se jí vrátí zdravý rozum.

„Evo?“

„Ano?“

„Teď je řada na mně.“

Omámeně se nechala převrátit na záda. Než si stačila uvědomit, co se děje, byl v ní. „Myslela jsem, že…“

„Ty možná ano,“ zamumlal. S uspokojením sledoval, jak jí při prvních pohybech obličej ožívá novou touhou. „Teď to bude zase po mém.“

Zasmála se, ale její smích skončil zaúpěním. „Pokud budeme takhle pokračovat, bude to naše smrt.“

„Risknu to. Ne, nezavírej oči. Dívej se na mě.“ Zrychlil tempo a díval se, jak její oči dostávají skelný pohled. Pronikal stále hlouběji a naslouchal její tlumeným výkřikům.

Společně se vzpínali a klesali, její prsty se mu zarývaly do zad, jeho boky narážely stále tvrději do jejích. Pak se jí v očích objevil divoký, nepřítomný pohled. Zakryl jí rty nelítostně svými a zdusil její výkřik.

Leželi s propletenými údy jako dva boxeři po zápase a lapali po dechu. Sklouzl po jejím těle a zjistil, že přestože se její ňadra dotýkají jeho rtů, nemá už sílu se jich zmocnit.

„Necítím prsty na noze,“ zachroptěla. „Ani na ruce. Možná mám něco zlomeného.“

Uvědomil si, že jí asi blokuje krevní oběh a znemožňuje jí dýchat. S námahou se odtáhl. „Je to tak lepší?“

Dlouze se nadechla. „Myslím, že ano.“

„Neublížil jsem ti?“

„Ty?“

Natočil si k sobě její hlavu a spatřil, jak se blaženě a nepřítomně usmívá. „Už jsi se mnou skoncovala?“

„Jen pro tuto chvíli.“

„Chválabohu.“ Lehl si na záda a soustředěně dýchal.

„Že jsme se ale zřídili.“

„Není nad poctivé, důkladné milování. Potit se je lidské. Pojď.“

„Kam?“

„Miláčku.“ Vtiskl jí polibek na vlhké rameno. „Potřebuješ sprchu.“

„Jdi si sám.“ Stočila se do klubíčka a zívla. „Já teď budu několik dní spát.“

Zavrtěl hlavou. S námahou ji odstrčil a vstal. Zhluboka se nadechl, zvedl ji a přehodil si ji přes rameno.

„To se ti to vítězí nad mrtvolou,“ vrčela nezřetelně Eva.

„Nejsi žádná mrtvola, jsi jen pekelně těžká,“ zamumlal Roarke a odnášel ji přes tělocvičnu do šatny. Nadhodil si ji do bezpečnější polohy a vkročil na dlaždice. Se zlomyslným úsměvem ji natočil tak, aby její obličej obdržel plný zásah jedné ze sprch ve stěně. „Sedmnáct stupňů, maximální tlak.“

„Ty bídáku, jen sedmná…!“ Víc nestačila. Následovalo ječení prokládané nadávkami, odrážejícími se od kachlového obložení.

Rázem ožila a z mrtvoly se proměnila ve zmítající se, rozzuřenou ženskou, mokrou jako myš. Pevněji svíral a svíjel se smíchy, když prskala vodu a spílala mu.

„Chci třiatřicet stupňů!“ hulákala. „Okamžitě, krucinál.“

Když ze sprchy začala proudit horká voda, konečně popadla dech. „Zabiju tě, Roarkeu, přísahám. Hned jak roztaju.“

„Tohle ti jen prospěje.“ Opatrně ji postavil na nohy a podal jí mýdlo. „Umyjte se, poručíku. Umírám hlady.“

Byla na tom stejně jako on. „Dobrá, zabiju tě až potom,“ prohlásila. „Nejdřív se najím.“

Neuběhla ani hodina a vysprchovaná, spokojená, čistě oblečená Eva se úspěšně potýkala s dvoupalcovým kusem svíčkové na talíři. „Měl bys vědět, že si tě beru jenom kvůli sexu a dobrému jídlu,“ poznamenala s plnými ústy.

Napil se červeného vína a pozoroval, jak v ní večeře mizí. „Samozřejmě, kvůli čemu jinému taky?“

Napíchla na vidličku tenounký hranolek. „A taky kvůli tvému krásnému obličeji.“

Nevyvedlo ho to z rovnováhy a jen se usmál. „Jo, to o mně tvrdí všechny.“

Samozřejmě to nebyly ty pravé důvody, nicméně dobrý sex, dobré jídlo a krásný obličej člověku nepochybně zvednou náladu. Usmála se na něho. „Jak se má Mavis?“

Čekal tu otázku, ale věděl, že se na ni nejprve potřebuje posílit. „Je v pořádku. Uchýlila se s Leonardem do svého apartmá a prožívají tam něco jako druhé líbánky. Můžeš si s ní promluvit ráno.“ Eva pohlédla na svůj talíř a ukrojila si další sousto. „Jaký máš na něj názor?“

„Řekl bych, že je do naší Mavis zamilovaný až po uši. A jelikož onen cit mi není tak zcela neznámý, mám pro jeho situaci plné pochopení.“

„Nejsme schopni ověřit, kde se pohyboval v době vraždy.“ Eva zvedla sklenku s vínem. „Měl motiv, měl prostředky a dokonalou příležitost. Neexistuje fyzický důkaz, který by ho s tou vraždou spojoval, nicméně k ní došlo v jeho bytě a vražedná zbraň patřila jemu.“

„Ty se domníváš, že by dokázal zabít Pandoru a narafičit to tak, aby podezření padlo na Mavis?“

„Ne.“ Odložila sklenku na stůl. „Všechno by bylo snadnější, kdybych tomu dokázala věřit.“ Zabubnovala prsty o stůl a znovu se chopila sklenky. „Znáš Jerry Fitzgeraldovou?“

„Ano. Známe se.“ Chvilku vyčkával. „Ale nikdy jsem s ní nespal.“

„Na to jsem se tě neptala.“

„To jen pro úplnost.“

Pokrčila rameny a upila vína. „Působí na mě jako chytrá, ctižádostivá, prohnaná a všeho schopná.“

„Tvá pozorování bývají obvykle velmi přesná. Nebuduje vyvracet.“

„O světě modelingu toho moc nevím, ale informovala jsem se. Na špičkové úrovni, na jaké se pohybuje Fitzgeraldová, je ve hře hodně. Peníze, prestiž, popularita. Být hvězdou na přehlídce, kterou provází taková pozornost sdělovacích prostředků jako tu Leonardovu, znamená pronikavý vzestup popularity. Když teď nahradí Pandoru, přijde vlastně pohodlně k hotovému.“

„Pokud se jeho modely uchytí, znamenalo by to pro ni taky slušné peníze,“ souhlasil Roarke. „Ale jsou to zatím všechno jen spekulace.“

„Má poměr s Justinem Youngem a sama přiznala, že Pandora se jí ho snažila odlákat.“

Roarke se zamyslel. „Neumím si Jerry Fizgeraldovou představit, jak vraždí kvůli tomu, aby si udržela nějakého chlápka.“

„Jo, to spíš kvůli kadeřníkovi,“ připustila Eva. „Jenže tady jde o víc.“

Stručně Roarkea informovala o spojitosti mezi Klokanovou smrtí, složením jeho prášku a novou drogou, nalezenou v Pandořině těle. „Nenašli jsme její skrýš. Někdo, kdo věděl, kde hledat, nás předběhl.“

„Jerry mnohokrát veřejně vystupovala proti návykovým látkám. Samozřejmě v soukromí k nim mohla mít jiný postoj,“ dodal Roarke. „A tady jde o těžké prachy.“

„To je i moje hypotéza. Nová droga, vysoce návyková a se silnými účinky, je možným zdrojem vysokých zisků. Její distribuci a užívání nezastaví ani fakt, že je v konečném důsledku smrtelná.“

Odsunula nedojedený steak stranou a Roarke se zamračil. Když ztratila chuť k jídlu, znamená to, že má starosti. „Mám pocit, žes narazila na stopu, která tě zavádí daleko od Mavis.“

„Ano.“ Neměla už stání. Vstala. „Jenže ta stopa nevede k nikomu určitému. Fitzgeraldová a Young si navzájem poskytují alibi. Bezpečnostní disk potvrzuje jejich výpověď o tom, kde se nacházeli v době vraždy. Pokud ovšem jeden z nich, případně oba nějak neobešli bezpečnostní systém. Redford alibi nemá, či spíš jeho alibi má povážlivé trhliny, nemám však proti němu nic určitého. Zatím.“

Roarkeovi bylo nad slunce jasnější, že by proti němu moc ráda něco našla. „A jaký na tebe udělal dojem?“

„Otrlý, bezohledný sobec.“

„Sympatický ti zřejmě není.“

„To určitě ne. Je to nafoukaný pokrytec, který si myslí, že nějakého městského poldu opije rohlíkem, aniž by si musel nějak moc lámat hlavu. Dobrovolně nám poskytoval informace. Stejně jako Young a Fitzgeraldová. To ve mně nikdy nebudí důvěru.“

Žasl nad tím, jak zvláštně pracuje mozek policisty. „Takže bys mu víc důvěřovala, kdybys z něj musela informace pracně dolovat?“

„Samozřejmě.“ Pro ni to bylo jedno ze základních pravidel. „Moc mu záleželo na tom, abych se dozvěděla, že Pandora brala drogy.

Fitzgeraldové stejně tak. A všichni tři mi skoro s nadšením sdělovali, jak ji z celého srdce nenáviděli.“

„Nepředpokládám, že by sis třeba jen na chvíli pomyslela, že jsou jednoduše upřímní.“

„Když jsou lidé upřímní, zvláště pak k policii, něco se za tím skrývá. Ještě si je pořádně proklepnu.“ Vrátila se ke stolu a posadila se. „A pak je tu ten polda z protidrogového, co mi pořád leze do zelí.“

„Casto.“

„Jo, ten. Rád by ode mě ty případy převzal a málem se mu to podařilo, jenže se nehodlá se mnou férově dělit o informace. Chtěl by, aby mu co nejdřív říkali kapitáne.“

„A ty ne?“

Sjela po něm chladným pohledem. „Až si to zasloužím.“

„A mezitím se ovšem budeš s Castem ušlechtile dělit o všechno, co zjistíš.“

Ušklíbla se. „Nech toho, Roarkeu. Jde o to, že musím souvislost Klokanovy smrti se smrtí Pandory postavit na pevný základ. Musím najít osobu nebo osoby, které byly s oběma ve spojení, oba je znaly. Dokud se mi to nepodaří, hrozí Mavis soud.“

„Vidím to tak, že před tebou leží dvě cesty, které budeš muset probádat.“

„A sice?“

„Široká třída falešného pozlátka haute couture a zaplivaná dlažba obyčejné ulice.“ Vytáhl si cigaretu a zapálil si. „Kdes říkala, že Pandora byla, než se vrátila na naši planetu?“

„Na Starlight Station.“

„Tam mám taky nějaké zájmy.“

„Jaké překvapení,“ konstatovala Eva suše.

„Trochu se poptám. Lidé z kruhů, v nichž se Pandora pohybovala, nebývají k poldům příliš vstřícní.“

„Pokud nic nezjistím, budu se tam muset vydat osobně,“ pokrčila rameny Eva.

Něco v jejím tónu vzbudilo jeho ostražitost. „Je tu nějaký problém?“

„Ne. Ne, žádný.“

„Evo.“

Znovu odstrčila židli. „Ještě nikdy jsem nebyla mimo planetu.“

Zmateně na ni zíral. „Ještě nikdy? Opravdu?“

„Ne každý si může odskočit na oběžnou dráhu, kdykoli se mu zlíbí. Je tu spousta lidí, kteří musejí zůstat sedět na zadku tady dole a dělat svoji práci.“

„Není čeho se bát.“ Dokonaleji prokoukl. „Lety do vesmíru jsou bezpečnější než cestování po městě.“

„Blbost,“ prohlásila polohlasem. „Neřekla jsem, že se bojím. Pokud to bude třeba, vydám se tam. Radši bych se tomu ale vyhnula, to je všechno. Čím víc se budu držet domova, tím rychleji z toho Mavis vysekám.“

„Hm.“ Takže poručík Dallasová má taky své slabosti. „Mohu se pokusit něco pro tebe zjistit?“

„Jsi civil.“

„Samozřejmě čistě neoficiálně.“

Ohlédla se po něm a v jeho očích spatřila pobavené porozumění. „Dobrá,“ povzdechla si. „Nějakého experta na mimoplanetární flóru asi neznáš, co?“

Roarke se znovu chopil své sklenky a usmál se: „No, možná…“

Kapitola jedenáctá

Případ se začínal rozbíhat příliš mnoha směry. Nejlepší bude zůstat u toho, který zná nejdůvěrněji, rozhodla se Eva a vydala se do ulic. Sama.

Nechala Peabodyovou sedět nad hromadou údajů, které bylo třeba ověřit, zavolala Feeneymu, aby opatřil další a novější, a sama vyrazila do terénu.

Neměla chuť si s někým povídat a už vůbec nestála o to, aby si ji někdo moc prohlížel. Měla za sebou těžkou noc a až moc dobře si byla vědoma, že je to na ní vidět.

Ten sen byl zatím nejhorší ze všech. Vzbudila se s hrdlem staženým, sténající, zalitá potem a jako zmlácená. Jedinou útěchou jí bylo, že venku začalo svítat. A že je v posteli sama, protože Roarke už vstal a odešel do sprchy.

Kdyby ji byl viděl nebo slyšel, nemohla by před ním už nic skrývat. Možná ji vedla jen falešná hrdost, ale využila všech svých manévrovacích schopností, aby se mu vyhnula. Zanechala mu krátký vzkaz a vyplížila se z domu.

S úspěchem se vyhnula i setkání s Mavis a Leonardem a její střetnutí se Summersetem trvalo jen tak dlouho, aby ji stačil zpražit jedním ze svých mrazivých pohledů.

Rychle se od něj odvrátila a vyběhla z domu. Zůstala v ní však nepříjemná jistota, že se snaží utéct před něčím mnohem závažnějším.

Práce mě vyléčí, doufala. Práce, které rozumím. Zastavila před *Klubem vyděděnců* v East Endu a vystoupila z vozu.

„Ahoj, bílá holka."

„Jak se vede, Racho?"

„Nijak se neštvu." Široce se na ni usmál – černý obr s obličejem posetým tetováním. Jeho širokou hruď částečně zakrývala vesta posita penm, sahající mu pod kolena a dodávající nádech elegance bederní zástěrce v neonově růžové barvě. „Dneska bude zase pěknej pařák."

„Máš čas zajít se mnou dovnitř a zchladit mě nějakým tím drinkem?"

„Proč ne, prdelinko. Tak co, už jsi konečně zahodila tu svou placku, abys mohla uplatnit svůj talent v našem klubu?"

„To mi v tomhle životě nehrozí."

Zasmál se a pohladil si své zářivě růžové břicho. „Nevím proč, ale mám pro tebe slabost. Pojď dál a svěř se Rachovi."

Byla už v mnohem horších podnicích, ale naštěstí navštívila už i lepší místa. Ve vzduchu se dosud vznášely zatuchlé pachy uplynulé

noci: kadidlo, laciné voňavky, alkohol, kouř pochybného původu, nemytá těla a příležitostný sex.

I na toho nejvěrnějšího návštěvníka klubu bylo ještě příliš brzy. Na stolech trůnily převrácené židle a bylo vidět, že se někdo nepříliš úspěšně pokoušel umýt lepkavou podlahu. Eva se raději ani nepokoušela identifikovat smetí, které se na ní válelo.

V barevném světle zářily láhve za hlavním barem. Na jevišti vpravo si tanečnice v růžových síťovaných šatech za pronikavého vřeštění trumpety z nahrávky nacvičovala svůj výstup.

Na Řachovo kývnutí hlavou se tanečnice vzdálila a přistoupila k nim androidka, číšnice. „Co si dáš, ty bílá?“

„Kafe. Černé.“

Řacha se vsoukal za barový pult a zašklebil se na ni. „Máš ho mít. Co kdybych ti ho ochutil kapkou ze svých železných zásob?“

Eva pokrčila rameny. Kdo chce s vlky žíti… „Proč ne?“

Sledovala ho, jak programuje kávu, odkódovává skříňku a vytahuje z ní láhev úctyhodných rozměrů. Opřela se o šmouhatý barový pult, vtáhla do sebe všechny ty podivné pachy a napětí z ní trochu opadlo. Napadlo ji, že už ví, proč je jí Řacha sympatický, přestože ho sotva zná. Patřil totiž do světa, v němž strávila velkou část svého života.

„Tak povídej, zlato, co tě přivádí do naší zaplivané putyky? Seš tu jako polda?“

„Bohužel.“ Usrkla kávy a zatajila dech. „Kruci, to je síla.“

„To je jen pro mý oblíbence. Obsah alkoholu samozřejmě odpovídá předpisům.“ Zamrkal na ni. „Co pro tebe může starej dobrej Řacha udělat, zlatíčko?“

„Znal jsi Klokana? Cartera Johannsena. Byl taková malá rybka. Občas pro nás něco vyšťáral.“

„Jo, toho znám. Už to má za sebou.“

„Tak. Někdo ho oddělal. Měl jsi s ním někdy něco společného?“

„Občas sem zašel.“ Řacha si zavdal přímo ze své rezervní láhve. Polkl a uznale mlaskl tetovanými rty. „Někdy chlastal, někdy ne. Rád se podíval na naše představení a pokecal si. Byl to takovej neškodnej prďola. Přej mu rozflákali ksicht.“

„To je pravda. Napadá tě, kdo mu to mohl udělat?“

„Někdo, koho hodně naštval, řekl bych. Klokan měl velký uši. A když se trochu nalil, pouštěl si hubu na špacír.“

„Kdys ho viděl naposledy?“

„Sakra, to už si nepamatuju. Už to bude pár tejdnů. Jo, jednou večer se tu objevil s nabitou šrajtoflí. Objednal si flašku a nějaký ty povzbuzovadla do soukromýho salonku. Šla tam s ním Lucille. Vlastně blbost, Lucille ne, byla to Hetta. Vy bílý holky vypadáte všecky stejně,“ dodal a mrkl na ni.

„Vykládal někomu, jak k těm penězům přišel?“

„Možná se svěřil Hettě. Zkárovanej byl na to dost. Myslím, že pro něj Hetta pak sháněla další prášky. Chtěl zůstat v náladičce. Hetta kdákala něco o tom, že prej ze starýho Klokana teď bude podnikatel, nebo nějakou podobnou pitomost. Mohli jsme se potrhat smíchy. A pak se objevil on a vyběhl na jeviště úplně nahej. No sranda jako blázen. Tak ubohýho ptáka, jakýho měl ten prcek, jsi ještě neviděla.“

„Takže něco oslavoval.“

„Tak mi to přišlo. Měl jsem pak práci, musel jsem pár chlápkům dát do zubů a dalších pár vyhodit na ulici. Pamatuju si akorát, že zrovna když jsem byl venku, vyřítil se Klokan odsud. Rafnul jsem ho za límec, jen tak ze srandy. Už se vůbec netvářil vesele, naopak, byl celej podělanej strachy.“

„Říkal něco?“

„Jenom se mi vykroutil a upaloval pryč, jako by mu za patama hořelo. A to bylo naposled, co jsem ho viděl.“

„Kdo ho mohl tak vyděsit? Bavil se s někým?“

„Tak to ti nepovím, srdce moje.“

„Byl tady toho večera někdo z těchhle lidí?“ Eva vyndala z tašky fotografie a rozložila je na pultě. Byli na nich Pandora, Jerry, Justin, Redford, a protože to bylo nezbytné, taky Mavis a Leonardo.

„Hele, tyhlety dvě znám. To jsou ty krásný modelky.“ Řacha láskyplně přejel tlustými prsty po Pandořině a Jerryině obličeji. „Ta rudovláska se tu vobčas ukáže, loví chlapy. Možná tu tenkrát byla, ale ruku bych za to do vohně nedal. A ty další na našem seznamu hostů nejsou, jak se říká. Aspoň já žádnýho z nich neznám.“

„Viděls někdy tu rudovlásku pohromadě s Klokanem?“

„Ne, von nebyl její typ. Ta má ráda velký, mladý a blbý. Klokan byl akorát blbej.“

„Zaslechls něco o tom, že se na ulici prodává nová droga, Racho?“

Na jeho širokém obličeji se objevil rezervovaný výraz. „Nic takovýho jsem neslyšel.“

Eva věděla, že i přátelství má své hranice. Beze slova vytáhla pár kreditů a položila je na barový pult. „Už se ti zlepšil sluch?“

Zadíval se dlouze nejprve na kredity a pak na ni. Tenhle taktický vyjednávači manévr Evu přiměl částku zvýšit. Vzápětí zmizely kredity za barovým pultem.

„Nedávno se mi něco doneslo. Jde přej o nějaký úplně nový svinstvo. Pekelně účinný a taky pěkně mastný. Že přej se to jmenuje Nesmrtelnost. Pěkně blbý… Ale ještě jsem na to nenarazil. Lidi, co sem choděj, nemaj na originály. Musej si počkat na kopii, a to bude ještě nějakejch pár měsíců trvat.“

„Zmiňoval se o tom Klokan?“

„Tak po tomhle šel?“ Rachovi se v očích objevil přemýšlivý výraz. „Přede mnou o tom nikdy nežvanil. Jak jsem říkal, něco se mi doneslo. Jdou o tom hlášky, a feťáci už jsou celí nadržení. Ale neznám nikoho, kdo by to už vyzkoušel. Bude to dobrej obchod,“ dodal s úsměvem. „Máš tu výrobek, něco úplně novýho, a máš tu klientelu, co už vysiluje nedočkavostí. Až se to objeví, nebudou litovat peněz. A bude je to stát pěknej balík, to si piš.“

„Jo, dobrý obchod.“ Eva se k němu naklonila blíž. „Ne abys to zkoušel, Řacho. Je to jed.“ Když nevěřícně zamrkal, položila mu ruku na svalnatou paži. „Myslím to doslova. Pomalu působící jed, na který se umírá. Pokud znáš někoho, kdo to svinstvo bere, a pokud ti na něm záleží, tak mu vyřiď moje varování, jinak se s ním brzy rozloučíš.“

Pozorně se jí zadíval do tváře. „Nestřílíš si ze mě, bílá holka? Nejsou to jen takový ty policajtský výchovný kecy?“

„Ne. Při pravidelném užívání máš před sebou jen pět let života. Pak to tvůj nervový systém nevydrží a zkolabuje. To je hotová věc, Řacho. A ti, co to svinstvo vyrábějí, to moc dobře vědí.“

„Pěkně ďábelskej způsob, jak si přijít na velký prachy.“

„Jo. A teď, kde najdu Hettu?“

Řacha si odfrkl a zavrtěl hlavou. „Stejně mi to nikdo nebude věřit. Ti praví feťáci určitě ne.“ Podíval se na Evu a uvědomil si její otázku. „Hettu? To krucinál nevím. Už jsem ji pár tejdnů neviděl. Tyhle holky jsou dneska tady a zejtra v jiným pajzlu.“

„Jak se jmenuje příjmením?“

„Moppettová. Hetta Moppettová. Co jsem naposled slyšel, měla pronajatej pokoj na Devátý, někde kolem Stodvacátý ulice. Kdybys to tady po ní chtěla převzít, dej mi vědět, pusinko.“

Hetta Moppettová už tři týdny nezaplatila nájem ani neukázala tu svoji kostnatou prdel. Tak alespoň informoval Evu správce budovy a rovněž jí sdělil, že slečna Moppettová má osmačtyřicet hodin na to, aby se objevila s nájemným, jinak jí bude zabaven veškerý majetek.

Eva slyšela jeho vzteklé lamentování, ještě když klusala po schodech nahoru do třetího patra. Pokoj si odemkla správcovým univerzálním klíčem, který ke stejnému účelu bezpochyby už předtím použil on sám.

V pokoji stála jediná úzká postel. Byla zde patrná snaha učinit místnost o něco útulnější – v malém okně visely růžové záclony s volánky a na posteli se válelo pár laciných, zářivě růžových polštářků. Při zběžné prohlídce objevila Eva elektronický adresář, vkladní knížku s uloženou sumou tří tisíc kreditů, pár zarámovaných fotografií, prošlý řidičský průkaz, na němž byla Hettina poslední adresa v Jersey.

Šatník byl plný jen zpoloviny a po prohlídce otlučeného kufru na horní polici Eva usoudila, že to je veškerý Hettin majetek. Prošla videofon, pořídila kopii všech hovorů na disku a řidičského průkazu.

Pokud Hetta někam odcestovala, nevzala si s sebou víc než pár kreditů na hotovosti, šaty, které měla na sobě, a licenci klubové společnice.

To se Evě zdálo dost nepravděpodobné.

Zavolala ze svého auta do márnice. „Projděte všechny záznamy,“ přikázala. „Žena, bílá, světlovlasá, věk dvacet osm, váha asi šedesát pět kilo, výška sto šedesát centimetrů. Posílám kopii holografie na řidičském průkazu.“

Neujela směrem k policejnímu ústředí ani tři bloky, když obdržela odpověď.

„Poručíku, máme tu ženu, která odpovídá popisu. Pro ověření potřebujeme popis chrupu, DNA nebo otisky prstů. Podle holografie na řidičském průkazu ji nelze identifikovat.“

„Z jakého důvodu?“ zeptala se Eva, ale odpověď tušila.

„Protože z jejího obličeje nic nezbylo.“

Otisky prstů souhlasily. Vyšetřovatelka, pověřená případem neznámé zavražděné, předala Evě Hettu bez nejmenších protestů. Ve své kanceláři Eva chvíli mlčky zírala na všechny tři složky.

„Mizerná práce,“ zabručela. „Otisky Moppettové byly registrovány spolu s její licencí společnice. Carmichaelová ji mohla identifikovat už před několika týdny.“

„Zřejmě ji ten případ nijak zvlášť nezajímal,“ poznamenala Peabodyová.

„Pak ale nemá u policie co dělat,“ rozohnila se Eva. „Ty případy spolu souvisejí, Peabodyová. Od Hetty vedou nitky ke Klokanovi, od Klokana k Pandoře. Jak vysoká míra pravděpodobnosti, že byli zabiti stejnou rukou, vám vyšla, když jste si je projela na počítači?“

„Devadesát šest celých jedna.“

„Dobrá.“ Evě poskočilo srdce úlevou. „Vezmu to všechno k prokurátorovi a budu neodbytná. Možná se mi ho podaří přesvědčit, aby stáhl Mavisino obvinění. A pokud ne…“ Pohlédla Peabodyové přímo do očí. „Pak předám informace Nadine Furstové. To je porušení předpisů. Říkám vám to proto, že jelikož se mnou spolupracujete na tomto případu, můžete být volána k spoluzodpovědnosti. Pokud byste u tohoto případu zůstala, riskovala byste potrestání. Ale mohu vás nechat přeřadit, ještě než udělám, co jsem řekla.“

„Kdybyste mě nechala přeřadit, považovala bych to za trest, poručíku. A nezasloužený.“

Eva chvíli mlčela. „Děkuju, DeeDee.“

Peabodyová sebou trhla. „Neříkejte mi DeeDee!“

„Dobrá. Předejte to všechno osobně kapitánu Feeneymu. Nechci ty údaje posílat přes počítač, přinejmenším do té doby, než si promluvím s prokurátorem. Pak se pustíte do malého samostatného vyšetřování.“

Viděla, jak Peabodyové zajiskřilo v očích, a usmála se. Dobře si pamatovala, jaké to bylo, když sama začínala a dostala svou první

příležitost. „Zajdete do *Klubu vyděděnců*, kde pracovala Hetta, a vyhledáte Rachu. Nebojte se, toho nepřehlédnete. Řekněte mu, že pracujete pro mě a že Hetta je mrtvá. Pokuste se z něj něco dostat. Vyslechněte i ostatní. S kým se stýkala, co říkala tu poslední noc o Klokanovi, s kým tu noc ještě byla. Prostě rutinní postup."

„Ano, madam."

„Jo, ještě něco." Eva vsunula materiály do tašky a vstala. „Nechoďte tam v uniformě. Zbytečně byste je vyplašila."

Prokurátor rozmetal během deseti minut všechny Eviny naděje na padrť. Ještě dalších dvacet minut se s ním přela, ale bylo to jen mlácení prázdné slámy. Jonathan Heartly jí dal zapravdu, že mezi všemi třemi vraždami existuje spojitost. Byl to vstřícný muž. Dal najevo obdiv k její práci, k dedukčním schopnostem i k přehledné prezentaci výsledků vyšetřování. Rovněž projevil uznání činnosti všech policistů, kteří odvádějí dobrou práci, a umožňují tak jeho úřadu udržovat vysoké procento usvědčených a odsouzených.

Avšak ani on, ani prokuratura nehodlají odvolat obvinění vznesená proti Mavis Freestoneové. Fyzický důkazový materiál proti ní je příliš přesvědčivý a případ natolik závažný, že by bylo předčasné obvinění stáhnout.

Avšak dveře jeho kanceláře jsou Evě kdykoli otevřené. Pokud bude mít nového podezřelého, pak si ji s největší radostí vyslechne.

„Zbabělec," zasyčela Eva a zamířila rovnou k *Modré veverce*. Nadine spatřila okamžitě. Seděla v boxu a rozpačitě nahlížela do jídelního lístku.

„Proč se musíme scházet vždycky zrovna tady, Dallasová?" zeptala se, sotva Eva usedla proti ní.

„Už jsem si na to zvykla." Klub však už nebyl to, co býval. Chyběla tu Mavis, stojící na jevišti ve svém nejnovějším extravagantním kostýmu, nesrozumitelně vyrážející slova své písně. „Černou kávu," objednala si Eva.

„Dám si totéž. Riskuju moc?"

„Počkej a uvidíš. Kouříš ještě?"

Nadine se nejistě rozhlédla. „Tohle není kuřácká část."

„V tomhle podniku ti nikdo nic neřekne. Můžeš mi dát taky jednu?"

„Ty přece nekouříš.“

„Člověk se má pořád čemu učit.“

Nadine, nepřestávající sledovat okolí pro případ, že by objevila nějakého známého, vytáhla dvě cigarety. „Vypadáš, že bys snesla i něco silnějšího než cigaretu.“

„Ta mi bude zatím stačit.“ Naklonila se přes stůl, aby jí Nadine mohla připálit, a vtáhla do sebe kouř. Rozkašlala se. „Bože. Musím to zkusit ještě jednou.“ Znovu se nadechla. Ucítila, jak se jí zatočila hlava a začalo ji pálit na plících. Mrzutě cigaretu zamáčkla. „Vůbec mi to nechutná. Proč to děláš?“

„Je to věc cviku.“

„To už můžeš rovnou jíst psí bobky. A když už o tom mluvíme,“ řekla Eva, odebrala kávu ze servírovacího otvoru a statečně z ní upila. „Jak ses vlastně měla?“

„Dobře. Cítím se lépe. Dělala jsem věci, o kterých jsem si myslela, že na ně nikdy nemůžu najít čas. Je zajímavé, že teprve když se člověk dostane do blízkosti smrti, uvědomí si, že nemít čas rovná se marnit čas. Slyšela jsem, že Morse byl shledán natolik příčetným, aby ho bylo možno obžalovat.“

„Není to žádný blázen. Jen pouhý vrah.“

„Pouhý vrah.“ Nadine si přejela prstem po hrdle v místech, kde se jí kdysi dotýkal nůž a prýštila jí krev. „Takže ty si nemyslíš, že vrazi jsou nenormální.“

„Ne. Někteří lidé prostě rádi zabíjejí. Už se k tomu nevracej, Nadine. Nemá to cenu.“

„Pokoušela jsem se o to. Trvalo mi to několik týdnů. Byla jsem u rodičů. To mi pomohlo. A taky jsem si uvědomila, že mám ráda svou práci. A že jsem v ní dobrá, i když jsem se složila a…“

„Tak to přece není,“ přerušila ji netrpělivě Eva. „Bylas omámená drogou, mělas na krku nůž a byla jsi k smrti vyděšená. Nemysli už na to.“

„Ano. Dobrá.“ Vyfoukla kouř. „Je něco nového ohledně tvé přítelkyně? Neměla jsem ještě možnost ti říct, jak je mi líto, že se dostala do potíží.“

„Bude v pořádku.“

„Jsem si jistá, že se o to postaráš.“

„Ano, postarám se o to, Nadine. A ty mi v tom pomůžeš. Mám pro tebe pár informací z blíže neidentifikovaného policejního zdroje. Ne, žádné nahrávky, zapiš si to," přikázala Eva, když viděla, že Nadine sahá do kabelky.

„Jak si přeješ." Nadine zalovila hlouběji a vyštrachala pero a blok. „Spusť."

„Máme tu tři jednotlivé vraždy a důkazy ukazující na jediného vraha. První oběť, Hetta Moppettová, tanečnice a klubová společnice s licencí, byla 28. května asi ve dvě hodiny ráno ubita k smrti. Většina ran směřovala do tváře a na hlavu, v takže její obličej byl k nepoznání."

„Ach," bylo to jediné, co ze sebe Nadine dostala.

„Její tělo bylo nalezeno v šest hodin ráno a nebylo identifikováno. V době její vraždy stála Mavis Freestoneová tady na tomhle jevišti a vyřvávala si plíce před zhruba sto padesáti očitými svědky."

Nadine povytáhla obočí a usmála se. „To není špatné. Pokračuj, poručíku."

A Eva pokračovala.

To bylo maximum, co mohla pro tu chvíli udělat. Až se informace objeví ve vysílání, možná nebude pro její kolegy obtížné uhodnout, kdo oním nejmenovaným zdrojem byl. Těžko jí však budou moci něco dokázat. A Eva byla připravena už kvůli Mavis, když ne kvůli sobě, v případě, že by byla dotazována, bez nejmenších výčitek svědomí všechno popřít a lhát, jako když tiskne.

Strávila na policejním ústředí ještě několik hodin. Musela se ujmout nevděčného úkolu kontaktovat Hettina bratra, jenž byl jejím jediným zjištěným příbuzným, a informovat ho o smrti jeho sestry.

Po tomto neveselém intermezzu se vrátila k důkazům, které technici posbírali na místě, kde byla Hetta Moppettová zavražděna.

Nebylo nejmenších pochyb o tom, že místo, kde byla nalezena, je zároveň i místem vraždy. Příčinou smrti byl přesně vedený a zřejmě nenadálý úder. Jedinou známkou sebeobrany na těle zavražděné byl pohmožděný loket. Vražedná zbraň nebyla nalezena.

Ani u Klokana nebyl nalezen vražedný nástroj, přemítala. Měl zlomených několik prstů, k tomu navrch zlomenou ruku a roztříštěné

kolenní čéšky – ke všem zraněním došlo před smrtí. Z toho vyplývalo jediné – mučili ho. Vrah z něj chtěl dostat víc než pouhou informaci – měl přece vzorek drogy a vzorec jejího složení.

Jenže nakonec to bylo k ničemu. Vrah neměl z nějakých důvodů čas důkazy zneškodnit, či se neodvážil riskovat návštěvu Klokanova bytu.

Ale proč hodil jeho mrtvolu do řeky? Zřejmě aby získal čas. Tento záměr však nevyšel, mrtvola byla rychle nalezena a identifikována. Ona a Peabodyová navštívily Klokanův byt několik hodin po tom, co bylo tělo nalezeno, a zabavily důkazy.

Další na řadě byla Pandora. Věděla příliš mnoho a taky příliš mnoho chtěla. Ukázala se být nespolehlivou obchodní partnerkou, hrozilo, že bude moc mluvit. Ano, byl to některý z těchto důvodů, uzavřela Eva a protřela si oči.

Ve způsobu Pandořiny vraždy bylo mnohem víc emocí – na rozdíl od druhých dvou se bránila, byla ošklivě zřízená. Samozřejmě, byla nadopovaná tou jejich Nesmrtelností. A nebyla to žádná hloupá husička přepadená v postranní uličce, ani ubohý práskač, který věděl víc, než měl. Pandora byla mocná žena, ďábelsky chytrá a s velkými ambicemi. A taky s vypracovanými svaly, připomněla si Eva.

Tři mrtvoly a vraha spojovala jedna jediná věc. Peníze.

Prošla si v počítači všechny podezřelé a prověřila si pohyby na jejich účtech. Jediný z nich, kdo na tom byl finančně špatně, byl Leonardo. Vězel až po uši v dluzích, a to bylo ještě slabé slovo.

Jenže chamtivost nesouvisí se stavem účtu. Nejen chudí, ale i bohatí mohou toužit po penězích. Zapátrala o něco hlouběji a zjistila, že na Redfordově účtu nastal v poslední době značný pohyb. Výběry, ukládání a další výběry. Elektronické převody mezi východním a západním pobřežím, některé dokonce i na sousední satelity.

Zajímavé, pomyslela si, a ještě zajímavější to začalo být, když narazila na převod z newyorského účtu ve výši sto dvaceti pěti tisíc přímo na účet Jerry Fitzgeraldové.

„Před třemi měsíci," zamumlala Eva a znovu si ověřila datum. „I na přátele je to hodně peněz. Počítači, vyhledej všechny převody z tohoto účtu na všechny účty na jméno Jerry Fitzgeraldová nebo Justin Young v posledních dvanácti měsících."

VYHLEDÁVÁM. NEZAZNAMENÁNY ŽÁDNÉ PŘEVODY.

„Vyhledej všechny převody z jakéhokoli účtu na jméno Redford na dříve jmenované účty.“

VYHLEDÁVÁM. NEZAZNAMENÁNY ŽÁDNÉ PŘEVODY.

„Dobrá. Pak vyzkoušíme tohle. Vyhledej všechny převody z jakéhokoli účtu na jméno Redford na jakýkoli účet na jméno Pandora.“

VYHLEDÁVÁM. USKUTEČNILY SE TYTO PŘEVODY:

DESET TISÍC Z HLAVNÍHO ÚČTU V NEW YORKU NA HLAVNÍ ÚČET V NEW YORKU, PANDORA, 2/6/58. ŠEST TISÍC Z ÚČTU V NEW LOS ANGELES NA ÚČET CENNÝCH PAPÍRŮ V NEW LOS ANGELES, PANDORA, 3/19/58. DESET TISÍC Z HLAVNÍHO ÚČTU V NEW YORKU NA ÚČET CENNÝCH PAPÍRŮ V NEW LOS ANGELES, PANDORA, 5/4/58. DVANÁCT TISÍC Z DLUHOPISOVÉHO ÚČTU NA STARLIGHT STATION NA DLUHOPISOVÝ ÚČET NA STARLIGHT STATION, PANDORA, 6/12/58.

ŽÁDNÉ DALŠÍ PŘEVODY NEZAZNAMENÁNY.

„To by mělo stačit. Vydírala tě, hochu, nebo byla tvou dealerkou?“ Na chvilku si přála, aby s ní byl Feeney, ale pak se pustila do další práce sama. „Počítači, prohledej loňský rok, tytéž údaje.“

Zatímco počítač vyhledával údaje, naprogramovala si kávu a promýšlela různé scénáře.

Po dvou hodinách měla oči napuchlé a krk zatuhlý, ale měla v ruce dost důkazů, aby si mohla vyžádat další výslech Redforda. Mohla to provést na dálku prostřednictvím videofonu, ale s potěšením dala přednost pozvání na příští dopoledne v deset hodin k sobě na policejní ústředí.

Pak zanechala vzkaz Peabodyové a Feeneymu a rozhodla se, že pro dnešek má padla.

Vzkaz od Roarkea, který našla na videofonu ve svém voze, jí náladu příliš nepozvedl.

„Nepodařilo se mi tě zastihnout, poručíku. Objevilo se něco, co vyžaduje mou přítomnost. V době, kdy dostaneš můj vzkaz, budu už pravděpodobně v Chicagu. Pokud se mi nepodaří tu záležitost rychle vyřídit, budu muset zůstat přes noc. Bude-li třeba, zastihneš mě v *River Palace*, jinak se uvidíme zítra. Ne abys pracovala celou noc. Dozvím se to.“

Otráveně vypnula záznamovou schránku. „A co jiného mám asi dělat?“ zavrčela rozzlobeně. „Bez tebe stejně neusnu.“

Když projela bránou, srdce jí poskočilo nadějí, protože všude v oknech svítila světla. Možná tu schůzi zrušil, nebo už vyřešil ten problém, nebo zmeškal letadlo. Ať je to cokoli, hlavně, že je doma. Vkročila do dveří s radostným úsměvem na rtech a zamířila tam, odkud zaslechla Mavisin smích.

V salonu seděli čtyři lidé, popíjeli víno a pojídali jednohubky, žádný z nich však nebyl Roarke. *Pozoruhodný postřeh, poručíku*, poblahopřála si Eva ponuře a chvíle, kdy si jí zatím nikdo nevšiml, využila k tomu, aby si prohlédla přítomné.

Mavis se stále ještě smála. Na sobě měla něco, co mohla za domácí oblečení pokládat pouze ona. Kombinéza z rudé kůže byla poseta stříbrnými hvězdičkami a doplněna volnou, rozepnutou blůzou ve smaragdově zelené barvě. Balancovala na patnácticentimetrových jehlových podpatcích a tulila se k Leonardovi. Ten ji držel jednou rukou kolem ramen, zatímco ve druhé svíral sklenici s průzračným perlivým nápojem.

Neznámá žena do sebe házela jednohubky s rychlostí a přesností, jež připomínala tovární androidku, chrlící počítačové čipy. Vlasy měla samou kudrlinku, a každá z nich měla poněkud jiný barevný odstín. Levý ušní lalůček měla posázený stříbrnými kruhy, od nichž jí kolem špičaté brady vedl dvojitý řetízek připevněný k pravému ušnímu lalůčku jedinou velkou šroubovací náušnicí. Po straně úzkého špičatého nosu měla vytetované poupě růže. Nad temně modrýma očima se klenulo obočí ve tvaru písmene V purpurové barvy, jež dokonale ladila, jak Eva s úžasem zaznamenala, s miniaturními šortkami, jen tak tak zakrývajícími rozkrok. Jejich šle se strategicky táhly přes obnažené poprsí, aby právě tak schovaly bradavky. Prsa sama měla velikost dobře hnojených melounů.

Muž vedle ní, na jehož holé lebce se skvěla vytetovaná mapa, sledoval dění přes růžově zbarvená skla brýlí a v tekutině, kterou popíjel, Eva poznávala některé z Roarkeových archivních bílých vín. Jeho společenský oděv představovaly pytlovité krátké kalhoty, sahající ke kostnatým kolenům, a kovový náprsní plát ve vlasteneckých barvách – červené, bílé a modré.

Zauvažovala o tom, že nepozorovaně proklouzne nahoru a zamkne se ve své pracovně.

„Vaši hosté," ozval se za ní pohrdavý Summersetův hlas, „už na vás čekají."

„To nejsou žádní moji…"

„Dallasová!" vyjekla Mavis a vrhla se k ní přes celou místnost na svých nebezpečných jehlových podpatcích. Uchopila ji do vratkého objetí, až se málem obě skácely. „Kde vězíš tak dlouho? Roarke musel někam odjet a říkal, že Biff a Trina jsou u vás vítáni. Už se tě nemůžou dočkat. Leonardo ti připraví něco k pití. Summersete, pohoštění je prostě skvostné. Jste anděl."

„Velmi mě těší, že vám chutná," odpověděl jí a celý se rozzářil štěstím. Výstižněji se nadšený a blažený výraz, jenž se krátce objevil na jeho jinak kamenné tváři, než opět zmizel v hale, popsat nedal.

„Zůstaň tu s námi, Dallasová."

„Mavis, bohužel mám moc práce…" Mavis ji však už táhla k ostatním.

„Mohu vám nabídnout něco k pití, Dallasová?" Leonardo jí věnoval smutný a oddaný úsměv, jemuž Eva neodolala.

„Ano. Dobrá, sklenku vína."

„To víno je naprosto mimořádné. Já jsem Biff." Muž s mapou na hlavě jí podal štíhlou, jemnou ruku. „Je pro mě ctí seznámit se s Mavisinou oblíbenkyní, poručíku Dallasová. Máš naprostou pravdu, Leonardo," pokračoval a pronikavě si ji prohlížel skrze svá růžová skla. „Bronzově zbarvené hedvábí na ní bude perfektní."

„Biff je expert přes látky," zacvrlikala Mavis medovým hlasem. „Leonardo s ním spolupracuje už snad odnepaměti. Právě dávají dohromady tvoji výbavu."

„Moji…"

„A tohle je Trina. Ta ti udělá hlavu."

„Opravdu?" Eva cítila, jak bledne. „To snad nemůže být…" I ženy, které se téměř vůbec nestarají o svůj zevnějšek, mohou propadnout panice, jsou-li představeny kadeřnici, která se pyšní hřívou duhově zbarvených kudrlinek. „Myslím, že…"

„Gratis," oznámila Trina tónem a hlasem, jenž zněl jako skřípění zrezivělého zámku. „Jestli se vám podaří Mavis z toho vysekat, máte

u mě konzultace a česání až do konce života zadarmo.“ Uchopila do ruky pramen Eviných vlasů a ohmatala jej. „Dobrá struktura. Slušná váha. Otřesný sestřih.“

„Tady je vaše víno, Dallasová.“

„Díky.“ Potřebovala ho. „Promiňte, moc ráda jsem vás poznala, ale bohužel mám ještě práci.“

„Ale to nejde.“ Mavis se do ní zavěsila jako klíště. „Všichni tady čekají na to, aby se do tebe pustili.“

To už bylo příliš. Eva měla pocit, jako by v ní nezbyla už ani kapka krve. „Proč se do mě chtějí pustit?“

„Nachystali jsme všechno nahoře, v Leonardově pracovně. Další spolupracovníci se objeví až zítra.“

„Jací spolupracovníci?“ vykoktala Eva.

„Pomocníci při přípravě přehlídky.“ Leonardo, jenž si zaručeným úspěchem nebyl zdaleka tak jistý, poklepal Mavis na rameno a snažil se zmírnit její nadšení. „Holubičko, Dallasová si možná nepřeje mít zrovna v téhle době dům plný lidí. Myslím…“ Vyhnul se zmínce o vyšetřování. „Když bude mít zanedlouho svatbu.“

„Ale to je jediný způsob, jak být spolu a dokončit návrhy na přehlídku.“ Mavisiny žadonící oči se obrátily k Evě. „Viď, že ti to nevadí. Nebudeme nikomu překážet. Leonardo má teď tolik práce. Některé z modelů je třeba změnit, protože… hlavní manekýnkou bude Jerry Fitzgeraldová.“

„Je jiný barevný typ,“ vmísil se Biff. „A má jiné proporce než Pandora,“ vyslovil jméno, jemuž se doposud všichni vyhýbali.

„Ano,“ nasadila Mavis zářivý úsměv. „Takže to znamená spoustu práce navíc, a Roarke řekl, že mu to nevadí. Dům je přece tak obrovský. Ani nepoznáš, že se něco děje.“

Davy lidí budou proudit dovnitř a ven. Bezpečnostní systém dostane zabrat. „To je v pořádku,“ řekla. Ale nebylo.

„Říkala jsem ti, že nebude nic namítat,“ zajásala Mavis a vtiskla Leonardovi na bradu polibek. „A slíbila jsem Roarkeovi, že ti dnes večer nedovolím, aby ses zahrabala do práce. Sedneš si k nám a necháš se rozmazlovat. Budeme mít pizzu.“

„Proboha, Mavis…“

„Všechno skvěle vychází,“ pokračovala Mavis téměř zoufale a zarylа prsty do Eviny paže. „Na kanálu 75 mluvili o nové stopě, o těch dalších vraždách, a že jsou v tom zapletené drogy. Ty další dva zavražděné vůbec neznám. Nikdy jsem je neviděla, Dallasová, takže se musí prokázat, že to udělal někdo jiný. A tím se to všechno vyjasní.“

„Bude to ještě chvíli trvat, Mavis,“ řekla opatrně Eva. Když zahlédla v Mavisiných očích záblesk paniky, sevřelo se jí srdce. Vykouzlila na tváři úsměv. „Ale nakonec se určitě všechno vyjasní. Říkalas něco o pizze? Myslím, že bych si kousek dala.“

„Skvělé. Úžasné. Hned jdu najít Summerseta a řeknu mu, ať ji začne chystat. Vezmi Dallasovou nahoru a ukaž jí to, ano?“ Vyřítila se z místnosti.

„Moc jí to zvedlo náladu,“ poznamenal Leonardo tiše. „Ta zpráva ve vysílání. Už to potřebovala. Vyhodili ji z *Modré veverky*.“

„Vyhodili?“

„Ti hajzlové,“ zamumlala Trina s plnou pusou.

„Vedení rozhodlo, že není v jejich zájmu, aby hvězdou jejich programu byla osoba obviněná z vraždy. Hodně ji to vzalo. A tak mě napadlo, že ji trochu rozptýlím. Promiňte, že jsem se nejdřív nedomluvil s vámi.“

„To je v pořádku.“ Eva se napila vína, aby si dodala odvahy.

„Pojďme na to.“

Kapitola dvanáctá

Vlastně nejde o nic tak strašného, povzbuzovala se. Existují horší věci – třeba války, mučírny španělské inkvizice nebo zkušební let na měsíčním tryskáči XR-85. A je přece polda, starý mazák s deseti lety ve službě, nebezpečné situace jsou jejím denním chlebem.

Avšak když Trina začala zkoumat její zubatou kštici, byla si téměř jista, že poulí oči jako splašený kůň.

„Poslyšte, možná by jen stačilo…“ odvážila se.

„Nechtě to na odbornících, jo?“ přerušila ji Trina. Eva skoro zasténala úlevou, když Trina přece jen odložila nůžky. „Podíváme se na to.“

Přestože k ní přistoupila neozbrojena, nepřestávala ji Eva sledovat ostražitým pohledem.

„Mám program na volbu účesu,“ vzhlédl Leonardo od dlouhého stolu, pokrytého ústřižky látek, nad nímž se polohlasně radil s Biffem.

„Nepotřebuju žádný pitomý program.“ Aby to dokázala, uchopila Trina Evin obličej pevně do svých širokých dlaní. S přivřenýma očima ohmatávala Evinu hlavu, bradu a lícní kosti. „Dobrá kostní stavba,“ zabručela pochvalně. „Jak jste k ní přišla?“

„Jak to myslíte?“

„Kdo vám vytvaroval obličej?“

„Bůh.“

Trina chvilku mlčela, pak se zahihňala a nakonec se rozřehtala naplno. „Ta tvá policajtka se mi líbí, Mavis.“

„Je nejlepší ze všech,“ souhlasila Mavis opile. Uhnízdila se na stoličce opodál a prohlížela se v trojitém zrcadle. „Možná bys mohla provést něco i se mnou, Trino. Právníci mi doporučili, abych vypadala trochu usedleji. Chtělo by to asi hnědou barvu nebo tak něco.“

„Vykašli se na to.“ Trina Evě stlačila palci obě strany čelisti, aby jí zvedla bradu. „Mám nový odstín, ze kterého budou tví soudci přímo šílet. Bordelová růžová se stříbrným zakončením. Úplná novinka.“

„Skvělé,“ zamyslela se Mavis a pohodila safírovými loknami.

„Což by vám taky slušelo. Pěkně by vás to oživilo.“

Evě ztuhla krev v žilách. „Chci to jen zastřihnout. Nic jiného, jasné?“

„No dobrá.“ Trina si přitiskla Evinu hlavu k hrudi. „Tahle barva je taky dar od Boha?“ Zachichotala se, pak Evě odtáhla hlavu a uhladila jí vlasy z obličeje. „Oči jsou dobré. Obočí potřebuje trochu upravit, ale to zmáknem.“

„Nalej mi ještě trochu vína, Mavis.“ Eva zavřela své údajně dobré oči a uklidnila se tím, že ať se stane cokoli, vlasy jí zase dorostou.

„Můžeme se pustit do mytí.“ Trina natočila křeslo i s odevzdanou Evou k přenosnému umyvadlu a nastavila je tak, aby Evin krk dokonale zapadl do polstrovaného zářezu. „Zavřete oči a uvolněte se, zlato. Udělám vám tu nejlepší masáž hlavy v naší branži.“

A opravdu nelhala. Ať už to bylo vínem či Trininými obratnými prsty, za chvilku se Eva rozplynula ve stavu blaženého uvolnění. Z dálky k ní doléhalo Leonardovo a Biffovo dohadování, zda se na pyžamo lépe hodí vínově červený satén či šarlatové hedvábí. Leonardo naprogramoval nějakou vážnou hudbu se vzlykavými klavírními pasážemi a ve vzduchu se vznášela vůně rozdrcených květů.

Proč se jí Paul Redford zmiňoval o čínské skříňce s drogou? Kdyby to byl on, kdo ji odnesl a měl ji nyní u sebe, proč by prozrazoval její existenci?

Že by nějaký dvojitý trik? Taky je možné, že žádná taková skříňka nikdy neexistovala. Nebo věděl, že je pryč, a tak…

V té chvíli jí na obličeji přistálo něco studeného a lepkavého. Zaječela.

„Co je to, k sakru…?“

„Pleťová maska Saturnia.“ Trina jí na tvář připlácla další vrstvu šedohnědé mokré hmoty. „Vyčistí vám póry líp než vysavač. Je to zločin, takhle zanedbávat svoji pleť. Mavis, vyndej Sheenu, prosím tě.“

„Co je Sheena… ale to je ostatně jedno.“ Eva rezignovaně pokrčila rameny a zavřela oči. „Nechci to vědět.“

„Asi vám udělám celkové ošetření.“ Trina nahňácala Evě pod bradu další porci bláta a rychlými prsty ji rozetřela k obličeji. „Jste celá ztuhlá, zlato. Nemám vám tam naprogramovat nějakou příjemnou virtuální realitu?“

„Ne, ne. Nic příjemnějšího, než je tohle, bych nesnesla. Díky.“

„Dobrá. Nechcete mi povídat o tom svém mužském?“ Než se Eva nadála, Trina jí rozevřela župan, který na ni předtím navlékla, a začala jí plácat plné hrsti bláta na obnažená ňadra. Když Eva vykulila oči, jen se zasmála. „Ničeho se nebojte, nejsem na ženské. Uvidíte, jak se tomu vašemu budou tyhle prsa líbit, až s váma budu hotová.“

„Líbí se mu i tak.“

„Jo, ale vyhlazovač ňader Saturnia je špička. Budou jako poupátka. Věřte mi. Je horňák, nebo dolňák?“

Eva prostě jen znovu zavřela oči. „Nejsem si jista.“

Slyšela téct vodu a za chvíli byla Trina zpátky a vtírala jí do vlasů něco, co nádherně vonělo vanilkou.

Za tohle lidi platí, připomínala si. Jsou ochotni obětovat příšerné sumy, které jim nadělají povážlivé trhliny v kontech.

Zřejmě to nemají v hlavě v pořádku. Paličatě udržela oči zavřené, i když jí něco teplého a vlhkého dolehlo na obličej a ňadra, pokrytá blátem. Kolem ní proudila veselá konverzace. Mavis a Trina probíraly různé krášlicí prostředky, Leonardo a Biff se radili o liniích a barvách.

Taky to nemají v hlavě v pořádku, pomyslela si Eva a zaúpěla, protože jí Trina začala masírovat chodidla. Ponořila je do něčeho horkého a podivně příjemného. Pak slyšela praskání a potom jí nohy do něčeho zabalila. Nakonec se dostalo stejné péče i jejím rukám.

Neprotestovala a nechala si dokonce líbit i podivné bzučení kolem svého obočí. Odměnou jí byl bezstarostný smích Mavis, která flirtovala s Leonardem.

Ano, je třeba udržovat Mavis v dobré náladě, pomyslela si. Je to stejně důležité jako každý jiný krok kupředu ve vyšetřování. Nejen mrtví si zaslouží ochranu.

Pak zaslechla cvakání Trininých nůžek a zavřela oči ještě pevněji. Cítila lehké škubání a projíždění hřebene. Na vlasech nezáleží, uklidňovala se. Vzhled není tak důležitý.

Proboha, jen ať mě neostříhá dohola.

Přinutila se soustředit se na práci. Probrala si v duchu otázky, které zítra položí Redfordovi, představovala si, jak asi bude odpovídat. Je pravděpodobné, že si ji předvolá inspektor kvůli úniku informací. S tím si už nějak poradí.

Potřebovala mluvit s Feeneym i s Peabodyovou. Bylo načase zjistit, zda údaje, které nezávisle na sobě vykutali, do sebe nějak zapadají. Zajde znovu do klubu a požádá Rachu, aby jí ukázal pár pravidelných návštěvníků. Možná si někdo z nich všiml, kdo onoho večera tak vystrašil Klokana. A třeba tu osobu někdo viděl, jak mluví s Hettou…

Škubla sebou, protože Trina sklopila křeslo a začala z ní seškrabávat bahno. „Než napočítáš do pěti, předám ti ji," ujistila netrpělivého Leonarda. „Nic se nedá uspěchat." Usmála se na Evu pod sebou. „Máte dobrou pleť. Nechám vám pár vzorků. Používejte je a udržíte si ji takovou i nadále."

I Mavis na ni nakoukla a Eva se začala cítit jako pacient na operačním sále. „To obočí se ti moc povedlo, Trino. Vypadá úžasně přirozeně. Teď potřebuje jen trochu přibarvit řasy. Dokonce ani není třeba je prodlužovat. A nemyslíš, že ten její důlek v bradě je prostě fantastický?"

„Mavis," požádala ji Eva unaveně, „nenuť mě, abych ti jednu vrazila."

Mavis se jen zašklebila. „Donesli pizzu. Kousni si." A nacpala Evě do pusy sousto. „Jen počkej, až uvidíš svou pleť, Dallasová. Je skvostná."

Eva jen zavrčela. Horký sýr jí popálil patro, ale taky jí podráždil žaludek. Riskovala, že se zadusí, a zatímco jí Trina balila vlasy do stříbrného turbanu, spořádala zbytek své porce.

„To je termální zábal," vysvětlila jí Trina a zvedla opěradlo křesla. „Proniká až ke kořínkům."

Eva pohlédla na svůj odraz v zrcadle. Pleť vypadala svěže a při letmém doteku byla nepochybně hladší než předtím. Neviděla však ani jediný pramének svých vlasů. „Mám pod tím ještě svoje vlasy? Jsou tam?"

„Samozřejmě. Předávám ti ji, Leonardo. Na dvacet minut je tvoje."

„Konečně!" rozzářil se. „Sundejte si ten župan."

„Poslyšte…"

„Dallasová, jsme profesionálové. Musíme ti vyzkoušet spodničku pod svatební šaty. Určitě bude potřebovat upravit," drmolila Mavis.

Už se nechala osahávat kadeřnicí. Tak proč se neukázat před všemi těmi lidmi nahá? Shodila ze sebe župan.

Leonardo jí donesl něco bílého a kluzkého. Stačila jen vyjeknout, a už to měla na těle a někde vzadu to Leonardo upevnil. Jeho velké ruce zajely pod látku a několika rychlými pohyby ji upravily Evě na prsou. Pak se sklonil, vtáhl jí kus látky mezi nohy, připevnil ji a poodstoupil.

„Ach."

„Klobouk dolů, Dallasová. Roarke bude slintat blahem, až si tě odstrojí."

„Co to jako má být?"

„Variace na Veselou vdovu." Leonardo soustředěně a zručně popotahoval látku na různých místech, aby lépe seděla. „Snažil jsem se, aby tvořila půvabnou linii. Trochu jsem vám nadzdvihl prsa. Máte je pěkná, ale takhle tvoří dokonalejší konturu. Přidáme jen kousek krajky a pár perel. Nic přezdobeného." Natočil jí tvář k zrcadlu.

Vypadala sexy, vnadně. Ženský, uvědomila si s lehkým údivem. Látka se tlumeně leskla, jako by byla vlhká. Zužovala se v pase a zdůrazňovala boky. A opravdu, zvedala jí poprsí, takže vypadalo vznosně a zrale.

„Jednoduchost je pro svatební noc nejvhodnější."

„Pro jakoukoli noc," řekla Mavis zasněně. „Ach, Leonardo, ušiješ mi taky takovou?"

„Už je hotová. Je z rudého saténu. Dallasová, netáhne vás to někde? Neškrtí?"

„Ne." Nedokázala to pochopit. Očekávala, že to bude nějaký nepohodlný korzet, a zatím se v tom cítila stejně pohodlně jako ve své teplákové soupravě. Zkusmo se sehnula a zavrtěla. „Sedí dokonale."

„Výborně. Biff tu látku objevil v malém obchůdku na Richer Five. A teď šaty. Jsou jen sestehované, tak musíme dávat pozor. Zvedněte, prosím, ruce."

Přetáhl jí je přes hlavu a nechal sklouznout dolů. Látka byla úžasná. Bylo to vidět i přes krejčovské značky, jimiž byla pokreslena. Moc se jí líbil elegantní sloupovitý tvar, přiléhavé rukávy, jednoduchá linie. Leonardo se však mračil a nespokojeně popotahoval látku na různých místech, skládal ji a řasil.

„Výstřih je v pořádku. Kde je náhrdelník?"

„Cože?"

„Z mědi a drahých kamenů. Neříkal jsem vám, že o něj máte Roarkea požádat?“

„Nemůžu za ním jen tak přijít a říct si o náhrdelník.“

Leonardo si povzdechl a vyměnil si pohled s Mavis. Přikývl a znovu si prověřil linii Eviných boků.

„Zhubla jste,“ vyčetl jí.

„To není pravda.“

„Ale ano, nejmíň o kilo.“ Mrzutě zamlaskal. „Nebudu je zabírat. Musíte to zase nabrat zpátky.“

Biff k ní přistoupil a přidržel jí u obličeje kousek látky. Přikývl, opět odstoupil a mumlal něco do svého záznamníku.

„Biffe, ukázal bys jí další návrhy, než si zaznamenám úpravy šatů?“

Biff zapnul rozmáchlým gestem monitor ve zdi. „Jak uvidíte, Leonardo bral při navrhování těchto modelů v úvahu jak váš životní styl, tak vaši postavu. Tento jednoduchý kostýmek se dokonale hodí na společenský oběd nebo tiskovou konferenci, je naprosto pohodlný a *trés, trés* šik. Použitým materiálem je len s nepatrnou příměsí hedvábí. Barva citrónově žlutá s lemováním v granátové barvě.“

„Aha.“ Kostýmek se Evě líbil, ale byl pro ni šok, když ho spatřila oblečený na své počítačově vytvořené podobě. „Biffe?“

„Ano, poručíku?“

„Proč máte na hlavě vytetovanou mapu?“

Usmál se. „Mám velmi špatný orientační smysl. Náš další model je variací na podobné téma.“

Zhlédla ještě asi tucet návrhů. Nakonec jí všechny splývaly dohromady. Citrónově žlutý žoržet, bretaňská krajka kombinovaná se sametem, klasické černé hedvábí. A pokaždé, když Mavis nadšeně zavzdychala, Eva bezstarostně objednávala. Co pro ni znamenalo zadlužit se do konce života ve srovnání s tím, že udělá radost své nejlepší přítelkyni?

Sotva z ní Leonardo stáhl šaty, vrhla se na Evu Trina a zahalila ji do županu. „Podíváme se na tu nádheru.“ Rozbalila turban, vyňala ze svých bujných kudrlin široký hřeben a začala jím čechrat a uhlazovat Eviny vlasy. „Kdo češe vás, Trino?“

„Mě se nesmí dotknout nikdo jiný než já sama.“ Mrkla na Evu. „A Bůh. Podívejte se.“

Eva se otočila k zrcadlu, připravena na nejhorší. Žena v zrcadle však zcela určitě byla Eva Dallasová. Nejprve ji napadlo, že to všechno byl jenom žert a že ve skutečnosti jí Trina účes vůbec nezměnila. Pak přikročila blíž a podívala se na sebe pořádně. Zmizely nepořádné chomáče vlasů a náhodné zubaté špičky. Její vlasy měly stejně neformální střih jako dřív, avšak vypadaly mnohem upraveněji. Ataky se jí předtím určitě tak pěkně neleskly. Vlasy nad čelem i kolem tváří úhledně lemovaly kontury jejího obličeje. A když zatřepala hlavou, poslušně se uložily zpátky na své místo.

Přivřela oči a projela si účes prsty. Zůstal stejný. „Zesvětlila jste mi je?“

„Ne. Je to váš přirozený odstín zvýrazněný Sheenou, to je vše. Máte vlasy jako srna.“

„Cože?“

„Viděla jste někdy srnčí kůži? Jsou na ní všechny možné odstíny od hnědé až po zlatou, dokonce i náznaky černé. A právě taková je barva vašich vlasů. Bůh k vám byl štědrý. Smůla je, že vaše kadeřnice vám zřejmě pižlá vlasy nůžkami na živý plot a o zvýrazňovači odstínu v životě neslyšela.“

„Vypadá to dobře.“

„To bych řekla. Jsem totiž geniální.“

„Vypadáš překrásně.“ Mavis náhle uchopila její obličej do dlaní a rozplakala se. „A budeš se vdávat.“

„Proboha, Mavis, neplač, jen to ne. Prosím.“ Eva ji bezmocně pohladila po rameni.

„Jsem opilá, ale šťastná. A mám strach, Dallasová. Přišla jsem o práci.“

„Já vím, děvenko. Moc mě to mrzí. Najdeš si jinou. Lepší.“

„Kašlu na to. Nebudu si s tím dělat hlavu. Uděláme z toho tu nejsenzačnější svatbu století, Dallasová, slibuješ?“

„To si piš.“

„Leonardo mi ušije fantastické šaty. Ukaž jí je, Leonardo.“

„Zítra.“ Přistoupil k Mavis a vzal ji do náruče. „Dallasová je unavená.“

„Ach, ano. Musí si odpočinout.“ Mavis mu položila hlavu na rameno. „Hrozně moc pracuje. Dělá si kvůli mně starosti. Nechci, aby se

kvůli mně trápila, Leonardo. Všechno se srovná, viď že jo? Určitě se všechno srovná.“

„Určitě.“ Leonardo vyslal k Evě rozpačitý pohled a odvedl Mavis z pokoje.

„Do háje,“ povzdechla si Eva s pohledem upřeným za nimi.

„A tahle sladká holka prý někomu rozmlátila obličej na cucky,“ hudrovala Trina, když si sklízela své nástroje. „Doufám, že se Pan. dora smaží v pekle.“

„Vy jste ji znala?“

„Všichni v naší branži ji znali. A všichni ji svorně nenáviděli, tu čúzu. Je to tak, Biffe?“

„Narodila se jako děvka a jako děvka umřela.“

„Brala drogy. Obchodovala s nimi taky?“ zeptala se Eva.

Biff vrhl k Trině kosý pohled a pokrčil rameny. „Nikdy je nenabízela veřejně, ale všichni věděli, že je vždycky dobře zásobená. Povídalo se o ní, že je závislá na Erotice. Měla ráda sex, je možné, že ji nabízela svým partnerům.“

„A vy jste někdy jejím partnerem byl?“

Usmál se. „Pouze platonickým. Dávám přednost mužům. Nejsou tak komplikovaní.“

„A vy, Trino?“

„I já dávám přednost mužům, ze stejného důvodu. A ona na tom byla stejně.“ Trina uchopila svůj kufřík. „Při poslední přehlídce, co jsem s ní měla, se šuškalo, že spojuje příjemné s užitečným. Prý měla chlapa, kterého vycucávala. Chlubila se spoustou nových šperků. Pandora by na sebe nevzala nikdy nic jiného než pravé drahokamy, ale nechtělo se jí za ně platit. Takže se všeobecně soudilo, že si našla nějakého kořena, pro kterého obchoduje.“

„A jeho jméno?“

„To neznám. Ale mezi vystoupeními mluvila v jednom kuse do svého minifonu. To bylo asi před třemi měsíci. Nevím, s kým se pořád vybavovala, ale alespoň jeden z těch hovorů byl meziplanetární, protože byla příšerně naštvaná kvůli časovému zdržení.“

„Nosila s sebou svůj minifon všude?“

„Jako všichni, kdo dělají do módy, zlato. Jsme jako doktoři.“

Když se Eva usadila u svého pracovního stolu, bylo už krátce po půlnoci. Nedokázala spát sama v ložnici, proto dala přednost své pracovně. Naprogramovala si kávu a pak ji zapomněla vypít. Bez Feeneyho pomoci jí nezbývalo nic jiného, než se sama pracně pokoušet vypátrat tři měsíce starý meziplanetární hovor z minifonu, který ani neměla k dispozici.

Po hodině to vzdala a natáhla se na gauč. Řekla si, že si zdřímne, a nastavila své vnitřní hodiny na pátou.

Drogy, vražda a peníze, pomyslela si. To jde dohromady. Jen objevit zdroj, pomyslela si ospale. Identifikovat toho neznámého.

Před kým ses skrýval, Klokane? *Jak ses dostal k tomu svinstvu a ke vzorci jeho složení? Kdo ti zpřelámal kosti, aby to získal zpátky?*

Hlavou jí bleskl obraz Klokanova zmrzačeného těla, ale nelítostně ho zahnala. Tohle nebyla právě představa, kterou by se chtěla nechat ukolébat k spánku.

Avšak ve srovnání s tím, co následovalo, by to byla ještě ta lepší varianta.

Záblesky špinavě rudého světla za oknem. Pořád dokola. SEX! ŽIVÝ! SEX! ŽIVÝ!

Bylo jí jen osm, ale uvažovala bystře. Přemýšlela, jestli by lidi byli ochotni platit za mrtvý sex. Ležela na posteli a pozorovala světelné záblesky. Věděla, co je sex. Bylo to ošklivé a bolelo to. Nahánělo jí to strach. A nebylo před tím úniku.

Možná se dnes večer nevrátí domů. Už dávno se přestala modlit, aby zapomněl, kde ji nechal, nebo si v nějakém výkopu zlomil vaz. Vždycky se vrátil.

Ale někdy, když měla hodně velké štěstí, byl příliš opilý a nevzmohl se na víc než dovrávorat do své postele a s chrápáním usnout. Tehdy se úlevou roztřásla a stočena do klubíčka usnula ve svém koutku také.

Nikdy nepřestala myslet na útěk. Že se jí jednou podaří otevřít zamčené dveře nebo sešplhat z pátého patra. A když měla za sebou hodně zlou noc, představovala si, jaké by to bylo, kdyby skočila z okna. Krátký let a měla by to za sebou.

Pak už by jí nemohl dál ubližovat. Jenže nikdy k tomu nenašla dost odvahy.

Koneckonců byla jen dítě, a dnes měla navíc hlad. A byla jí zima, protože v jednom ze svých záchvatů vzteku rozbil regulátor teploty a ten zůstal nastavený na nejnižší stupeň.

Došourala se do rohu pokoje, v němž byl improvizovaný kuchyňský kout. Měla už své zkušenosti, a proto nejprve zalomcovala zásuvkou, aby zahnala švábы. Uvnitř našla čokoládovou oplatku. Poslední. Nejspíš ji zbije za to, že ji snědla. Ale zbil by ji i tak, takže to vyjde nastejno.

Hltavě jako malé zvířátko ji snědla a utřela si hřbetem ruky ústa. Žaludek se jí dál svíral hlady. Výsledkem dalšího hledání byl skrojek plesnivého sýra. Raději nemyslela na to, kdo ho hryzal před ní. Opatrně vyndala nůž a začala okrajovat plíseň. Pak ho zaslechla za dveřmi. Hrůzou upustila nůž. Cinkl právě o zem, když vešel.

„Co to tam tropíš, holčičko?“

„Nic. Vzbudila jsem se. Jen jsem se šla napít vody.“

„Vzbudila ses.“ Měl skelný pohled, ale ne natolik, aby si mohla dělat naděje. „Stýskalo se ti po tatínkovi, viď? Pojď, dej tatínkovi pusinku.“

Zatajil se jí dech. Dusila se a místo mezi nohama, kde jí bude dělat bolest, jí začalo pulsovat hrůzou. „Bolí mě břicho.“

„Ano? Tak to ti na ně musím dát pusinku.“ Zašklebil se a přiblížil se k ní. Pak úšklebek zmizel. „Už zase jsi jedla bez dovolení? Přiznej se.“

„Ne, já…“ Lež jí však nepomohla a jeho ruka dopadla tvrdě na její tvář. Natržený ret ji pálil a do očí se jí nahrnuly slzy, jinak se však ani nehnula. „Chtěla jsem ti ten sýr nachystat. K večeři…“

Uhodil ji znovu, až se jí zatmělo před očima. Tentokrát upadla, a než se stačila vyškrábat na nohy, ležel na ní.

Křičela, protože jeho pěsti byly nemilosrdné. A cítila bolest, ohlušující, otupující bolest, která však nebyla ničím ve srovnání s jejím strachem. Protože tohle bylo sice strašné, ale to, co přijde, bude mnohem horší.

„Tatínku, prosím. Prosím!“

„Musím tě potrestat. Neposloucháš. Jsi zlobivá holka. Musím ti dát za vyučenou. Pořádně za vyučenou, aby ses naučila poslouchat.“

Cítila v obličeji jeho horký dech, vonící bůhvíproč po bonbonech. Jeho ruce trhaly její beztak už chatrné šaty, tiskly ji, zavrtávaly se do ní, pronikaly dovnitř. Jeho dech zněl jinak, ten zvuk už znala a děsila se ho. Byl mělký a lačný.

„Ne, ne. To bolí, to bolí!“

Bránila se jako kočka. Bušila do něj, ječela a v bezmocné hrůze ho kousla. Vztekle zařval a zkroutil jí ruku. Slyšela křupnutí prasklé kosti.

„Poručíku. Poručíku Dallasová!“

Z hrdla se jí dral zběsilý křik. Omámeně procitla. Zmateně se posadila a vyskočila na zesláblé nohy.

„Poručíku.“

Odstrčila ruku, jež se dotkla jejího ramene, schoulila se na podlaze a dusila se tichými vzlyky.

„Něco se vám zdálo,“ řekl Summerset opatrně, ve tváři svůj obvyklý nezúčastněný výraz. V očích se mu zračilo poznání, to však ona nevnímala, protože její oči byly zakalené vzpomínkami. „Něco se vám zdálo,“ opakoval a obezřetně k ní přistoupil, jako by byla raněný vlk. „Měla jste ošklivý sen.“

„Nedotýkejte se mě. Jděte pryč. Nesahejte na mě.“

„Poručíku. Víte, kde jste?“

„Ano, vím, kde jsem,“ vyrazila ze sebe mezi rychlými nádechy. Měla husí kůží a zároveň hořela. Celá se třásla. „Jděte pryč. Odejděte.“ Přitáhla si kolena k bradě, zakryla si ústa a kolébala se. „Vypadněte odtud, krucinál.“

„Pojďte, pomohu vám.“ Uchopil ji jemně, avšak dostatečně pevně, a nenechal se odstrčit.

„Nepotřebuju vaši pomoc.“

„Pomohu vám jen do postele.“ Pro něj byla nyní jen dítětem, zraněným dítětem, o které je třeba se postarat. Jako byla jeho Marlena. Snažil se nemyslet na to, zda jeho dcerka prosila stejně úpěnlivě jako Eva. Uložil ji na gauč a vytáhl ze skříně přikrývku. Zuby jí drkotaly a panenky měla rozšířené hrůzou.

„Nikam nechoďte,“ přikázal přísně, když se začala zvedat. „Zůstaňte ležet a nemluvte.“

Rychle se obrátil a zašel do kuchyňského koutku. Čelo měl vlhké potem. Naprogramoval AutoChefa na uklidňující nápoj a osušil se kapesníkem. Ruka se mu třásla. Nepřekvapilo ho to. Když slyšel její křik, ztuhla mu všechna krev v žilách a do její pracovny se hnal jako o život.

Byl to dětský křik.

Trochu se zklidnil a donesl jí sklenici. „Vypijte to."

„Nechci…"

„Vypijte to, nebo vám to naliju do krku násilím. A udělám to s radostí."

V první chvíli měla v úmyslu vyrazit mu sklenici z ruky, pak ale uvedla do rozpaků sebe i jeho, protože se schoulila do klubíčka a rozvzlykala se. Summerset se vzdal dalších pokusů a postavil sklenici na stůl. Zabalil ji ještě důkladněji do přikrývky a odešel rozhodnut kontaktovat Roarkeova osobního lékaře.

Na schodišti však narazil na Roarkea samotného.

„Summersete, kdy vy vlastně spíte?"

„To kvůli poručíku Dallasové. Ona je…"

Roarke odhodil aktovku a chytil Summerseta za klopy. „Je zraněná?" zařval. „Kde je?"

„Něco se jí zdálo. Křičela." Summerset ztratil své obvyklé sebeovládání a projel si nervózně rukou vlasy. „Nic s ní nemohu pořídit. Právě jsem se chystal zavolat vašeho lékaře. Ona leží ve své pracovně."

Roarke ho odstrčil stranou, ale Summerset ho zadržel. „Měl jste mi říct, co jí udělali, pane."

Roarke se mu vytrhl a zavrtěl hlavou. „Postarám se o ni."

Našel ji třesoucí se, stočenou do klubíčka. Zmítalo jím množství protichůdných emocí – hněv, úleva, lítost i vina. Potlačil je a něžně ji zvedl. „Všechno je v pořádku, Evo."

„Roarkeu." Roztřásla se v poslední křeči a pak se k němu přitiskla. Posadil si ji na klín. „Měla jsem sen."

„Vím." Vtiskl jí polibek na zpocený spánek. „Chudinko moje."

„Poslední dobou mám ty sny pořád. Stále se vracejí."

„Evo, proč jsi mi o tom nikdy nic neřekla?" Odtáhl se, aby jí mohl pohlédnout do obličeje. „Nesmíš na to zůstávat sama."

„Stále se vracejí,“ opakovala. „Na nic jsem si nemohla vzpomenout. A teď se mi všechno vybavuje.“ Prohnětla si obličej klouby prstů. „Já ho zabila, Roarkeu. Zabila jsem svého otce.“

Kapitola třináctá

Pohlédl jí do očí a cítil, jak se stále ještě chvěje. „Miláčku, něco se ti zdálo.“

„Vybavilo se mi, co se stalo.“

Musí se uklidnit, jinak by to ze sebe nedostala. Musí uvažovat klidně a logicky, jako policistka, nějako žena. Nějako týrané dítě.

„Byl to tak živý sen, že ještě teď před sebou všechno jasně vidím. Ten pokoj v Dallasu, kde mě zamkl. Vždycky mě všude zamykal. Jednou jsem se pokusila utéct, ale chytil mě. Od té doby pronajímal jen pokoje ve vyšších patrech a zamykal mě v nich. Nikdy jsem se nedostala ven. Myslím, že ani nikdo nevěděl, že tam jsem.“ Pokusila se odkašlat, aby zklidnila své pálící hrdlo. „Musím se napít.“

„Na, vypij tohle.“ Podal jí sklenici, kterou tam zanechal Summerset.

„Ne, to je trankvilizér. Nechci ho.“ Zhluboka se nadechla a vydechla. „Nepotřebuju ho.“

„Dobrá, donesu ti vodu.“ Odsunul ji, vstal a zachytil pochybnost v jejích očích. „Jen vodu, slibuju, Evo.“

Uvěřila mu, přijala z jeho rukou sklenici, kterou jí donesl, a vděčně vodu vypila. Když se usadil na kraji postele, pokračovala s pohledem upřeným přímo před sebe.

„Vzpomínám si na ten pokoj. Ten sen mě po kouscích pronásleduje už několik týdnů. A ty kousky do sebe začínaly zapadat. Zašla jsem za doktorkou Mirovou.“ Zareagovala na jeho pohled. „Ne, neřekla jsem ti o tom. Nedokázala jsem to.“

„To je v pořádku.“ Snažil se smířit se s tím. „Ale teď mi všechno povíš.“

„Musím.“ Nadechla se a představila si v duchu to místo, jako by to bylo kterékoli jiné místo činu. „Probudila jsem se a přála si, aby se vrátil tak opilý, že by už na mě nesahal. Bylo pozdě.“

Nemusela ani zavírat oči, aby před sebou všechno viděla: nehostinný pokoj, záblesky rudého světla za špinavým oknem.

„Byla mi zima,“ zamumlala. „Rozbil regulátor teploty. Byla mi taková zima, že mi šla od úst pára.“ Zachvěla se chladem. „A taky jsem měla hlad. Šla jsem si pro něco k jídlu. Nikdy toho doma moc nenechával a já byla pořád hladová. Zrovna jsem okrajovala plíseň ze skrojku sýra, když se vrátil.“

V duchu slyšela zavrzání dveří, cinkot nože, který jí vypadl z ruky, pocítila znovu strach. Ráda by vstala a trochu se prošla, aby se uklidnila, ale nebyla si jista, zda ji nohy unesou.

„Hned jsem poznala, že není dost opilý. Okamžitě. Teď už vím, jak vypadal. Měl tmavé vlasy a obličej celý rozteklý od nadměrného pití. Kdysi snad býval hezký, ale to muselo být už dávno. Měl velké ruce. Možná se mi to jen zdálo, protože jsem byla malá, ale připadaly mi strašlivě veliké.“

Roarke jí položil své ruce na ramena a snažil se v nich rozmasírovat napětí. „Ty ruce ti už neublíží. Už se tě nikdy nedotknou.“

„Ne.“ *Pouze ve snech*, pomyslela si. *Ve snech stále cítí bolest*. „Rozběsnil se, protože jsem si dovolila sama si vzít jídlo. Nesměla jsem si nic brát bez jeho dovolení.“

„Panebože.“ Zabalil ji těsněji do pokrývky, protože se pořád ještě třásla. Jak rád by ji teď nakrmil, postaral se, aby už nikdy v životě nepocítila hlad.

„Začal mě bít. A bil mě a bil.“ Slyšela, jak jí hlas selhal, a snažila se zklidnit. *Je to jen neosobní zpráva*, ujišťovala se. *Nic víc*. „Srazil mě k zemi a dál mě bil. Do tváře, po těle. Plakala jsem a křičela. Roztrhl mi šaty a zajel do mě prsty. Bolelo to, hrozně, protože mě znásilnil i

předchozí noc a ještě se mi to nezahojilo. Pak mě znásilnil znovu. Funěl mi do obličeje, říkal, že mám být hodná holčička, a při tom mě znásilňoval. Cítila jsem, jak mám uvnitř všechno potrhané. Byla to tak strašná bolest, že jsem ji nedokázala snášet dál. Kousla jsem ho. Myslím, že jsem polkla jeho krev. A pak mi zlomil ruku."

Roarke vyskočil, rychlými kroky došel k oknu a otevřel je. Potřeboval vzduch.

„Nevím, jestli jsem ztratila vědomí. Možná na chvilku. Nepřestávala jsem však cítit bolest. Někdy se podaří nic necítit."

„Ano," pronesl hluše. „Já vím."

„Byla to strašná bolest. Přicházela stále v nových vlnách a ani na chvilku neustávala. Najednou jsem měla v ruce nůž. Prostě tam byl a já ho bodla." Přerývaně vydechla. „Bodla jsem ho, a pak jsem ho do něj vrážela znovu a znovu. Všude byla krev. Cítila jsem její syrový, nasládlý pach. Vysoukala jsem se zpod něho. Možná už byl mrtvý, já ho však bodala dál. Roarkeu, vidím se, jak tam klečím, v ruce rukojeť nože, zápěstí celá od krve, mám krev na obličeji a lomcuje mnou neovladatelná zuřivost. Prostě jsem nedokázala přestat."

A kdo by to dokázal? pomyslel si. *Kdo?*

„Pak jsem se odtáhla do rohu, abych mu unikla, protože kdyby vstal, zabil by mě. Asi jsem omdlela, protože si pamatuju až denní světlo. Měla jsem bolesti, hrozné bolesti – po celém těle. Pak se mi udělalo špatně a zvracela jsem. A pak jsem uviděla, co se stalo…"

Uchopil ji za ruku. Byla studená jako led, jako tenký, křehký led. „To stačí, Evo."

„Ne, nech mě to dopovědět. Musím to říct až do konce." Vyrážela ze sebe ta slova, jako by odhazovala ze srdce těžké balvany. „Viděla jsem, že jsem ho zabila a že pro mě přijdou a vsadí mě do vězení. Do tmavé cely. Vždycky mi říkal, že tam neposlušné děti posílají. Šla jsem do koupelny a smyla ze sebe všechnu krev. Ruka mě příšerně bolela, ale já nechtěla, aby mě zavřeli do vězení. Oblékla jsem se a všechno, co mi patřilo, jsem zabalila do tašky. Pořád jsem si představovala, že každou chvíli vstane ze země a vrhne se na mě, ale on zůstal mrtvý. Nechala jsem ho tam ležet. Odešla jsem. Bylo brzy ráno. Venku skoro nikdo nebyl. Zahodila jsem tašku, nebo jsem ji možná

ztratila. Nepamatuju si. Šla jsem dlouho, až jsem našla nějaký průjezd a v tom jsem se schovávala, dokud nebyla tma.“

Otřela si rukou ústa. Vybavila si ten puch, tmu, strach, který přehlušoval bolest. „A pak jsem šla dál, tak dlouho, až už jsem nemohla. Našla jsem si jiný průjezd. Nevím, jak dlouho jsem v něm zůstala, ale nakonec mě tam našli. To už jsem si ale nic nepamatovala – co se mi stalo, kde jsem. Kdo jsem. Ani teď si nevzpomínám na své jméno. Nikdy mi neříkal jménem.“

„Jmenuješ se Eva Dallasová.“ Vzal její obličej do dlaní. „A tu část svého života máš za sebou. Přežilas ji. Teď sis ji znovu vybavila, a tím to končí.“

„Roarkeu.“ Pohlédla se na něj a věděla, že nikdy nebude nikoho víc milovat. „Nekončí. Musím zúčtovat s tím, co jsem udělala. Nést následky. Teď už se za tebe nemůžu vdát. Zítra vrátím policejní odznak.“

„Co je to za nesmysl?“

„Zabila jsem svého otce, nechápeš? Musí se zahájit vyšetřování. I kdyby mě osvobodili, neznamená to, že má přihláška na akademii a mé osobní záznamy nejsou falešné. Dokud bude probíhat vyšetřování, nesmím zůstat u policie a nesmím si tě vzít.“ Už byla klidnější, když vstala. „Musím se jít sbalit.“

„Jen to zkus!“

Jeho hluboký hlas zněl nebezpečně a přinutil ji zastavit se. „Roarkeu, musím dodržet úřední postup.“

„Ne, musíš se sama k sobě chovat jako člověk.“ Přistoupil ke dveřím a s bouchnutím je zavřel. „Myslíš si, že se jen tak vzdáš mě i svého života, protože ses bránila netvorovi?“ „Zabila jsem svého otce.“

„Zabilas zvrhlou kreaturu. Bylas dítě. *Dítě*, rozumíš? Odvážíš se mi tvrdit do očí, že to dítě nese nějakou vinu?“

Otevřela ústa a zase je zavřela. „To je otázka pohledu na věc, Roarkeu. Zákon…“

„Zákon tě měl v první řadě ochránit!“ obořil se na ni. V hlavě mu divoce vířily všechny ty hrozné obrazy. Cítil, jak nad sebou ztrácí poslední zbytky sebevlády. „Do háje se zákonem! Co pro tebe udělal, když jsi ho potřebovala nejvíc? A ty chceš zahodit svůj odznak, protože zákon je zatracený slaboch, který kašle na bezmocné a nevinné, na

malé děti? Klidně se vykašli na svou kariéru, když myslíš. Mě se ale rozhodně nezbavíš.“

Chytil ji za ramena, vzápětí však ruce zase odtáhl. „Nedokážu se tě dotknout.“ Polekán prudkostí svých emocí uskočil o krok dozadu. „Bojím se na tebe položit ruce. Nesnesl bych, kdyby ti mé doteky měly připomínat to, co s tebou dělal on.“

„Ne,“ vydechla zděšeně, a teď to byla ona, kdo se dotkl jeho. „Ne, to určitě ne. Když se mě dotýkáš ty, neexistuje nic jiného než my dva. Ale teď musím nějak vyřešit tohle.“

„Sama?“ Uvědomil si, jak hořce to slovo zní. „Stejně jako ses snažila sama potýkat se svými sny? Nemohu se vrátit do minulosti a zabít ho místo tebe, Evo. Dal bych všechno, co mám, za to, aby to bylo možné. Ale nemohu a nedovolím, aby ses s tím musela vyrovnávat sama, beze mě. To nepřichází v úvahu pro žádného z nás. Posaď se.“

„Roarkeu.“

„Prosím, posaď se.“ Zhluboka se nadechl. Vztek na ni neplatí, dobrá. Ani rozumné argumenty, alespoň od něj ne. „Důvěřuješ doktorce Mirové?“

„Ano, tedy pokud…“

„Pokud vůbec někomu důvěřuješ,“ přerušil ji. „Dobrá.“ Přistoupil k pracovnímu stolu.

„Co to děláš?“

„Chystám se jí zavolat.“

„Je přece noc.“

„Vím, kolik je hodin.“ Zapnul videofon. „Mám v úmyslu zařídit se podle její rady. A prosím tě, abys udělala totéž.“

Chtěla se přít, ale nenašla žádné pádné argumenty. Vyčerpaně složila hlavu do dlaní. „Dobrá.“

Roarkeův tlumený hlas, jeho polohlasné odpovědi k ní doléhaly jen z dálky. Vrátil se k ní a natáhl ruku. Civěla na ni.

„Už je na cestě. Sejdeš dolů?“

„Nedělám to proto, abych ti ublížila nebo tě rozzlobila,“ hlesla Eva.

„Podařilo se ti obojí, ale o to tady vůbec nejde.“ Vzal ji za ruku a pomohl jí na nohy. „Nenechám tě odejít, Evo. Kdybys mě nemilovala nebo o mě nestála nebo mě nepotřebovala, musel bych se s tím smířit.

Jenže ty mě miluješ a stojíš o mě. A potřebuješ mě, i když smysl toho slova ti možná stále ještě uniká.“

Nebudu tě využívat, pomyslela si, když scházeli dolů. Nahlas však neřekla nic.

Doktorka Mirová dorazila vzápětí. Jako vždy byla dokonale upravená. Vážně se pozdravila s Roarkem, věnovala Evě pohled a posadila se.

„Dala bych si brandy, pokud by vám to nevadilo. A myslím, že poručík Dallasová by si měla dát se mnou.“ Zatímco Roarke šel obstarat pohoštění, rozhlédla se po místnosti. „Jak krásný dům. A šťastný.“ Usmála se a pohodila hlavou. „Ale Evo, vy jste si změnila účes. Moc vám to sluší.“

Roarke se zaraženě zastavil a prohlížel si Evu. „No ano… Co sis to udělala s vlasy?“

Eva pokrčila rameny. „Vlastně nic…“

„Ach, ti muži.“ Doktorka vzala svoji sklenku a zavrtěla se. „Proč my se vůbec namáháme? Když mému muži na mně unikne nějaká změna, tvrdí vždycky, že mě miluje kvůli mně samotné, ne kvůli mým vlasům. Obvykle mu tu výmluvu toleruji. A teď,“ opřela se pohodlněji, „povídejte.“

„Ano.“ Eva jí zopakovala všechno, co už řekla Roarkeovi. Nyní však hovořila jako policistka, chladně, nezúčastněně, klidně.

„Byla to pro vás těžká noc.“ Doktorka obrátila pohled k Roarkeovi. „Pro vás oba. Asi se vám nebude chtít věřit, že od této chvíle bude všechno už jen lepší. Jste schopna přijmout alespoň to, že vaše duše byla připravena vyrovnat se s tím?“

„Asi ano. Vzpomínky se mi začaly vybavovat jasněji a přicházely častěji od té doby, co…“ Zavřela oči. „Před několika měsíci mě přivolali k případu rušení domovního klidu. Přišla jsem pozdě. Otec byl pod vlivem drog – bral Zeus. Ubil svou malou dcerku k smrti ještě před mým příchodem. Zastřelila jsem ho.“

„Ano, vzpomínám si. To dítě, to jste mohla být vy. Ale vy jste to přežila.“

„Můj otec ne.“

„A jaké z toho máte pocity?“

„Jsem ráda. Ale taky mi nahání strach, kolik je ve mně nenávisti.“

„Bil vás. Pohlavně vás zneužíval. Byl to váš otec a měla jste se s ním cítit v bezpečí. Ale tak to nebylo. Co jiného byste měla cítit?“

„Stalo se to už dávno.“

„Stalo se to včera,“ opravila ji doktorka Mirová. „Stalo se to před hodinou.“

„Ano.“ Eva sklopila oči a potlačila slzy.

„Bylo špatné bránit se mu?“

„Ne. Bránit jsem se mohla. Ale já ho zabila. A ještě, když už byl mrtvý, jsem do něj dál bodala. Byla jsem zaslepená nenávistí, neovladatelným vztekem. Chovala jsem se jako zvíře.“

„On s vámi přece zacházel, jako byste byla zvíře. Udělal z vás zvíře. Ano,“ dodala, když se Eva zachvěla. „Nejenže vás okradl o dětství, o nevinnost, ale zbavil vás všeho lidského. Pro osobnost, jež je schopna toho, co provedl on vám, existují odborné výrazy, ale řečeno prostě,“ pokračovala ledově chladným tónem, „byl to netvor.“

Doktorka sledovala, jak Eva šlehla pohledem k Roarkeovi, chvíli na něm spočinula a pak sklopila oči.

„Připravil vás o svobodu,“ pokračovala, „o možnost volby, poznamenal vás, zneuctil vás. Pro něj jste nebyla člověk, a kdyby se situace nezměnila, nejspíš byste zůstala na úrovni zvířete, pokud byste to vůbec přežila. A vidíte, co jste ze sebe udělala, když se vám podařilo utéct? Čím jste teď, Evo?“

„Policistkou.“

Doktorka se usmála. Přesně tuto odpověď očekávala. „A co jste byla tehdy?“

„Člověk.“

„Zodpovědný člověk?“

„Ano.“

„Schopný přátelství, spolupráce, soucitu, humoru? Lásky?“

Eva pohlédla na Roarkea. „Ano, ale…“

„Bylo toho to dítě schopné?“

„Ne, ono… já… jsem měla příliš velký strach na to, abych mohla vůbec něco cítit.“ Eva si přitiskla dlaň na spánek a překvapeně i s úlevou si uvědomila, že bolest, jež jí tam ještě před chvílí bušila, polevuje. „Udělala jsem ze sebe slušného člověka, ale to nic nemění na faktu, že jsem někoho zabila. Je třeba zahájit vyšetřování.“

Doktorka zvedla obočí. „Jistě. Můžete ho zahájit, pokud je pro vás důležité zjistit otcovu identitu. Je to pro vás důležité?“

„Ne. Jeho identita je mi ukradená. Ale úřední postup…“

„Promiňte,“ zvedla doktorka ruku. „Vy hodláte iniciovat vyšetřování smrti onoho muže vaší rukou v době, kdy vám bylo osm let?“

„Takový je úřední postup,“ trvala Eva tvrdohlavě na svém. „Vyžaduje mé automatické odvolání do doby, než vyšetřující tým dojde k uspokojivým výsledkům. Bude také nejlepší, když se mé osobní plány až do doby, než se celá záležitost objasní, pozastaví.“

Doktorka Mirová vycítila, jak v Roarkeovi narůstá hněv, a vyslala k němu varovný pohled. Počkala, dokud se neovládne, a pak pokračovala. „Objasní v jakém smyslu?“ zeptala se věcně. „Nerada bych se vám míchala do vaší profese, poručíku, ale mluvíme o záležitosti, ke které došlo před dvaadvaceti lety.“

„Došlo k ní včera,“ vrátila Eva s jakýmsi zvráceným potěšením lékařce její vlastní slova. „Došlo k ní před hodinou.“

„Emocionálně ano,“ nenechala se doktorka vyvést z míry. „Ale z hlediska praktického života, a také z právního hlediska, to bylo před dvěma desetiletími. Nemáte mrtvolu, neexistují žádné fyzické důkazy. Jsou samozřejmě k dispozici záznamy o vašem stavu v době, kdy vás našli, o zneužívání, podvýživě a celkové zanedbanosti, o šoku, který jste utrpěla. A pak jsou zde vaše vzpomínky. Myslíte si, že při výslechu byste svou výpověď změnila?“

„Ne, to jistě ne, ale… Je tu úřední postup.“

„Jste velmi dobrá policistka, Evo,“ pronesla doktorka Mirová jemně. „Kdybyste tuto záležitost dostala na svůj pracovní stůl, přesně v tomto stavu, jak byste se zachovala jako nezainteresovaný profesionál? Než odpovíte, dobře si to rozvažte a buďte upřímná. Odhlédněte od toho, že se chcete potrestat, že chcete potrestat to nevinné, zneužívané dítě. Co byste s tím případem udělala?“

„Já…“ Eva rezignovaně odložila sklenku a zakryla si oči. „Uzavřela bych ho.“

„Pak ho tedy uzavřete.“

„To nezáleží na mně.“

„S radostí se obrátím na vašeho nadřízeného, samozřejmě soukromě, seznámím ho s fakty a se svým osobním doporučením. Myslím,

že víte, jaké by bylo jeho rozhodnutí. Takové lidi, jako jste vy, potřebujeme, aby nám sloužili a chránili nás, Evo. A je tu muž, který potřebuje, abyste mu důvěřovala.“

„Já mu důvěřuju.“ Eva zvedla hlavu a pohlédla na Roarkea. „Mám strach ho zneužívat. Je mi jedno, co si ostatní myslí o penězích nebo o moci. Nechci mu nikdy zavdat důvod, aby si myslel, že bych ho kdy chtěla nebo mohla zneužívat.“

„Myslí si to snad?“

Sevřela v dlani diamant, který jí visel mezi ňadry. „Je do mě příliš zamilovaný, než aby si to teď myslel.“

„Ale to je krásné. Možná nebude dlouho trvat a pochopíte, jaký je rozdíl mezi tím, když od někoho, komu důvěřujete a koho milujete, přijmete pomoc, a když budete někoho využívat.“ Doktorka Mirová vstala. „Poradila bych vám, abyste si vzala prášek a zítra nešla do práce, ale stejně byste mě neposlechla.“

„Ne, to je pravda. Promiňte, že jsem vás takhle v noci vytáhla z postele.“

„My policisté a doktoři jsme na to zvyklí. Budete si o tom se mnou chtít ještě promluvit?“

Už chtěla odmítnout – strávila léta odmítáním nabídek pomoci. Ale uvědomila si, že ty časy skončily. „Ano, ráda.“

Z náhlého popudu pohladila doktorka Evu po tváři a políbila ji. „Promluvíme si.“ Pak se obrátila k Roarkeovi a podala mu ruku. , Jsem ráda, že jste mě zavolal. Mám na poručíkovi Dallasové osobní zájem.“

„Já rovněž. Děkuji vám.“

„Doufám, že mě pozvete na svatbu. Cestu ven najdu sama.“

Roarke se posadil vedle Evy. „Mám se vzdát svého bohatství, vykašlat se na své podniky a začít znovu od nuly?“

Ať už čekala cokoli, určitě to nebylo tohle. Vykulila na něj oči. „Ty bys to udělal?“

Naklonil se k ní a vtiskl jí lehký polibek. „Ne.“

Smích, který z ní vytryskl, ji zaskočil. „Připadám si jako hlupák.“

„To bys taky měla.“ Propletl své prsty s jejími. „Dovol mi, abych ti pomohl zbavit se té bolesti.“

„To děláš už od chvíle, co ses objevil ve dveřích.“ S povzdechem si opřela hlavu o jeho čelo. „Měj se mnou strpení, Roarkeu. Jsem dobrý polda. Když si nasadím placku, vím, co mám dělat. Ale když si ji sundám, jsem ztracená.“

„Já jsem tolerantní, Evo. Dokážu přijmout tvá temná místa stejně tak, jako ty přijímáš moje. Pojďme si lehnout. Budeš spát, neboj se.“ Pomohl jí na nohy. „A jestli se ti bude něco ošklivého zdát, už to přede mnou neskrývej.“

„Ne, nebudu. Copak je?“

S přivřenýma očima se probíral prsty v jejích vlasech. „Opravdu je máš jinačí. Malinko, ale vypadají nádherně. A ještě něco…“ Přejel jí palcem po obličeji.

Eva zahýbala obočím, aby si všiml jeho vylepšeného tvaru, on však na ni dál obdivně zíral. „Co je?“

„Vypadáš překrásně. Jsi nádherná.“

„A ty jsi unavený.“

„Ne, nejsem.“ Naklonil se k ní a spojil svá ústa s jejími v dlouhém, předlouhém polibku. „Vůbec ne.“

Peabodyová se rozhlížela vyjeveně kolem, což se Eva rozhodla ignorovat. Dala si kávu a v očekávání Feeneyho příchodu nachystala plný košík vdolečků. Žaluzie byly vytaženy a z oken se nabízel impozantní pohled na ježatou siluetu New Yorku, rýsující se za bujnou zelení parku.

Těžko mohla Peabodyové něco zazlívat.

„Jsem moc ráda, že jste se obtěžovala přijít sem místo na policejní ústředí,“ začala Eva. Bylo jí jasné, že Peabodyová zatím není schopna rozumně komunikovat, ale kvůli Mavis nemohla dlouho otálet. „Ráda bych si ujasnila pár věcí, ještě než přijdu do práce. Předpokládám totiž, že si mě pak okamžitě k sobě zavolá Whitney, a potřebuju se připravit.“

„Samozřejmě.“ Peabodyová ovšem věděla, že existují lidé, kteří takhle žijí. Slyšela o nich, četla o nich v časopisech, vídala je na obrazovce. A na pokojích poručíka Dallasové nebylo nic tak výjimečného. Vypadaly hezky – hodně prostoru, pěkný nábytek, skvělé vybavení.

Ale ten dům. Kristepane. To nebyl dům, nýbrž pevnost, nebo snad přímo hrad. Ty zelené trávníky, stromy obsypané květy, zurčící fontány. A všechny ty kamenné věže a věžičky. A pak vás komorník uvede dovnitř a vy jen bez dechu zíráte na všechen ten mramor, vzácné dřevo a křišťál. A toho prostoru. Tolik místa.

„Peabodyová?“

„Prosím? Promiňte.“

„To je v pořádku. Tenhle dům je přímo strašidelný.“

„Je úžasný.“ Obrátila pohled k Evě. „Vypadáte tu jinak,“ usoudila. Pak se podívala lépe a řekla: „Ale vy opravdu vypadáte jinak. Nechala jste si ostříhat vlasy, že? A to obočí.“ Udiveně se naklonila kupředu. „Nechala jste si ho upravit.“

„Malé kosmetické ošetření.“ Eva se propadala studem. „Můžeme začít, nebo vám mám nejprve sdělit jméno své kosmetičky?“

„Tu si určitě nemůžu dovolit,“ odvětila Peabodyová vesele. „Ale vypadáte fakt dobře. No, musíte se trochu hodit do pucu, když se za dva týdny vdáváte.“

„Není to za dva týdny, ale až příští měsíc.“

„Možná jste si nevšimla, že příští měsíc už začal. Jste nervózní,“ vyhrkla Peabodyová pobaveně. „Vy přece nikdy nebýváte nervózní.“

„Sklapněte, Peabodyová. Vyšetřujeme vraždu.“

„Ano, madam.“ Peabodyová zahanbeně potlačila zlomyslný úšklebek. „Myslela jsem, že jen tak ubíjíme čas, než se objeví kapitán Feeney.“

„Na desátou jsem pozvala k výslechu Redforda. Nemám čas jen tak klábosit. Podejte mi hlášení o tom, co jste zjistila v klubu.“

„Vypracovala jsem zprávu.“ S obnovenou sebejistotou vyndala Peabodyová z tašky disk. „Přijela jsem v sedmnáct hodin třicet pět minut, vyhledala osobu zvanou Řacha a představila se jako vaše asistentka.“

„Jak na vás působil?“

„Svérázný člověk,“ odpověděla Peabodyová suše. „Nadhodil, že bych mohla být dobrou tanečnicí, protože prý mám silné nohy. Řekla jsem mu, že v současné době to nepřichází v úvahu.“

„Výborně.“

„Ochotně spolupracoval. Předpokládám, že ho rozzlobilo, když se dozvěděl, že Hetta je mrtvá a jak zemřela. Nepracovala tam dlouho, ale řekl, že byla dobrosrdečná, úspěšná a pracovitá.“

„Formuloval to přesně takto?“

„Samozřejmě jinými slovy. Přesnou citaci jeho osobitých výrazů uvádím ve své zprávě. Nevšiml si, zda s někým po tom incidentu s Klokanem mluvila, protože v klubu bylo plno a on měl práci.“

„Musel dát pár lidem do zubů, že?“

„Přesně. Jmenoval mi však několik dalších zaměstnanců a pravidelných návštěvníků, kteří ji mohli s někým vidět. Mám jejich jména i výpovědi. Nikdo si nevšiml ničeho zvláštního ani neobvyklého. Jeden z klientů ji viděl jít s nějakým mužem do soukromého boxu, ale nevzpomněl si, kolik bylo hodin, a jeho popis je velmi neurčitý. ‚Takovej čahoun,‘ prohlásil.“

„Skvělé.“

„Z práce se odepsala ve dvě hodiny patnáct minut, což bylo víc než o hodinu dřív než obvykle. Jinému ze svých společníků řekla, že pro ten večer už má vyděláno a končí. Pochlubila se mu hrstí kreditů a nějakou hotovostí. Mluvila o nějakém novém zákazníkovi, který umí ocenit kvalitu. To bylo naposledy, co ji v klubu viděli.“

„A její tělo bylo nalezeno o tři dny později.“ Eva se zklamaně odsunula od stolu. „Kdybych byla dostala ten případ dřív, nebo kdyby se Carmichaelová obtěžovala trochu se mu věnovat… Nu, pozdě bycha honit.“

„Byla oblíbená.“

„Měla nějakou známost?“

„Nic vážného nebo dlouhodobého. V těchhle klubech nemají rádi, když se jejich zaměstnankyně stýkají se zákazníky ve svém volném čase, a Hetta byla zjevně skutečná profesionálka. Pracovala ve více klubech, ale zatím jsem na nic nenarazila. Pokud tu noc, co byla zavražděna, vystupovala ještě někde jinde, není o tom žádný záznam.“

„Brala drogy?“

„Příležitostně, jako společenskou záležitost. Podle lidí, se kterými jsem mluvila, žádné tvrdé. Prošla jsem si její záznamy. Kromě jednoho starého příkazu k zabavení majetku byla čistá.

„Jak starého?“

„Pět let.“

„Dobrá, pokračujte. Hetta je vaše.“ Vzhlédla, protože dovnitř vešel Feeney. „Jsem ráda, že jsi dorazil.“

„Hele, venku na ulicích je pěknej blázinec. Vdolečky!“ Hned se jednoho chopil. „Jak se vede, Peabodyová?“

„Dobré ráno, kapitáne.“

„Nějaké pokroky? Máš novou košili, Dallasová?“

„Ne.“

„Vypadáš nějak jinak.“ Nalil si kávu. „Našel jsem toho s tím vytetovaným hadem. Mavis dorazila do *Ground Zero* asi ve dvě, koupila si drink a stolového tanečníka. Mluvil jsem s tím chlápkem včera večer osobně. Pamatuje si na ni. Říkal, že byla dost namazaná. Nabídl jí seznam služeb, ale ona ztratila zájem a vypotácela se pryč.“

Feeney se s povzdechem usadil. „Pokud se jí podařilo dopotácet se ještě do nějakého jiného klubu, neplatila kreditkou. Poslední záznam je účet z *Ground Zero* ve dvě čtyřicet pět a pak už nic.“

„Kde je, k čertu, *Ground Zero?*“

„Asi šest bloků od místa činu. Od chvíle, co odešla od Pandory a vkročila do *ZigZagu*, se k němu systematicky bar od baru přibližovala. Mezitím vystřídala pět dalších barů a všude si dávala zombie, většinou trojité. Nechápu, jak se tak dlouho udržela na nohou.“

„Šest bloků,“ zabručela Dallasová. „Třicet minut před vraždou.“

„Je mi líto, děvenko. Moc nám to nepomůže. A teď dál, k bezpečnostním diskům. Leonardův systém byl zničen oné noci v deset hodin. Máme řadu stížností na chuligány, kteří v té čtvrti s oblibou rozbíjejí bezpečnostní kamery, takže to mají nejspíš na svědomí oni. Pandořin bezpečnostní systém byl vypnut pomocí kódu. Takže žádný amatérský pokus o sabotáž. Ten, kdo ho vypnul, věděl, jak na to.“

„Znal ji a znal kód.“

„Ano,“ souhlasil Feeney. „Na bezpečnostním disku v budově, kde bydlí Justin Young, není žádný záběr. Asi o půl druhé v noci jsou tam on a Jerry, jak jdou dovnitř, a pak až ona, jak mezi desátou a dvanáctou příštího dne vychází z domu. Mezi tím vůbec nic. Ale pozor…“ udělal dramatickou pauzu. „Je tam taky zadní vchod.“

„Cože?“

„Pro personál. Vede do kuchyně a k nákladnímu výtahu. Dá se jím dostat do šesti pater a do garáže. Garáž i další patra sice mají své kamery, ale…“ Další pauza. „Dostaneš se jím i do zadní provozní místnosti v přízemí. Je tam údržbářská dílna a kamera zabírá jen část prostoru.“

„Mohli se tudy dostat ven nepozorováni?“

„Mohli.“ Feeney do sebe vlil kávu. „Pokud dobře znají budovu a bezpečnostní systém a dali si dobrý pozor, aby nevkročili do záběru kamery.“

„To vrhá na jejich alibi trochu jiné světlo. Moc ti děkuju, Feeney.“

„Rádo se stalo. Peněžní dary později. Zatím úplně stačí tyhle vdolečky.“

„Jsou tvoje. Myslím, že si budeme muset s naším zamilovaným párkem promluvit znovu. Máme tu zajímavý propletenec. Justin Young je bývalým milencem Pandory a současným intimním přítelem Jerry Fitzgeraldové, která je Pandořinou kolegyní a zároveň hlavní konkurentkou v aspiraci na titul královny předváděcího mola. Obě dámy by se rády prosadily na obrazovce. A tu se na scéně objeví filmový producent Redford. Má zájem na spolupráci s Fitzgeraldovou, spolupracoval s Youngem a spí s Pandorou. A všichni čtyři se scházejí na Pandořino pozvání u ní doma tu noc, kdy byla zavražděna. Otázka zní: Proč je k sobě zvala – svou rivalku, svého bývalého milence a svého producenta?“

„Vyžívala se v dramatických situacích,“ vmísila se Peabodyová. „Milovala třenice.“

„Ano, to sedí. A taky ráda štvala lidi. Zajímalo by mě, jestli měla něco, co jim chtěla vmést do tváře. Při výslechu byli všichni až podezřele klidní,“ vzpomínala Eva. „Vyrovnaní a nenucení. Uvidíme, jestli existuje něco, co by je z toho jejich klidu vyvedlo.“

Eva vzhlédla, protože panel mezi její a Roarkeovou pracovnou se odsunul.

„Nebyl zabezpečen,“ omlouval se Roarke, když se objevil na prahu. „Nechci vás rušit.“

„To je v pořádku. Už končíme.“

„Zdravím vás, Roarkeu,“ zamával na něj Feeney s vdolečkem v ruce. „Jak se těšíte, až vám přikovají na nohu kouli? Byl to jen žert,“ zabručel, když ho Eva zpražila pohledem.

„Myslím, že se mi s ní bude chodit docela dobře.“ Zaregistroval Peabodyovou a zvedl obočí.

„Promiň. Strážník Peabodyová. Roarke.“

Usmál se a přešel místnost. „Pilná a schopná Peabodyová. Je mi ctí.“

Peabodyová se snažila moc ho neokukovat a potřásla si s ním rukou. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Pokud mi teď na moment půjčíte poručíka Dallasovou, dám vám potom pokoj.“ Položil Evě ruku na rameno a stiskl je. Když vstala a odešla s ním, Feeney si ironicky odkašlal.

„Dejte si pozor, aby vám nevypadly oči z důlků, Peabodyová. Stačí, když má chlap obličej jako ďábel a tělo jako bůh, a vy ženské jste z něj hned celé naměkko.“

„To dělají hormony,“ zavrčela Peabodyová, ale z Evy a Roarkea nespouštěla oči. V poslední době ji otázka vztahů mezi mužem a ženou začínala velmi zajímat.

„Jak se cítíš?“ chtěl vědět Roarke.

„Dobře.“

Vzal její bradu do dlaní a vtiskl jí palec do důlku. „Věřím, že děláš, co můžeš. Mám dnes ráno pár schůzek dole ve městě, ale říkal jsem si, že by se ti mohlo hodit tohle.“ Podal jí kartičku, na níž bylo naškrábané jméno a adresa. „Ptala ses mě, jestli neznám nějakého experta na mimoplanetámí vegetaci. Tahle dáma si na tebe udělá čas, kdykoli se ti to bude hodit. Už jsem jí předal ten vzorek, cos mi dala, potřebovala by však víc. Myslím, že použila termín křížové testování.“

„Díky.“ Eva vsunula kartičku do kapsy. „Máš to u mě.“

„Zprávy ze Starlight Station…“

„Starlight Station?“ Chvíli nechápala. „Bože, úplně jsem zapomněla, že jsem tě o to žádala. Jsem nějak mimo…“

„Není divu, máš toho hodně. Mé zdroje mi sdělily, že Pandora byla během své poslední cesty velmi společenská – což u ní není tak neobvyklé. Nezdá se, že by o někoho projevovala větší zájem. Chci říct zájem, který by přetrval jednu noc.“

„To jí šlo, krucinál, vždycky jenom o sex?“

„Ten u ní byl vždycky na prvním místě.“ S úsměvem sledoval, jak se Evě do očí vkrádá zamyšlený výraz. „Jak jsem už poznamenal, naše krátká aférka je věcí hodně dávné minulosti. Ale zpět k současnosti. Pandora prý hojně používala svůj minifon, nikdy nevolala přes společnou linku.“

„Nestála o publicitu,“ přemítala Eva.

„Taky bych to tak viděl. Plnila nějaký úkol a chopila se ho s vervou sobě vlastní. Prý se vychloubala nějakým novým výrobkem, jemuž hodlala propůjčit svoji tvář. A tím, že chystá filmový projekt.“

Eva spokojeně zamručela a uložila si všechny údaje do paměti. „Děkuju ti, že sis na to našel čas.“

„Vždycky rád vypomůžu své místní policii. Na třetí jsme objednáni v květinářství. Zvládneš to?“

V duchu si prošla, co musí ten den vyřídit. „Pokud to vmáčkneš do svého programu ty, pak já taky.“

Nechtěl nic riskovat, a proto jí sám vyndal z kapsy logbook a naprogramoval do něj schůzku. „Uvidíme se tam.“ Sklonil k ní hlavu a sledoval, jak jí oči sklouzly ke stolu na druhé straně místnosti. „Neboj, tohle tvou autoritu určitě nesníží,“ zamumlal a přitiskl své rty na její. „Miluju tě.“

„Jsme domluveni.“ Odkašlala si. „Ahoj.“

„Jak romantické.“ Pobaveně jí pocuchal vlasy a znovu ji políbil, jen aby ji pozlobil. „Důstojníku Peabodyová, Feeney.“ S úklonou opustil místnost. Panel za ním zapadl.

„Přestaň se tak hloupě culit, Feeney. Mám pro tebe úkol.“ Eva vytáhla z kapsy kartičku. „Potřebuju, abys téhle expertce na mimoplanetární flóru donesl vzorek prášku, který jsme našli u Klokana. Objevil ji Roarke. Není spolupracovnicí policie a není vázána našimi bezpečnostními předpisy, takže drž jazyk za zuby.“

„Provedu.“

„Já se u ní stavím někdy během dne, abych zjistila, k čemu došla. Peabodyová, půjdete se mnou.“

„Ano, madam.“

Peabodyová si počkala, až spolu budou samy v autě, a teprve pak promluvila. „Pro policistu je asi hodně náročné sladit svou práci a osobní život.“

„O tom mi něco povídejte.“ *Křížový výslech podezřelého, vymyslet lež svému nadřízenému, popohnat laboratorní techniky, objednat svatební kytici. Kristepane.*

„Pokud si ale dáte dobrý pozor, nemusí to nijak ovlivnit kvalitu vaší práce, že ne?“

„Upřímně řečeno, na poldy bych moc nesázela. Ale co já vím?“ Nervózně zabubnovala prsty o volant. „Feeney je ženatý už sto let. Inspektor má taky šťastné manželství. Zvládli to jiní,“ zhluboka vydechla, „zvládnu to i já.“ Došlo jí to teprve, když projížděla bránou. „Ve vašem osobním životě se snad něco děje, Peabodyová?“

„Možná. Uvažuju o tom.“ Otřela si ruce do kalhot, sepjala je a zase rozpojila.

„Jde o někoho, koho znám?“

„No, vlastně,“ Peabodyová zašoupala nohama. „Je to Casto.“

„Casto?“ Eva zamířila přes město na Devátou a prudce se vyhnula tramvaji. „Vážně? Kdypak k tomu došlo?“

„No, včera večer jsem na něj náhodou narazila. Totiž, přistihla jsem ho, jak mě sleduje, a tak…“

„On vás *sledoval?“* Řízným úderem přepnula Eva vůz na automatické řízení. Poskočil, zakvílel a pšoukl si. „O čem to, k čertu, mluvíte?“

„Má dobrý nos. Nějak vyčmuchal, že máme další stopu. Pěkně mě namíchlo, když jsem zjistila, že ho mám v patách, pak jsem ale musela přiznat, že bych na jeho místě udělala asi totéž.“

Eva zabubnovala prsty o volant a zamyslela se. „Jo, já asi taky. Snažil se vás trochu zmáčknout?“

Peabodyová zrudla a začal něco koktat.

„Proboha, Peabodyová, tak jsem to nemyslela.“

„Já vím. Já vím. Normálně to nedělám, Dallasová. Tedy, proti mužům samozřejmě nic nemám.“ Oprášila si náramenníky a zkontrolovala límeček své naškrobené košile. „Už jsem měla pár známostí, ale muži jako Casto, víte, nebo jako Roarke…“

„Z těch se ženské zatočí hlava.“

„Jo.“ Bylo pro ni úlevou, že se může svěřit někomu, kdo má pochopení. „Samozřejmě se pokusil ze mě dostat nějaké informace, ale když jsem byla neoblomná, nijak nenaléhal. Ví, jak to chodí. Šéf mluvil o spolupráci mezi odděleními, ale my to s ní nijak nepřeháníme, že?“

„Myslíte, že přišel na něco nového?“

„Možná. Taky se poptával v klubu. Tak jsem na něj vlastně narazila. A když jsem pak odešla, přilepil se na mě. Chvíli jsem ho vodila za sebou, jen abych viděla, co má za lubem.“ Po tváři se jí rozlil úsměv. „A pak jsem si ho obešla. Měla jste vidět, jak se tvářil, když jsem se mu objevila za zády a on poznal, že jsem ho odhalila.“

„Dobrá práce.“

„Trochu jsme si to vyříkali. Vyjasnili jsme si hranice. No a pak jsme, hm… zašli na skleničku a dohodli jsme se, že na chvíli zapomeneme na to, že jsme poldové. Nebylo to špatné. Máme hodně společných zájmů, tedy kromě práce. Hudbu, film, a tak podobně. A nakonec, krucinál, jsem se s ním vyspala.“

„Ale.“

„Vím, že to ode mě bylo hloupé. Ale už se stalo.“

Eva chvilku čekala. „A jaké to bylo?“

„Skvělé.“

„Opravdu?“

„A ráno říkal, že bychom si mohli zajít na večeři.“

„Nevidím na tom nic neobvyklého.“

Peabodyová se už zase tvářila střízlivě. Zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem nepřitahovala chlapy, jako je on. Vím, že má slabost pro vás a…“

Eva ji přerušila netrpělivým mávnutím ruky. „To už tady bylo.“

„No tak, Dallasová, víte, že je to pravda. Přitahujete ho. Obdivuje vás, vaši práci, vaši inteligenci. Vaše nohy.“

„Nechtějte mi namluvit, že jste s Castem probírali moje nohy.“

„Ne, ale o vaší inteligenci zmínka padla. Stejně nevím, jestli v tom mám pokračovat. Měla bych se soustředit na svou práci, a on se topí zase v té své. Až se tenhle případ vyřeší, ztratíme mezi sebou spojení.“

Nemyslela si Eva náhodou totéž, když se zakoukala do Roarkea? Obvykle to tak bývá. „Přitahuje vás, líbí se vám, máte si s ním o čem povídat.“

„Ano.“

„A sex byl dobrý.“

„Božský.“

„Pak vám jakožto vaše nadřízená radím: Pokračujte.“

Peabodyová se nepatrně usmála a vyhlédla z okna. „Budu o tom uvažovat.“

Kapitola čtrnáctá

Eva byla potěšena tím, jak je přesná. Na policejním ústředí se zaregistrovala v devět pětapadesát a šla přímo k výslechu. Tím, že se vyhnula své kanceláři, se vyhnula také přijetí vzkazu od inspektora Whitneyho, který si ji k sobě zřejmě povolá na kobereček. Doufala, že až před něj bude muset předstoupit, bude už se také moci zaštítit ochranným valem nových informací.

I Redford byl přesný, to mu musela přičíst k dobru. A byl stejně úlisný a nevzrušený, jako když se s ním setkala poprvé.

„Poručíku, doufám, že to nebude trvat dlouho. Tahle doba je pro mě velmi nevhodná.“

„Pak tedy nebudeme nic odkládat. Posaďte se.“ Zavřela za sebou dveře a zajistila je.

Ve výslechové místnosti nevládla příliš vlídná atmosféra. To ostatně ani nebylo jejím účelem. Pracovní stůl byl malý, židle tvrdé, stěny holé. Zrcadlo ve zdi bylo ve skutečnosti sklem, kterým sem bylo možno nahlížet, a vyslýchaní si toho byli dobře vědomi. Přistoupila bez otálení k diktafonu, zapnula ho a odříkala nezbytnou formuli.

„Pane Redforde, při výslechu máte právo na právního poradce nebo zástupce."

„Přečtete mi má práva, poručíku?"

„Pokud to vyžadujete, pak ano. Nejste z ničeho obviněn, ale při formálním výslechu máte právo vyžádat si právního zástupce. Přejete si právního zástupce?"

„V této chvíli ne." Oprášil si z rukávu zrníčko prachu a na zápěstí se mu při tom zablýskl zlatý náramek. „Jsem víc než ochoten s vámi spolupracovat, což jsem prokázal už tím, že jsem se sem dostavil."

„Ráda bych vám přehrála vaši předchozí výpověď, abyste měl příležitost rozšířit ji, odvolat nebo jinak změnit některou její část." Vsunula do štěrbiny označený disk. Redford naslouchal s mírnou netrpělivostí v očích.

„Přejete si trvat na této výpovědi?"

„Ano, je přesným záznamem toho, co si pamatuji."

„Dobrá." Eva nahradila původní disk novým a založila ruce. „Vy a zavražděná jste byli sexuálními partnery."

„To souhlasí."

„Neznamenalo to však, že jste si byli vzájemně věrní."

„V žádném případě. To si nikdo z nás nepřál."

„Užíval jste tu noc, kdy došlo k vraždě, ilegální látky spolu se zavražděnou?"

Usmál se. Když pohodil hlavou, zaleskla se mu ve vlasech zlatá šňůrka, zapletená do copánku sahajícího po lopatky, „Ne, nesdílel jsem Pandořinu zálibu v užívání drog."

„Znáte bezpečnostní kód od jejího domu v New Yorku?"

„Její bezpečnostní kód." Svraštil obočí. „Je možné, že ho mám. Pravděpodobně ano." Poprvé znejistěl. Eva dobře viděla, jak pečlivě váží odpověď i její možné důsledky. „Myslím, že mi ho kdysi dala prostě proto, abych ji mohl bez problémů navštěvovat." Znovu našel

ztracenou rovnováhu, vytáhl svůj záznamník a něco vyťukal. „Ano, mám ho tady.“

„Použil jste kódu, když jste ji navštívil tu noc, co byla zavražděna?“

„Ne, nebylo to třeba. Pustila mě dovnitř služebná.“

„Ne, to asi opravdu nebylo. Ne před její vraždou. Jste si vědom, že její bezpečnostní kód rovněž zapíná a vypíná její bezpečnostní systém?“

V očích se mu objevil ostražitý výraz. „Nejsem si jist, kam míříte.“

„Kódem, jenž, jak jste uvedl, máte k dispozici, lze deaktivovat bezpečnostní kameru. A tato kamera byla deaktivována na dobu přibližně jedné hodiny po vraždě. Tvrdíte, že během této doby jste byl ve svém klubu. Sám. A během této doby někdo, kdo zavražděnou znal a měl k dispozici její kód, a kdo se rovněž vyznal v jejím bytě a bezpečnostním systému, tento systém deaktivoval, vstoupil do domu a něco z jejího domu odnesl.“

„Neměl jsem žádný důvod cokoli z uvedeného vykonat. Byl jsem ve svém klubu, poručíku. Zaregistroval jsem se při příchodu i při odchodu.“

„Člen klubu se může zaregistrovat, aniž by do klubu vůbec vkročil.“ Pozorovala, jak mu tvrdnou rysy obličeje. „Viděl jste ozdobnou, pravděpodobně čínskou skříňku, z níž zavražděná vyndala drogu a požila ji. Dále tvrdíte, že skříňku uzamkla do toaletky ve své ložnici, Tato skříňka nebyla nalezena. Jste si jist, že vůbec existovala?“

Rysy jeho obličeje teď ztvrdly na kámen, ale pod tou maskou zachytila Eva ještě něco jiného. Ne přímo strach, ten zatím ne. Ale ostražitost a zneklidnění určitě.

„Jste si jist, že skříňka, kterou jste popsal, existovala, pane Redforde?“

„Viděl jsem ji.“

„A klíč k ní?“

„Klíč?“ Sáhl po sklenici s vodou. Ruku má zatím pevnou, všimla si Eva, ale hlava mu pracuje na plné obrátky. „Nosila ho zavěšený na krku, na zlatém řetízku.“

„Na těle zavražděné jsme nenašli žádný řetízek ani klíč.“

„Pak z toho plyne, že je odnesl vrah, je to tak, poručíku?“

„Nosila ten klíč viditelně?“

„Ne, ona…“ Odmlčel se a svaly v obličeji mu zacukaly. „Dobrá, poručíku. Pokud vím, nosila ho pod šaty. Ale já nejsem jediný, kdo viděl Pandoru bez šatů.“

„Proč jste jí platil?“

„Promiňte?“

„Během posledních osmnácti měsíců jste na účty zavražděné převedl postupně tři sta tisíc dolarů. Proč?“

V očích se mu objevil prázdný pohled, ale poprvé také, jak si Eva všimla, strach. „Co podnikám se svými penězi, je nepochybně moje věc.“

„Ne, není. Ne, pokud jde o vraždu. Vydírala vás?“

„To je absurdní.“

„Mně to dává smysl. Něco na vás měla, něco nebezpečného, trapného, něco, čím vás držela v šachu. Požadovala po vás tu a tam menší částky peněz, někdy ale také větší. Představuju si, že jí dělalo dobře mít vás v hrsti, že se tím dobře bavila. Ale jednou to člověka unaví. A pak začne uvažovat o tom, že existuje jediná cesta, jak tomu učinit přítrž. Ve skutečnosti nešlo ani tak o peníze, že, pane Redforde? Šlo o to, že nad vámi měla moc, že vás ovládala a dávala vám najevo, jaké jí to činí potěšení.“

Dýchal hluboce a přerývaně, výraz jeho tváře však zůstával stále stejně nevzrušený. „Vydírání by jistě bylo v Pandořině stylu, poručíku. Na mě ale nic neměla a já bych si její výhrůžky stejně nenechal líbit.“

„Co byste proti tomu udělal?“

„Člověk v mém postavení si může dovolit nedbat na klepy. V mé branži je úspěch mnohem důležitější, než co se o mně povídá.“

„Tak za co jste jí tedy platil? Za sex?“

„Tím mě urážíte.“

„Ne, předpokládám, že člověk vašeho postavení nemusí za sex platit. Přesto, mohlo by to vašim stykům dodat trochu pikantnosti. Zajdete někdy do *Klubu vyděděnců* v East Endu?“

„Do East Endu nikdy nezajíždím, a už vůbec ne do nějakých erotických klubů pochybné pověsti.“

„Ale znáte ho. Byl jste tam někdy s Pandorou?“

„Ne.“

„Sám?“

„Už jsem vám řekl, že jsem tam nikdy nebyl.“

„Kde jste byl desátého června asi ve dvě hodiny ráno?“

„Co to má znamenat?“

„Můžete mi sdělit, kde jste se v daný den a hodinu nacházel?“

„Nevím, kde jsem byl. Na tuto otázku nemusím odpovídat.“

„Byly částky, které jste Pandoře platil, úhradou za zboží nebo za služby, či to snad byly dary?“

„Ano… Ne.“ Sevřel ruce, schované pod stolem, v pěst. „Myslím, že bych se měl poradit se svým právním zástupcem.“

„Jistě. Jak si přejete. Přerušujeme výslech, aby podezřelý mohl uplatnit své právo poradit se s právním poradcem. Vypnout.“ Usmála se. „Měl byste mu sdělit celou pravdu. Měl byste se někomu svěřit. A pokud v tom nejste sám, pak byste měl začít vážně uvažovat o tom, že byste měl dotyčnou osobu přestat krýt.“ Odsunula svou židli od stolu. „Venku je veřejný videofon.“

„Mám svůj,“ řekl upjatě. „Zaveďte mě někam, kde budu mít soukromí k hovoru.“

„Jistě. Pojďte se mnou.“

Eva odeslala Whitneymu nejnovější informace a své kanceláři se raději vyhnula. Chňapla Peabodyovou a vyrazila s ní z budovy.

„Vyvedla jste Redforda z rovnováhy. Vypadal otřeseně.“

„O to mi taky šlo.“

„Bylo skvělé, jak jste na něj dorážela z různých stran. Nejdřív jakoby nic, a pak jste po něm skočila. S tím klubem jste ho teda dostala.“

„Rychle se vzpamatuje. Ještě na něj můžu vybalit jeho platbu Fitzgeraldové, ale příště už bude připravenější. A budou u toho jeho právníci.“

„A taky už vás nebude podceňovat. Myslíte, že to udělal?“

„Mohl to být on. Nenáviděl ji. Pokud najdeme nějaké pojítko mezi ním a tou drogou… uvidíme.“ Je třeba prověřit tolik možností, pomyslela si Eva, a čas letí – Mavisino předběžné projednání obžaloby se už blíží. Pokud nebude mít během příštích několika dnů v ruce něco solidního… „Potřebuju identifikovat onu neznámou látku. Musím se

dozvědět, odkud pochází. A až se to dozvíme, budeme sledovat stopu, po níž nás povede.“

„Nechcete se obrátit na Casta? Tohle patří do jeho ranku.“

„Bude mít asi lepší kontakty než my. Jakmile odhalíme naši velkou neznámou, podělím se s ním o nové informace.“ Eva sebou trhla, když se ozvalo zapípání jejího videofonu. „Do prčic, to je určitě Whitney. Cítím to v kostech.“ Nasadila si na tvář neutrální výraz a ohlásila se.

„Co teď, ke všem čertům, tropíte?“

„Prověřuju stopu, pane. Mířím do laboratoře.“

„Nechal jsem vám vzkaz, abyste se v devět nula nula dostavila do mé kanceláře.“

„Lituji, inspektore. Ten vzkaz jsem neobdržela. Do své kanceláře jsem se ještě nedostala. Pokud jste obdržel mou zprávu, víte, že jsem byla dnes dopoledne zaneprázdněna výslechem. Podezřelý se v této chvíli radí se svými právníky…“

„Neunavujte se, poručíku. Před několika minutami jsem hovořil s doktorkou Mirovou.“

Strnula, jako by ji polil studenou vodou. „Pane.“

„Zklamala jste mě, poručíku,“ promluvil zvolna s chladným pohledem v očích. „Že vás vůbec napadlo, že byste měla mrhat časem a prostředky našeho oddělení na vyšetřování tak pochybné záležitosti. Rozhodně nemám v úmyslu zahájit formální vyšetřování a netoužím ani po tom, jakkoli se touto záležitostí zabývat neformálně. Je uzavřená a uzavřená taky zůstane. Je vám to jasné, poručíku?“

Zaplavila ji změť emocí – úleva, pocit viny, vděčnost. „Pane, já… Ano, je mi to jasné.“

„Výborně. Dál tu máme únik informací, který nám způsobil vážné problémy. Někdo informoval Kanál 75.“

„Ano, pane.“ Ovládni se, poručila si. Mysli na Mavis. „O tom nepochybuji.“

„Znáte náš postup v případě neoprávněného poskytování informací sdělovacím prostředkům.“

„Velmi dobře.“

„Jak se má slečna Furstová?“

„Řekla bych, že jí to na obrazovce docela slušelo, inspektore.“

Whitney se zamračil, v očích mu však pobaveně blýsklo. „Dobře. Doufám, že vám ten klid vydrží, až se v osmnáct hodin dostavíte do mé kanceláře. Bude se tu konat jedna lahůdková tisková konference.“

„Dobře jste to s ním sfoukla,“ blahopřála jí Peabodyová. „A vůbec jste nelhala, až na to, že jste mu tvrdila, že míříme do laboratoře.“

„Neřekla jsem, do které.“

„A co ten druhý případ, o kterém mluvil? Vypadal docela naštvaně. Děláte ještě na něčem dalším? A souvisí to nějak s naším případem?“

„Nejde o starou věc. Promlčenou.“ Vděčná, že má tu nepříjemnost z krku, vjela Eva do vrat výzkumného ústavu Futures, pobočky firmy Roarke Industries. „Poručík Dallasová, newyorská policie,“ oznámila do kamery.

„Jste očekávána, poručíku. Pokračujte, prosím, na parkoviště, kde zanecháte své vozidlo a přepravní pás C vás dopraví do východního komplexu, sektoru šest, prvního podlaží. Vyzvednou si vás tam.“

Čekala na ně laboratorní androidka, pohledná bruneta s mléčně bílou pletí, jasně modrýma očima a bezpečnostním štítkem, informujícím, že se jedná o Annu-6. Její melodický hlas zněl jako andělské zvony.

„Dobré odpoledne, poručíku. Doufám, že jste nás našla bez obtíží.“

„Ano, bylo to snadné.“

„Výborně. Doktorka Engraveová vás přijme v soláriu. Je tam velmi příjemně. Následujte mě, prosím.“

„Nádherná androidka,“ zašeptala Peabodyová Evě a Anna-6 se otočila a věnovala jim půvabný úsměv.

„Jsem nový, experimentální model. Je nás v tomto stadiu pouze deset a všechny nás testují zde, v tomto komplexu. Doufáme, že se během několika měsíců dostaneme na trh. Jsme výsledkem velmi intenzivní výzkumné práce, a proto jsou naše výrobní náklady bohužel zatím příliš vysoké na to, abychom našli masový odbyt. Věříme, že alespoň velké společnosti nebudou litovat investic do naší kvality do doby, než bude zahájena sériová výroba, která naši prodejní cenu sníží.“

Eva zvedla hlavu. „Viděl vás Roarke?“

„Ovšem. Roarke schvaluje všechny nové výrobky. Podílel se na našem designu.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Tudy, prosím.“ Anna-6 odbočila do dlouhé, sněhobílé, klenuté chodby. „Doktorka Engraveová pokládá váš vzorek za velmi zajímavý. Jsem si jista, že vám ochotně pomůže.“ Zastavila se u malé obrazovky ve stěně a vyťukala kód. „Anna-6,“ ohlásila se. „Jako doprovod poručíka Dallasové a její asistentky.“

Stěna se rozestoupila a za ní se objevila rozlehlá místnost plná rostlin, zalitá umělým slunečním světlem. Bylo slyšet zurčení tekoucí vody a spokojený bzukot včel.

„Zanechám vás zde a vrátím se, abych vás opět vyvedla. Nerozpakujte se vyžádat si jakékoli občerstvení, prosím. Dokorka Engraveová často zapomíná hostům něco nabídnout.“

„Jdi se zase uculovat někam jinam, Anno.“ Nedůtklivý hlas jako by vycházel z trsu kapradí. Anna-6 s úsměvem odstoupila dozadu a stěna se za ní zavřela. „Vím, že androidi mají své uplatnění, ale stejně mi lezou na nervy. Jsem tady, v tavolníku.“

Eva nedůvěřivě vstoupila do kapradí a prošla jím. V záhonu úrodné černozemě klečela žena. Prošedivělé vlasy měla nedbale svázané do uzlu, zarudlé ruce špinavé od hlíny. Kdysi snad bílá kombinéza byla poseta tolika různobarevnými skvrnami, že původní barva se dala jen stěží identifikovat. Vzhlédla. Její nepříliš hezký, úzký obličej nebyl o mnoho čistší než oděv.

„Kontroluju své červy. Testujeme nový druh.“ Napřáhla k Evě plnou hrst hlíny, v níž se něco hýbalo.

„Zajímavé,“ pochválila Eva, ale ulevilo se jí, když doktorka zahrabala své červy zpátky do hlíny.

„Takže vy jste ta Roarkeova policistka. Tipovala jsem spíš, že si vybere některou z těch bohatých slečinek se sněhobílou pletí a velkým poprsím.“ Našpulila rty a prohlédla si Evu od hlavy až k patě. „Jsem ráda, že měl lepší vkus. Tyhle bohaté fifleny jsou totiž příliš náročné na péči. Ráda si od vás jednou vezmu hybrid.“

Doktorka Engraveová si utřela špinavé ruce do své ukoptěné kombinézy a vstala. Neměřila víc než metr padesát. „Hrabat se v hlíně je ta nejlepší terapie. Lidi by si to měli vyzkoušet, a pak by jich tolik nepotřebovalo sahat po drogách, aby nějak přečkali den.“

„Kvůli drogám jsem vlastně…“

„Ano, ano, tamhle.“ Doktorka Engraveová vyrazila kupředu, pak zpomalila a na chvíli zapomněla na svůj úmysl. „Potřebovaly by prostříhat. A víc dusíku. Taky mají málo vláhy.“ Pak se zastavila vedle rostliny obsypané množstvím květů. „Začínají mi oplácet mou péči. Taková práce je vděčná. Víte, co to je?“

Eva pohlédla na fialové, zvoncovité květy. Věděla, jak se květiny jmenují, ale obávala se léčky. „Nějaké květiny.“

„Petúnie. Ha, lidé už zapomněli, jaké kouzlo mají tradiční květiny.“ Přistoupila k umyvadlu a smyla si z rukou hlínu; pod nepravidelně zastřiženými krátkými nehty jí však zbylo ještě habaděj. „Každý chce dnes něco exotického. Čím větší a zvláštnější, tím lepší. Staré dobré petúnie se za trochu péče dokážou bohatě odvděčit. Stačí je zasadit, nečekat žádné zázraky a těšit se z jejich krásy. Jsou nenáročné a nezačnou vadnout jen proto, že se na ně někdy křivě podíváte. Není nad pěkný záhon petúnií.“

Vyšplhala se na stoličku u pracovního pultu, na němž se válelo zahradnické nářadí, vršily květináče a papíry a smutně blikal prázdný AutoChef. Uprostřed všeho se skvěl špičkový počítač.

„Poslala jste mi po tom svém Irovi zajímavý dáreček. Mimochodem, on petúnie poznal.“

„Feeney je muž mnoha talentů.“

„Dala jsem mu pár pěkných macešek pro jeho ženu.“ Doktorka Engraveová zapnula počítač. „Ten vzorek, co mi dal Roarke, jsem už podrobila anlýze. Další ukecaný Ir, Bůh mu žehnej. Přemluvil mě, abych odložila stranou svou práci. Vzal si do hlavy, že to rozlousknu. Ale ten nový vzorek mi dal pěknou fušku.“

„Takže nějaké výsledky už máte…“

„Nehoňte mě tak, děvče. To můžou jen ti fešáčtí Irové. Nemůžu říct, že bych pro poldy pracovala bůhvíjak ráda.“ Engraveová věnovala Evě široký úsměv. „Nemají pro vědu pochopení. Vsadím se, že neznáte ani periodickou tabulku prvků.“

„Poslyšte, doktorko…“ začala Eva, ale k její úlevě se na obrazovce objevil známý chemický vzorec. „Je ten počítač zabezpečený?“

„Je zakódovaný, nebojte se. Roarke mě upozornil, že je to přísně tajné. Nejsem na hlavu padlá.“ Jednou rukou Evu netrpělivě odstrčila a druhou zamávala před obrazovkou. „Myslím, že se nemusím zdržo-

vat banalitami. Tyhle prvky by poznalo i dítě, takže předpokládám, že jste je identifikovali.“

„Jde o tu jedinou neznámou složku…“

„Ano, vím, vím, poručíku. Tak tady je ten náš problémeček.“ Zvýraznila řetězec několika symbolů. „Nemohli jste ji odvodit ze vzorce, protože ho zakódovali, takže to, co tady vidíme, je prostě jen kupa nesrozumitelných nesmyslů. Ale tohle nás zajímá.“ Natáhla se a podala si sklíčko posypané práškem. „I vaše nejlepší laboratoře by měly co dělat, aby tuhle směs analyzovaly. Klame jak svým vzhledem, tak pachem. Co víte o chemii?“

„Musím něco vědět?“

„Kdyby jí rozumělo víc lidí…“

„Doktorko Engraveová, já chci porozumět vraždě. Vy mi řeknete, co je tohle, a já z toho vyvodím závěry.“

„Dalším problémem dnešních lidí je netrpělivost,“ hudrovala doktorka a vyndala misku zakrytou víčkem. Uvnitř se lesklo několik kapek mléčně zbarvené tekutiny. „Nebudu vám tedy líčit, jak jsem to získala, jelikož je vám to, zdá se, šumafuk. Zůstaneme u toho, že jsem nechala proběhnout pár elementárních chemických reakcí a vyselektovala tu vaši Velkou Neznámou.“

„A to je ona?“

„Ve své kapalné formě. Vsadím se, že u vás v laboratoři vám řekli, že se jedná o druh valeriány, rostliny pocházející z jihozápadu Spojených států.“

Eva vzhlédla. „A ono to tak není?“

„Skoro, ale těsně vedle. Skutečně se jedná o látku rostlinného původu a při šlechtění oné rostliny byl použit roub valeriány. Tahle látka je nektarem oné rostliny a jeho vůně láká ke květům ptáky a včely, aby je opylovaly, a tak udržovaly věčný koloběh života. Ale tento nektar nepochází z žádné domácí rostliny.“

„Z žádné rostliny, jejímž domovem jsou Spojené státy, myslíte?“

„Z žádné rostliny, jejímž domovem je naše planeta, myslím.“ Zvedla květináč se zasazenou rostlinou a s žuchnutím ho postavila na stůl. „Tady tu svou holubičku máte.“

„Je krásná,“ podotkla Peabodyová a naklonila se blíž k plným květům s vlnitými okraji, jejichž zbarvení sahalo od smetanově bílé k

fialové. Natáhla do sebe jejich vůni, zavřela oči a čichla si znovu a důkladněji. „Bože, to je nádhera. Je to…“ Zatočila se jí hlava. „Hodně silná vůně.“

„To si pište, že je silná. Už toho nechtě, nebo se zfetujete nejmíň na hodinu.“ Doktorka odstrčila květinu stranou.

„Peabodyová?“ Eva ji uchopila za rameno a zatřásla jí. „Dýchejte zhluboka.“

„Je to, jako bych vypila plnou sklenku šampaňského na ex.“ Přitiskla si ruce na spánky. „Cítím se nádherně.“

„Jedná se o experimentální hybrid,“ vysvětlila jim doktorka Engraveová. „Jeho krycí název je Květ nesmrtelnosti. Tenhle byl vyšlechtěn před pouhými čtrnácti měsíci a po celou dobu kvete. Pochází z kolonie Eden.“

„Sedněte si, Peabodyová. A tenhle nektar je tedy tou látkou, kterou hledáme?“

„Nektar sám o sobě je nesmírně účinný a u včel působí reakci, která se podobá opilosti. Stejně reagují například i na přezrálé ovoce, třeba na padané broskve, v nichž dochází k vysoké koncentraci ovocných šťáv. Bylo zjištěno, že pokud mají včely k nektaru neomezený přístup, stávají se na něm závislé. Prostě se ho nemohou nabažit.“

„Včely feťačky?“

„Dalo by se to tak říct. V podstatě jde o to, že odmítají opylovat jiné květiny, protože je přitahují pouze tyto. Vaše laboratoř nedokázala odhalit původ látky, protože tento hybrid je na seznamu rostlin, jejichž dovoz ze zemědělských kolonií je omezen a spadá pod právní moc galaktického celního úřadu. Kolonie Eden pracuje na tom, aby účinky nektaru zmírnila, neboť by to zvýšilo možnosti exportu rostliny.“

„Takže Květ nesmrtelnosti je kontrolovaný druh.“

„V současné době ano. Využívá se k medicínským účelům a částečně v kosmetice. Požívání nektaru způsobuje zesvětlení pleti, její omlazení a zvýšení elasticity.“

„Je to však jed. Dlouhodobé užívání narušuje nervový systém. To tvrdí naše laboratoř.“

„I arzenik je jed, přesto jej vznešené dámy kdysi v malých dávkách užívaly, aby jim zbělela kůže. Existují lidé, kteří jsou pro mladý vzhled a krásu ochotni obětovat cokoli.“ Doktorka Engraveová nesou-

hlasně pokrčila rameny. „V kombinaci s dalšími složkami tohoto vzorce působí nektar jako aktivátor. Výsledkem je vysoce návyková chemická látka, která zvyšuje energii, tělesnou sílu a sexuální žádost a způsobuje pocit navráceného mládí. Pokud se budou tyto hybridy pěstovat bez omezení, budou se množit jako králíci, což znamená levnou produkci ve velkém množství.“

„A mohou se pěstovat i v podmínkách naší planety?“

„Bez problémů. V kolonii Eden se rostliny pěstují v podmínkách zemské vegetace.“

„Takže stačí mít pár rostlin,“ uvažovala Eva nahlas, „laboratoř a ty další složky.“

„A můžete rozjet ilegální masovou výrobu. Zaplať,“ usmála se doktorka hořce, „a budeš silný, krásný, mladý a sexy. Ten, kdo tuhle směs vymyslel, se vyzná v chemii i v lidské povaze a má rád tučné zisky.“

„Krása, která zabíjí.“

„Ano, jistě. Čtyři až šest let pravidelného užívání a konec. Nervový systém prostě zkolabuje. Ale během těch čtyř až šesti let si můžete královsky užívat a zároveň rozhojňovat něčí majetek.“

„Čím to, že toho o tom hybridu víte tolik, když je jeho pěstování omezeno pouze na Eden?“

„Protože jsem skutečná špička svého oboru. A moje dcera je čirou náhodou zodpovědná za včelstva na Edenu. Jednotlivé rostliny se mohou na naši planetu dovážet pro laboratoře s licencí, jako je ta naše, nebo pro zahradnické experty.“

„Chcete tím říct, že na planetě už pár těch rostlin máme?“

„Většinou jsou to jen repliky, neškodné napodobeniny, je tu však i pár pravých hybridů. Jsou určeny pouze k pěstování v pokojových podmínkách a v omezeném množství. A teď musím ještě naroubovat růže. Vezměte si mou zprávu a své dva vzorky a předejte je vašim chytrým hlavám na ústředí. Oni už si to nějak přežvýkají.“

„Jste v pořádku, Peabodyová?“ Eva otevřela dvířka vozu a raději uchopila Peabodyovou pevně pod paží.

„Jo, cítím se lehká jako pírko.“

„Takže nemůžete řídit,“ usoudila Eva. „Myslela jsem, že mě jen vysadíte u květinářství. Dobrá, použijeme tedy plán B a nejprve vám

dopravíme něco do žaludku, abyste zahladila účinky svého nadměrného čichání, a pak odvezete vzorky a zprávu doktorky Engraveové do laboratoře.“

„Dallasová.“ Peabodyová si položila hlavu na opěradlo. „Cítím se fantasticky.“

Eva se na ni nedůvěřivě podívala. „Nehodláte se na mě, doufám, vrhnout a začít mě líbat, že ne?“

Peabodyová po ní šlehla pohledem. „Nejste můj typ. A taky nemám zrovna pocit, že bych musela s někým do postele. Prostě je mi dobře. Pokud má užívání té drogy stejné účinky jako čichání k té kytce, pak po ní budou lidi šílet.“

„Jo. A někdo už zešílel natolik, že zabil tři lidi.“

Eva vpadla do květinářství jako velká voda. Pokud chtěla vystopovat další podezřelé, uštvat je, vrátit se na stanici, zplodit zprávu a dostavit se včas na tiskovou konferenci, měla k dispozici přesně dvacet minut.

Hned spatřila Roarkea, jak si prohlíží malé kvetoucí stromky.

„Náš poradce už na nás čeká.“

„Promiň.“ Uvažovala, k čemu jsou někomu dobré stromky, vysoké sotva čtvrt metru. Připadala si vedle nich jako obr. „Ale mám své důvody.“

„Já jsem taky dorazil teprve před chvilkou. Pomohla ti doktorka Engraveová?“

„A jak! Je to báječná ženská.“ Prošla za ním pod úponky nějaké voňavé popínavé rostliny. „Setkala jsem se s Annou-6.“

„Jo, série Anna. Myslím, že bude mít velký úspěch.“

„Zvlášť u puberťáků.“

Roarke se zasmál a představil ji. „Marku, to je má snoubenka Eva Dallasová.“

„Ach ano.“ Mark měl vzhled hodného strýčka a málem jí rozdrtil ruku. „Podíváme se, co pro vás mohu udělat. Svatba není žádná legrace, a vy jste mi nedali moc času.“

„Ujišťuju vás, že on mi taky nedal moc času.“

Mark se zasmál a uhladil si své stříbrem prokvetlé vlasy. „Posaďte se, udělejte si pohodlí, nabídněte si čaj. Připravil jsem vám toho poměrně dost.“

Evě vlastně ani moc nevadilo, že tam je. Měla květiny ráda. Jen až dosud neměla tušení, že jich existuje tolik druhů. A po pěti minutách se jí ze všech těch orchidejí, lilií, růží a gardénií začala točit hlava.

„Chceme něco jednoduchého," žádal Roarke. „Tradičního a pravého. Žádné imitace."

„Samozřejmě. Mám tu pár hologramů, která nás mohou inspirovat. Hodláte svatbu pořádat venku, tudíž bych doporučoval zahradní stromkové vistárie. Jsou velmi tradiční a nádherně staromódně voní."

Eva si prohlížela hologram a pokoušela se představit si sebe a Roarkea, jak stojí v altánku z vistárií a říkají si navzájem své ano. Sevřel se jí žaludek. „A co petúnie?"

Mark zamrkal. „Petúnie?"

„Mám je ráda. Jsou prosté a nic nepředstírají."

„Ano, zajisté. Okouzlující květiny. Možná v kombinaci s liliemi. A co se barev týče…"

„Vedete také Květ nesmrtelnosti?" zeptala se z náhlého popudu.

„Květ nesmrtelnosti," rozzářil se Mark. „To je velmi vzácný druh. Není snadné ho získat, ale nádherně se vyjímá v košících. Mám několik pěkných napodobenin."

„Nechceme žádné imitace," připomněla mu Eva.

„Bohužel se dovážejí jen ve velmi malém množství a pouze pro květinářství a zahradnictví, která mají licenci. A pouze pro pokojové podmínky. A jelikož váš obřad proběhne venku…"

„Prodávají se hodně?"

„Jen zřídka a výhradně jiným zahradnickým odborníkům. Mohu vám však nabídnout něco stejně půvabného…"

„Máte záznamy o těch prodejích? Mohl byste mi dát seznam jmen? Zasíláte své zboží do celého světa, je to tak?"

„Jistě, ale…"

„Potřebuju znát jména všech, kdo si Květ nesmrtelnosti během uplynulých dvou let objednali."

Mark vyslal k Roarkeovi udivený pohled a ten bezmocně pokrčil rameny. „Má snoubenka je nadšenou zahradnicí."

„Aha, rozumím. Bude chvilku trvat, než vám seznam přichystám. Chcete všechna jména, že?"

„Jména všech, kdo si za poslední dva roky objednali Květ nesmrtelnosti z kolonie Eden. Můžete začít objednávkami do Spojených států.“

„Počkejte chvilku, prosím. Uvidím, co se dá dělat.“

„Líbil by se mi ten altán,“ oznámila Eva, když Mark odešel, a vyskočila z křesla. „Co myslíš ty?“

Roarke vstal a položil jí ruce na ramena. „Víš co? Starost o květinovou výzdobu přenech mně. Dej se překvapit.“

„Budu ti jen vděčná.“

„Svůj vděk mi můžeš prokázat tím, že v pátek nezapomeneš na Leonardovu přehlídku.“

„Věděla jsem, že to nebude zadarmo.“

„A že si nezapomeneš zažádat o tři týdny dovolené na naše líbánky.“

„Nemluvili jsme náhodou o dvou týdnech?“

„Ano. Ale ten jeden týden navíc přidáš jako výraz vděku. Odkud ten náhlý zájem o květiny z kolonie Eden? Domýšlím se, žes objevila svou tajemnou neznámou.“

„Jde o nektar těch květin. Je pojítkem mezi těmi třemi vraždami. Kéž by se mi podařilo něčeho se zachytit.“

„Doufám, že mám všechna ta jména.“ Mark podal Evě arch papíru. „Nebylo to tak obtížné, jak jsem se obával. Těch objednávek bylo jen několik. Většina dovozců se spokojí s imitacemi. Originální rostlina je totiž poněkud problematická.“

„Děkuji.“ Eva převzala papír a prolétla seznam jmen. „Podívejme se,“ zamumlala a obrátila se k Roarkeovi. „Musím běžet. Objednej spoustu květin, co nejvíc. A nezapomeň na petúnie.“ Obrátila se k odchodu a v chůzi vytáhla vysílačku. „Peabodyová.“

„Ale co vaše svatební kytice?“ volal za ní zmatený Mark. „Nevybrala si kytici,“ postěžoval si Roarkeovi.

Roarke s pohledem upřeným za prchající Evou řekl: „Vím, co má ráda. Často lépe než ona sama.“

Kapitola patnáctá

„Ráda vás opět vidím, pane Redforde.“

„Začíná se z toho stávat nepříjemný zvyk, poručíku.“ Redford zaujal své místo u stolu. „Za několik hodin mě očekávají v Los Angeles. Věřím, že mě nebudete zdržovat dlouho.“

„A já věřím v pevnost svých důkazů.“

Pohlédla na Peabodyovou, stojící v koutě a snažící se vyhlížet ve své nažehlené uniformě co nejoficiálněji. Dobře věděla, že z vedlejší místnosti sledují každý její krok Whitney a prokurátor. Buďpřeválcuje ona Redforda, anebo bude s největší pravděpodobností převálcována sama.

Usadila se a kývla směrem k hologramu Redfordova právního poradce. Ani Redford, ani jeho advokát patrně nepokládali situaci za tak vážnou, aby se dostavil osobně. „Máte zápis výpovědi svého mandanta?“ otázala se ho.

„Ano, mám.“ Muž na obrazovce, v proužkovaném obleku a s chladnýma očima, sepnul své pěstěné ruce. „Můj klient s vámi a vaším oddělením zatím plně spolupracoval, poručíku. Souhlas k tomuto výslechu jsme dali pouze proto, abychom celou záležitost uzavřeli.“

Dali jste k němu souhlas, protože vám nic jiného nezbývalo, pomyslela si Eva, nedala však nic najevo. „Beru vaši ochotu ke spolupráci v úvahu, pane Redforde. Uvedl jste, že jste byl Pandořiným známým a že jste s ní udržoval příležitostné intimní styky.“

„To souhlasí.“

„Udržoval jste s ní také nějaké obchodní styky?“

„Byl jsem producentem dvou filmů pro domácí video, v nichž Pandora hrála jednu z rolí. Uvažovali jsme o dalším filmu.“

„Jaký měly ony filmy úspěch?“

„Průměrný.“

„A kromě těchto projektů jste měl se zavražděnou i jiné obchodní styky?“

„Žádné.“ Rty se mu zvlnily v lehkém úsměvu. „Pouze malé spekulativní investice.“

„Co těmito malými spekulativními investicemi míníte?“

„Tvrdila, že si buduje zázemí pro řadu své vlastní kosmetiky. Potřebovala samozřejmě finanční krytí a já se nechal přemluvit, abych do ní investoval.“

„Dával jste jí peníze?“

„Ano, v průběhu minulého roku a půl jsem proinvestoval přes tři sta tisíc.“

Chytře to vymyslel, aby si zachránil kůži, pomyslela si Eva a opřela se pohodlněji. „O jakou kosmetickou řadu, kterou podle vašeho tvrzení zavražděná vyprodukovala, se jednalo?“

„O žádnou, poručíku.“ Redford zvedl obě ruce a nechal je opět klesnout. „Oklamala mě. Teprve po její smrti jsem zjistil, že žádná taková řada neexistuje, že nebyli žádní jiní věřitelé, že neexistují žádné výrobky.“

„Aha. Vy sám jste úspěšný producent a vyznáte se ve finančních záležitostech. Copak jste po ní nežádal vypracovaný projekt, předpokládané náklady a zisky? Případně i vzorky výrobků?“

„Ne.“ Stiskl rty a sklonil hlavu. „To jsem nepožadoval.“

„Chcete, abych vám věřila, že jste jí prostě předával peníze na projekt, o kterém jste nevěděl vůbec nic?“

„Je to trapné.“ Opět zvedl ruce. „Těším se v obchodním světě dobré pověsti, a pokud se tato informace dostane na veřejnost, má prestiž obchodníka nepochybně utrpí.“

„Poručíku,“ přerušil je právník. „Pověst mého klienta je jeho velmi cenným vlastnictvím. A toto vlastnictví bude poškozeno, pokud se tato informace rozšíří mimo rámec tohoto vyšetřování. Budu požadovat záruky, aby tato část jeho výpovědi zůstala důvěrná.“

„Pokračujte. Zajímavá historka, pane Redforde. Sdělil byste mi laskavě, proč člověk s tak vynikající pověstí, jež je jeho velmi cenným vlastnictvím, vynaloží tři sta tisíc dolarů na neexistující investici?“

„Pandora dovedla člověka přesvědčit. Byla velmi krásná. A také velice chytrá. Když jsem ji žádal o projekt a rozpočet, dovedla se obratně vykroutit. Platil jsem jí dál proto, že jsem se domníval, že se ve své branži vyzná.“

„A o její licoměrnosti jste se dozvěděl teprve po její smrti?“

„Provedl jsem si soukromé šetření – kontaktoval jsem jejího finančního poradce a obchodního zástupce.“ Svěsil koutky a téměř se mu podařilo vypadat zdrceně. „Nikdo o té řadě nic nevěděl.“

„Kdy jste toto šetření provedl?“

Nepatrně zaváhal. „Dnes odpoledne.“

„Po výslechu? Po tom, co jsem se vás na ony platby ptala?“

„Ano. Než jsem odpověděl na vaši otázku, chtěl jsem se ujistit, jak se věci mají. Na radu svého právního zástupce jsem kontaktoval Pandořiny zaměstnance a zjistil jsem, že jsem byl podveden.“

„Pozoruhodná pohotovost. Máte nějaké koníčky, pane Redforde?“

„Koníčky?“

„Člověk s tak náročným zaměstnáním jako vy, s takovou… pověstí, jistě potřebuje nějakým způsobem relaxovat. Možná sbíráte známky, rybaříte, zahradničíte.“

„Poručíku,“ pronesl advokát unaveně. „Je tento dotaz relevantní?“

„Zajímá mě, jak tráví váš klient svůj volný čas. Už jsme si ujasnili, jak nakládáte se svým časem obchodníka. Možná jsou vaším koníčkem právě spekulativní investice.“

„Ne, Pandora byla mou první chybou a zůstane také poslední. Nemám čas na koníčky a žádné zvláštní záliby nemám.“

„Velmi dobře vám rozumím. Zrovna dnes mi někdo řekl, že víc lidí by mělo pěstovat petúnie. Neumím si představit, že bych trávila svůj volný čas hrabáním se v hlíně a péčí o květiny. Ne že bych neměla květiny ráda. Vy máte rád květiny?“

„Mají v našem životě své místo. Proto zaměstnávám lidi, aby o ně pečovali.“

„Sám jste však zahradníkem s licencí.“

„Já…“

„Podal jste si žádost o licenci a ta vám byla před třemi měsíci udělena. A zhruba v té době jste poukázal na účet Jerry Fitzgeraldové částku ve výši sto dvaceti pěti tisíc. A jen dva dny před tím jste odeslal do kolonie Eden objednávku na Květ nesmrtelnosti.“

„Zájem mého klienta o květiny nijak nesouvisí s touto záležitostí,“ vmísil se advokát z obrazovky.

„Ale souvisí,“ odsekla mu Eva. „A toto je výslech, nikoli soudní přelíčení. Mohu se ptát, na co chci. K čemu jste Květ nesmrtelnosti potřeboval?“

„Byl to dárek. Dárek pro Pandoru.“

„Neváhal jste obětovat značné množství času, námahy i finančních prostředků, abyste si obstaral licenci, za další nemalou částku jste zakoupil rostlinu, jejíž dovoz je silně omezen, a to vše jako dar pro ženu, s níž jste udržoval příležitostné sexuální styky. Ženu, která z vás za posledních osmnáct měsíců vymámila přes tři sta tisíc dolarů.“

„Tamto byla investice. Toto byl dárek.“

„To je pěkný nesmysl. Ušetřete si své námitky, pane doktore, jsou už předem řádně zaznamenány. Kde je ta rostlina nyní?“

„V New Los Angeles.“

„Důstojníku Peabodyová, zařiďte konfiskaci.“

„Tak to teda moment!“ vyskočil Redford ze židle. „Je to můj majetek. Řádně zaplacený.“

„Zfalšoval jste údaje potřebné k poskytnutí licence. Ilegálně jste zakoupil rostlinu, jejíž dovoz je pod kontrolou. Bude zkonfiskována a vy budete náležitě pokutován. Peabodyová?“

„Ano, madam.“ Peabodyová potlačila zlomyslný úsměv, vytáhla vysílačku a navázala spojení.

„Jde o zjevné zastrašování mého klienta,“ ozval se Redfordův právní zástupce podrážděně. „A vaše výhrůžky jsou směšné.“

„To je jen začátek. Vy tedy znáte Květ nesmrtelnosti a víte, že jeho nektar se užívá jako součást drogy. Pandora hodlala na té droze vydělat jmění. Snažila se vás dostat ze hry?“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Dala vám ochutnat, aby vás na droze učinila závislým? Možná vám pak odmítla drogu dál dodávat, abyste byl pro její získání ochoten udělat cokoli. Třeba ji i zabít.“

„Nikdy jsem ji neochutnal,“ vybuchl Redford.

„Věděl jste však o její existenci a o tom, že Pandora ji vlastní. Věděl jste rovněž, jak si opatřit další dodávky. Rozhodl jste se, že naopak vy vyšachujete ze hry Pandoru? A že budete spolupracovat s Jerry? Zakoupil jste tu rostlinu. Zjistíme, jestli jste si nechal drogu analyzovat. S pomocí té rostliny jste mohl rozjet vlastní výrobu. Pak už byste

Pandoru nepotřeboval. Bylo těžké udržet ji pod kontrolou, že? Chtěla stále víc peněz a víc drogy. Zjistil jste, že užívání téhle drogy končí smrtí, ale nač čekat celých pět let? Kdybyste ji odklidil z cesty hned, měl byste trh jen pro sebe."

„Nezabil jsem ji. Skončil jsem s ní. Neměl jsem důvod ji zabíjet."

„Tu noc jste byl u ní doma. Spal jste s ní. Vzala si drogu. Posmívala se vám? Vraždil jste před tím už dvakrát, abyste ochránil své zájmy a investice, ale v cestě vám pořád stála ona."

„Nikoho jsem nezabil."

Počkala, až se vyzuří, a až na ni jeho advokát vychrlí všechny své námitky a výhrůžky. „Sledoval jste ji tu noc do Leonardova bytu, nebo jste ji tam zavezl sám?"

„Nikdy jsem tam nebyl. Nikdy jsem na ni nevztáhl ruku. Byl bych to mohl provést už u ní doma, když mi začala vyhrožovat."

„Paule…"

„Držte hubu," odbyl Redford vztekle svého advokáta. „Snaží se mi pověsit na krk vraždu, krucinál. Pohádali jsme se. Chtěla po mně víc peněz, mnohem víc peněz. Ukázala mi svou zásobu drogy, kterou měla pouze ke své osobní spotřebě. Ta její soukromá zásoba představovala celé jmění. Jenže já už dostal výsledky své analýzy. Nepotřeboval jsem ji, a taky jsem jí to řekl. Měl jsem Jerry, aby prodej drogy zaštítila svým jménem. Zuřila, vyhrožovala mi, že mě zabije. Poslal jsem ji k vodě s největším potěšením, to přiznávám."

„Měl jste v plánu vyrábět a distribuovat tuto ilegální látku sám?"

„Ovšem," řekl a otřel si rty hřbetem ruky. „Hned, jakmile by byla připravena do výroby. Výši zisků se nedalo odolat. Její výhrůžky pro mě byly jen šumění větru. Nemohla mě zruinovat, aniž by zároveň nezruinovala sama sebe. A to by nikdy neudělala. Skončil jsem s ní. A když jsem se doslechl, že je mrtvá, otevřel jsem si láhev šampusu a připil jejímu vrahovi na zdraví."

„Nádherné. Takže ještě jednou od začátku."

Eva nechala Redforda podepsat jeho výpověď a vstoupila do inspektorovy kanceláře.

„Výborná práce, poručíku."

„Děkuji, pane. Raději bych mu přišila vraždu než jen obvinění ze šíření drog.“

„I to může být.“

„Spoléhám na to.“ Obrátila se k prokurátorovi. „Zdravím vás.“

Prokurátor povstal hned, jak Eva vstoupila do místnosti, a vstoje čekal na její pozdrav. Jeho vybrané způsoby jak v soudní síni, tak mimo ni byly všeobecně známé. I k obžalovaným z vraždy se choval s dokonalou zdvořilostí. „Obdivuji techniku vašeho výslechu. Rád bych se s vámi setkal v tomto případě na svědecké lavici, ale nevěřím, že dojde k přelíčení. Právní zástupce pana Redforda už se obrátil na můj úřad. Zatím vyjednáváme.“

„A co se týče obvinění z vraždy?“

„Nemáme proti němu nic určitého. Žádný fyzický důkaz,“ pokračoval, když chtěla něco namítnout. „A co se týče motivu… prokázala jste, že měl motiv i příležitost. Stále je více než možné, že je skutečně vinen. Ale než budeme moci vznést obvinění, čeká nás ještě spousta práce.“

„Proti Mavis Freestoneové jste obvinění vznesl.“

„Na základě fyzických důkazů,“ připomněl jí.

„Víte, že to neudělala. Víte dobře, že úmrtí všech tří osob v tomto případě spolu souvisejí.“ Vrhla pohled na Casta, uvelebeného v kresle. „I protidrogové oddělení je o tom přesvědčeno.“

„V tom musím s poručíkem Dallasovou souhlasit,“ odkašlal si Casto. „Prověřovali jsme, zda Freestoneová přišla nějak do styku s drogou zvanou Nesmrtelnost, a nenašli jsme žádnou spojitost. Stejně tak neexistuje spojitost mezi ní a druhými dvěma zavražděnými. Má u nás záznamy, ale jsou už staré a šlo o menší přestupky. Můj názor je, že ta dáma se ocitla v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“ Věnoval Evě úsměv. „Musím plně podpořit poručíka Dallasovou a doporučit, aby trestní stíhání Mavis Freestoneové bylo zastaveno.“

„Bereme vaše doporučení na vědomí, poručíku,“ odpověděl prokurátor. „A přihlédneme k němu při vyhodnocování všech faktů, jež jsou v současné době k dispozici. V této chvíli však předpoklad, že ony tři vraždy spolu souvisejí, postrádá hmatatelné důkazy. Náš úřad je však ochoten kladně odpovědět na žádost právních zástupců slečny Freestoneové o prověření její výpovědi prostřednictví detektoru lži, auto-

hypnózy a virtuální reality. Výsledky těchto testů budou mít značný vliv na naše konečné rozhodnutí.“

Eva si dlouze oddechla. Byl to ze strany prokurátora velký ústupek. „Děkuji.“

„Jsme všichni na jedné lodi, poručíku. To bychom si měli uvědomit zvláště nyní, když nás čeká tisková konference.“

Během probírání společného postupu se Eva naklonila ke Castovi. „Vážím si vaší podpory.“

Mávl rukou. „Vyslovil jsem pouze svůj profesionální názor. Doufám, že to vaší přítelkyni pomůže. Co mě se týče, dám krk na to, že v tom má Redford prsty. Buď všechny tři oddělal sám, nebo si na to někoho najal.“

Ráda by s ním souhlasila, musela však zvolna zavrtět hlavou. „Na profíka byly ty rány vedeny s příliš velkou vervou a osobním zaujetím. Přesto vám za vaši podporu děkuji.“

„Můžete mi ji splatit tím, že mi přepustíte jeden z největších drogových případů století. Až ho rozlouskneme, zašijeme pachatele a zveřejníme, o jakou drogu se jedná, kapitánské frčky mě neminou.“

„Pak přijměte už předem mé gratulace.“

„Ale vy byste taky nepřišla zkrátka. Až ty vraždy vyřešíte, nebude na tom škodný žádný z nás.“

„Ty vraždy samozřejmě vyřeším.“ Povytáhla překvapeně obočí, protože jí lehce přejel hřbetem ruky po vlasech.

„Sluší vám to.“ Letmo se usmál a strčil si ruce do kapes. „Myslíte to s těmi vdavkami vážně?“

Naklonila hlavu a oplatila mu úsměv. „Prý dnes jdete na večeři s Peabodyovou.“

„Peabodyová je kočka, to je fakt. Mám slabost pro silné ženy, Evo, přesto mi však musíte odpustit mé zklamání z toho, že přicházím pozdě.“

„Budu to brát jako lichotku.“ Zachytila Whitneyho pokyn a povzdechla si. „Jo, jdeme na to.“

„Cítíte se jako tučné sousto?“ zašeptal jí Casto do ucha, když se otevřely dveře a dovnitř vtrhla horda novinářů.

Po konferenci měla Eva v úmyslu pro ten den skončit s prací, ale zaskočila ji Nadine, která na ni číhala na podzemním parkovišti.

„Sem je vstup povolen pouze zaměstnancům."

„Víš, co mi můžeš, Dallasová." Nadine se opírala o kapotu a široce se na ni usmívala. „Svezeš mě?"

„Kanál 75 nemám při cestě." Nadine se však dál široce usmívala. Eva zaklela a odkódovala dveře vozu. „Nastup si."

„Vypadáš dobře," prohodila Nadine nenucené. „Kdo ti dělá hlavu?"

„Přítelkyně mé přítelkyně. Už mám plné zuby hovorů o vlasech, Nadine."

„Dobrá, promluvme si tedy o vraždách, drogách a penězích."

„Celých uplynulých pětačtyřicet minut jsem se nebavila o ničem jiném." Eva zamávala do kamery policejním odznakem a vyjela na ulici. „Copak jsi při tom nebyla?"

„Moc jsem se toho nedozvěděla. Co to je za pískání?"

„To vyluzuje můj skvěle vyladěný motor."

„Jo, už vám zase zkrouhli rozpočet. Je to ostuda. Poslyš, co má znamenat ten nový směr vyšetřování?"

„Nejsem oprávněna hovořit s tebou o postupu vyšetřování."

„No dobrá. Ale co znamená ten povyk kolem Paula Redforda?"

„Jak bylo řečeno na tiskovce, Redford byl obviněn z falšování úředních údajů, z přechovávání zakázaného rostlinného druhu a ze záměru vyrábět a distribuovat nelegální látky."

„A jak to souvisí s Pandořinou vraždou?"

„Nejsem oprávněna…"

„Dobrá, krucinál." Nadine zamračeně sledovala ulici ucpanou auty. „Mám pro tebe obchod. Máš zájem?"

„Možná. Začni ty."

„Chci exkluzivní rozhovor s Mavis Freestoneovou."

Eva se ani neobtěžovala odpovědět, jen si odfrkla.

„Hele, Dallasová, dovol jí, ať veřejnosti sdělí svou verzi příběhu."

„Veřejnost mi může být ukradená."

„Mám tě citovat? Držíte ji s Roarkem v tom svém domě jako ve vězení. Nepronikne k ní ani myš. Dobře víš, že na tebe žádný podraz neudělám."

„Máš pravdu, nepronikne k ní ani myš. A věřím ti i to, že bys byla férová, ale ona se prostě nebude bavit s médii.“

„Je to její, nebo tvoje rozhodnutí?“

„Brzdi, Nadine, nebo půjdeš pěšky.“

„Promysli si to, Dallasová. O nic jiného tě nežádám. Dej jí vědět, že mám zájem, aby veřejnost seznámila se svou verzí příběhu.“

„Dobrá, a teď změňme téma.“

„Jak si přeješ. Mám pro tebe čerstvý klípek z naší společenské rubriky. Z dnešního odpoledne.“

„Víš, že umírám touhou dozvědět se všechny nejnovější drby ze života těch bohatých šašků.“

„Dallasová, pomalu se začni smiřovat s tím, že zanedlouho budeš jednou z nich.“ Nadine se zasmála Evinu vzteklému výrazu. „Bože, ty se dáš tak snadno vytočit. Prostě jde o to, že jeden zamilovaný páreček se pohádal tak, že jeden z nich opustil město.“

„Hořím zvědavostí.“

„To věřím. Amožná budeš hořet ještě víc, až se dozvíš, že oním párkem jsou Jerry Fitzgeraldová a Justin Young.“

Evin zájem rázem stoupl tak, že málem narazila do autobusové zastávky a srazila k zemi čekající pasažéry. „Pokračuj.“

„Při generální zkoušce na Leonardovu přehlídku mezi nimi došlo za přítomnosti mnoha svědků k menší výměně názorů. Naše hrdličky si prý pěkně vjely do vlasů. Došlo i na rány pěstí.“

„Oni se porvali?“

„Podle mého zdroje to nebylo žádné milenecké škorpení. Jerry se poté odebrala do své šatny. Mimochodem má teď hlavní šatnu. Justin s napuchlým okem se spěšně odporoučel. A o pár hodin později byl viděn na Maui ve společnosti jiné blondýnky. Rovněž modelky. Mladší než Jerry.“

„Kvůli čemu se pohádali?“

„To nikdo neví. Zřejmě v tom má prsty ten ďábel sex. Ona ho obvinila z nevěry a on jí to vrátil. Ona se k žádné nevěře nechtěla přiznat, on taky ne. Ona už ho prý má plné zuby, on jí jakbysmet.“

„To je zajímavé, Nadine, ale nic to neznamená.“ *Ovšem to načasování*, pomyslela si Eva. *Ano, to načasování.*

„Možná ano, možná ne. Je ale zvláštní, že lidé, na které je soustředěna pozornost médií, se přestanou ovládat před očima tolika svědků. Řekla bych, že buď byli oba nalití, anebo sehráli pěkné divadýlko.“

„Jo, moc zajímavé.“ Eva zastavila u bezpečnostního vchodu do stanice Kanál 75. „Konečná, vysedat.“

„Takýs mě mohla zavézt k hlavnímu vchodu.“

„Zajeď si tam tramvají, Nadine.“

„Hele, vím moc dobře, že se na to, co jsem ti teď řekla, podíváš zblízka. Takže co takhle vyměnit si navzájem informace? I ty mi máš co nabídnout.“

Nic z toho nemohla Eva v duchu popřít. „Nadine, balancuju na zatraceně tenkém laně. Nemůžu si dovolit jediný krok stranou.“

„Nevyjdu ven s ničím, k čemu mi nedáš souhlas.“

Eva zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou. „Nejde to. Příliš mi na Mavis záleží. Dokud nebude zbavena obvinění a mimo nebezpečí, nechci nic riskovat.“

„A vypadá to s ní nadějně? No tak, Dallasová.“

„Zcela neoficiálně ti můžu sdělit, že prokuratura zvažuje zprostit ji obvinění. Ale zatím k ničemu nedošlo.“

„Máte nového podezřelého? Je to Redford?“

„Nenuť mě k žádnému konkrétnějšímu výroku, Nadine. Jsme přece skoro přítelkyně.“

„K čertu. Pojďme tedy uzavřít takovouhle dohodu: Pokud něco z toho, co jsem ti sdělila nebo ještě sdělím, přispěje k vyřešení tvého případu, pustíš mi na oplátku pár informací.“

„Jakmile bude případ vyřešen, všechno se ode mě dozvíš.“

„Ne, chci s tebou soukromý rozhovor deset minut před tím, než budou oficiálně informováni ostatní novináři.“

Eva se přes ni naklonila a otevřela jí dveře. „Měj se, Nadine.“

„Tak dobrá, pět minut. Krucinál, Dallasová. Pitomých pět minut!“

To však znamenalo, jak Eva věděla, mnohonásobné zvýšení sledovanosti a tisícidolarové příjmy. „Pět minut by šlo – ale stoprocentně ti nemohu slíbit nic.“

„Vyjde to.“ Nadine spokojeně vystoupila z vozu. „Víš, Dallasová, ty totiž nikdy neprohráváš. Dovedeš uhájit práva mrtvých a nevinných.“

Mrtví a nevinní, opakovala si Eva s odporem, když odjížděla. Znala až příliš mnoho mrtvých, kteří nevinní nebyli.

Střešním oknem proudilo do ložnice měsíční světlo. Roarke se odkulil stranou a Eva se k němu přitulila, jak bylo jejím zvykem. Ta nervozita před milováním, během něj i po něm byla pro něho něčím zcela novým. Samozřejmě, našly by se pro ni tisíce důvodů. Dům byl plný lidí. Leonardovi výstřední spolupracovníci zabrali celé jedno křídlo. Měl rozpracovaných několik projektů a dohod v různém stupni dokončení a všechny je chtěl mít z krku ještě před svatbou.

A pak svatba sama. V takovém životním období má každý chlap právo cítit se nesvůj.

Neměl však ve zvyku něco sám sobě nalhávat. Věděl, že pro jeho podrážděnost existuje jediný důvod. A tím byla představa, která se mu neustále vkrádala do mysli, představa Evy trpící, krvácející a poraněné.

A spolu s ní hrůza, že jeho doteky mohou přivolat ten strašný obraz zpátky a proměnit to, co bylo dosud krásné, v něco odporného a zvrhlého.

Zavrtěla se vedle něj, pak se vzepřela na lokty, aby se mu podívala do tváře. Obličej měla dosud zardělý, oči ztmavlé. „Nevím, co ti mám říct."

Přejel jí prstem po bradě. „O čem?"

„Nejsem žádná křehotinka. Nemusíš se mnou zacházet, jako bych byla ze skla."

V rozmrzelosti nad sebou samým svraštil obočí. Neuvědomoval si, že do něj tak vidí, a vůbec ho to netěšilo. „Nevím, o čem to mluvíš." Začal vstávat z postele, aby si nalil sklenku vína, po které ve skutečnosti vůbec netoužil, ale pevný stisk její ruky ho zadržel.

„Vyhýbat se odpovědi přece není tvůj styl, Roarkeu." Dělalo jí to starosti. „Jestli se tvé city ke mně změnily kvůli tomu, co jsem udělala, kvůli mým vzpomínkám…"

„Neurážej mě," vyrazil ze sebe a vztek, který mu plál v očích, byl pro ni velkou útěchou.

„A co jiného si mám myslet? To je poprvé, co ses mě od té noci dotkl. A bylo to, jako by ses dotýkal spíš malého dítěte…"

„Vadí ti, když jsem k tobě něžný?“

Jde na mě chytře, pomyslela si. Ví, jak všechno obrátit ve svůj prospěch. Je rozčilený, ale uvažuje chladnokrevně. Nespouštěla ruku z jeho ramene a pohledem se mu vpíjela do očí. „Myslíš, že nepoznám, když se držíš zpátky? Nechci, aby ses držel zpátky. Jsem v pořádku.“

„Já ale ne.“ Trhnutím se osvobodil z jejího sevření. „*Já* ne. Na rozdíl od tebe jsem jen člověk a potřebuju trochu víc času. Nechme toho.“

Jeho slova ji zasáhla jako políček. Přikývla, sklouzla na polštář a odvrátila se od něho. „Dobrá,“ řekla ještě. „Ale to, co se se mnou dělo, když jsem byla malá, nemělo se sexem nic společného. Bylo to hnusné a oplzlé.“ Pevně zavřela oči a přinutila se usnout.

Kapitola šestnáctá

Když zapípal její videofon, téměř už svítalo. „Zapnout bez obrazu. Dallasová.“

„Poručíku Dallasová. Tady je dispečink. Máme tady pravděpodobně vraždu. Je to muž, zadní trakt čísla 19 na Sto osmé ulici. Okamžitě se tam dostavte.“

Žaludek se jí sevřel. Nebyla na řadě, neměli ji volat. „Příčina smrti?“

„Zřejmě byl ubit. Zatím nebyl identifikován kvůli četným zraněním obličeje.“

„Beru na vědomí. Čert aby to vzal.“ Přehodila nohy přes pelest postele a rozespalýma očima si všimla, že Roarke je už vzhůru a obléká se. „Co to děláš?“

„Zavezu tě na místo činu.“

„Jseš civil. Na místě činu nemáš co pohledávat.“

Zpražil ji pohledem. „Tvůj vůz je v opravě, poručíku.“ S uspokojením si vyslechl její zaklení, když si uvědomila, že má pravdu. „Vysadím tě tam cestou do své kanceláře,“ upřesnil.

„Jak je libo.“ Připnula si postroj na pistoli.

Byla to chudá čtvrť. Stěny okolních budov zdobily nemravné malůvky, rozbitá skla oken a omšelé cedule, hlásající, že domy jsou určeny k demolici. Přesto v nich stále bydleli lidé, skrývali se před policejními hlídkami ve špinavých kamrlících a hledali blaženost a štěstí v drogách a v alkoholu.

Podobné městské čtvrti existují všude na světě, pomyslel si Roarke, postávající v prvních nesmělých slunečních paprscích za policejním zátarasem. Prostředí, ve kterém vyrůstal, se od tohoto příliš nelišilo, přestože leželo tisíce mil odtud, na druhé straně Atlantiku.

Uměl si velmi dobře představit život tady a jeho zoufalství, stejně jako velmi dobře chápal příčiny násilí, jehož následky Eva právě prohlížela.

A když ji teď spolu s několika ospalými prostitutkami a zvědavými pobudy sledoval při práci, uvědomil si, že velmi dobře chápe i ji.

Pohybovala se svižně a výraz její tváře nedával najevo žádné emoce. Avšak v očích, jež zkoumaly to, co bylo kdysi živým člověkem, byla lítost. Je schopná, silná a jen tak něco ji nezlomí, pomyslel si. Nese v sobě těžké rány, ale dokáže s nimi žít. Nepotřebuje, aby se ji snažil uzdravit, stačí, když ji přijme takovou, jaká je.

„Tohle je asi něco jiného, než na co jste zvyklý, Roarkeu,“ ozvalo se za jeho zády.

Roarke se ohlédl na Feeneyho, který se objevil vedle něj. „Už jsem pobýval na horších místech,“ odpověděl.

„A kdo ne.“ Feeney si povzdechl a vydoloval z kapsy koláč. „Posnídáte se mnou?“

„Díky, nemám hlad. Ale vy si klidně dejte.“

Koláč v něm zmizel na tři kousnutí. „Musím se jít podívat, co to tam ta naše holka má.“ Feeney prošel zátarasem a nervózní strážníky, hlídkující u místa činu, uklidnil poklepáním na svůj policejní odznak.

„Štěstí, že sem ještě nedorazili reportéři,“ poznamenal.

Eva, klečící vedle mrtvého, vzhlédla. „Vražda v téhle čtvrti pro ně není žádné tučné sousto – alespoň do chvíle, než se rozkřikne, jak byla oběť zabita.“ Čisté rukavice na jejích rukou už poznamenala krev. „Máte tam všechno?“ zeptala se videotechnika. Když jí odpověděl kývnutím hlavy, vsunula ruce pod mrtvolu. „Obrátíme ho, Feeney.“

Mrtvý ležel obličejem dolů a v týle mu zela krvavá díra velká jako pěst, jíž mu vyhřezl mozek. Když ho obrátili, nevypadal jeho obličej o nic lépe.

„Nedá se identifikovat,“ oznámila mu Eva. „Peabodyová pročesává dům a hledá někoho, kdo ho znal nebo něco viděl.“

Feeney se rozhlédl kolem. Do zaprášených oken domu se opíralo slunce, na betonovém dvoře se povaloval rozbitý recyklovač, směsice nejrůznějších odpadků a rezavé kusy kovu.

„Žádná pěkná podívaná,“ poznamenal. „Už víme, kdo to byl?“

„Vzala jsem mu otisky. Jeden ze strážníků je právě identifikuje. Našli jsme vražednou zbraň. Byla to železná tyč, pohozená pod recyklovačem.“ Přivřenýma očima si prohlížela mrtvolu. „U Klokana a Hetty Moppettové žádnou vražednou zbraň nezanechal. V Leonardově bytě z pochopitelných důvodů ano. A teď ji hodí tam, kde by ji našel i slepý. Střílí si z nás, Feeney. Jaký dojem na tebe dělá zavražděný?“ Strčila prst pod širokou kšandu neonově růžové barvy.

Feeney si odfrkl. Mrtvý byl vyšňořen jako módní švihák. Duhově pruhované bermudy, třpytivé tričko, drahé sandály pošité korálky.

„Měl dost peněz, aby si mohl kupovat nevkusné oblečení.“ Feeney znovu pohlédl na budovu. „Ovšem pokud žil právě tady, je zřejmé, že je nehodlal investovat do nemovitostí.“

„Byl to dealer,“ usoudila Eva. „Na střední úrovni. Žil tu, protože tady provozoval svou živnost.“ Vstala a otřela si krev z rukou o kalhoty. Přistoupil k ní strážník.

„Dostal jsem zprávu, poručíku. Oběť byla identifikována jako Lamont Ro alias Šváb. Má u nás dlouhý záznam, hlavně u protidrogového. Přechovávání drog, úmyslná výroba, několik napadení.“

„Pracoval pro někoho z našich jako informátor?“

„Takovou zprávu jsem neobdržel.“

Eva pohlédla na Feeneyho, který pochopil němou výzvu v jejích očích. „Dobrá, dejte ho do pytle a odvezte na pitvu. Potřebuju toxikologickou zprávu. Zavolejte techniky.“

Eva se rozhlédla po místě vraždy a zaregistrovala Roarkea. „Svezeš mě, Feeney?“

„Jasně.“

„Za chvilku jsem zpátky.“ Přistoupila k zátarasu. „Myslela jsem, že hodláš odjet do své kanceláře.“

„To taky hodlám… Už jsi tu skončila?“

„Ještě pár maličkostí. Feeney mě sveze.“

„Vypadá to na stejného vraha.“

Už mu chtěla odpovědět, že to je věcí policie, ale nakonec jen pokrčila rameny. Během hodiny se celé záležitosti stejně chopí nenasytná média. „Ten obličej rozdrcený na padrť. Co jiného předpokládat. Musím…“

Prudce se otočila. Vzduch rozřízlo zaúpění tak pronikavé, že jí málem praskly ušní bubínky. Z budovy se vyřítila žena oděná pouze do rudých kalhotek. Vrazila do dvou strážníků popíjejících kávu, povalila je na zem a řítila se jako velká voda k nebohému Švábovi.

„Zatraceně,“ zamumlala Eva a spěchala zasáhnout. Sotva metr od mrtvoly srazila ženu k zemi plavným skokem, takže obě bolestně pocítily tvrdost betonu, na nějž dopadly.

„To je můj chlap,“ ječela žena, mrskala sebou jako dvoumetráková štika a bušila do Evy masitýma rukama. „To je můj chlap, ty děvko jedna policajtská.“

V zájmu udržení pořádku, nenarušeni místa činu i v zájmu vlastní sebeobrany nezbylo Evě nic jiného než zasadit ženě tvrdou ránu pěstí pod její dvojitou bradu, až dotyčná ztratila na chvíli vědomí.

„Poručíku! Jste v pořádku, poručíku?“ Oba strážníci horlivě pomáhali Evě na nohy. „Kristepane, najednou se na nás vyřítila. Promiňte…“

„Promiňte?“ vyštěkla Eva vztekle. „Vy vy gumovaní pitomci! Ještě dvě vteřiny a byla by narušila místo činu. Až budete příště pověřeni větším úkolem, než je vypisování pokutových bločků, snažte se laska-

vě dělat i něco jiného, než se jen poflakovat s prstem v nose. Teď se pokuste sehnat zdravotníky, aby se podívali na tu praštěnou ženskou. Obstarejte jí nějaké šaty a zadržte ji. Myslíte, že to zvládnete?“

Nenamáhala se čekat na odpověď a odbelhala se pryč. Džíny měla roztržené a její vlastní krev se mísila s krví zavražděného. Když se vrátila k Roarkeovi, oči jí ještě hořely vztekem. „Čemu se tu, sakra, křeníš?“

„Je radost pozorovat tě při práci, poručíku.“ Nečekaně jí sevřel obličej do dlaní a tvrdě přitiskl svá ústa na její v polibku tak vášnivém, až se zapotácela. „Už se nebudu držet zpátky,“ slíbil, když na něj nechápavě vytřeštila oči. „Nech se taky ošetřit.“

O pár hodin později obdržela předvolání do kanceláře inspektora Whitneyho. S Peabodyovou po boku nastoupila na přepravní pás.

„Omlouvám se, Dallasová. Měla jsem ji zadržet.“

„Proboha, Peabodyová, nechtě toho. Byla jste v té chvíli přece v úplně jiné části budovy.“

„Mělo mě napadnout, že ji někdo z nájemníků bude informovat.“

„Jo, podle vás bychom všichni měli být nejspíš jasnovidci. Hele, nestalo se nic strašnějšího, než že na mém otlučeném těle přibylo pár škrábanců. Casto se už ozval?“

„Ještě je v terénu.“

„A nachází se ještě taky ve *vašem* terénu?“

Peabodyové se zvlnily koutky rtů. „Strávili jsme spolu minulou noc. Původně jsme plánovali jen večeři, ale tak nějak se to vyvinulo jinak. Tak tvrdě jako tuhle noc jsem nespala od té doby, co jsem byla dítě. Nevěděla jsem, že dobrý sex je tak skvělým uspávacím prostředkem.“

„Měla jste se mě zeptat.“

„Volali mu hned poté, co jsem byla k případu povolána já. Předpokládám, že zavražděného znal. Možná nám bude schopen pomoct.“

Když dorazily k inspektorově kanceláři, byly bez čekání okamžitě uvedeny dovnitř. Pokynul, aby se posadily. „Poručíku, jsem si vědom, že vaše písemná zpráva je už na cestě, ale rád bych slyšel shrnutí okolností poslední vraždy od vás osobně.“

„Ano, pane.“ Uvedla adresu a popis místa činu, jméno a popis oběti, popsala rovněž vražednou zbraň a místo jejího nálezu, vylíčila rozsah

zranění a na základě lékařské zprávy stanovila čas, kdy nastala smrt. „Peabodyová obcházela nájemníky, ale nic nezjistila, zkusíme to však znovu. Družka zavražděného nám poskytla pár informací.“

Whitney zvedl obočí. Eva na sobě dosud měla roztržené džíny a umazanou košili. „Prý došlo k malému incidentu.“

„Nic, co by stálo za řeč.“ Eva usoudila, že strážníci už od ní dostali za vyučenou a že není třeba požadovat pro ně další postih. „Pracovala dřív jako pouliční společnice s licencí, ale kvůli nedostatku financí si licenci neobnovila. Bere drogy. To nám pomohlo trochu na ni přitlačit a vymámit z ní alespoň přibližný popis toho, co zavražděný včera v noci dělal. Podle její výpovědi seděli asi do jedné v noci v bytě, popíjeli víno a kombinovali to s Exotikou. Pak prohlásil, že má ještě nějaké obchodní jednání. Ona si dala ještě trochu fetu a usnula. Jelikož podle předběžné lékařské zprávy došlo k úmrtí kolem druhé hodiny ranní, časově by to sedělo.

Z důkazů vyplývá, že oběť byla zavražděna na místě, kde byla dnes časně ráno nalezena. Dál je nanejvýš pravděpodobné, že vrahem byla tatáž osoba, která zabila Moppettovou, Klokana a Pandora.“

Nadechla se a snažila se dál udržet úřední tón. „Hlavní vyšetřující tohoto případu a další svědci mohou potvrdit, kde se v době vraždy nacházela Mavis Freestoneová.“

Whitney chvíli mlčel, nespouštěl však zrak z Evina obličeje. „Nepředpokládám, že by Mavis Freestoneová byla v jakémkoli spojení s touto vraždou, a stejný názor má i prokuratura. Mám zde předběžnou analýzu výsledků testování slečny Freestoneové, kterou vyhotovila doktorka Mirová,“ pronesl.

„Testování?“ Eva zapomněla na formality a vzrušeně vyskočila. „Jaké testování? To bylo přece naplánované až na pondělí.“

„Termín byl změněn,“ prohlásil Whitney nevzrušeně. „Testování bylo dokončeno ve třináct nula nula.“

„Proč mě nikdo neinformoval?“ Vzpomněla si na své vlastní zážitky při testování a sevřel se jí žaludek. „Měla jsem být při tom.“

„Bylo v zájmu všech zúčastněných stran, abyste při tom nebyla.“ Zadržel ji gestem ruky. „Než vám ujedou nervy a budete riskovat postih pro porušení kázně, dovolte mi, abych vám sdělil, že doktorka Mirová ve své zprávě jasně konstatuje, že slečna Freestoneová prošla

všemi testy. Detektor lži potvrdil pravdivost všech jejích tvrzení. A dále je doktorka Mirová přesvědčena, že je nanejvýš nepravděpodobné, že by testovaná byla schopna projevit tak silné negativní emoce, jako byly ty, jež provázely smrt Pandory. Zkrátka a dobře, když vynecháme všechnu tu omáčku kolem, doktorka Mirová doporučuje trestní stíhání slečny Freestoneové odvolat.“

„Odvolat.“ Evu začaly pálit oči a musela se posadit. „Kdy?“

„Prokuratura přihlédne ke zprávě doktorky Mirové, a pokud se neobjeví jiné důkazy, které by byly v rozporu s touto analýzou, mohu vám neoficiálně sdělit, že trestní stíhání bude zastaveno v pondělí.“ S tichým souhlasem sledoval, jak se Eva snaží ovládnout. „Zpráva doktorky Mirové, stejně jako důkazní materiál sesbíraný při vyšetřování dalších údajně souvisejících vražd, do značné míry vyvážily závažnost fyzických důkazů proti slečně Freestoneové.“

„Děkuji.“

„Nemám žádné zásluhy na tom, že bude zbavena obvinění. A vy taky ne, i když jste měla v jejím případě pravdu. Jděte po tom lumpovi a dostaňte ho co nejdřív.“

„To mám rozhodně v úmyslu.“ Ozvalo se zapípání videofonu. Vyžádala si pohledem Whitneyho souhlas a přihlásila se. „Dallasová.“

„Dostal jsem tvůj příkaz,“ slyšela Dickieho rozzlobený hlas. „Honíš mě jako nadmutou kozu. Myslíš, že nemám na práci nic jiného?“

„To naříkání si nech na potom. Na cos přišel?“

„Tvá nejnovější mrtvolka si dopřála pěknou porci Nesmrtelnosti, než se odebrala na věčnost. Řekl bych, že se tím naládoval těsně před smrtí, takže neměl chudák ani čas si to pořádně vychutnat.“

„Zprávu mi pošli přímo do kanceláře,“ řekla a přerušila spojení dřív, než jí stačil vynadat. Tentokrát opouštěla inspektorovu kancelář s úsměvem. „Musím si dnes večer něco ověřit a myslím, že se mi podaří najít pár nových souvislostí,“ vysvětlila.

Zdálo se, že k módní přehlídce na nejvyšší úrovni patří chaos, panika a nervy nadranc stejně neodmyslitelně jako vychrtlé modelky a třpytivé látky. Bylo fascinující a zároveň zábavné sledovat, jak se všichni účinkující sžívají se svými rolemi. Manekýnka s vyšpulenými rty, která našla na každém módním doplňku nějakou závadu, věčně cupita-

jící kostymérka, zapichující si špendlíky a jehlice do svého drdolu, kadeřnice, vrhající se na hřívy modelek jako voják do bitvy, a bezmocný původce všeho toho zmatku, spínající v zoufalství své obrovské tlapy.

„Máme zpoždění, prokrista. Máme zpoždění. Lisa musí být do dvou minut na pódiu. Hudební doprovod nepočká. Musíme si pospíšit."

„Neboj, bude tam včas. Proboha, Leonardo, dej si pohov."

Evě chvilku trvalo, než kadeřnici poznala. Trině trčely její – tentokrát ebenově černé – vlasy na hlavě jako ostré hroty, o které by si člověk mohl při troše nepozornosti vypíchnout oko. Hlas však patřil nepochybně jí, a Eva, než ji odstrčila další divoce pobíhající kostymérka, fascinovaně pozorovala, jak Trina z čísi pruhované hřívy jediným obratným stiskem vytvořila něco, co připomínalo létající talíř.

„Co tady děláte?" jako dorážející ratlík se na Evu vrhl muž se sovíma očima a po kolena dlouhým pláštěm. „Koukejte si hned svlíknout ty šaty, krucinál! Nevíte, že Hugo je už v sále?"

„Kdo je Hugo?"

Muž vydal zvuk jako unikající míč a chytil Evu za tričko, aby ho z ní stáhl.

„Hele, hochu, dej ty pracky pryč, než bude pozdě," varovala ho Eva. Pleskla ho přes prsty a zpražila pohledem, ale zdálo se, že to není nic platné.

„Donaha, honem! Čas nepočká."

Nedal se odradit a drapl ji za zip u džínsů. Nejdřív ho chtěla srazit k zemi, ale pak si to rozmyslela a vytáhla policejní odznak. „Buď tam hezky rychle zařadíš zpátečku, nebo tě zašiju za napadení úředního činitele."

„Co tady, herdek, hledáte? Licenci máme v pořádku. Daně řádně platíme. Leonardo, máme tady poldu! S policií já nehodlám mít nic společného, to si vyřiď sám."

„Dallasová!" Přiskočila k ní Mavis s plnou náručí svršků v nejrůznějších barvách. „Tady opravdu překážíš. Proč nesedíš v sále? A co to máš proboha na sobě?"

„Neměla jsem čas se převléknout." Eva si roztržitě uhladila košili potřísněnou od krve. „Jsi v pořádku? Nevěděla jsem, že ti termín těch testů přesunuli, jinak bych byla při tom."

„Přežila jsem je. Doktorka Mirová byla skvělá, ale přiznám se, že jsem ráda, že to mám za sebou. Už o tom nechci mluvit," dodala rychle a rozhlédla se po zmateně pobíhajících lidech kolem nich. „Alespoň teď ne."

„V pořádku. Hledám Jerry Fitzgeraldovou."

„Teď? Přehlídka už je v plném proudu. Všechno je naplánované na mikrosekundu přesně." S obratností profesionálky uskočila Mavis z cesty dvěma dlouhonohým modelkám. „Musí se teď soustředit na své vystoupení, Dallasová. Na nic jiného nemá čas." Pohodila hlavou a pobrukovala si do rytmu hudby. „Její další výstup je za necelé čtyři minuty."

„Nezdržím ji dlouho. Kde je?"

„Dallasová, Leonardo je z toho úplně…"

„*Kde je Jerry*, Mavis?"

„Tamhle vzadu." Prudce mávla rukou a druhou hodila jedny ze šatů probíhající kostymérce. „Je v šatně."

Eva se nějakým zázrakem prodrala vším tím zmatkem k šatně pro prominenty, označené Jerryiným jménem. Neobtěžovala se zaklepat a zatlačila do dveří. Za nimi našla ženu, kterou hledala, sešněrovanou do trubkovitých šatů ze zlatého lamé.

„Nebudu se v tom moct ani nadechnout," stěžovala si.

„Neměla jste si dávat tu paštiku, drahoušku," odpovídala jí kostymérka nevzrušeně. „Pořádně zatáhněte břicho."

„Vypadá to zajímavě," poznamenala Eva ode dveří. „Tak trochu mi připomínáte kouzelnou hůlku."

„Tyhle patří k jeho retro sérii. Počátek dvacátého století. Nemůžu se v tom ani ohnout, krucinál."

Eva k ní přistoupila blíž a pohlédla jí do obličeje. „Kosmetička odvedla dobrou práci. Nevidím žádnou modřinu." Musí se Triny zeptat, jestli na té tváři vůbec kdy nějaká modřina byla. „Slyšela jsem, že jste jich pár nakoupila od Justina Younga."

„Ten zmetek. Zničit mi obličej před tak důležitou přehlídkou."

„Zřejmě jste ho něčím naštvala. Kvůli čemu jste se porvali, Jerry?"

„Myslel si, že mu u mě projdou ty jeho pletky se sboristkami. To se ale přepočítal."

„Čas je vždycky důležitý faktor, že ano? Kdypak ty jeho pletky začaly?“

„Poslyšte, poručíku, jsem teď trochu v časové tísni a nemůžu si dovolit zničit přehlídku tím, že až se objevím na molu, budu se tvářit jako bubák. Na to se zeptejte Justina.“

Navzdory svým předchozím stížnostem se Jerry svižně protáhla kolem ní. Eva naslouchala nadšenému potlesku, který se ozval, když se objevila na pódiu. Přesně za šest minut byla zpátky a nechala se vysvobodit ze své zlaté nádhery.

„Jak jste mu na to přišla?“

„Trino, kde jsi? Vlasy, proboha! Bože, vy jste ale neodbytná. Prostě se mi to doneslo. A když jsem mu to předhodila, všechno popřel. Hned jsem ale poznala, že lže.“

„Aha.“ Eva se zamyslela nad tím, jak se pozná lhář, a Trina zatím pomocí ručního fénu proměnila Jerryiny ebenově černé kadeře v záplavu kudrlinek. Jerry napřáhla paže a nechala si přes hlavu přetáhnout průhledné bílé hedvábí s duhově zbarveným volaném. „Na Maui se nezdržel dlouho.“

„Je mi úplně ukradené, kde je.“

„Včera v noci se vrátil do New Yorku. Nechala jsem si prověřit seznamy cestujících. Víte, Jerry, je to zvláštní. Mám opět na mysli to načasování. Když jsem vás naposledy viděla, byli jste jako párek hrdliček. Společně jste byli u Pandory, společně jste odešli k němu domů. Strávila jste u něj celou noc. Slyšela jsem, že vás doprovázel na zkoušky šatů i na zkoušky představení. Připadá mi, že neměl moc času začínat si pletky se sboristkami.“

„Některým mužům na to stačí chvilka.“ Napřáhla ruku, aby jí kostymérka mohla navléknout několik cinkajících náramků.

„Hádka na veřejnosti, spousta svědků, dokonce se k tomu nachomýtlo i pár reportérů. Na první pohled se zdá, že vaše dvojité alibi je po tomto incidentu ještě pevnější. Jenže já nejsem ten typ policajta, co dá na první pohled.“

Jerry se obrátila k zrcadlu, aby si zkontrolovala linii šatů. „Co po mně chcete, Dallasová? Mám tu práci.“

„Já rovněž. Chcete vědět, jak to vidím já? Vy a váš přítel jste se s Pandorou podíleli na jedné obchodní transakci. Jenže Pandora byla

příliš chtivá peněz. Chtěla vás a vaše obchodní partnery vyšachovat ze hry. A tu jako na zavolanou se na scéně objeví Mavis a dojde ke rvačce. Jste chytrá žena, Jerry, a dostala jste při tom nápad."

Jerry se natáhla po sklence a vlila do sebe zbytek jejího safírově modrého obsahu. „Nestačí vám dva podezřelí, Dallasová? Nejste taky trochu příliš chtivá?"

„Poradili jste se nejprve? Vy, Justin a Redford? Vy s Justinem odcházíte, abyste si zajistili alibi. Redford tak chytrý nebyl. Možná spoléhal na to, že ho budete krýt, to se ale přepočítal. Odveze Pandoru k Leonardovi, kde už čekáte vy dva. Tam se vám věci poněkud vymknou z rukou. Kdo z vás se jako první chopil té hole?"

„To je absurdní. Byli jsme s Justinem u něj doma. Dokazují to bezpečnostní disky. Pokud mě chcete z něčeho obvinit, přineste si zatykač. Do té doby mi jděte z cesty."

„Jestlipak jste byli s Justinem tak chytří, abyste se od té roztržky navzájem nekontaktovali? Myslím, že jemu chybí vaše sebeovládání, Jerry. Vlastně na to spoléhám. Do rána budeme mít záznamy o vašich hovorech."

„A i kdyby mi volal, co z toho?" Jerry se vrhla za pomalu odcházející Evou. „To nic nedokazuje. Nic na nás nemáte."

„Máme další mrtvolu," prohodila Eva a ohlédla se. „Nepředpokládám, že byste si navzájem poskytli alibi na minulou noc, nebo snad ano?"

„Ty děvko." Jerry vztekle pozvedla sklenku a popadla zpitomělou kostymérku za rameno. „Mně nic nepřišijete. Nic na mě nemáte."

Hluk a zmatek v zákulisí přivolal Mavis. „Ach, Dallasová. Proč to děláš? Leonardo ji potřebuje ještě na deset dalších modelů," vytkla Evě nešťastně.

„Neboj, svou práci odvede. Až příliš touží předvádět se v záři reflektorů, a tu příležitost si nenechá ujít. Jdu najít Roarkea."

„Je v sále," řekla Mavis unaveně, zatímco přispěchal Leonardo, aby uchlácholil hvězdu svého programu. „Takhle tam ale nemůžeš, Evo. Hoď na sebe tyhle šaty. Už se objevily na molu, ale bez bolerka a šátků je nikdo nepozná."

„Já chci jen…"

„Prosím. Pro Leonarda bude hodně znamenat, když si na sebe vezmeš jeden z jeho modelů. Jsou úplně jednoduché. Najdu ti k nim nějaké boty.“

O patnáct minut později se Eva, své vlastní roztrhané a umazané oblečení nacpané v tašce, přidružila k Roarkeovi. Právě zdvořile tleskal trojici modelek s velkým poprsím, vlnících se v průhledných kombinézách.

„Úžasné. Nic praktičtějšího si žena na procházku po Páté avenue nemůže vzít.“

Roarke pokrčil rameny. „Upřímně řečeno, většina jeho modelů vypadá velmi dobře. Vůbec by mi nevadilo, kdybych na tobě viděl tamten vpravo.“

„Tak o tom si můžeš nechat jenom zdát.“ Eva přehodila nohy přes sebe a černý satén, jenž je zakrýval, zašustil v odpověď. „Jak dlouho tu musíme zůstat?“

„Až do hořkého konce. Kdy sis je koupila?“ Přejel bříškem ukazováčku úzkou lemovku pod ramenem.

„Nekoupila jsem je. Mavis mě přinutila, abych si je oblékla. Je to jeden z Leonardových modelů bez všech těch serepetiček.“

„Nech si je. Sluší ti.“

Opovržlivě odfrkla. Vlastní roztrhané džíny se k její náladě hodily daleko lépe. „Á, zde přichází naše hvězda.“

Na pódium vplula Jerry a při každém kroku jejích roztomilých skleněných lodiček explodovalo předváděcí molo tisícem barev. Eva věnovala jen okrajovou pozornost její vzdouvající se balonové sukni a živůtku z tenounké látky, na něž publikum reagovalo s takovým nadšením. Zatímco módní kritici cosi zuřivě mumlali do svých diktafonů a zákazníci nedočkavě zasílali desítky objednávek prostřednictvím svých mobilních videofonů, vpíjela se očima pouze do Jerryiny tváře, nic jiného pro ni neexistovalo.

Jerryin obličej neprozrazoval vůbec nic. Pokynem ruky přivolala půl tuctu svalnatých mladých mužů, kteří se jí vrhli k nohám, a ona se mrštně vyšplhala po pyramidě jejich tvrdých mužských těl, zdůrazňujíc půvab modelu graciézními obraty v chytře vymyšlené choreografii.

Obecenstvo nadšeně aplaudovalo. Jerry strnula v závěrečné póze a namířila na Evu ledový pohled svých modrých očí.

„Au,“ zašeptal Roarke. „To byl přímý zásah. Je tu něco, co bych měl vědět?“

„Ráda by mi rozcupovala obličej,“ informovala ho Eva mile. „To znamená, že jsem ji ťala do živého.“ Spokojeně se opřela, aby si přehlídku vychutnala až do konce.

„Vidělas to, Dallasová? Vidělas to?“ Mavis se prudce zatočila a vrhla se Evě kolem krku. „Ve finále všichni vstali. Dokonce i Hugo!“

„Kdo je, ke všem čertům, ten Hugo?“

„Je to to největší eso v branži. Byl sponzorem přehlídky – ještě za Pandory. Kdyby byl potom ucuknul – nu, naštěstí to neudělal, díky tomu, že Pandoru nahradila Jerry. Leonardo se chytil. Může teď splatit všechny dluhy. Objednávky jen prší. Pronajme si předváděcí sál a za pár měsíců budeš jeho jméno slyšet všude.“

„To je skvělé.“

„Všechno nám vychází.“ Mavis si prohlížela v zrcadle na toaletě svůj obličej. „Změním si účes a budu nosit výhradně jeho modely. Všechno se začíná vracet do starých kolejí a bude to ještě lepší, viď, Dallasová?“

„Ano, všechno je na dobré cestě. Mavis, jak to vlastně bylo? Obrátil se Leonardo na Jerry Fitzgeraldovou, nebo ona na něj?“

„Kvůli přehlídce? Původně si přál, aby v ní účinkovala. Pandora to sama navrhla.“

Moment, pomyslela si Eva. *Jak to, že mi tohle uniklo?* „Pandora chtěla, aby Leonardo vyzval Jerry k předvádění jeho modelů?“

„Ano, přesně tak to bylo.“ Z náhlého popudu vyndala Mavis z kabelky tubu a odstranila si ze rtů nános rtěnky. Chvíli hleděla na svá nenalíčená ústa a pak se rozhodla pro kelímek s krvavě rudým odstínem Berry Crush. „Věděla, že Jerry odmítne hrát druhé housle tam, kde by ona hrála první, i kdyby šlo o předvádění těch nejfantastičtějších modelů. Takže ta nabídka byla vlastně jen taková malá provokace. Kdyby přijala, musela by se smířit s tím, že je až druhá, kdyby odmítla, pak zase s tím, že přijde o událost sezóny.“

„A ona odmítla.“

„Vymluvila se na to, že už má jiné závazky. Jen aby si zachovala tvář. Ale sotva vypadla Pandora ze hry, zavolala Leonardovi a nabídla se mu místo ní.“

„Kolik na tom vydělá?“

„Za přehlídku dostane asi milion, ale to je houby. Jako hlavní modelka si může koupit modely za velkoobchodní ceny a inkasovat provizi pokaždé, když si je obleče. A pak je tu dodatek o médiích.“

„Jaký?“

„Topmodelky vystupují na módních kanálech, v diskusních pořadech a podobně, a za každé vystoupení dostávají zaplaceno. Další příjmy jí plynou z fotografování modelů, má smlouvy na příštích šest měsíců, a když bude chtít, může je ještě prodloužit. Takže tahle jediná přehlídka jí vynese navíc ještě takových pět šest milionů.“

„To není k zahození. Na Pandořině smrti tedy vydělala minimálně šest milionů.“

„I tak se to dá říct. Ne snad, že by na tom předtím byla nějak špatně.“

„Možná ne. Ale vím na sto procent, že je na tom hodně špatně teď. Objeví se po přehlídce na večírku?“

„Jistě. Ona a Leonardo jsou hvězdami večera. Jestli chceme ještě dostat něco k jídlu, měly bychom si tam taky pospíšit. Ti módní kritici jsou jako hejno supů. Nezbudou po nich ani ohlodané kosti.“

„Pohybovala ses teď ve společnosti Jerry a ostatních,“ začala Eva znovu, když pospíchaly do společenského sálu. „Bere někdo z nich drogy?“

„Proboha, Dallasová.“ Mavis otráveně pokrčila rameny. „To ti mám donášet?“

„Mavis.“ Eva ji zatáhla do výklenku s kapradím. „Takhle se mnou nemluv. Tak bere někdo drogy?“

„Krucinál, jasně, že se to bez nich neobejde. Většinou berou nějaké prášky, taky hodně tablet potlačujících chuť k jídlu. V téhle branži se s tebou nikdo nemazlí a ne všechny modelky si můžou dovolit nechat si operativně vytvarovat postavu. Určitě bys mezi nimi našla i nějaké zakázané věci, ale většinou jde o prášky, které jsou běžně v prodeji.“

„A Jerry?“

„Taje posedlá zdravým životním stylem. Má ten svůj vitaminový nápoj. Skoro nekouří, a když, pak jen speciální směs pro uklidnění nervů. Nikdy jsem ji neviděla brát něco tvrdšího. I když…“

„I když co?“

„Víš, nějak podezřele si hlídá to své pití. Onehda se jedna z holek necítila nejlíp. Noc předtím to trochu natáhla. Dala si pár loků z toho Jerryina modrého drinku a mělas vidět, jak po ní Jerry vyjela. Trvala na tom, aby okamžitě dostala padáka.“

„Zajímavé. Copak v něm asi je?“

„Je to nějaký zeleninový extrakt. Tvrdí, že byl vytvořen speciálně pro její metabolismus. Prý s ním snad hodlá vyrukovat na trh a nechat si ho patentovat.“

„Potřebovala bych vzorek. Nemám toho na ni tolik, abych dostala povolení k prohlídce nebo konfiskaci.“ Krátce se zamyslela a pak se usmála. „Myslím, že už vím, jak to navlíkneme. Jde se na večírek.“

„Co máš za lubem, Dallasová?“ Vedle Evina dlouhého kroku musela Mavis skoro utíkat. „Ten pohled v tvých očích se mi vůbec nelíbí. Nechci, aby došlo k nějakému skandálu. No tak, prosím. Je to Leonardův velký den.“

„Vsadím se, že malý skandálek, o kterém budou informovat média, jen zvýší prodej jeho modelů.“

Vstoupila do sálu plného lidí, víncích na parketu nebo kroužících kolem stolů s občerstvením. Když spatřila Jerry, namířila si to přímo k ní. Roarke ji zahlédl a vstoupil jí do cesty.

„Najednou vypadáš jako polda.“

„Díky.“

„Nejsem si jist, zda jsem to mínil jako kompliment. Hodláš vyvolat scénu?“

„Hodlám udělat to, co považuju za nejlepší. Nechceš mi jít raději z cesty?“

„Mě se už tak snadno nezbavíš.“ Vzal ji pod paží a pokračoval po jejím boku.

„Blahopřeji k úspěchu,“ začala Eva a odstrčila stranou jakéhosi servilního kritika, aby se mohla podívat Jerry zpříma do očí.

„Děkuji,“ odpověděla Jerry a pozvedla číši se šampaňským. „Ale z toho, co jsem na vás viděla, soudím, že móda není zrovna vaší silnou

stránkou.“ Vyslala k Roarkeovi koketní pohled a dodala: „Zato váš vkus, co se týče mužů, je nepochybně vybraný.“

„Lepší než váš. Slyšela jste, že Justina Younga zahlédli dnes večer v jednom soukromém klubu s nějakou rudovláskou. Prý se neuvěřitelně podobá Pandoře.“

„Vy sprostá lhářko. To by nikdy…“ Rychle se zase ovládla a jen pohrdavě zasyčela. „Říkala jsem vám, že mě nezajímá, s kým se stýká, ani co dělá.“

„Proč by taky mělo? To víte, ani ta nejlepší kosmetická péče, tvarování těla a kosmetické operace mládí nenavrátí. Justinovi se zřejmě zachtělo mladého masíčka. Muži jsou zkrátka nevděční chlípníci.“ Eva přijala od kolemjdoucího číšníka sklenici šampaňského a napila se. „Samozřejmě vypadáte skvěle. Na svůj věk. To jen v tom ostrém světle reflektorů snad vyhlížíte… tak zrale.“

„Ty krávo!“ Jerry vychrstla obsah své sklenice Evě do obličeje.

„Jo, to bude stačit,“ zamumlala Eva a protřela si pálící oči. „Tohle je napadení veřejného činitele. Jste zatčena.“

„Dej ty pracky pryč,“ ostrčila ji Jerry vztekle.

„A vzpírání se zatčení. Mám to dnes ale štěstí.“ Dvěma rychlými pohyby zkroutila Eva Jerry ruce za zády. „Zavolám strážníka, aby vás odvedl na stanici. Určitě vám nebude trvat dlouho, než složíte kauci. A teď se chovejte tak, abych vám cestou ven mohla odříkat vaše práva.“ Věnovala Roarkeovi okouzlující úsměv. „Za chvilku jsem ti k dispozici.“

„Nemusíš pospíchat, poručíku.“ Zvedl Evinu sklenici a dopil ji do dna. Počkal deset minut, pak vyšel ven.

Eva stála před hotelem a sledovala, jak Jerry nakládají do policejního vozu.

„K čemu byla ta komedie?“

„Potřebovala jsem získat čas a najít nějakou pravděpodobnou příčinu, abych ji mohla zatknout. Násilné a nekontrolované chování zadržené ukazovalo na možné požití drogy.“

Typický polda, pomyslel si Roarke. „Vyprovokovalas ji, Evo.“

„To je pravda. Než se naděje, bude zase volná. Musím si pospíšit.“

„Kam?“ chtěl vědět, když spěchali tanečním sálem do zákulisí.

„Potřebuju vzorek té tekutiny, kterou v jednom kuse popíjí. Její zatčení mi dává možnost trochu se u ní porozhlédnout. Chci to nechat analyzovat.“

„Ty si opravdu myslíš, že by brala drogy takhle bezostyšně, všem na očích?“

„Lidi jako ona, Pandora, Young nebo Redford jsou neuvěřitelně arogantní. Mají peníze, krásný zevnějšek a do jisté míry moc a prestiž. Dává jim to pocit, že si mohou dovolit víc než ostatní.“ Vrhla na něj postranní pohled. „I ty k tomu máš sklony.“

„Děkuji za ocenění.“

„Naštěstí pro tebe jsem tu já, abych tě udržela v mezích zákona.“ Vklouzli do Jerryiny soukromé šatny. „Dávej pozor u dveří, ano? Pokud jsou její právníci rychlí, nebudu mít k dispozici moc času.“

„A takhle ctíš zákon pro změnu ty, že?“ poznamenal Roarke a postavil se na hlídku ke dveřím, zatímco Eva se pustila do hledání.

„Všechny tyhle kosmetické serepetičky ji musely stát celé jmění,“ zavrčela.

„Je to její chleba, poručíku.“

„Jen za kosmetiku musí utratit ročně majlant. A bůhví, co ji stojí všechny ty kosmetické operace a zdravá strava. Jen kdybych našla aspoň trošičku toho zatraceného prášku.“

„Ty hledáš Nesmrtelnost?“ zasmál se. „Možná je arogantní, ale tak hloupá určitě není.“

„Snad máš pravdu.“ Otevřela dveře chladničky a usmála se. „Má tu ale láhev toho svého pití. Uzamčenou.“ Našpulila rty a usmála se prosebně na Roarkea. „Myslíš, že bys mohl…“

„Nechtělas mě náhodou udržovat v mezích zákona?“ S povzdechem přistoupil k chladničce, aby si prohlédl zámek. „Chytré. Má ji dokonale zabezpečenou. Láhev vypadá jako nerozbitná.“ Jeho prsty si zatím pohrávaly s mechanismem malého zámku na hrdle. „Najdi mi pilníček, sponku do vlasů nebo něco podobného.“

Eva otevřela pár zásuvek. „Bude to stačit?“

Roarke od ní se zamračením přijal manikúrové nůžtičky. „Snad ano.“ Obratně zastrčil špičatý konec nůžek do zámku, otočil jím a odstoupil. „Hotovo.“

„Na tohle jsi opravdu machr.“

„Je to jen jeden z mých méně významných talentů, poručíku.“

„To je fakt.“ Zalovila v kabelce a vytáhla nádobku na důkazní materiál. Naplnila ji trochou tekutiny. „Tohle by mělo bohatě stačit.“

„Mám zámek znovu uzamknout? Zabere mi to jen pár vteřin.“

„Tím se neobtěžuj. Cestou se s tím zastavíme v laboratoři.“

„Cestou kam?“

„Tam, kam jsem už poslala hlídkovat Peabodyovou. K zadnímu vchodu do domu Justina Younga.“ Vyrazila kupředu a přes rameno se na něj usmála. „Víš, Roarkeu, v jednom měla Jerry pravdu. Co se týče mužů, mám vybraný vkus.“

„Jistě, miláčku, tvůj vkus je naprosto dokonalý.“

Kapitola sedmnáctá

Být partnerkou bohatého muže znamenalo pro Evu celou řadu nevýhod, mělo to však jedno veliké plus. Tím bylo jídlo. Cestou přes město se stačila k prasknutí nacpat kuřetem po kyjevsku z bohatě zásobeného AutoChefa v jeho autě.

„Nikdo jiný nemá v autě kuře po kyjevsku,“ prohlásila s plnou pusou.

„Tomu, kdo s tebou žije, nic jiného nezbývá. Jinak by ses živila jen sojaburgery a ozářenými vajíčky v prášku.“

„Ty z celé duše nenávidím.“

„Jasně.“ Potěšilo ho, když slyšel, jak se směje. „Už se ti zase vrací dobrá nálada, Evo.“

„Všechno do sebe začíná zapadat, Roarkeu. V pondělí bude zastaveno trestní stíhání Mavis a do té doby budu mít ty lumpy pod zámkem. Všechno to bylo jen kvůli penězům," řekla a posbírala popadaná zrníčka divoké rýže. „Za vším jsou prachy. Pandora měla svůj zdroj Nesmrtelnosti a ti tři dravci si chtěli taky urvat svůj podíl."

„A tak ji vylákali k Leonardovi a tam ji zavraždili."

„Leonardo byl pravděpodobně její nápad. Nechtěla se ho vzdát a chtěla vyprovokovat rvačku. Tím jim nabídla dokonalou příležitost i skvělé místo činu. A to, že se k tomu připletla Mavis, byla jen další šťastná náhoda. Jinak by to byl nejspíš odskákal Leonardo."

„Nechci nikterak zpochybňovat tvůj pronikavý úsudek, poručíku, ale proč ji prostě neoddělali v nějaké postranní uličce? Pokud máš pravdu, nebylo by to poprvé, co něco takového udělali."

„Tentokrát chtěli, aby to mělo trochu úroveň." Pokrčila rameny. „Hetta Moppettová pro ně představovala možné riziko. Jeden z nich si ji podal, zřejmě se z ní nejdřív snažil něco dostat a pak se jí zbavil. Nechtěli riskovat, že by se před ní Klokan v posteli nějak podřekl."

„A jako další přišel na řadu Klokan."

„Věděl příliš mnoho. Nepředpokládám, že znal všechny tři. Ale vypátral přinejmenším jednoho, a když ho zahlédl v klubu, snažil se vypařit. Jenže jim se podařilo ho dopadnout a skoncovat s ním. Neměli však už čas vrátit se do jeho bytu pro tu drogu."

„Takže všechno to bylo kvůli prachům?"

„Ano, a pokud to rozbor toho nápoje potvrdí, taky kvůli Nesmrtelnosti. Pandora ji určitě brala, o tom nepochybuju. A předpokládám, že co měla Pandora, to chtěla mít taky Jerry. Je to droga, po které člověk vypadá lépe, mladší, víc sexy. V její profesi pro ni byla k nezaplacení. Nemluvě o jejím egu."

„Jenže její požívání má smrtelné následky."

„Totéž se tvrdí i o kouření, ale copak jsem tě tolikrát neviděla, jak si zapaluješ?" Vyčítavě se na něj podívala. „Ve druhé polovině dvacátého století měl smrtelné následky i sex bez ochrany. A lidi stejně dál souložili, jako by se nechumelilo. I užívání zbraní má smrtelné následky, přesto nám trvalo celá desetiletí, než se podařilo dostat je z ulice. A co…"

„To stačí. Většina lidí si myslí, že budou žít věčně. Testovali jste Redforda?“

„Ano. Je čistý. Ale to neznamená, že na jeho rukou nelpí krev. Postarám se o to, aby ti tři dostali nejmíň padesát let.“

Roarke zastavil na křižovatce a obrátil se k Evě. „Evo, chceš je dostat kvůli vraždě, nebo kvůli tomu, že zkomplikovali život tvé přítelkyni?“

„V konečných důsledcích je to jedno.“

„Ale není to jedno, pokud jde o tvé pocity.“

„Ublížili jí,“ prohlásila Eva zatvrzele. „Musela kvůli nim trpět. A já se kvůli nim musela na jejím utrpení podílet. Ztratila práci i hodně ze své sebedůvěry. Za to mi zaplatí.“

„Z toho ovšem plyne jen jedno.“

„Nepotřebuju, aby mě kritizoval někdo, kdo odemyká cizí zámky tak snadno jako ty, kamaráde.“

Vytáhl kapesník a otřel jí bradu. „Až budeš příště prohlašovat, že nemáš žádnou rodinu,“ poznamenal tichým hlasem, „vzpomeň si, že do ní patří Mavis.“

Nadechla se a chvilku se zamyslela. „Dělám jen svoji práci,“ bránila se. „A jestli na ní mám i nějaký osobní zájem, co je na tom špatného?“

„Vůbec nic.“ Vtiskl jí lehký polibek a odbočil doleva.

„Chci, abys ten dům objel zezadu. Na příštím rohu odboč doprava a pak…“

„Vím, jak se dostat k zadnímu vchodu.“

„Neříkej mi, že ti patří i tenhle barák.“

„Už je to tak. A mimochodem, mohl jsem ti – či spíš Feeneymu – ušetřit práci, kdybyste se mě byli zeptali na to, jak funguje bezpečnostní systém v domě, kde bydlí Young.“ Všiml si, že se zamračila, a usmál se. „Jestli mám osobní zájem na tom, aby mi patřila většina Manhattanu, co je na tom špatného?“

Odvrátila se, aby neviděl její úsměv.

Pro Roarkea se vždycky najde stůl i v té nejexkluzivnější restauraci, sedadla v předních řadách na vyprodaném představení a příhodné místo k parkování kdekoli na ulici. Na jedno takové zajel a vypnul motor.

„Doufám, že ode mě nečekáš, že zůstanu sedět v autě.“

„Má očekávání se u tebe obvykle nesetkávají s příznivou odezvou. Pojď, ale nezapomeň, že jsi jen civil. Na rozdíl ode mě.“

„Na to nezapomínám ani na minutu.“ Zakódoval vůz. Byla to slušná čtvrť, ale jeho vůz měl hodnotu šesti měsíčních nájmů v tom nejluxusnějším bytě této budovy. „Miláčku, než se začneme zabývat úředními záležitostmi, rád bych věděl, co máš pod těmi šaty.“

„Něco, co dokáže dohnat každého muže k šílenství.“

„Myslím, že to funguje. Ještě nikdy jsem tě neviděl tak půvabně vrtět zadečkem.“

„Od téhle chvíle je to zadek poldy, hochu, takže si dej bacha.“

„To dám.“ Usmál se a lehce ji plácl přes pozadí. „To mi věř. Dobrý večer, Peabodyová.“

„Roarkeu.“ Z křoví vystoupila Peabodyová, ve tváři naprosto nezúčastněný výraz, jako by nic neslyšela. „Dallasová.“

„Už se ukázala…?“ Eva se přikrčila v sebeobraně, protože v křoví se něco hnulo. Když se z něj s širokým úsměvem vynořil Casto, zaklela. „Krucinál, co to má znamenat, Peabodyová?“

„DeeDee za nic nemůže. Byl jsem u ní, když jste jí zavolala. Nedokázala se mě zbavit. Nezapomínáte na naši spolupráci, Evo?“ Stále se usmívaje napřáhl ruku. „Roarkeu, je mi potěšením poznat vás osobně. Jake Casto, protidrogové oddělení.“

„To jsem pochopil.“ Zamračil se, protože si všiml, že Casto uznale zhodnotil pohledem černý satén, klouzající po Evině těle. Vycenil na něj nepřátelsky zuby jako vzteklý pes.

„Hezké šaty, Evo. Zmínila jste se o dodání nějakého vzorku do laboratoře.“

„To máte vždycky ve zvyku naslouchat hovorům svých kolegů?“

„No…“ Pohladil se po bradě. „Ten hovor přišel zrovna v takový okamžik, víte. Musel bych být hluchý, abych nic neslyšel.“ Nasadil věcnější tón. „Předpokládáte, že jste u Jerry Fitzgeraldové našla Nesmrtelnost?“

„Musíme si počkat na výsledky analýzy.“ Přesunula svou pozornost k Peabodyové. „Je Young už doma?“

„To vím s jistotou. Z bezpečnostního disku je zřejmé, že přišel asi v devatenáct nula nula. Od té doby nevyšel ven.“

„Pokud nepoužil zadní východ.“

„To určitě ne.“ Peabodyová se maličko pousmála. „Když jsem sem dorazila, zavolala jsem na jeho číslo a on odpověděl. Omluvila jsem se, že jde o omyl.“

„Takže vás viděl.“

Peabodyová zavrtěla hlavou. „Muži jako on si nikdy nevšímají nižších šarží. Nepoznal mě a od dvaceti tří hodin třiceti osmi minut, kdy jsem sem dorazila, se nic nedělo.“ Ukázala směrem vzhůru. „V jeho oknech se svítí.“

„Počkáme tedy. Casto, když už jste tady, mohl byste nám píchnout. Postavte se k přednímu vchodu.“

Zuby mu blýskly v úsměvu. „Chcete se mě zbavit?“

I jí blýskly oči. „Jo. Technicky vzato, jsem hlavní vyšetřovatel všech čtyř vražd, a mám tudíž plné právo koordinovat postup vyšetřování. Proto…“

„S vámi nejsou žádné žerty, Evo.“ Povzdechl si, pokrčil rameny a kývl na Peabodyovou. „Nevychladni mi, DeeDee.“

„Omlouvám se, poručíku,“ začala Peabodyová, když se Casto odporoučel. „Vyslechl váš hovor. Jelikož jsem mu nemohla nijak zabránit, aby sem přišel, zdálo se mi užitečnější požádat ho o pomoc.“

„Myslím, že nám to nezpůsobí žádné problémy.“ Po zapípání videofonu kousek poodešla. „Dallasová.“ Chvilku naslouchala a na tváři se jí objevil úsměv. „Děkuji.“ Už už chtěla strčit videofon do kapsy, pak si vzpomněla, že žádnou nemá, a hodila ho do tašky. „Jerry Fitzgeraldová podepsala propuštění na kauci. Kvůli malému incidentu na večírku ji tam samozřejmě nemohli držet dlouho.“

„Jestli výsledky z laboratoře ukážou, že jsme se mýlili…“ nadhodila Peabodyová.

„Nejdřív si na ně počkáme.“ Pohlédla na Roarkea. „Tahle noc se může protáhnout. Nemusíš tady čekat. Peabodyová a Casto mě zavezou domů, až bude po všem.“

„Mám rád dlouhé noci. Mohla bys na moment, poručíku?“ Pevně ji uchopil za ruku a odvedl pár kroků stranou. „Nezmínila ses, že máš v protidrogovém oddělení obdivovatele.“

Prohrábla si vlasy. „Vážně?“

„Dokonce takové, kteří tě svlékají pohledem a rádi by využili první příležitosti, aby se dostali ještě dál.“

„Zajímavý postřeh. Hele, v současné době ho víc zajímá Peabodyová.“

„To mu ovšem nebrání, aby slintal, jen se na tebe podívá.“

Posupně se zasmála, ale když zachytila pohled v Roarkeových očích, zvážněla a odkašlala si. „Je neškodný.“

„To bych netvrdil.“

„No tak, Roarkeu, zdá se, že se ti zvedla hladina testosteronu, ale snad bys toho už mohl nechat.“ Jeho planoucí zrak jí však působil nikoli nepříjemné lechtání v podbřišku. „Doufám, že snad nežárlíš?“

„Ano.“ Bylo pokořující to přiznat, on však byl muž, který nezavírá oči před pravdou.

„Opravdu?“ Lechtání se změnilo v žár, který se jí příjemně rozléval po celém těle. „Tak to ti děkuju.“

Nejraději by ji chytil za ramena a zatřásl jí, ale jakou by to mělo cenu? Místo toho strčil ruce do kapes a naklonil hlavu. „Není zač. Evo, za pár dní máme svatbu.“

Lechtání bylo tentokrát ještě intenzivnější. „Ano.“

„Pokud se na tebe bude takhle dívat, budu nucen jednu mu vrazit.“

Usmála se a pohladila ho po tváři. „Uklidni se, miláčku.“

Uchopil ji prudce za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. „Patříš mně.“ Oči mu plály a zuby se vztekle blýskaly. Hned vzápětí se zklidnil. „Což platí samozřejmě i naopak, ale pokud sis toho, má drahá, nevšimla, to, co mi patří, si dobře hlídám.“ Políbil ji na protestující ústa. „Miluju tě, Evo. K zbláznění.“

„Opravdu je to k zbláznění.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Ne snad že bych si myslela, že ti musím cokoli vysvětlovat, ale měl bys vědět, že nemám zájem ani o Casta, ani o jiného muže. Kromě toho Casto stejně chodí s Peabodyovou. Takže zavři tu kudlu, co se ti otevírá v kapse, a uklidni se.“

„Provedu. Mám ti přinést z auta šálek kávy?“

Naklonila hlavu. „Má to být způsob, jak si mě lacině uplatit?“

„Musím ti připomenout, že má kávová směs rozhodně není laciná.“

„Peabodyová mi dává znamení. Nehýbej se.“ Zatahala ho za rukáv a vtáhla za sebou do křoví. „Počkej.“ Kolem projelo auto.

Brzdy zaskřípěly a vůz se prudkým obratem vmáčkl na parkovací místo. Bylo slyšet náraz a po chodníku rychle přešla stříbrně svítící ženská postava.

„Přichází naše krasavice," prohlásila Eva tiše. „Dlouho nečekala."

„Přesně, jak jste předvídala, poručíku," připomněla Peabodyová.

„Vypadá to tak. A teď, proč asi žena, která právě prošla nanejvýš nepříjemným a pokořujícím zážitkem, běží okamžitě za mužem, se kterým nedávno údajně skoncovala kvůli jeho nevěře a jenž ji dokonce fyzicky napadl? A to vše na veřejnosti."

„Že by sadomasochistické tendence?" nadhodil Roarke.

„To bych neřekla," uchechtla se Eva. „Pokud je v tom nějaké SM, pak to v tomhle případě znamená Sex a Majetek. Ale podívejme se, Peabodyová, naše hrdinka se vyzná. Míří k zadnímu vchodu."

Jerry se bezstarostně rozhlédla, přistoupila ke dveřím, vyťukala kód a zmizela uvnitř.

„Určitě ho nepoužila poprvé." Roarke položil ruku Evě kolem ramen. „Bude to stačit, aby to otřáslo jejich alibi?"

„Pro začátek to není špatné." Sáhla do tašky a vytáhla pozorovací brýle. Nasadila si je, namířila pohled na Youngova okna a seřídila ostrost. „Nikde ho nevidím," zamumlala. „V obývacím pokoji není," natočila hlavu. „Ložnice je taky prázdná, ale na posteli leží cestovní brašna. Všechny dveře jsou zavřené, do háje, nevidím do kuchyně ani k zadnímu vchodu."

Opřela si ruce v bok a prohlížela si pokoje. „Na stolku vedle postele stojí sklenice s nějakým nápojem a pableskuje tam světlo. Řekla bych, že má puštěnou obrazovku. Už je tam."

Eva se spokojeným úsměvem sledovala, jak do ložnice vtrhla Jerry. Brýle jí poskytovaly natolik detailní pohled, že mohla dosyta vychutnat obraz čirého vzteku. Jerryina ústa se pohybovala. Sehnula se, skopla z nohou lodičky a zvedla je.

„Zuří," zamumlala Eva. „Volá ho, hází kolem sebe věcmi. A zleva už vstupuje náš hrdina. Hm, je pěkně stavěný, jen co je pravda."

Peabodyová s vlastními brýlemi na nose vydala uznalé zamručení.

Justin byl úplně nahý a na kůži se mu leskly kapičky vody. Na Jerry však zjevně žádný dojem neudělal. Zuřivě na něj dorážela, zatímco on šermoval rukama a vrtěl hlavou. Výměna názorů nabývala na intenzitě

a dramatičnosti. Najednou došlo k prudkému zvratu. Justin strhl z Jerry její desetitisícové stříbrné roucho a oba padli na postel.

„Není to roztomilé, Peabodyová? Rozdávají si to spolu.“

Roarke poklepal Evě na rameno. „Nemáš tam náhodou ještě jedny brýle?“

„Chlípníku,“ uchechtla se. Zdálo se jí však spravedlivé, aby si taky užil, a tak mu půjčila svoje. „Můžeme tě použít jako svědka.“

„Jak? Vždyť tu vůbec nejsem.“ Nasadil si brýle a seřídil je. Po chvilce zavrtěl hlavou. „Moc fantazie nemají, že? Pověz mi, poručíku, trávíš hodně času ve službě sledováním pohlavních styků podezřelých?“

„Z toho, co jeden člověk může udělat druhému, toho není moc, co jsem ještě neviděla.“

Pochopil, sundal si brýle a podal jí je zpátky. „Je to těžká práce, já vím. A souhlasím, že podezřelí z vraždy nemají nárok na soukromí.“

Pokrčila rameny a seřídila si brýle. Nehodlala to nijak komentovat. Věděla, že někteří policisté našli v nahlížení do cizích ložnic zalíbení a že brýle jsou často zneužívány. Ona sama je pokládala za užitečný nástroj, někdy přímo nezbytný, přestože soudy jejich použití často zpochybňovaly.

„Vypadá to, že dospěli do finále,“ poznamenala lhostejně. „Musím ocenit jejich rychlost.“

Justin se zvedl na lokty a ponořil se do Jerryina klína. S chodidly položenými pevně na matraci zvedala se mu rytmicky vstříc svými boky. Tváře se jim leskly potem a oči měli pevně zavřené v agónii štěstí. Když se na ni Justin zhroutil, přitáhla si ho k sobě, zatímco on ji něžně líbal na krku. Drželi se v náručí, navzájem se hladili a třeli se o sebe tvářemi.

„Ať se propadnu,“ zamumlala Eva. „Tohle nebyl jen sex. Oni se opravdu mají rádi.“

Nedalo se přehlédnout, že v jejich dotecích je mnohem víc prosté lidské náklonnosti než živočišného pudu. Na chvilku se od sebe odtáhli, jen aby si sedli těsně vedle sebe s nohama důvěrně propletenýma. On ji hladil po rozcuchaných vlasech, ona si položila tvář do jeho dlaně. Začali hovořit. Podle výrazu jejich obličejů se zdálo, že mluví vážně, zaujatě. Jednu chvíli sklonila Jerry hlavu a rozplakala se.

Justin ji políbil do vlasů a na obočí, pak vstal a přešel na druhou stranu pokoje. Z miniledničky vyndal úzkou skleněnou lahvičku zářivě modré tekutiny a naplnil jí sklenku.

S ponurým výrazem podal sklenici Jerry. Ta se jí nedočkavě chopila a několika rychlými loky ji vyprázdnila.

„Zdravotní nápoj, jo, to určitě," zamumlala Eva. „Je to droga."

„Dala si ji jen ona," upozornila Peabodyová. „On ne."

Justin pomohl Jerry z postele a s paží kolem jejího pasu ji odváděl z ložnice někam, kam už nebylo vidět.

„Pokračujte v pozorování, Peabodyová," nařídila Eva. Sundala si brýle a nechala je zavěšené kolem krku. „Neví kudy kam a nemyslím si, že je to kvůli naší malé rozmíšce. Je pod velkým psychickým tlakem. Někteří lidé v sobě nemají chladnokrevnost rozených zabijáků."

„Pokud měli v úmyslu naoko se rozejít, aby posílili své alibi, bylo pro ni riskantní sem dneska v noci přijít."

Eva přikývla a pohlédla na Roarkea. „Potřebovala ho. Závislost má nejrůznější podoby." Po zapípání videofonu sáhla do tašky. „Dallasová."

„Už zas mě honíš jako nadmutou kozu."

„Dickie, máš pro mě dobrou zprávu?"

„Zajímavá směska, poručíku. Jsou v ní všechny složky prášku, který jsme analyzovali předtím, včetně nektaru z Květu nesmrtelnosti. K tomu pár chemických přídavků, aby to dostalo kapalnou formu, něco barviva a jemná ovocná příchuť. Celkově je to však méně účinné než prášek a chutná to jako…"

„To mi stačí. Úplnou zprávu mi pošli do kanceláře, kopie dodej Whitneymu, Castovi a prokuratuře."

„Mám jim to předat v dárkovém balení?" zeptal se Dickie kysele.

„Nebuď takový bručoun, Dickie. Máš u mě exkluzivní vstupenky na nejlepší místa." Ukončila spojení a spokojeně se usmála. „Peabodyová, obstarejte mi povolení k prohlídce a konfiskaci. Jdeme na ně."

„Ano, madam. A co Casto?"

„Povězte mu, že jdeme předním vchodem. Protidrogové dostane taky svůj podíl."

V pět hodin ráno měla za sebou všechnu papírovou práci a první kolo výslechů. Právníci Fitzgeraldové si pro svou klientku vyžádali minimálně šestihodinovou přestávku. Evě nezbylo než svolit, a proto nařídila Peabodyové, aby si do osmi hodin udělala volno, a sama se uchýlila do své kanceláře.

„Neříkala jsem ti, aby ses šel trochu prospat?“ zeptala se, když zastihla u svého stolu Roarkea.

„Měl jsem tady práci.“

Zamračeně pohlédla na monitor svého počítače a nespokojeně zasyčela. „Tohle je majetek policie. Neoprávněné užívání majetku policie ti může vynést až osmnáct měsíců domácího vězení.“

„Mohla bys mé zatčení chvilku pozdržet? Už jsem skoro u konce. Pohled na východní křídlo, všechna poschodí.“

„Myslím to vážně, Roarkeu. Nemůžeš můj počítač užívat k vyřizování svých soukromých obchodů.“

„Hm. Provést úpravy rekreačního centra C. Rozloha je nedostatečná. Přenést všechny údaje, opravy a doplňky na disk CFD, architektura a design, pracoviště FreeStar jedna.“ Vyndal disk a strčil si ho do kapsy. „O čem jsi to mluvila?“

„Ten počítač je naprogramovaný jen na můj hlasový otisk. Jak ses do něj dostal?“

Jen se usmál.

„Dobrá, že se vůbec ptám. Nechci to vědět. Nemohls na tom pracovat doma?“

„To jsem jistě mohl. Pak bych ale neměl to potěšení odvézt tě domů a donutit tě, aby sis na pár hodin zdřímla.“

„Natáhnu se tady na pohovku.“

„Nelži. Ve skutečnosti hodláš sedět u počítače, probírat se důkazy, kombinovat různé varianty a vytvářet grafy pravděpodobnosti tak dlouho, dokud nepadneš únavou.“

To nemohla popřít. Za jistých okolností pro ni nebylo lehké lhát. „Chci si jen uspořádat pár věcí.“

Naklonil hlavu. „Kde je Peabodyová?“

„Poslala jsem ji domů.“

„A náš neocenitelný Casto?“

Poznala, kam míří, ale nenapadla ji žádná vytáčka. „Myslím, že šel s ní.“

„A tví podezřelí?“

„Dostali minimální přestávku, na kterou mají nárok.“

„A stejný nárok,“ řekl a vzal ji pod paži, „máš i ty.“ Snažila se mu vykroutit, ale on ji odtáhl halou ven. „Jsem si jist, že všem se tvůj nový výslechový úbor velice líbí, ale myslím, že ještě víc se jim budeš líbit vyspaná, vysprchovaná a převlečená.“

Pohlédla na své černé saténové šaty. Úplně zapomněla, co má na sobě. „Myslím, že mám ve skříni džíny.“ Když ji po jistém úsilí naložil do výtahu, uvědomila si, že ji opouštějí síly. „Dobrá, dobrá. Půjdu domů, dám si sprchu a možná i něco k snídani.“

A taky, pomyslel si Roarke, *nejméně pět hodin spánku.*

„Jak to jde u výslechu?“

„Hm?“ zamžourala na něho ospale. „Moc ne. Ale v prvním kole se bůhvíjaký úspěch ani čekat nedá. Zatím se zuby nehty drží své původní verze a tvrdí, že jsme jí tu drogu podstrčili. Jenže už toho máme dost, abychom nechali Fitzgeraldovou podrobit testu na přítomnost drogy v krvi. Její právníci sice mohutně protestují, ale my si to prosadíme.“

Pořádně si zívla. „A na základě jeho výsledků z ní dostaneme pár dalších informací, pokud ne úplné doznání. Při příštím kole výslechů na ně budeme tři.“

Roarke ji vedl na parkoviště pro návštěvníky, kde nechal svůj vůz. Všiml si, že kráčí s přehnanou opatrností, jako by byla opilá. „Nebudou mít proti vám šanci,“ ubezpečil ji, když přišli k vozu. „Roarke,“ ohlásil se. „Odjistit zámky.“

Otevřel dveře a uložil ji na přední sedadlo.

„Budeme se střídat. Casto dovede při výslechu přitlačit.“ Opřela se a zavřela oči. „To mu ráda přiznávám. A Peabodyová taky nebude špatná. Je houževnatá. Budeme je vyslýchat všechny zároveň, ale odděleně, a budeme se u nich střídat. Vsadím se, že Young padne jako první.“

Roarke vyjel z parkoviště a zamířil k domovu. „Proč myslíš?“

„Ten ničema ji miluje. Láska všechno komplikuje. Děláš chyby, protože se o toho druhého bojíš, chceš ho chránit. Prostě blbneš.“

Malinko se pousmál a pohladil ji po vlasech, zatímco ona se propadala do spánku. „Jo, o tom taky něco vím.“

Kapitola osmnáctá

Pokud to, jak se k ní posledních pár hodin choval, mělo být ukázkou manželského soužití, pak mít manžela zdaleka nemusí přinášet jen samé nevýhody, řekla si Eva. Uložil ji do postele a Eva si chtě nechtě přiznala, že těch pár hodin tvrdého spánku jí jen prospělo. Vzbudila ji vůně horké kávy a čerstvých vaflí.

Roarke už byl vzhůru, oblečený a vykoupaný, a plně zaujat nějakými obchodními transakcemi.

Občas ji popuzovalo, že zjevně vystačí s méně hodinami spánku než normální smrtelníci, ale nikdy se o tom nezmínila. Věděla, že by jí odpověděl jen zlomyslným úšklebkem.

Musela mu rovněž připsat k dobru, že jí nikdy nepředhazoval, jak se o ni stará. Stačilo, že se s tím musela vyrovnat, kdyby o tom ještě mluvil, to už by bylo opravdu příliš.

Na policejní ústředí tedy vyrazila odpočatá, nasycená a ve svém čerstvě opraveném voze, který se ovšem po pěti blocích rozhodl překvapit ji novým rozmarem. Ručička tachometru najednou vylétla do červeného políčka pro maximální rychlost, ačkoli vůz bez hnutí trčel v dopravní zácpě.

POZOR, ozval se zdvořilý hlas varovně. PŘI TÉTO RYCHLOSTI DOJDE BĚHEM PĚTI MINUT K PŘEHŘÁTÍ MOTORU. SNIŽTE,

PROSÍM, RYCHLOST, NEBO PŘEPNĚTE NA AUTOMATICKÉ ŘÍZENÍ.

„Můžeš mi políbit šos," odpověděla Eva neméně zdvořile a zbytek cesty absolvovala stíhána neustálým naléháním, aby, pokud nechce vyletět do vzduchu, snížila rychlost.

Nenechala si tím však zkazit náladu. Nevadily jí ani těžké bouřkové mraky, ani dopravní zmatek. Ba ani fakt, že je sobota, pouhý týden před její svatbou, a že má před sebou dlouhý, únavný a nejspíš nesmírně náročný pracovní den, nemohl nijak zmenšit její radost.

Na policejní ústředí napochodovala s širokým úsměvem na tváři. „Vypadáš, jako by ses chystala zatnout zuby do syrového masa," ocenil její vzhled Feeney.

„Přesně k tomu se taky chystám. Nějaké nové informace?"

„Než dorazíme na místo, všechno ti řeknu." Nastoupili do rychlozdviže, teď kolem poledne téměř prázdné. Mechanismus je s občasnými záškuby vynášel vzhůru. Manhattan se pod nimi zmenšoval, až vypadal jako městečko pro panenky, s křižujícími se bulváry a pestrými šňůrami aut.

Oblohu proťal blesk, vzápětí následovalo zahřmění, až se skleněná výplň zdviže otřásla. Hned nato se spustil prudký liják.

„Stihli jsme to jen tak tak." Feeney pohlédl dolů na chodce pod nimi, pobíhající jako vyplašení mravenci. Jen pár centimetrů kolem jejich skleněné tabule prolétl s hlasitým houkání airbus. „Proboha," chytil se Feeney za srdce. „Kdo ti dal řidičák, ty moulo?"

„Tyhle vzdušné popelnice může řídit i cvičený šimpanz. Mě bys tam nedostal ani párem volů."

„Veřejná doprava je ostudou tohohle města," poznamenal Feeney. Vytáhl sáček oříšků v čokoládě, aby se uklidnil. „Mimochodem, tvůj zájem o hovory z Maui přinesl ovoce. Než Young naskočil do letadla zpátky domů, volal číslo Fitzgeraldové dvakrát. Dokonce si objednal i projekci na obrazovce. Plné dvě hodiny."

„Co bezpečnostní disky z té noci, co to nakoupil Šváb?"

„Young se vrátil i se zavazadlem v šest ráno. Jeho letadlo přistálo o půlnoci. Jak strávil těch šest hodin mezi tím, není známo."

„Nemá alibi. Měl spoustu času, aby se dostal z letiště na místo vraždy. A co Fitzgeraldová?"

„Zhruba do dvaadvaceti třiceti byla v předváděcím sále. Na generální zkoušce. Doma se ukázala až v osm ráno. Vyřídila spoustu hovorů: se svou kadeřnicí, masérkou, se svým trenérem. Čtyři hodiny setrvala v salonu Paradise, kde se nechala komplet vypulírovat. Young strávil den hovory se svým agentem, obchodním manažerem a…“ Feeney se lehce usmál. „Se svým cestovním poradcem. Náš hoch si objednal cestu pro dva do kolonie Eden.“

„Jsi poklad, Feeney.“

„To dobře vím. Cestou sem jsem se zastavil pro zprávu techniků. Ani u Younga, ani u Fitzgeraldové se nenašlo nic, co bychom mohli použít proti nim. Drogu obsahoval pouze ten modrý nápoj. Pokud mají další zásoby, přechovávají je někde jinde. V počítači nejsou uložené žádné záznamy o transakcích, žádné chemické vzorce. Ještě se musím mrknout, jestli něco neschovali na pevných discích. Ovšem upřímně řečeno, za takové technické génie je nepokládám.“

„To ne. V tomhle bych sázela spíš na Redforda. Víš, Feeney, tady jde o víc než o pouhou vraždu a nelegální obchody. Pokud bude ta droga označena za jed a my je usvědčíme, že věděli o tom, že je smrtelně nebezpečná, pak tu máme organizovanou přípravu hromadného usmrcení.“

„Od městských válek tenhle paragraf nikdo nepoužil, Dallasová.“

Zdvižse s lehkým nárazem zastavila. Před výslechovou místností čekala Peabodyová. „Kde jsou ostatní?“

„Podezřelí se radí se svými právníky. Casto šel pro kafe.“

„Dobrá, oznamte podezřelým, že jejich čas vypršel. Nějaký vzkaz od inspektora?“

„Je na cestě sem. Rád by byl přítomen u výslechů. Úřad prokurátora se výslechů zúčastní prostřednictvím videofonu.“

„Dobrá. Feeney si vezme na starost dohled nad záznamy výslechů. Nechci, aby nás u soudního přelíčení dostali na nějaká malá pochybení. Vy si v prvním kole vezmete na starost Fitzgeraldovou, Casto Redforda. Já chci Younga.“

Zamávala na Casta, který se k nim blížil s několika šálky kávy na podnose. „Feeney, seznam je s novými informacemi. Užívejte jich obezřetně,“ dodala a chopila se jednoho šálku. „Budeme se střídat po třiceti minutách.“

Vklouzla do své výslechové místnosti. Polkla první doušek slabé kávy nevalné chuti a usmála se. Bude to dobrý den.

„Žádná lepší odpověď vás nenapadá, Justine?“ Ani třetí hodina výslechů nikterak nesnížila Evino odhodlání, ba právě naopak.

„Už jste se mě na to ptala. I ti druzí dva se mě vyptávali na totéž.“ Napil se vody. Jeho odhodlání už dávno vzalo zasvé a byla na něm znát únava. „Řekl jsem vám, jak to bylo.“

„Jste přece herec,“ připomněla mu s milým úsměvem. „A dobrý herec. Všichni kritici pějí ódy na vaše herecké umění. Zrovna nedávno jsem o vás někde četla, že ve vašich ústech zní i mizerná replika krásně. Já jsem od vás ale zatím nic krásného neslyšela.“

„Kolikrát ještě budu muset odpovídat pořád dokola na totéž?“ Pohlédl na svou právní zástupkyni. „Jak dlouho to budu muset ještě snášet?“

„Můžeme výslech kdykoli přerušit,“ upozornila ho jeho právnička. Byla to energicky vyhlížející blondýna s ledově chladnýma očima. „Není vaší povinností dál vypovídat.“

„To je pravda,“ souhlasila s ní Eva. „Můžeme okamžitě přestat. Vrátíte se zpět do vazby. V případě obvinění z překročení zákonů o ilegálních látkách se na kauci nepropouští, Justine.“ Naklonila se k němu a podívala se mu zpříma do očí. „A už vůbec ne, máte-li na krku obvinění ze čtyřnásobné vraždy.“

„Můj klient nebyl obviněn z ničeho jiného než z podezření z přechovávání ilegálních látek.“ Právnická ji proklála nenávistným pohledem. „Nepodaří se vám z toho udělat svůj případ, a všichni to víme.“

„Váš klient balancuje na okraji velice strmého útesu. I to všichni víme. Chcete se z něj zřítit sám, Justine? To mi nepřipadá vůči vám spravedlivé. I vaši přátelé v této chvíli odpovídají na otázky.“ Zvedla ruce a propletla si prsty. „Co hodláte dělat, jestliže všechno svedou na vás?“

„Nikoho jsem nezabil.“ Justin vyslal rychlý pohled ke dveřím a k zrcadlu. Věděl, že má publikum, jen nebyl zvyklý hrát vedlejší roli. „O těch dalších třech jsem v životě neslyšel.“

„Pandoru jste však znal.“

„Ovšemže jsem ji znal. Ano, Pandoru jsem znal.“

„A byl jste té noci, kdy byla zavražděna, u ní doma.“

„To jsem nikdy nepopíral. Přišli jsme k ní s Jerry na její pozvání. Dali jsme si pár skleniček, pak se tam objevila ta ženská. Pandora se začala chovat urážlivě a my se s ní brzy rozloučili.“

„Používáte se slečnou Fitzgeraldovou často zadní vchod vašeho domu?“

„Děláme to pouze v zájmu uchránění svého soukromí,“ opakoval, co už jednou řekl. „Kdybyste měla na každém kroku v patách reportéry, věděla byste, o čem mluvím.“

Eva to věděla až příliš dobře, a tak se jen pousmála. „Neměla jsem pocit, že byste se příliš stranili pozornosti médií. Kdybych chtěla být ironická, řekla bych dokonce, že jste se jim sami podbízeli. Jak dlouho bere slečna Fitzgeraldová Nesmrtelnost?“

„Nevím.“ Jeho pohled opět zabloudil k zrcadlu, jako by doufal, že se odtamtud ozve hlas režiséra a představení ukončí. „Řekl jsem vám, že jsem nevěděl, co v tom nápoji je.“

„Měl jste v ložnici plnou láhev, ale nevěděl jste, co v ní je? To jste to nikdy ani neochutnal?“

„Nikdy jsem se toho ani nedotkl.“

„Nezlobte se, ale to vám nevěřím. Kdybych měla něco ve své lednici, určitě bych neodolala a ochutnala bych to. Pokud bych ovšem nevěděla, že se jedná o jed. Víte přece, že Nesmrtelnost působí jako pomalu účinkující jed, že?“

„To se nedá tak jednoznačně říct.“ Zarazil se a těžce vydechl nosem. „Nic o tom nevím.“

„Přetížení nervového systému, pomalé, nicméně smrtelné účinky. Nalil jste Jerry ten nápoj, podal jste jí ho. To je pokus o vraždu.“

„Poručíku…“

„Nikdy bych Jerry neublížil,“ vybuchl. „Miluju ji. Nikdy jsem jí neublížil.“

„Opravdu? Několik svědků vás jen před několika dny vidělo, jak jste jí ublížil. Uhodil jste slečnu Fitzgeraldovou druhého července v zákulisí *Waldorf's Royal Ballroom* do tváře?“

„Ne, já… pohádali jsme se.“ Text scénáře se mu začal v hlavě plést. Nemohl si vzpomenout, co má říkat. „Bylo to nedorozumění.“

„Udeřil jste ji do tváře.“

„Ano. Ne. Přestali jsme se ovládat.“

„Ano, a proto jste uhodil ženu, kterou údajně milujete, tak silně, že upadla na zem. Když za vámi přišla včera v noci do bytu, stále jste se na ni zlobil? Proto jste jí nalil sklenici pomalu působícího jedu?“

„Už jsem vám řekl, že to žádný jed není, ne v tom smyslu, jak to míníte vy. Nikdy bych jí neublížil. A nikdy jsem se na ni nezlobil. To bych nedokázal.“

„Nikdy jste se na ni nerozzlobil. Nikdy jste ji neuhodil. Věřím vám, Justine.“ Evin hlas byl najednou jako med. Naklonila se k němu a mateřsky se dotkla jeho třesoucí se ruky. „Vím, že jste ji neuhodil. Všechno jste jen předstíral, viďte? Vy nejste ten typ, který by bil milovanou ženu. Všechno jste jen hrál jako na divadle, že?“

„Já… ne…“ Bezmocně k Evě vzhlédl a ona věděla, že ho má tam, kde ho chtěla mít.

„Hrál jste v mnoha akčních videofilmech. Víte, jak se zasazují markýrované údery. Tu hádku jste s Jerry jen předstírali, je to tak? Vy byste na ni nikdy nevztáhl ruku, že ne?“ Její jemný hlas byl plný porozumění. „Vy přece nejste žádný násilník, Justine.“

Zničeně stiskl rty a obrátil se ke své právničce. Zvedla ruku, aby zabránila dalším otázkám, a naklonila se k Justinovu uchu.

Eva nasadila neutrální výraz a vyčkávala. Věděla, nad čím teď rokují. Bude lepší přiznat, že všechno jen hrál, a připustit tudíž, že lhal? Či má trvat na tom, že svou milenku opravdu uhodil, a připustit tak, že je schopen násilí? Lano, po kterém kráčel, bylo přetenké, a on si nemohl dovolit chybný krok.

Právnická se odtáhla a složila ruce. „Můj klient a slečna Fitzgeraldová sehráli nevinné představeni. Připouštíme, že to od nich bylo pošetilé, ale nedopustili se ničeho nezákonného.“

„To jistě ne.“ Eva jako by zaslechla zapraskat první trhlinu v jejich alibi. „Stejně jako není žádným zločinem odletět na Maui a předstírat pletky s jinou ženou. Všechno to bylo jen naoko, že, Justine?“

„My… asi jsme to pořádně nedomýšleli. Dostali jsme strach, to je celé. Když jste zatkli Paula, báli jsme se, že jdete i po nás. Té noci jsme tam byli všichni tři, a tak se nám to zdálo logické.“

„Ano, přesně tohle si také myslím.“ Vykouzlila na tváři přátelský úsměv. „Byl to velmi logický krok.“

„Oba máme před sebou důležité pracovní úkoly. Chtěli jsme se vyhnout tomu, do čeho jsme teď spadli. Řekli jsme si, že když budeme předstírat rozchod, posílí to naše alibi.“

„Ano, byli jste si vědomi, že vaše alibi stojí na vodě. Muselo vás napadnout, že nám neunikne možnost, že jste oba, nebo alespoň jeden z vás, v noci, kdy byla Pandora zavražděna, tajně odešli z vašeho bytu. Klidně jste ji mohli u Leonarda zabít a zase se vrátit domů, aniž by bezpečnostní kamera cokoli zaznamenala.“

„My ale nikam nešli. Nemůžete nám dokázat opak.“ Narovnal ramena. „Nic nám nedokážete.“

„Nebuďte si tak jistý. Vaše milenka je na Nesmrtelnosti závislá. Ta droga se našla ve vašem bytě. Jak jste k ní přišel?“

„Já… Od někoho ji dostala. Já o tom nic nevím.“

„Dostala ji od Redforda? To on jí způsobil ten návyk, Justine? Pokud ano, pak ho musíte nenávidět. Už ve chvíli, kdy polkla první doušek, začala umírat.“

„Není to žádný jed. Není! Jerry mě ujistila, že Pandora to tvrdila schválně, aby od ní ostatní odradila. Pandora nechtěla, aby to Jerry taky brala. Ta děvka si to chtěla nechat jen sama pro sebe, i když dobře věděla, jak velice to Jerry potřebuje. Ona chtěla…“ Zmlkl, když opožděně zaznamenal varovný pohled své právnicky.

„Co chtěla, Justine? Chtěla peníze? Hodně peněz? Chtěla vás? Vysmívala se Jerry? Vyhrožovala vám? Proto jste ji zabil?“

„Nikdy jsem se jí ani nedotkl. Přísahám. Pohádali jsme se, to ano. Když ta Leonardova holka tu noc odešla, došlo k ošklivé scéně. Jerry zuřila. Po tom, co jí Pandora řekla, není divu. Proto jsem ji raději odvedl do klubu a vypil s ní pár panáků, aby se uklidnila. Řekl jsem jí, aby se netrápila, že najdeme jiné způsoby, jak si opatřit novou zásobu.“

„Jaké jiné způsoby?“

Dýchal těžce. Na varovné zvednutí ruky své právnicky odpověděl prudkým zavrtěním hlavou. „Mlčte,“ utrhl se na ni. „Dejte mi pokoj. Copak to, krucinál, nechápete? Chce mi přišít vraždu a dostat mě do basy. Chci se dohodnout. Proč mi nepomůžete vyjednávat?“ Otřel si ústa hřbetem ruky. „Chci se s vámi dohodnout.“

„Můžeme si o tom promluvit," souhlasila Eva klidně. „Co mi nabídnete?"

„Paula," pronesl se zatajeným dechem. „Dám vám Paula Redforda. Ten ji zabil. Nejspíš je zabil všechny."

O dvacet minut později vešla Eva do konferenční místnosti. „Puste mě teď na Redforda. Dáme mu čichnout k tomu, co jsme se na něj dozvěděli."

„Z dámy jsem toho moc nedostal." Casto nenucené položil na stůl nohy s překříženými kotníky. „Drží se. Už se u ní projevují abstinenční příznaky – sucho v ústech, třes, poruchy vidění – ale nepřestává trvat na svém."

„Už nejméně deset hodin nedostala svou dávku. Jak dlouho myslíte, že ještě vydrží?"

„To netuším." Casto rozhodil ruce. „Může se zaseknout tak, že z ní nedostaneme už ani slovo, ale taky se nám může během deseti minut sesypat a být jako beránek."

„Dobrá, zatím na to nebudeme spoléhat."

„Redford začíná měknout," referovala Peabodyová. „Je strachy bez sebe. Ale jeho právník je tvrdý hoch. Kdybych s ním mohla zůstat pět minut o samotě, dostala bych ho na lopatky."

„Nic takového nepřichází v úvahu." Whitney si prohlížel na monitoru záznam posledního výslechu. „Teď na něj můžeme přitlačit Youngovou výpovědí."

„Ta nestačí."

„Musíte se snažit dodat jí váhy. Tvrdí, že právě Redford podal Fitzgeraldové Nesmrtelnost, asi před třemi měsíci. A pak jí nabídl obchodní partnerství."

„Ano, a náš blonďatý krasavec nás přesvědčuje, že všechno mělo probíhat naprosto legálně." Eva se posupně zasmála. „Na to mu ovšem neskočíme."

„Nevím, nevím," zamumlala Peabodyová. „Fitzgeraldovou do toho nezatáhl jen tak. Mohla ho přesvědčit, že všechno půjde legální cestou. Že po patřičné přípravě vytvoří kosmetickou řadu navracející krásu a mládí, která by nesla její jméno."

„Jediné, co jim stálo v cestě, byla Pandora," usmál se Casto. „Stačilo ji odstranit a peníze se měly sypat samy."

„Ano, určitě šlo o peníze. Bylo nutné zbavit se Pandory." Eva těžce dosedla. „A taky těch dalších dvou. Možná je Young takové neviňátko, jak předstírá, možná není. Předhodil nám Redforda, ale neuvědomil si, že zároveň s ním nám předhazuje i Fitzgeraldovou. Věděl toho od Fitzgeraldové dost na to, aby plánoval cestu do kolonie Eden. Doufali, že si odtamtud přivezou svůj vlastní exemplář rostliny."

„Pak by se skutečně dalo mluvit o organizované přípravě," poznamenal Whitney. „Pokud se Young zbaví těch dvou, zůstane mu celý zisk. Od přípravy k vraždě je však přece jen daleko. V tomto ohledu nemá jeho výpověď valnou cenu. Domnívá se, že Pandoru zabil Redford. Nabízí nám motiv. My mu můžeme prokázat, že k tomu měl příležitost. Chybí nám však fyzické důkazy, chybí nám svědci."

Povstal. „Dostaňte z něj doznání, Dallasová. Prokuratura na nás už tlačí. Zastavuje trestní stíhání Mavis Freestoneové. Pokud nebude mít nic nového k předhození reportérům, budeme všichni za blbce."

Když Whitney odešel z místnosti, vytáhl si Casto kapesní nožík a začal si čistit nehty. „Prokurátor má jedinou starost – aby nevypadal jako pitomec. A naším úkolem je naservírovat mu přiznání pěkně na stříbrném tácu, že?" Zvedl oči k Evě. „Redford se k vraždě tak lehko nepřizná. Bude ochoten přiznat ty drogy. Ale doznat se ke čtyřem vraždám? Zlatý oči. Máme jedinou naději."

„A sice?" zeptala se.

„Že je nespáchal sám. Pokud dostaneme přiznání z někoho z těch dalších dvou, zaženeme ho do kouta. Já bych sázel na Fitzgeraldovou."

„Dobře, vezměte si ji do parády." Eva se zhluboka nadechla. „Já si beru Redforda. Vy, Peabodyová, si vezmete Redfordovu fotografii a zajdete s ní do klubu, do Klokanova domu, do domu Švába a Moppettové. Ukažte ji každému, kdo vám přijde do cesty. Potřebuji najít alespoň jednoho jediného člověka, který ho pozná."

Zapípal videofon a Eva ho se zaklením zapnula. „Dallasová, teď nemám čas."

„Rád slyším tvůj milý hlas," ozval se Roarke nevzrušeně.

„Máme poradu," zavrčela Eva.

„Já taky. Za třicet minut odlétám na FreeStar.“

„Ty budeš mimo planetu? Ale… No, tak šťastnou cestu.“

„Nedá se nic dělat, je to nezbytné. Budu zpátky do tří dnů. Víš, jak se se mnou spojit.“

„Ano, vím.“ Ráda by mu řekla pár velmi intimních pošetilostí. Místo toho však prohlásila: „Budu teď mít taky hodně práce. Měj se.“

„Měla bys zajít do své kanceláře, poručíku. Mavis se tě snaží už od rána sehnat. Zdá se, žes zapomněla na svou poslední zkoušku šatů. Leonardo je z toho… poněkud konsternovaný.“

Eva předstírala, že si nevšimla Castova zlomyslného úsměšku. „Musím teď řešit důležitější věci.“

„To asi musíme všichni. Najdi si na něj chvilku, miláčku. Už kvůli mně. Rád bych se už konečně zbavil všech těch lidí v našem domě.“

„Já bych je byla vyhodila už dávno. Myslela jsem, že z nich máš radost.“

„Ne, vůbec z nich nemám radost. Je to banda pošuků. Před chvilkou jsem vytáhl zpod postele chudáčka Galahada. Někdo ho omotal korálky a červenými stužkami. Lezou nám oběma na nervy.“

Kousla se do jazyka, aby potlačila smích. Roarke nevypadal pobaveně. „Hned je mi líp, když vím, že tě taky otravujou. Zbavíme se jich co nejrychleji.“

„Postarej se o to, prosím. Jo, a taky je třeba zařídit pár věcí ohledně příští soboty. Summerset má seznam. Musím už končit.“ Zamával na někoho mimo obrazovku a pak jí naposledy pohlédl hluboko do očí. „Nashledanou za pár dní, poručíku.“

„Jo.“ Do prázdné obrazovky ještě zamumlala: „Šťastnou cestu, ty mizero.“

„Hele, Evo, jestli si potřebujete odskočit ke švadleně a s kocourkem k veterináři, Peabodyová a já se o ty čtyři vraždičky postaráme už sami. Maličkost.“

„Polibte mi šos, Casto,“ odsekla mu Eva.

Casto byl sice protiva, ukázalo se však, že jeho tušení bylo správné. Redford se nehodlal jen tak lehce vzdát. Eva se s ním nemazlila a dostalo se jí malého zadostiučinění z toho, že mu mohla prokázat pře-

kročení protidrogového zákona. Ale přiznání k několikanásobné vraždě z něj nedostala.

„Zopakujme si to znovu.“ Vstala, aby si protáhla nohy. Nalila si šálek kávy. „O Nesmrtelnosti jste se dozvěděl od Pandory. Kdy k tomu došlo?“

„Jak jsem už uvedl, bylo to asi před rokem a půl nebo možná o něco dřív.“ Byl už poměrně klidný a dokonale se ovládal. Trestní stíhání kvůli drogám se dalo vydržet, zvláště když na to nahlížel z toho správného úhlu. „Přišla ke mně s obchodní nabídkou, jak to sama nazývala. Tvrdila, že má k dispozici látku, která znamená revoluci v péči o zevnějšek a o zdraví.“

„Čili kosmetický přípravek. Zmínila se o tom, že se jedná o drogu, a o jejích nebezpečných vlastnostech?“

„Tehdy ještě ne. Potřebovala do začátku kapitál. Hodlala rozjet výrobu kosmetické řady pod svým jménem.“

„Ukázala vám chemický vzorec té látky?“

„Ne. Jak jsem už řekl, vodila mě za nos, stále něco slibovala. Připouštím, že to z mé strany byl nedostatek zdravého úsudku. Byl jsem jí sexuálně posedlý a ona zneužila mé slabosti. Zároveň se mi zdálo, že to bude velmi dobrý obchod. Užívala onen přípravek ve formě tablet. A výsledky byly nanejvýš imponující. Vypadala stále mladší, byla ve stále lepší formě. Přibývalo jí energie i sexuální apetence. Při vhodném způsobu prodeje by to zboží mělo vynést ohromné zisky. Ty peníze by se mi hodily na uhrazení některých komerčně riskantních projektů.“

„Potřeboval jste ty peníze, a tak jste jí dál platil, třebaže po malých částkách, aniž byste požadoval úplnější informace.“

„Po nějaký čas. Postupně jsem ztrácel trpělivost a začal jsem se jí vyptávat. Stále slibovala. Pojal jsem podezření, že má v úmyslu udělat se sama pro sebe nebo že spolupracuje s někým jiným. Že mě jen využívá. Proto jsem si vzal vzorek.“

„Vzorek, říkáte?“

Tentokrát chvíli trvalo, než odpověděl, jako by pečlivě vážil slova. „Když spala, vypůjčil jsem si její klíč a otevřel skříňku, kde přechovávala své tablety. V zájmu ochrany svých investic jsem jich několik vzal a nechal je analyzovat.“

„Kdy došlo k této krádeži za účelem ochrany vašich investic?“

„Nelze hovořit o krádeži,“ přerušil je právník. „Můj klient za tento produkt už před tím v dobré víře zaplatil.“

„Dobrá, tedy znovu. Kdy jste se rozhodl věnovat svým obchodním zájmům aktivnější pozornost?“

„Asi před šesti měsíci. Odnesl jsem ty vzorky jednomu známému k chemické analýze a objednal si u něj soukromou zprávu.“

„A z ní jste se dozvěděl…“

Redford si prohlížel prsty na ruce. „Dozvěděl jsem se, že onen produkt má skutečně vlastnosti, o kterých se Pandora zmiňovala. Nicméně že se jedná o návykovou látku, což automaticky znamenalo, že spadá do kategorie ilegálních látek. A že následky jejího požívání jsou smrtelné, užívá-li se pravidelně po delší časové období.“

„A jelikož jste čestný člověk, oželel jste své ztráty a rozhodl se z toho obchodního spojenectví vycouvat.“

„Tak jednoduché to nebylo,“ namítl Redford mírně. „Musel jsem myslet na své investice. Rozhodl jsem se, že nechám vyzkoumat, zda by bylo možné nepřijatelné vedlejší účinky produktu nějakým způsobem redukovat nebo zcela odstranit. A myslím, že se nám to podařilo, či téměř podařilo.“

„A tak jste použil Jerry Fitzgeraldovou jako pokusného králíka.“

„To byla chyba. Byl jsem pod tlakem, protože Pandora požadovala stále víc peněz a naznačovala, že se chystá s výrobkem vyrukovat na veřejnost. Chtěl jsem jí konkurovat a věděl jsem, že Jerry bude pro můj výrobek tou nejlepší reklamou. Souhlasila s tím, že za úplatu vyzkouší látku, kterou připravili mí odborníci. V tekuté formě. I věda se někdy mýlí, poručíku. Příliš pozdě jsme si uvědomili, že i tato látka zůstává vysoce návyková.“

„A smrtelná?“

„Zdá se, že ano. Proces byl sice zpomalen, ale v konečném důsledku se bohužel nezměnil. Před několika týdny jsem Jerry před těmito vedlejšími účinky varoval.“

„Předtím, než Pandora odhalila, že se ji pokoušíte vyšachovat, nebo až potom?“

„Myslím, že to bylo až potom. Těsně potom. Naneštěstí došlo mezi Jerry a Pandorou k roztržce. Pandora měla narážky na svůj dřívější

vztah s Justinem. Později jsem se z vyprávění přítomných dozvěděl, že Jerry vmetla Pandoře do tváře naši obchodní smlouvu.“

„A Pandora nepřijala tuto zprávu s nadšením.“

„Přirozeně zuřila. V té době byl náš vztah už silně narušený. Já jsem si mezitím opatřil exemplář Květu nesmrtelnosti, abych produkt zbavil všech vedlejších účinků. Rozhodně jsem neměl v úmyslu šířit na veřejnosti nebezpečnou drogu. Mé záznamy to potvrzují.“

„Na to se blíže podívá protidrogové oddělení. Vyhrožovala vám Pandora?“

„Pandora stále někomu vyhrožovala. Na to už jsem byl zvyklý. Měl jsem pocit, že si mohu dovolit její výhrůžky ignorovat, či jí je dokonce oplácet.“ Na tváři se mu objevil sebevědomý úsměv. „Víte, kdyby hodlala vrhnout výrobek na trh s vědomím, jak nebezpečné má vlastnosti, mohl jsem ji zničit. Neměl jsem žádný důvod ji zcela odstranit.“

„Váš vztah byl vážně narušený, přesto jste k ní ten večer šel.“

„Doufal jsem, že se nám podaří najít nějaký kompromis. Proto jsem trval na tom, aby byli přítomni i Justin a Jerry.“

„Miloval jste se s ní.“

„Byla to nádherná, žádoucí žena. Ano, miloval jsem se s ní.“

„Měla u sebe tablety oné drogy.“

„Ano, to je pravda. Jak jsem uvedl, přechovávala je ve skříňce ve svém toaletním stolku.“ Znovu se usmál. „Řekl jsem vám o těch tabletách a o skříňce, protože jsem správně předpokládal, že pitva prokáže přítomnost drogy. Zdálo se mi moudré vyjít vám vstříc. Snažil jsem se spolupracovat.“

„To nebylo tak těžké, když jste věděl, že žádné tablety nenajdeme. Po její vraždě jste se pro ně vrátil. Musel jste myslet na své investice. Na to, že nebude-li zde žádný jiný produkt než ten váš, žádný konkurenční výrobek, váš zisk bude o mnoho větší.“

„Po svém odchodu jsem se k ní už nevrátil. Neměl jsem k tomu důvod. Můj produkt byl mnohem lepší než její.“

„Ani jeden z obou produktů by nemohl oficiálně na trh a vy jste to věděl. Ale na ulici by ten její slavil velké úspěchy, větší než vaše zředěná, méně účinná a zřejmě mnohem dražší verze.“

„Hodlal jsem investovat do dalšího výzkumu a testování…“

„Další investice? Jen Pandoře jste dal přes tři sta tisíc. Další nezanedbatelné částky jste investoval do toho, abyste si opatřil rostlinu, platil jste výzkum a testování, platil jste Fitzgeraldové. Dovedu si představit, že jste začínal ztrácet trpělivost a chtěl jste vidět nějaký zisk. Kolik jste účtoval Jerry za jednu dávku?“

„Jerry a já jsme měli obchodní dohodu.“

„Deset tisíc,“ přerušila ho Eva a s uspokojením zaznamenala, že se trefila do černého. „Tuto částku převedla během posledních dvou měsíců třikrát na váš účet na Starlight Station.“

„Byla to investice,“ bránil se.

„Nejprve jste ji na drogu navykl a pak jste ji začal ždímat. Jednal jste jako dealer, pane Redforde.“

V té chvíli se ozval Redfordův právník. Okamžitě obrátil celou záležitost vzhůru nohama a udělal z ní obchodní dohodu o ziscích a ztrátách.

„Potřeboval jste získat kontakty na ulici,“ pokračovala nevzrušeně Eva. „Klokan nikdy neodmítl, když mu někdo věnoval pár kreditů. Jenže tentokrát to přehnal. Vyzkoušel váš produkt. Jak se dostal k tomu vzorci? To od vás bylo velmi nemoudré.“

„Neznám nikoho toho jména.“

„Viděl jste ho, jak se v klubu naparuje. Když pak zmizel v soukromém salonku s Hettou, nemohl jste si být jist, kolik jí toho řekl. A když vás potom uviděl a utekl, musel jste jednat.“

„Jste na špatné stopě, poručíku. Já ty lidi neznám.“

„Možná jste Hettu zabil v panice. Původně jste to nezamýšlel, ale když jste viděl, že je mrtvá, musel jste to nějak zamaskovat. Proto jste ji zohavil k nepoznání. Možná vám před smrtí něco prozradila, možná ne, ale musel jste se zbavit i Klokana. Řekla bych, že tehdy se vám zabíjení už zalíbilo, alespoň podle toho, jak jste ho před smrtí mučil a znetvořil. Byl jste však trochu lehkovážný a nečekal jste, že ho najdeme tak brzy, proto jste se nestihl podívat do jeho bytu před námi.“

Prošla se po místnosti. „Stál jste před velkým problémem. Policie má vzorek drogy, má i její vzorec, a Pandora je nekontrolovatelná. Neměl jste na vybranou.“ Opřela se o stůl a naklonila se k němu. „Co má dělat muž, který vidí, že všechny jeho investice a budoucí zisky skončí v kanále?“

„Má obchodní dohoda s Pandorou skončila.“

„Ano, ukončil jste ji vy. Bylo chytré vzít ji k Leonardovi. Jste chytrý muž. Zuřila kvůli Mavis. Když ji zavraždíte u něj v bytě, bude to vypadat, jako by Leonardovi selhaly nervy. Kdyby byl Leonardo doma, byl byste ho musel oddělat taky, ale to by vám nevadilo. Začal jste zabíjení přicházet na chuť. Nebyl doma, což situaci usnadnilo. A ještě víc ji usnadnil Mavisin příchod.“

Redford dýchal těžce, ale držel se. „Když jsem Pandora viděl naposledy, žila, zuřila a dychtila někoho potrestat. Pokud ji nezabila Mavis Freestoneová, tipoval bych Jerry Fitzgeraldovou.“

Eva se se zaujetím zaklonila v židli. „Opravdu? Proč?“

„Nesnášely se, byly konkurentky, nyní víc než předtím. A navíc se Pandora snažila získat Justina zpátky. To bylo něco, co Jerry nemohla tolerovat. A…“ Usmál se. „To Jerry vnukla Pandoře nápad zajít k Leonardovi.“

Tohle je nová informace, pomyslela si Eva a pohodila hlavou. „Opravdu?“

„Když slečna Freestoneová odešla, Pandora byla vzteklá a popudlivá. Jerry to zjevně těšilo, měla radost, jak jí to ta mladá dáma vytmavila. Schválně Pandora popichovala. Řekla něco v tom smyslu, že kdyby ona byla na Pandořině místě, nenechala by se takhle ponižovat, a že nejlépe by bylo vrátit to Leonardovi, který je za tu scénu odpovědný. A ještě se jí posmívala, že si nedokáže udržet chlapa. Pak ji Justin raději rychle odvedl.“

Široce se usmál. „Oba Pandoru nesnášeli. Jerry ze zjevných důvodů a Justin proto, že jsem mu řekl, že ta droga pochází od Pandory. Justin by udělal všechno na světě, aby Jerry ochránil. Absolutně všechno. Naproti tomu já jsem nebyl citově vázán k nikomu ze zúčastněných. S Pandorou nás spojoval pouze sex. Pouze sex, poručíku, a obchod.“

Eva zaklepala na dveře, za nimiž Casto vyslýchal Jerry. Když vystrčil hlavu, prohlédla si ženu u stolu. „Musím s ní mluvit.“

„Je vyčerpaná. Dneska z ní už nic nedostaneme. Její právníci se dožadují přestávky.“

„Musím s ní mluvit,“ opakovala Eva. „Jak jste s ní jednal v tomhle kole?“

„Tvrdě, nelítostně.“

„Dobrá, já to obrátím.“ Eva vklouzla do místnosti.

Dokáže ještě cítit soucit, uvědomila si. Jerry měla neklidné, zakalené oči. Obličej měla strhaný a ruce se jí třásly. Její krása teď vypadala křehce a uštvaně.

„Chcete něco k jídlu?“ zeptala se Eva tiše.

„Ne.“ Jerryin pohled bloudil po místnosti. „Chci domů. Chci Justina.“

„Možná vám budeme moci zařídit návštěvu. Uvidíme.“ Nalila jí vodu. „Napijte se trochu, odpočiňte si.“ Vložila Jerry sklenici do rukou a pomohla jí donést ji k chvějícím se rtům. „Tohle je pro vás tvrdé. Moc mě to mrzí. Nemůžeme vám dát nic, čím bychom nahradili výpadek drogy. Moc o ní zatím nevíme a nechceme vám ublížit.“

„Jsem v pořádku. To nic není.“

„Jste vyčerpaná.“ Eva si sedla. „Do téhle situace vás dostal Redford. Potvrdil nám to.“

„Nic to není,“ opakovala. „Jsem jen unavená. Potřebuju trochu svého zdravotního nápoje.“ Pohlédla na Evu s dojemnou nadějí v očích. „Nemohla bych trochu dostat, abych se vzpamatovala?“

„Víte, jak je nebezpečný, Jerry. Víte, co s vámi dělá.“ Obrátila se k jejímu právníkovi: „Doktore, Redford uvedl do protokolu, že slečnu Fitzgeraldovou navykl na užívání drogy pod záminkou společného obchodního podnikání. Předpokládáme, že si nebyla vědoma návykových vlastností oné látky. V této chvíli nemáme v úmyslu obvinit ji z užívání drog.“

Jak Eva doufala, právníkovi se viditelně ulevilo. „V tom případě chci zažádat o propuštění své klientky a její umístění na klinice. Za účelem dobrovolného podstoupení odvykací kúry.“

„To bude možné zařídit. Pokud se mnou bude vaše klientka ještě pár minut spolupracovat, pomůže mi uzavřít návrh na trestní stíhání Paula Redforda.“

„Pokud bude spolupracovat, stáhnete její obvinění z držení drogy a z úmyslu distribuovat ji?“

„Víte, že tohle vám slíbit nemohu. Doporučím však, aby se k tomu přistupovalo shovívavě.“

„A co Justin? Propustíte ho?“

Eva se ohlédla na Jerry. Láskaje divným břemenem, pomyslela si. „Podílel se na vašich obchodních transakcích?“

„Ne. Naléhal na mě, abych od nich odstoupila. Když zjistil, že… že jsem závislá, nutil mě, abych podstoupila odvykací léčbu a abych svůj zdravotní nápoj přestala pít. Jenže já jsem ho potřebovala. Chtěla jsem přestat, ale nedokázala jsem se bez něj obejít.“

„Tu noc, kdy Pandora zemřela, jste se pohádaly.“

„S Pandorou to bez hádek nešlo. Chovala se hnusně. Myslela si, že mi odloudí Justina. Ta děvka o něj přitom vůbec nestála. Chtěla mi jen ublížit. A jemu taky.“

„On o ni ale taky nestál, že?“

„Nenáviděl ji stejně jako já.“ Jerry zvedla ruce k ústům a začala si hryzat své překrásně upravené nehty. „Její smrt nám udělala radost.“

„Jerry…“

„Kašlu na to!“ vybuchla a proklála svého advokáta divokým pohledem. „Zasloužila si smrt. Chtěla všechno a byla ochotná jít třeba přes mrtvoly. Justin patřil mně. Já bych byla hlavní modelkou na Leonardově přehlídce, kdyby nezjistila, jak moc o to stojím. Nelenila a zatáhla Leonarda do postele, aby ho přiměla svěřit jí mou roli. Ale byla to moje role a nakonec jsem ji dostala, a Justin taky zůstal jen můj, nikoho jiného. A ta droga je taky jenom moje. Dělá lidi krásnými a silnými a sexy. A pokaždé, když si ji někdo vezme, bude si ji spojovat se mnou, ne s ní. Se mnou.“

„Šel Justin tu noc k Leonardovi s vámi?“

„Poručíku, co tohle má znamenat?“

„Jen se ptám, doktore. Šel s vámi, Jerry?“

„Ne, samozřejmě že ne. My… my jsme tam přece nešli. Zašli jsme do klubu a pak jsme šli domů.“

„Popichovala jste ji, že? Věděla jste, jak na ni. Chtěla jste ji poštvat na Leonarda. Redford vám pak oznámil, kdy odešla z domu.“

„Ne, já nevím. Jsem z vás celá popletená. Nemohla bych dostat svůj nápoj? Potřebuju ho.“

„I té noci jste si ho dala. Cítila jste se po něm silná. Dost silná na to, abyste ji zabila. Chtěla jste, aby byla mrtvá. Stále se vám pletla do cesty. A její tablety byly silnější a účinnější než váš nápoj. Toužila jste po nich, Jerry?“

„Ano, chtěla jsem je. Mládla mi přímo před očima, byla stále štíhlejší. Já si musím hlídat každé sousto, a ta děvka… Paul mi slíbil, že se pokusí mi je od ní opatřit. Justin mu pohrozil, aby mi nic nedával. Ale Justin nic nechápe. Nechápe, jak se pak člověk cítí. Nesmrtelný, víte?“ Na tváři se jí objevil přízračný úsměv. „Cítí se nesmrtelný. Proboha, aspoň doušek, prosím.“

„Té noci jste vyklouzli zadem a jeli do Leonardova bytu. Co se dělo potom?“

„Nevím. Jsem zmatená. Potřebuju něco na povzbuzení.“

„To vy jste našla tu hůl a uhodila ji? A pak jste jí zasazovala stále nové a nové údery?“

„Chtěla jsem, aby byla mrtvá.“ Jerry se rozvzlykala a položila hlavu na stůl. „Ano, chtěla jsem, aby byla mrtvá. Proboha, pomozte mi. Povím vám, co budete chtít, jen mi, prosím, pomozte.“

„Poručíku, cokoli moje klientka vypoví pod fyzickým či psychickým nátlakem, je nepřípustné.“

Eva pohlédla na plačící ženu a zapnula videofon. „Pošlete sem doktora,“ přikázala. „A zařiďte odvoz slečny Fitzgeraldové na kliniku. Pod policejním dozorem.“

Kapitola devatenáctá

„Proč jste proti ní, krucinál, nevznesla obvinění?“ vybuchl Casto a oči mu potemněly vztekem. „Měla jste už její doznání, do prčic!“

„Nebylo to doznání,“ namítla Eva. Byla unavená, k smrti unavená a zlobila se na sebe. „Přiznala by cokoli.“

„Kristepane, Evo. Kristepane.“ Casto pochodoval sem a tam antisepticky vykachlíčkovanou chodbou kliniky, aby se uklidnil. „Měla jste ji na lopatkách.“

„Starou belu.“ Eva si unaveně protřela levý spánek, v němž jí začínalo bušit bolestí. „Hele, Casto, byla na tom tak, že by mi byla přiznala i to, že osobně přibila na kříž samotného Krista, kdybych jí slíbila její dávku. Kdybych ji obvinila na základě takového přiznání, roznesli by mě její právníci na kopytech už u předběžného líčení.“

„Vám přece vůbec nešlo o nějaké předběžné líčení.“ Při svém zpátečním pochodu minul Casto upjatě se tvářící Peabodyovou. „Vy jste ji chtěla dostat k soudu pro vraždu, protože vyšetřujete případ vraždy. Jenže jste změkla. Začalo vám jí být líto, vy srágoro.“

„Nechtě si ty urážky,“ odbyla ho Eva lhostejně. „A neříkejte mi, jak si mám počínat u vyšetřování, jehož vedením jsem pověřena já. Takže si dejte pozor na jazyk, Casto.“

Změřil si ji zuřivým pohledem. „Modlete se, abyste svého rozhodnutí nelitovala.“

„Vyhrožujete?“ Zhoupla se na špičkách jako boxer připravený k útoku. „Jděte si plnit své povinnosti. Trvám na svém doporučení. Nejprve podstoupí léčbu, i když se nedá odhadnout, jak úspěšná bude v tak krátké lhůtě, a potom nový výslech. Dokud neusoudím, že je schopná jasně myslet a že je zodpovědná za to, co říká, nevznesu proti ní žádné obvinění.“

Eva viděla, jak Casto zatíná zuby, aby se ovládl. Nehodlala mu nic usnadňovat.

„Evo, máte tady motiv, máte příležitost, máte testy osobnosti. Víte z nich, že je schopna zločinu. Sama doznala, že Pandora k smrti nenáviděla a že byla nafetovaná. Co ještě, k čertu, chcete?“

„Chci, aby se mi podívala do očí, zpříma a jasně, a řekla, že spáchala ty vraždy. Chci, aby mi vylíčila, jak to udělala. Do té doby budeme muset počkat. Něco vám povím, vy horká hlavo. V žádném případě nejednala sama. A už vůbec není možné, že by je všechny umlátila těma svýma pěstěnýma ručičkama.“

„Proč? Protože je žena?“

„Ne, ale protože by nikdy nevraždila kvůli penězům. Z vášně ano, z lásky, ze závisti, to ano. Mohla Pandoru zabít v záchvatu žárlivosti. Ale rozhodně ne ty ostatní. Ne bez pomoci. A ne sama od sebe. Proto počkáme, znovu ji vyslechneme a uvidíme, jestli ukáže na Younga či na Redforda, případně na oba. Pak je dostaneme všechny."

„Myslím, že se mýlíte."

„Na to máte právo," odsekla pohotově. „A teď si jděte podat stížnost, zajděte si na procházku nebo si dejte panáka, ale kliďte se mi z očí."

V očích mu zajiskřilo vztekem. Udělal čelem vzad. „Jdu někam vychladnout."

Odpochodoval pryč, aniž věnoval mlčící Peabodyové jediný pohled.

„Váš přítel ztratil dnes večer svůj obvyklý šarm," poznamenala Eva.

Peabodyová mohla prohlásit totéž o své nadřízené, ale raději držela jazyk za zuby. „Máme toho všichni nad hlavu, Dallasová. Hodně mu na tom případu záleží."

„Víte co, Peabodyová? Mně záleží na spravedlnosti mnohem víc než na další zlaté hvězdičce v mých záznamech nebo na kapitánských frčkách. A jestli chcete běžet za svým miláčkem a pofoukat mu bebíčko, nikdo vás tu nedrží."

Peabodyová zatnula zuby, její hlas však zněl vyrovnaně. „Nikam nepůjdu, poručíku."

„Fajn. Tak tu dál stůjte a tvařte se jako mučednice, jen proto, že já…" Eva se zarazila a zavřela pusu. „Promiňte. Udělala jsem si z vás fackovacího panáka."

„Je to součást mých služebních povinností, madam?"

„Vy máte vždycky po ruce pohotovou odpověď. Měla byste mi tím začít lézt na nervy." Už klidněji položila Eva své asistentce ruku na rameno. „Promiňte. Omlouvám se, že jsem se do vás tak obula. Povinnosti a osobní emoce nejdou dohromady."

„Já se s tím nějak vyrovnám. Nebyl v právu, když si na vás tak vyjel, Dallasová. Chápu ho, ale to neznamená, že jeho chování schvaluju."

„Dobrá." Eva se opřela o zeď a zavřela oči. „Měl ale pravdu v jedné věci, a to mě žere. Z toho, jak jsem zacházela s Fitzgeraldovou při výslechu, mi opravdu bylo špatně. Z toho, jak jsem na ni dorážela a

trýznila ji, zatímco ona prožívala taková muka. Ale musela jsem to udělat, protože je to moje práce a protože se ode mě očekává, že se vrhnu na krvácející oběť a dorazím ji.“

Eva otevřela oči a nehnutě zírala na dveře, za nimiž ležela Jerry Fitzgeraldová, zklidněná mírným sedativem. „Někdy, Peabodyová, je to proklatě těžké.“

„Ano, madam.“ Poprvé za dobu jejich spolupráce položila Peabodyová své nadřízené ruku na rameno. „Právě proto děláte svou práci tak dobře.“

Eva otevřela pusu a s překvapením zjistila, že se směje. „Zatraceně, Peabodyová, víte, že se mi fakt líbíte?“

„Vy mně taky, madam.“ Chvilku se odmlčela. „Myslíte, že je to normální?“

Už veseleji objala Eva Peabodyovou kolem strnulých ramen. „Pojďme si dát něco k snědku. Fitzgeraldová nám dnes v noci nikam neuteče.“

V tom se však Evin instinkt mýlil.

Ve čtyři hodiny ráno ji z hlubokého a díkybohu bezesného spánku vzbudilo pípání videofonu. Oči ji pálily a jazyk měla ztěžklý po sklence vína, kterou vypila s Mavis a Leonardem, aby je neurazila odmítnutím. Z hrdla nevydala víc než chraptivé zaskřehotání.

„Dallasová. Proboha, proč nemůžou v tuhle hodinu všichni spát?“

„I já si někdy kladu tuto otázku.“ Obličej na obrazovce i hlas jí byly matně povědomé. S vypětím sil zaostřila zrak a vyštrachala z paměti jméno.

„Doktorka… sakra, Ambroseová?“ Krůček za krůčkem si uvědomovala, komu patří tvář míšenky na obrazovce. Doktorka Ambroseová byla primářkou oddělení závislosti na chemických látkách na Městské rehabilitační klinice pro drogově závislé. „Vy jste ještě v práci? Je Fitzgeraldová v pořádku?“

„Ne tak docela. Poručíku, máme tu problém. Pacientka Fitzgeraldová je mrtvá.“

„Mrtvá? Co tím, k čertu, myslíte?“

„Že je po smrti.“ Ambroseová se nepatrně pousmála. „A že nešlo o přirozenou smrt.“

„Jak k tomu došlo, krucinál? Vypověděl jí nervový systém, skočila z nějakého pitomého okna, nebo co?“

„S největší pravděpodobností se předávkovala. Podařilo se jí dostat se ke vzorku Nesmrtelnosti, který jsme tu měli, abychom na základě jeho analýzy pro ni určili optimální léčebný postup. Požila ho celý v kombinaci s několika dalšími lahůdkami, které si tu schováváme. Je mi to líto, poručíku, ale má to za sebou. Už ji neoživíme. Až sem se svým týmem dorazíte, vysvětlím vám další podrobnosti.“

„To si pište, že mi to budete muset vysvětlit,“ vyštěkla Eva a ukončila spojení.

Ze všeho nejdřív si Eva prohlédla mrtvolu, jako by se chtěla ujistit, že nedošlo k nějakému hroznému omylu. Jerry ležela na posteli a nemocniční košile jí sahala do poloviny lýtek. Její nebeská modř byla vyhrazena pro pacienty prvního stupně závislosti.

Druhého stupně už se neměla dožít.

Znovu se jí vrátila její krása, působící na mrtvolně bledém obličeji podivně přízračným dojmem. Stíny pod očima zmizely, svaly v obličeji se uvolnily. Smrt přinesla usmíření. Na hrudi byly červené skvrny po pokusech o resuscitaci a na spodní straně ruky lehké pohmožděniny po zavedení kanyly. Pod ostražitým pohledem lékařky Eva důkladně ohledala tělo, ale nenašla žádné stopy násilí.

Došla k závěru, že zemřela šťastná.

„Jak?“ zeptala se stručně lékařky.

„Kombinací Nesmrtelnosti a podle toho, co nám chybí, zřejmě dávky morfinu a také syntetický Zeus. Pitva to upřesní.“

„Vy přechováváte na téhle klinice Zeus?“ Eva si přejela rukou po obličeji. „Proč, proboha?“

„Z výzkumných a léčebných důvodů,“ odpověděla doktorka Ambroseová pevně. „Drogově závislí si musejí pod naším dohledem odvykat pomalu a postupně.“

„A proč, k sakru, v tomto případě váš dohled selhal, doktorko?“

„Slečna Fitzgeraldová byla pod vlivem sedativ. Nepředpokládali jsme, že nabude plného vědomí dřív, než v osm hodin. Doposud přesně neznáme vlastnosti a účinky Nesmrtelnosti. Má hypotéza je taková, že to, co jí zbylo v krvi, přebilo účinky sedativa.“

„Takže vstala, odebrala se dolů do vašeho skladu léčiv a posloužila si po libosti.“

„Něco takového.“ Evě se zdálo, že slyší, jak doktorka Ambroseová skřípe zuby.

„Co naše hlídka a váš personál? Stala se Fitzgeraldová snad neviditelnou a prošla kolem nich?“

„O tom si promluvte s vaší policistkou, poručíku Dallasová.“

„To taky udělám, tím si můžete být jista.“

Doktorka Ambroseová znovu zaskřípala zuby a pak si povzdechla. „Poslyšte, nerada bych svalovala všechnu odpovědnost na vaši hlídku. Před několika hodinami jsme tu měli trochu pozdvižení. Jeden z našich nebezpečných pacientů napadl sestru a zbavil se pout. Pár minut jsme měli co dělat, abychom si s ním poradili, a vaše policistka nám pomohla. Nebýt jejího zásahu, staniční sestra by v této chvíli stála před soudní stolicí boží po boku slečny Fitzgeraldové. Takto má pouze zlomených pár žeber a stehenní kost.“

„Měli jste tu v noci rušno, doktorko.“

„Ano, tahle noc se opravdu vydařila.“ Lékařka si prohrábla své zrzavé kudrny. „Poslyšte, poručíku, naše klinika se těší vynikající pověsti. Pomáháme lidem. Ztráta jednoho člověka mě mrzí naprosto stejně jako vás. Proč krucinál vstávala z postele? A vaše policistka se od jejích dveří nevzdálila na víc než patnáct minut.“

„Opět tu máme problém načasování.“ Eva se ohlédla na Jerry a snažila se ze sebe setřást pocit viny. „Co vaše bezpečnostní kamery?“

„Žádné tu nemáme, poručíku. Dovedete si představit, jak by mohly být záznamy odtud zneužity médii? Mezi našimi pacienty jsou i různí prominentní občané. Musíme respektovat jejich zákonné právo na soukromí.“

„Výborně, takže žádné bezpečnostní disky. Nikdo ji na její poslední procházce nezahlédl. Kde máte sklad léčiv?“

„V tomto křídle v prvním poschodí.“

„Jak to proboha věděla?“

„To vám, poručíku, nepovím. Stejně jako Vám nevysvětlím, jak si odemkla zámek, nejen u dveří, ale i u skříně s léky. Nějak to však udělala. Našla ji noční sestra na obchůzce. Dveře byly otevřené.“

„Odemknuté nebo otevřené?“

„Otevřené,“ opakovala doktorka Ambroseová. „A stejně tak obě skříně. Ona ležela na podlaze a nedýchala. Pokusili jsme se o resuscitaci jako obvykle, ale bylo to spíš pro formu, než abychom si dělali nějaké naděje na její záchranu.“

„Budu si potřebovat promluvit se všemi v tomto křídle, s pacienty i s personálem.“

„Poručíku…“

„Kašlu vám na dodržování soukromí. A pošlete mi sem noční sestru.“ Když přikrývala mrtvou Jerry, sevřelo se jí hrdlo lítostí. „Byl se na ni někdo podívat? Přišel ji někdo zkontrolovat?“

„Na to se zeptejte její ošetřující sestry.“

„Pak tedy začneme u ní. Zatím mi shromážděte ostatní. Kterou místnost mohu použít k výslechům?“

„Můžete použít mou kancelář.“ Doktorka Ambroseová pohlédla na mrtvou a hlasitě si povzdechla. „Byla to krásná žena, slavná, bohatá. Chemické látky mohou léčit. Prodlužovat život a zlepšovat jeho kvalitu. Mohou tlumit bolest a tišit poraněnou duši. Dá mi velkou práci, abych na to nezapomínala, když vidím, co jiného mohou také způsobit. Musím vám sdělit, že toto byl její osud už od chvíle, kdy se poprvé napila svého modrého nápoje.“

„Ano, ale naplnil se mnohem rychleji, než bylo nezbytné.“

Eva vykráčela z místnosti a na chodbě zastihla Peabodyovou. „Co Casto?“ nadhodila.

„Už jsem ho kontaktovala. Je na cestě sem.“

„Pěkně se nám to zkomplikovalo, Peabodyová. Budeme mít co dělat, abychom tu motanici rozšmodrchali. Postarejte se o to, aby tato místnost… Hej, vy!“ Na konci chodby zahlédla policistku, která měla hlídat Jerry. Namířila na ni ukazováček, jako by to byla hlaveň pistole. Policistka sebou trhla, zbledla, a vydala se ke své nadřízené.

Eva si trochu ulevila tím, že jí dala pořádnou sprchu. Samozřejmě jí neprozradila, že nemá v úmyslu zahájit proti ní disciplinární řízení. Jen ať se chvíli smaží ve vlastní šťávě.

Nakonec si prohlédla ošklivý škrábanec na klíční kosti policistky. „To vám udělal ten pacient?“

„Ano, madam, než jsem ho zneškodnila.“

„Nechtě si to ošetřit, proboha. Jste ve zdravotnickém zařízení. Tyhle dveře zabezpečte. Zvládnete to tentokrát? Nikdo nesmí ani dovnitř, ani ven.“

„Ano, madam.“ Když se postavila do pozoru, připomínala Evě ze všeho nejvíc zpráskané štěně. Sotva dost stará na to, aby si mohla v pouličním stánku koupit pivo, pomyslela si a zavrtěla hlavou.

„Budete tu hlídat, dokud vám nenařídím odchod.“

Odkráčela a gestem k sobě přivolala Peabodyovou.

„Kdybych vás někdy takhle naštvala já,“ poznamenala Peabodyová sladkým hlasem, „dala bych prosím přednost poctivé ráně do zubů.“

„Jak si přejete. Á, Casto, jsem ráda, že jste také ráčil dorazit.“

Košili měl pomačkanou, jako by na sebe ve spěchu hodil první svršek, který mu přišel pod ruku. Eva mu nemohla nic vyčítat, protože i její vlastní košile vypadala, jako by ji právě vytáhla ze sušičky. „Co se to tu, k ďasu, stalo?“

„Právě se to pokoušíme zjistit. Uchýlíme se do kanceláře doktorky Ambroseové. Postupně vyslechneme všechny zaměstnance, kterých se to, týká. Pokud jde o pacienty, obejdeme pak pokoje. Všechno zaznamenávat, Peabodyová, počínaje tímto okamžikem.“

Peabodyová mlčky vytáhla svůj diktafon a připnula si ho na klopu. „Rozkaz, madam.“

Eva kývla na doktorku Ambroseovou a následovala ji dveřmi z nerozbitného skla a krátkou chodbou do malé, těsné kanceláře.

„Poručík Eva Dallasová. Výslech možných svědků v případu úmrtí Jerry Fitzgeraldové.“ Pohlédla na hodinky a zaznamenala datum a přesný čas. „Dalšími přítomnými jsou poručík Jake T. Casto, protidrogové oddělení, a strážník Delia Peabodyová, dočasná asistentka Dallasové. Výslech se koná v kanceláři doktorky Ambroseové na Městské rehabilitační klinice pro drogově závislé. Doktorko Ambroseová, pošlete sem ošetřující sestru. A zůstaňte, prosím, poblíž.“

„Jak, sakra, zemřela?“ vybuchl Casto. „Vypověděl jí službu nějaký orgán? Jak se to stalo?“

„To se dozvíte během výslechů.“

Znovu otevíral ústa k otázce, pak se však ovládl. „Nedáme si kávu, Evo? Ještě jsem nedostal svou obvyklou dávku kofeinu.“

„Pokuste se to zařídit.“ Kývla směrem k otřískanému AutoChefovi a zaujala své místo za pracovním stolem.

Nedostali se moc daleko. Do odpoledne vyslechla Eva osobně všechny zaměstnance, kteří měli v tomto křídle službu. Ve všech případech se dozvěděla zhruba totéž. Pacient na pokoji 6027 se nějakým způsobem osvobodil z pout, napadl sestru, načež vypukl všeobecný zmatek. Ze všech stran se seběhli lidé a Jerryin pokoj zůstal zhruba dvanáct až osmnáct minut bez dozoru.

Což zoufalé ženě bohatě stačilo k tomu, aby se pokusila uniknout, uvažovala Eva. Ale jak věděla, kde najde drogu, po které tak zoufale toužila? A jak se jí podařilo získat ic ní přístup?

„Možná se o tom bavily sestry v jejím pokoji v domnění, že ona spí.“ Casto zabořil lžíci do talíře plného vegetariánských těstovin. Byla polední přestávka a oni obědvali v jídelně kliniky. „Nová droga vždycky budí velkou zvědavost. Dá se celkem logicky předpokládat, že si o ní sestry a saniťáci mezi sebou šuškali. Fitzgeraldová zřejmě nebyla zdaleka tak omámená sedativy, jak se předpokládalo. Slyšela je, a jakmile se jí naskytla příležitost, vydala se za drogou.“

Eva přemílala v hlavě jeho hypotézu, v ústech sousto kuřecího hašé. „To by šlo. Musela někoho slyšet, jak o tom mluví. A byla zoufalá a zároveň proklatě prohnaná. Dovedla bych si představit, že se jí nějakým způsobem podařilo najít cestu do skladu léků a nepozorovaně tam proklouznout. Jak si ale, krucifix, odemkla oba zámky? Jak se dostala ke kódu?“

Casto se zamyslel a při tom zamračeně hleděl do svého talíře. Chlap potřebuje pořádný flák masa, krucinál. Jenže tyhle svatouškovské kliniky k němu přistupují, jako by to byl jed.

„Nemohla se někde dostat k univerzálnímu kódu?“ přemítala Peabodyová. Nedala si víc než několik listů hlávkového salátu, protože potřebovala shodit pár kilo. „Anebo k rušičce kódu.“

„Dobrá, ale kde potom je?“ namítla Eva neprodleně. „Když ji našli, byla už mrtvá. A naši technici v místnosti nic takového jako ovladač na univerzální kód neobjevili.“

„Možná byly dveře té skříně nezamčené.“ Casto znechuceně odstrčil talíř. „I takové náhody se stávají.“

„To už mi připadá trochu přitažené za vlasy. Dobrá, je možné, že zaslechla, jak se někdo baví o tom, že Nesmrtelnost je uložena ve skladu léků kvůli rozboru. Trpí akutními abstinenčními příznaky, jejichž nejhorší projevy byly zmírněny tím lékem, co do ní nacpali. Potřebuje ale svou drogu. Pak jako na zavolanou vypukne na chodbě chaos. Na takové náhody ale moc nevěřím," dodala Eva polohlasem. „Pro tuto chvíli nicméně předpokládejme, že tomu tak opravdu bylo. Vstane z postele, ověří si, že policistka je pryč, a vyklouzne na chodbu. Dostane se dolů ke skladu léčiv, i když si nedovedu představit, jak si dva saniťáci navzájem popisují cestu k němu. No ale dobrá, nějak to najde. Jenže, jak se dostala dovnitř?"

„Kam tím míříte, Evo?"

Pohlédla na Casta. „Myslím, že jí někdo pomáhal. Že si někdo přál, aby se k té droze dostala."

„Myslíš, že ji tam dolů zavedl někdo ze zaměstnanců?"

„Vyloučené to není." Eva pokrčila rameny. „Za úplatek, za slib, mohl to být někdo z jejích fanoušků. Když si projdeme záznamy všech zaměstnanců, možná objevíme nějaké pojítko. Mezitím…" Přerušilo ji zapípání vysílačky. „Dallasová."

„Lobar, technik. Našli jsme dole v likvidačním boxu něco zajímavého, poručíku. Je to ovladač na univerzální kód a jsou na něm otisky prstů Fitzgeraldové."

„Zajistěte ho, Lobare. Jsem hned u vás."

„To vysvětluje mnohé," poznamenal Casto. Hovor povzbudil jeho chuť k jídlu natolik, že se znovu pustil do svých těstovin. „Někdo jí pomáhal, jak jste říkala. Anebo ho čajzla v sesterně, když vypukl ten zmatek."

„Mazaná holka," zamumlala Eva. „Moc mazaná. Všechno jí vychází jako na drátkách, sejde dolů, odemkne si a nezapomene pak odhodit univerzální kód. Myslelo jí to naprosto jasně, co říkáte?"

Peabodyová zabubnovala prsty do stolu. „Pokud si nejprve posloužila Nesmrtelností – což je nanejvýš pravděpodobné – postavilo ji to na nohy. Nejspíš si uvědomila, že by ji mohl někdo nachytat s ovladačem na univerzální kód v ruce. Když ho odhodí, může tvrdit, že byla omámená a že zabloudila."

„Jo." Casto se široce usmál. „To zní dobře."

„Tak proč tam ale zůstávala?“ zeptala se Eva. „Dostala svou dávku. Proč neuháněla zpátky na pokoj?“

„Evo,“ promluvil Casto tichým, nevzrušeným hlasem. „Existuje ještě jedna možnost, které jsme se zatím nedotkli. Možná chtěla umřít.“

„Sebevražda?“ Už ji to také napadlo, a ta myšlenka jí vůbec nedělala dobře. Žaludek se jí sevřel pocitem viny. „Proč?“

Casto pochopil, jak jí je, a lehce jí stiskl ruku. „Byla v pasti. Dostala jste ji. Pochopila, že ji čeká zbytek života strávený ve vězení – ve vězení a bez drogy,“ dodal. „Zestárne, přijde o svou krásu, ztratí všechno, na čem jí tak záleželo. Existovala však možnost, jak tomu všemu uniknout, jak zůstat navždy mladá a krásná.“

„Sebevražda,“ chopila se Peabodyová nové varianty. „Kombinace drog, které požila, byla smrtelná. Pokud uvažovala dost jasně na to, aby se dostala do skladu léků, pak si to dovedla spočítat. Proč se muset vyrovnávat se skandálem, vězením, nedobrovolnou abstinencí, když existuje způsob, jak tomu všemu uniknout?“

„Už jsem to mnohokrát zažil,“ přisvědčil Casto. „U nás to není nic tak neobvyklého. Lidi nedokážou žít s drogou, ale ani bez ní. A tak zvolí cestu úniku.“

„Nezanechala žádný dopis na rozloučenou,“ nevzdávala se Eva.

„Byla na dně, Evo, jak jste sama řekla, byla zoufalá. Nevěděla kudy kam.“

Casto si pohrával se svým šálkem kávy. „Jednala z náhlého popudu, najednou se rozhodla, že to musí udělat a že musí jednat rychle. Neměla dost času, aby pomyslela na dopis. Nikdo ji k tomu nenutil, Evo. Na jejím těle nejsou žádné známky násilí ani stopy zápasu. Sama si přivodila smrt. Možná to byla jen nehoda, možná v tom byl úmysl. To už teď nezjistíme.“

„Vraždu však vyloučit nemůžeme. V žádném případě nemohla jednat sama.“

Casto si vyměnil pohled s Peabodyovou. „Možná ne. Nesmíme však podceňovat účinky té drogy. Zkuste trochu skřípnout Redforda a Younga. Ať to bylo jak chtělo, oba mají na té smrti svůj díl viny. Ale dříve nebo později budete muset celou záležitost uzavřít. Nic víc nezjistíte.“ Odložil šálek. „Smiřte se s tím.“

„Jak roztomilá scénka.“ U jejich stolu se objevil Justin Young. Upřel na Evu zoufalý pohled svých zarudlých očí. „Vy si nenecháte ničím zkazit chuť k jídlu, co?“

Casto už se zvedal, ale Eva ho gestem zarazila. Odhodila všechnu lítost stranou. „Vidím, že váš právník vám vymohl propuštění, Justine.“

„Správně. Stačilo málo, pouze, aby Jerry zemřela, a hned mi povolili kauci. Můj právník mi sdělil, že díky nejnovějšímu vývoji případu – přesně takhle to ten bastard formuloval – je případ uzavřen. Prokázalo se, že Jerry byla nejen feťačkou, ale také několikanásobnou vražedkyní, a teď je mrtvá. V důsledku toho jsem já nevinný jako beránek. Nádherné řešení, že?“

„Myslíte?“ zeptala se Eva lhostejně.

„To vy jste ji zabila.“ Opřel se o stůl, až zařinčely příbory. „Je to, jako byste jí vlastníma rukama podřízla hrdlo. Potřebovala pomoc, porozumění, trochu soucitu. Ale vy jste na ni dorážela tak dlouho, dokud se nesložila. A teď je mrtvá. Chápete to?“ Oči se mu zalily slzami. „Je mrtvá a k vašemu jménu připíšou krásnou velkou hvězdu. Uštvala jste šílenou vražedkyni. Já mám pro vás ale novinu, poručíku. Jerry si nepotřísnila ruce ničí krví. Vy však ano. Ještě jsme spolu neskončili.“ Prudkým pohybem smetl ze stolu všechno nádobí. „Na to můžete vzít jed. Ještě to neskončilo.“

Odkráčel mezi střepy a zbytky jídla. Eva dlouze vydechla a řekla: „Ano, myslím, že má pravdu. Ještě to neskončilo.“

Kapitola dvacátá

Ještě nikdy jí žádný týden neutekl tak rychle. Celou dobu se cítila zoufale osamělá. Všichni pokládali případ za uzavřený, prokuratura i její nadřízený. Tělo Jerry Fitzgeraldové bylo spáleno na popel, její poslední výpověď uložena.

Média rozpoutala svou obvyklou šílenou kampaň. Tajný život topmodelky! Pod dokonalým obličejem se skrývala vražedkyně! Touha po Nesmrtelnosti ji vehnala do náruče smrti!

Musela řešit jiné případy, plnit další povinnosti, avšak každou volnou minutu znovu a znovu případ procházela, zvažovala důkazy, vymýšlela nové a nové hypotézy, až jí i Peabodyová řekla, aby to už konečně vzdala.

Poctivě se snažila dohlédnout na těch několik úkolů, které jí Roarke zadal. Co však, k čertu, věděla o pořádání hostin, druzích vína, vytváření zasedacích pořádků u stolu? Nakonec překonala svou pýchu a svalila břemeno odpovědnosti na pohrdavě se usmívajícího Summerseta. Jenž jí samozřejmě neopomněl udělat kázání o tom, že jako manželka muže v Roarkeově postavení se bude muset naučit některým základním společenským dovednostem.

Řekla mu, že tyhle věci jí můžou být ukradené, a oba se rozešli se spokojeným pocitem, že udělali, co bylo v jejich silách. Eva pocítila dokonce obavu, že snad v sobě začínají nacházet zalíbení.

Roarke přecházel mezi svou a Evinou pracovnou a vrtěl hlavou. Příštího dne se mají brát. Ani ne za dvacet hodin. A jak tráví nastávající nevěsta předvečer své svatby? Chystáním svatebních šatů, koupelí ve vonných olejích a sněním o svém budoucím životě?

Ani náhodou. Trčí u svého počítače, vlasy rozcuchané, jak si je neustále prohrabává. Na košili má skvrnu od rozlité kávy, na podlaze leží talíř s okoralými zbytky sendviče, jemuž se obloukem vyhnul i kocour.

Přistoupil k ní zezadu a na obrazovce spatřil, jak očekával, soubor Fitzgeraldové.

Její zaujetí ho fascinovalo a musel si přiznat, že i okouzlovalo. Jestlipak dala někomu ve svém okolí najevo, jak velmi se jí smrt Fitzgeraldové dotkla? Pokud ano, pak on to určitě nebyl.

Věděl, že ji trápí pocit viny i lítost. A také zodpovědnost. A všechny tyto pocity se spojily a nedovolovaly jí odtrhnout se od případu. Také pro tyto vlastnosti ji miloval, pro tu obrovskou schopnost hlubokých citů v kombinaci s jejím logickým, nepokojným mozkem.

Shýbl se, aby ji políbil na temeno hlavy, ale právě v té chvíli se narovnala. Jeho brada narazila bolestivě do její lebky a oba svorně zaklели.

„Kristepane.“ Roarke si napůl pobaveně třel krvácející ret. „Milovat tě je poněkud riskantní záležitost.“

„Nemáš se mi plížit za zády.“ Zamračeně si hladila bolavé temeno hlavy. O jednu bolest víc nebo míň, co na tom? „Myslela jsem, že jsi spolu s Feeneym a dalšími ochmelky vyrazil do ulic, aby sis ještě naposledy užil znásilňování mladých dívek a plenění pokojných domácností.“

„Loučení se svobodou není žádné vikinské tažení. Než vypuknou orgie, mám ještě pár minut času.“ Usadil se na roh stolu a prohlížel si ji. „Potřebuješ si odpočinout, Evo.“

„To teď budu dělat celé následující tři týdny, nebo ne?“ zasyčela, ale on jen trpělivě zvedl obočí. „Promiň, začínám být protivná. Nedokážu se s tím smířit, Roarkeu. Už jsem ten případ tenhle týden odložila stranou nejmíň desetkrát, ale pořád se k němu musím vracet.“

„Řekni to nahlas. Někdy to pomáhá.“

„Dobrá.“ Poodešla od stolu a málem zašlápla kocoura. „Možná do toho klubu chodila. Některé celebrity taková místa přitahují.“

„Například Pandoru.“

„Správně. Obě se pohybovaly ve stejných kruzích. Takže tam mohla zajít, mohla tam zahlédnout Klokana. Možná ji dokonce někdo upozornil, že tam je. To vše za předpokladu, že ho znala, což se nijak neprokázalo. A že s ním spolupracovala. Dobrá, narazí tu na něj a zjistí, že si pouští pusu na Špacír. Už ho k ničemu nepotřebuje a vidí, že se na něj nemůže spolehnout.“

„Zatím to zní logicky.“

Přikývla, ale nepřestala přecházet sem a tam. „Dejme tomu, že on ji zahlédne, když vyjde ze soukromého salonku, kde si užíval s Hetty Moppettovou. Jerry vrtá hlavou, co všechno jí asi řekl. Mohl se před ní chlubit, možná i nafukovat své spojení s Jerry, aby tu ženu ohromil. Klokanovi rychle dojde, že se dostal do maléru, a tak po anglicku mizí a ukryje se. Hetta se stává první obětí. Musí zmizet, protože ví něco, co by vědět neměla. Je odstraněna rychle a brutálně, aby to vypadalo, že byla zabita při výbuchu vzteku. Její obličej je znetvořen, aby se znesnadnila identifikace a aby trvalo déle, než se vypátrá spojení mezi ní, klubem a Klokanem. Pokud by vůbec někoho podobná spojitost napadla, což bylo nanejvýš nepravděpodobné.“

„Nepočítali prostě s tebou.“

„Přesně tak. Klokan má vzorek drogy, má její chemický vzorec. Vždycky měl obratné prsty, když si chtěl přivlastnit něco cizího. Ale úsudek nebyl jeho silnou stránkou. Možná začal vyžadovat víc peněz, chtěl si urvat větší podíl na zisku. Ve své branži byl ale dobrý. S výjimkou několika lidí z protidrogového nikdo nevěděl, že nám dělá práskače.“

„A ti, kdo to věděli, netušili, jak vážně a s osobním nasazením přistupuješ ke každému partnerství.“ Pohodil hlavou. „Za jiných okolností by jeho smrt byla odškrtnuta jako pomsta některého z jeho kumpánů a založena *ad acta.“*

„To je pravda. Jerry však nebyla dost rychlá. My zatím stačili najít v Klokanově bytě drogu a pustili jsme se po stopě. V té době jsem měla tu čest poznat Pandoru v akci. Vyprávěla jsem ti o tom incidentu u Leonarda a znáš taky okolnosti její smrti. Zatažení Mavis do případu bylo pro Jerry věcí šťastné náhody. Získala tak čas i obětního beránka.“

„Měla však smůlu v tom, že ten beránek byl drahý srdci hlavní vyšetřovatelky případu.“

„Ano. Kolikrát už se mi jen stalo, že jsem převzala případ, a hned jsem věděla, že hlavní podezřelý je naprosto nevinný? Navzdory všem důkazům, navzdory všem okolnostem? Čím to, že tady to nefunguje?“

„To nevím. Ale rozhodně ti to fungovalo před několika měsíci v mém případě.“

„Ano, přesně tak to bylo. Nejdřív to byl jen pocit, ale po nějaké době už jsem si byla jistá.“ Vrazila ruce do kapes a opět je vytáhla. „U Mavis jsem si byla jistá hned od počátku. Takže jsem od počátku nahlížela na celý případ z úplně jiného úhlu. Teď tady vidím tři možné pachatele, všichni měli motiv, příležitost i prostředky. Jeden z nich je závislý právě na oné droze, jež uvedla celou hru do pohybu. A právě když by člověk předpokládal, že nejbezpečnější pro vraha bude stáhnout se a hrát mrtvého brouka, najdeme mrtvolu dealera z East Endu. Tentýž způsob vraždy. Proč? Tady jsem se zasekla, Roarkeu. Nedokážu si to vysvětlit. K čemu jim byl chudák Šváb? Pravděpodobnost, že by se právě jemu Klokan s něčím svěřil, je pranepatrná. Nicméně je mrtev a v jeho těle se našly stopy Nesmrtelnosti.“

„Byla to léčka.“ Roarke vyndal z pouzdra cigaretu a zapálil si ji. „Chtěli odvést pozornost.“

Poprvé po několika hodinách se usmála. „Právě tohle mám na tobě tak ráda. Uvažuješ jako polda. Ano, předhodili nám Švába, aby nás zmátli. Jen ať si poldové chvíli lámou hlavu, jak jeho smrt souvisí s ostatními vraždami. Mezitím si Redford vyrobí vlastní variantu Nesmrtelnosti a nabídne ji Jerry. Spolu s tučným honorářem. Ten z ní však po částech vyždíme zpátky s každou novou lahvičkou jejího modrého nápoje. A jako pravý obchodník se Redford nebojí riskovat a opatří si vlastní exemplář rostliny z kolonie Eden.“

„Dva,“ opravil ji Roarke a s požitkem sledoval její nechápavý výraz.

„Jak to dva?“

„Objednal dva. Zastavil jsem se v kolonii Eden na zpáteční cestě a mluvil jsem s dcerou doktorky Engraveové. Požádal jsem ji, aby prošla všechny dodávky na planetu. Redford objednal první exemplář už před devíti měsíci pod jiným jménem a na falešnou licenci. Identifikační čísla však souhlasí. Nechal ho dopravit na Vegas II k zahradníkovi, který je pověstný tím, že obchoduje s pašovanými rostlinami.“ Odmlčel se, aby oklepal popel do mramorového popelníku. „Řekl bych, že od něj putoval exemplář rostliny do laboratoře, kde z něj vydestilovali nektar.“

„Proč jsi mi to, sakra, neřekl už dřív?“

„Říkám ti to teď. Potvrdili mi to teprve před pěti minutami. Když se zkontaktuješ s bezpečnostní službou na Vegasu II, můžeš nechat toho zahradníka vyslechnout.“

Eva se zaklením práskla do svého videofonu a okamžitě vydala příkazy.

„I kdyby z něj něco dostali, bude trvat týdny, než se prokoušeme veškerou tou byrokracií a necháme ho dopravit na Zemi, abych si ho mohla podat.“ Při té představě si nicméně radostně zamnula ruce. „Měl ses mi zmínit, jaké máš úmysly.“

„Kdyby z toho nic nebylo, byla bys zbytečně zklamaná. Takhle jsem si aspoň získal tvoji vděčnost.“ Vážně se na ni podíval. „Evo, celou situaci to ale stejně moc nezmění.“

„Znamená to, že Redford podnikal vlastní výzkum mnohem déle, než nám tvrdil. Znamená to…“ Zmlkla a klesla na židli. „Vím, že to klidně mohla být ona. Bez cizí pomoci. Mohla vyklouznout z Youngova bytu sama, aniž by to zpozoroval. Odejít, zatímco spal, a zase se vrátit a umýt se. Kdykoli. Anebo to věděl a kryl ji. Je přece herec. Redforda nám chladnokrevně předhodil, bez jediného mrknutí oka, ale Jerry chránil.“

Na chvíli ukryla obličej do dlaní a prsty si přejížděla po čele. „Vím, že to mohla udělat. Vím, že mohla využít příležitosti a vloupat se do skladu léků. Že se mohla rozhodnout, že se vším skoncuje právě tímto způsobem. Dokonale to odpovídá jejímu typu osobnosti. Ale prostě mi to nesedí.“

„Nemůžeš si klást její smrt za vinu,“ pronesl Roarke tiše. „Za prvé proto, že žádnou vinu neneseš. A za druhé proto, jak se mnou jistě budeš souhlasit, že pocit viny zatemňuje logický úsudek.“

„Ano, vím.“ Znovu nepokojně vyskočila ze židle. „Při vyšetřování tohohle případu jsem nebyla ve své obvyklé formě. Nejdřív Mavis, a pak ty sny o mém otci. Unikaly mi detaily, nechala jsem se zavést na scestí. Pořád mě něco rozptylovalo.“

„Například naše svatba?“ nadhodil.

Pokusila se o chabý úsměv. „Snažila jsem se na ni moc nemyslet. Svůj osobní život jsem odložila stranou.“

„Můžeš ji pokládat jen za formalitu. Je to jen obyčejný podpis smlouvy s trochou parády kolem.“

„Vzal jsi v úvahu, že před rokem jsme ještě ani nevěděli, že ten druhý existuje? Že bydlíme ve stejném domě, ale většinu času se jen míjíme? Že ta… věc, kterou jeden k druhému cítíme, možná ani není z těch, co přetrvají delší dobu?“

Pevně se na ni zahleděl. „Naznačuješ tím, že mi hodláš v předvečer naší svatby dát kopačky?“

„Nic takového jsem neřekla, Roarkeu. To ty jsi s tím začal. A protože to byla jedna z překážek, které mi stály v cestě, hodlám s ní skoncovat, abych ji měla z krku. Položila jsem jen pár rozumných otázek, které si zasluhují rozumné odpovědi.“

Oči mu potemněly. Poznala, že se blíží bouře, a stáhla se. On však jen vstal a promluvil s tak ledovým chladem, až se zachvěla. „Snažíte se vycouvat, poručíku?“

„Ne, slíbila jsem, že do toho půjdu. Jen jsem si myslela, že bychom měli ještě… všechno uvážit,“ dodala plaše a v ústech měla podivnou pachuť.

„Dobrá, tak uvažuj a hledej rozumné odpovědi. Já ty svoje už našel.“ Podíval se na hodinky. „A poběžím. Na tebe čeká dole Mavis.“

„Kvůli čemu?“

„To se zeptej jí,“ odvětil uštěpačně a odkráčel z místnosti.

„Krucinál.“ Eva nakopla stůl tak vehementně, že se na ni Galahad vyčítavě podíval. Nakopla ho znovu, protože jí bolest udělala dobře, a odbelhala se za Mavis.

O hodinu později už byla na cestě do *Klubu vyděděnců*. Na Mavisin příkaz se poslušně převlékla, učesala a upravila si obličej. Když jí však do uší uhodila ryčná hudba, vzepřela se.

„Prokrista, Mavis, proč právě sem?“

„Protože je to tak nádherně nemravné místo. Božíčku, jen se podívej na toho chlapa na jevišti. Má ho tak velkého a tvrdého, že by jím mohl zatloukat hřebíky. Požádala jsem Rachu, aby nám rezervoval stůl vpředu. Je tu narváno k prasknutí, a to ještě není ani půlnoc.“

„Zítra se musím vdát,“ vymlouvala se Eva a poprvé ji napadlo, že její svatba je k něčemu užitečná.

„Proto tu přece jsme, kristepane. Dallasová, uvolni se. Hele, tamhle je naše společnost.“

Evu hned tak něco nepřekvapilo, tohle však bylo horší než rána do hlavy. Nevěřila vlastním očím, když u stolu, přímo pod obnaženým přirozením muže na jevišti, spatřila Nadine Furstovou, Peabodyovou, ženu, jež mohla být Trina, a jako vrchol všeho doktorku Mirovou.

Než stačila zavřít ústa, popadl ji zezadu Řacha a zvedl ji do vzduchu. „Nazdárek, bílá holka. Přišla sis sem dneska večer vyhodit z kopejtka, co? Tak tady je flaška našeho exkluzivního šampusu."

„Jestli se v tomhle pajzlu najde láhev šampaňského, tak sežvýkám korek," ušklíbla se na něj Eva.

„Hele ji, jak je drzá. Co s tím provedeme?" Zatočil se s ní dokola a za hlasitého povzbuzování přihlížejících ji vyhodil do vzduchu, znovu chytil a odhodil ji na její židli u stolu. „A teď si to řádně užijte, dámy, nebo vám přijdu osobně pomoct."

„Máš tak zajímavé přátele, Dallasová." Nadine odfoukla obláček dýmu ze své cigarety. V tomhle podniku se na předpisy omezující kouření moc nehledělo. „Napij se." Zvedla láhev blíže neurčeného moku a trochu ho odlila do poměrně čisté sklenice. „Máme před tebou náskok."

„Musela jsem ji donutit, aby se převlékla." Mavis se prodrala ke své židli. „Celou cestu mi nadávala." Oči se jí zalily slzami. „Jela sem jenom kvůli mně." Uchopila Evinu sklenici a hodila její obsah do sebe. „Chtěli jsme tě překvapit."

„To se vám taky povedlo. Dokonce doktorka Mirová. Je to, předpokládám, ona, nebo mě šálí zrak?"

Lékařka jí odpověděla zářivým úsměvem. „Než jsem sem vešla, určitě jsem někdo takový byla. Teď už bych to s takovou jistotou netvrdila."

„Musíme si připít." Peabodyová, poněkud nejistá na vysokých podpatcích, se zachytila stolu, aby udržela rovnováhu. Podařilo se jí zvednout sklenici, aniž by na Evinu hlavu vylila víc než polovinu jejího obsahu. „Na tu nejlepší zatracenou policajtku v celým tomhle smradlavým městě, která si bude brát toho nejvíc sexy mizeru, na kterým moje oko kdy spočinulo. A která, protože je tak proklatě chytrá, se osobně postarala o to, abych zůstala v oddělení vražd už natrvalo. Což, jak vám potvrdí každej trouba, kterýmu to jen trochu pálí, byl od

ní geniální tah. Na její zdraví.“ Vyprázdnila sklenici, dopadla na židli a blaženě se uculila.

„Peabodyová,“ řekla Eva a utřela si oči. „Ještě nikdy v životě jsem nebyla tak dojatá.“

„Jsem pěkně zkárovaná, Dallasová.“

„Všechny symptomy tomu nasvědčují. Najde se v tomhle pajzlu nějaké jídlo, ze kterého by nám nehrozila otrava botulinem? Šilhám hlady.“

„Nastávající panna nevěstinka si přeje pojíst.“ Mavis, zatím nejstřízlivější ze všech přítomných, vyskočila ze židle. „Postarám se o to. Jen seď.“

„Počkej, Mavis,“ Eva si ji přitáhla k sobě a zašeptala jí do ucha: „Dones mi k pití něco bez alkoholu.“

„Dallasová, tohle je přece tvůj večírek.“

„Jo, a taky si ho chci pořádně užít. Zítra bych ale měla ráda jasnou hlavu. Moc mi na tom záleží.“

„To je tak nádherné.“ Mavis se opět rozeštkala a položila si hlavu Evě na rameno.

„Úplně k podělání,“ řekla Eva a z náhlého popudu Mavis objala a vtiskla jí na rty nešikovný polibek. „Dík. Nikoho jiného by nenapadlo uspořádat mi večírek.“

„Byl to Roarkeův nápad.“ Mavis si otřela oči lesklým krajkovým lemováním na rukávě. „Vymysleli jsme to spolu.“

„To je celý Roarke, viď?“ S lehkým úsměvem vrhla Eva pobavený pohled na nahá těla vířící na jevišti. „Hej, Nadine.“ Vzala reportérce sklenici od úst. „Ten chlápek tamhle na pódiu, s těmi červenými péry kolem pasu, na tebe pořád vyvaluje oči.“

„Fakt?“ Nadine se rozhlédla poněkud zamženým zrakem.

„Jo. Tak čeho se bojíš?“

„Já a bát se? Vylézt tam nahoru? To zmáknu jako malinu.“

„Tak do toho.“ Eva se k ní naklonila a usmála se na ni. „Trochu to tu rozhýbeme, co říkáš?“

„Ty si myslíš, že si netroufnu, že jo?“ Nadine se zvedla, zavrávorala a narovnala se. „Hej, fešáku!“ křikla na nejbližšího tanečníka. „Pomoz mi nahoru.“

Všichni přítomní jí byli nadšeni. Zvláště když odhodila všechny zábrany a vysvlékla se do rudého spodního prádla. Eva si usrkla minerálky a povzdechla si. Že si ale umí vybrat kamarádky! „Jak se ti tu líbí, Trino?“

„Nacházím se ve stavu, kdy má duše opustila tělo. Připadám si jako v Tibetu.“

„Aha.“ Eva vrhla postranní pohled na doktorku Mirovou. Podle toho, jak nadšeně povzbuzovala Nadine, měla obavu, že každou chvíli vyskočí na pódium sama. Byla si jista, že ani jedna z nich by si pak tento zážitek nepřipomínala ráda. „Peabodyová.“ Musela ji pořádně dloubnout do ramene, aby se jí dostalo alespoň chabé odezvy. „Pojďme sehnat ještě něco k jídlu.“

„Tohle bych taky svedla,“ zahuhlala Peabodyová.

Eva pohlédla na pódium, kde Nadine spolu s dvoumetrovým černochem kroužila boky a pozadím. „Jasně, kamarádko. Byla bys úžasná.“

„Akorát mám trochu bříško.“ Klopýtla a Eva ji zachytila za paži. „Jake mi říká kuličko. Šetřím na liposukci.“

„To vůbec není třeba. Stačí se trochu krotit v jídle.“

„Jenže u nás je to dědečné.“

„Dědičné.“

„Jo, zrovna tak.“ Potácela se za Evou, která ji táhla za sebou davem návštěvníků klubu. „V naší rodině jsou všichni při těle. Jake má rád vychrtlé ženské. Jako jste vy.“

„Tak si to s ním pořádně rozdej.“

„To už jsem udělala.“ Peabodyová se zachichotala a těžce se opřela o barový pult. „Vyšoustala jsem mu duši z těla. Ale to neúčinkuje, a ty to víš, Evičko.“

Eva si povzdechla. „Peabodyová, nerada bych dávala své kolegyni jednu do zubů, když je v podnapilém stavu. Takže mi, prosím, neříkej Evičko.“

„Dobrá. Víš, co účinkuje?“

„Jídlo,“ poručila Eva obsluhujícímu androidovi. „Jakékoli a co nejvíc. Stůl tři. Účinkuje na co, Peabodyová?“

„Jak vzniká to, co je mezi tebou a Roarkem. Musí tam být nějaký vnitřní spojení. Sex je jen něco navíc.“

„To jistě ano. Máte s Castem nějaké problémy?“

„Ne. Akorát nám chybí to… příležitost. Moc se nestýkáme od tý doby, co byl ten případ uzavřenej.“ Peabodyová zavrtěla hlavou a vykulila oči. „Ježíši, mně je zle. Musím na záchod.“

„Jdu s tebou.“

„Zvládnu to sama.“ Peabodyová s jistou důstojností sundala Evinu ruku ze svého ramene. „Klidně se pobliju před svou nadřízenou, ale tobě by to možná nedělalo dobře.“

„Jak si přeješ.“

Přesto ji Eva sledovala ostřížím zrakem, jak si to šněruje sálem k toaletám. Budou už nejmíň tři hodiny, usoudila. Všeho moc škodí. Postará se o to, aby její kamarádky dostaly něco do žaludku, a pak je nechá bezpečně dopravit domů.

S úsměvem se opřela o barový pult a sledovala Nadine oděnou pouze do rudých kalhotek, jak u stolu o čemsi zaníceně diskutuje s doktorkou Mirovou. Trina měla hlavu položenou na stole a zřejmě právě splynula se samotným dalajlámou.

Mavis stála se zavřenýma očima na jevišti a vyluzovala vřeštění, v jehož rytmu se kupodivu pohupoval celý taneční parket.

Do háje, pomyslela si Eva dojatě a v hrdle ji zaškrábalo. Má všechny ty bláznivé holky ráda. Včetně Peabodyové. Bude se na ni muset jít podívat, jestli na dámách neusnula.

Asi v půli cesty k toaletám ji někdo zezadu popadl. Protože po ní celý večer chňapali dotěrní návštěvníci klubu, hledající partnerku na večer, jen se dobromyslně pokusila zbavit sevření.

„Zkus to jinde. Nemám zájem. Hej!“ reagovala podrážděně na bolestivé štípnutí. Zrak se jí zakalil a někdo ji hlučícím davem vlekl do soukromého salonku.

„K čertu! Říkala jsem přece, že nemám zájem.“ Sáhla po policejním odznaku, ale netrefila se do kapsy. Někdo do ní jemně šťouchl, až padla zády na úzkou postel.

„Udělej si pohodlí, Evo. Musíme si promluvit.“ Casto usedl vedle ní a natáhl nohy se zkříženými kotníky.

Roarke neměl zrovna náladu na velké oslavy, ale jelikož se Feeney usilovně snažil o vytvoření hédonistické atmosféry, nechtěl kazit legraci. Sál byl plný mužů, z nichž mnohé uváděly pohanské rituály,

na nichž se tu podíleli, poněkud do rozpaků. Elektronický kouzelník Feeney však s buldočí důkladností vyslídil pár Roarkeových blízkých spolupracovníků a žádný z nich se neodvážil urazit odmítnutím muže Roarkeova formátu.

A tak tu nyní bok po boku seděli slavní a bohatí vedle outsiderů, namačkaní v mizerně osvětleném sále plném velkých obrazovek, na nichž se svíjela nahá těla v nejrůznějších polohách sexuální extáze. Na jevišti odkládala poslední svršky trojice živých striptérek a pivo a whisky tekly proudem.

Roarke musel v duchu uznat, že to bylo od Feeneyho pěkné gesto a že dělal co mohl, aby dostál jeho představě o tom, jak se baví muž v předvečer své svatby.

„Tady máš, hochu, další whisky.“ Po několika sklenicích irské whisky nedělalo Feneeymu žádné potíže vklouznout do nářečí země, v níž sám nikdy nebyl – a kterou už vlastně neznalo ani několik generací jeho předků. „Připijme si na irské rebely!“

Roarke zvedl obočí. Sám se narodil v Dublinu, v jehož uličkách strávil celé své mládí. Sentimentální nadšení Feeneyho pro tuto zemi a její rebely však nesdílel. „*Slainte,*“ řekl, aby udělal příteli radost, a napil se.

„Hodnej kluk. Jen se podívej, Roarkeu, na ty ženské. Hledají, koho by sbalily. Pro tebe odteďka platí zákaz.“

„Udělám co můžu, abych se udržel.“

Feeney se zašklebil a poplácal Roarkea po zádech tak vehementně, že ho málem porazil. „Ta za to stojí, co? Naše Dallasová.“

„Jo…“ Roarke se zamračil do své sklenice whisky. „Ta za to opravdu stojí.“

„Eva ti nedá pokoj, to si piš. Je horší než žralok. Víš, ta když si něco vezme do hlavy, jde za tím jako buldok. Ale povím ti na rovinu, ten poslední případ, ten ji vzal.“

„Ještě se nevzdala,“ zamumlal Roarke a chladně se usmál na nahou blondýnu, která si k němu přisedla a pohladila ho po hrudi. „Zkus to s tamhletím,“ řekl jí a ukázal na muže s kalným pohledem, v šedě proužkovaném obleku. „Patří mu Stoner Dynamics.“

Když se zatvářila nechápavě, jemně jí odsunul ruce blížící se k jeho rozkroku, a vysvětlil: „Je to prachář.“

Feeney roztouženě pohlédl za jejím vlnícím se pozadím. „Jsem šťastně ženatý muž, Roarkeu.“

„Slyšel jsem.“

„Je mi trapné přiznat, že pociťuju jisté pokušení rozdat si to s podobnou mladou kůstkou v nějakém temném zákoutí.“

„To by bylo pod tvou úroveň, Feeney.“

„To je pravda.“ Feeney si dlouze povzdechl a vrátil se k původnímu tématu jejich rozmluvy. „Dallasová teď na pár týdnů odjede a pustí ten případ z hlavy. Až se vrátí, zaměstnají ji nové věci.“

„Nerada prohrává a v tomhle případě si myslí, že prohrála,“ zahučel Roarke. Rád by začal myslet na něco jiného. Přece nestráví poslední noc před svatbou tím, že se tu bude pitvat v případu několikanásobné vraždy. Polohlasně zaklel a odvlekl Feeneyho do tichého kouta. „Co víš o tom dealerovi, co přišel o život v East Endu?“

„Myslíš Švába? Moc toho nevím. Byl to dealer, dost mazaný a zároveň i dost hloupý. Je zajímavé, že většinou se o nich dá říct obojí. Držel se svých kumpánů. Měl rád rychlý zisk bez rizika.“

„Byl to taky práskač? Jako Klokan?“

„Bývalý. Ten, kdo ho řídil, odešel loni do penze.“

„Co se v takových případech dělá?“

„Informátora převezme někdo jiný nebo se nechá běžet. Pro Švába se nikdo nový nenašel.“

Roarke by to už byl nejraději pustil z hlavy, ale nedalo mu to. „A s kým spolupracoval ten penzionovaný policista?“

„Myslíš, že mám v hlavě zabudovaný počítač, nebo co?“

„Jo, myslím.“

Feeney se polichoceně nafoukl. „No, vlastně si vzpomínám, že jeho parťákem byl můj starý kámoš Danny Riley. To bylo někdy v jedenačtyřicátém. Pak to táhl pár let s Marim Dirscollim, tak do osmačtyřicátého. Možná devětačtyřicátého.“

„To je jedno,“ zamumlal Roarke.

„A pak spolupracoval pár let s Castem.“

Roarke zbystřil pozornost. „S Castem? V době, kdy řídil Švába, byl jeho parťákem Casto?“

„Jistě, ale nezapomeň, že vždycky jen jeden z dvojice zná své informátory. No jo,“ zamumlal Feeney a zamračil se. „Bývá zvykem, že

člověk převezme informátory svého parťáka. Jenže neexistuje žádný záznam o tom, že se to skutečně stalo. Casto měl své vlastní práskače.“

Roarke se v duchu napomínal, aby se nedal svést svou averzí ke Castovi, svou pošetilou žárlivostí. Nahlas však pronesl: „Na všechno nemusí existovat záznamy. Není to zvláštní náhoda, že jsou zabiti dva informátoři pracující v Castově blízkosti, a oba ve spojitosti s Nesmrtelností?“

„Neřekl jsem, že Šváb pracoval pro Casta. A žádná zvláštní náhoda to není. Když člověk pracuje v protidrogovém, dají se podobné shody okolností očekávat.“

„Dobrá, když vyloučíme: Casta, našlo se ještě něco jiného, co by Švába spojovalo s dalšími vraždami?“

„Krucinál, Roarkeu.“ Feeney si přejel rukou přes obličej. „Jseš horší než Dallasová. Hele, dost poldů z protidrogového skončí závislých na drogách. Casto je ale čistý jako lilie. Při testech u něj nikdy nic nenašli. Má skvělou pověst, usiluje o kapitánské frčky a nijak se tím netají. Ten by si svůj služební postup nekazil podobným zahráváním.“

„Člověk je někdy vystaven pokušení, kterému neodolá, Feeney. Nechceš mi přece tvrdit, že by to bylo poprvé, co by si polda z protidrogového přivydělal po straně pár kreditů?“

„Ne.“ Feeney si znovu povzdechl. Při tomhle hovoru začínal střízlivět. A to se mu nelíbilo. „Nic na něj nemáme, Roarkeu. Dallasová s ním přece taky spolupracovala. Kdyby byl špatný polda, vycítila by to. Na to má ona nos.“

„Tentokrát ji rozptylovala spousta jiných záležitostí,“ připomněl si Roarke její vlastní slova. „Jen si vzpomeň, Feeney. I když pracovala seberychleji, jako by pořád byla o krok pozadu. Pokud někdo věděl, co podniká, mohl předvídat její další kroky a zařídit se podle toho. Zvláště pokud to byl někdo, kdo dokáže myslet jako policajt.“

„Nemáš ho rád, protože je to skoro stejně pohledný chlap jako ty,“ popíchl ho Feeney.

Roarke jeho poznámku přešel bez komentáře. „Kolik se toho na něj dá vyšťárat ještě dneska v noci?“

„Dneska v noci? Ty po mně, krucinál fagot, chceš, abych se snažil vyhrabat nějaké svinstvo na svého kolegu, abych se vloupal do jeho

osobních záznamů, jen proto, že pár jeho práskačům zakroutil někdo krkem? A ke všemu si přeješ, abych se do toho pustil teď hned?“

Roarke mu položil ruku na rameno. „Můžeme použít můj počítač.“

„Bude z vás skvělý pár,“ brumlal Feeney, když ho Roarke protlačoval davem. „Jeden větší buldok než druhý.“

Evě se dělaly kruhy před očima, jako by ponořila hlavu do nádrže s vodou. Jako v mlze před sebou viděla Casta a cítila jemnou vůni mýdla a jeho potu. Stále však nechápala, kde se tu vzal.

„Co se děje, Casto? Povolali nás k případu?“ Zmateně se rozhlédla po Peabodyové, spatřila však pouze lesklé rudé závěsy, jež měly místnosti určené pro rychlý a levný sex dodat smyslné atmosféry.

„Jen si odpočiň.“ Vzhledem k tomu, co dnes večer asi vypila, nepokládal za nutné dávat jí další dávku. „Dveře jsou zamčené, Evo, takže stejně nemůžeš utéct. S tím, co máš v sobě, to pro tebe bude mnohem snazší.“ Vsunul si pod záda saténový polštářek. „Mohlas to mít ještě lehčí, kdybys ten případ už nechala plavat. Bohužel jsi to neudělala. To není v tvém stylu, že? Nikdy by mě bylo nenapadlo, že vyčmucháš Lilligase.“

„Cože…? Kdo je to?“

„Zahradník na Vegasu II. Tím by ses mi dostala rychle na stopu. Ten mizera totiž pracoval taky pro mě.“

Žaludek se jí nepříjemně sevřel. V hrdle ucítila hořkou chuť žluči. Naklonila se dopředu, dala si hlavu mezi nohy a soustředila se na svůj dech.

„Po první dávce bývá některým lidem špatně. Příště zkusíme něco jiného.“

„Takžes to byl ty.“ Soustředila se na to, aby nevyzvracela všechno to tučné, vydatné jídlo, které spořádala místo toho, aby hojně popíjela jako ostatní. „Na tebe jsem vůbec nepomyslela.“

„Jo.“ Věděl to a nijak se ho to nedotklo.

„Nikdy by tě nenapadlo podezírat svého kolegu, že? Proč taky? A mělas dost vlastních starostí. Porušilas předpisy, Evo. Víš, že hlavní vyšetřovatel nemá mít nikdy na případu osobní zájem. Ale ty sis dělala příliš velké starosti o svou přítelkyni. Musím tě za to obdivovat, i když to bylo hloupé.“

Chytil ji za vlasy a strhl jí hlavu dozadu. Zběžně jí prohlédl panenky a usoudil, že počáteční dávka ještě chvíli vydrží. Nechtěl riskovat předávkování, dokud s ní neskončí.

„Opravdu tě obdivuju, Evo."

„Ty lumpe." Napuchlý jazyk ji odmítal poslouchat. „Tys je zabil."

„Ano, byl jsem to já." Nenucené zkřížil nohy. „Nebylo pro mě lehké nechat si to pro sebe. Byla to velká zkouška pro mé ego, nemožnost pochlubit se před tak krásnou ženou svou chytrostí. Víš, Evo, trochu mě vyplašilo, když jsem se dozvěděl, že Klokan pracoval i pro tebe." Přejel jí prstem od brady po rýhu mezi ňadry. „Myslel jsem, že ti popletu hlavu svým šarmem. A přiznej si, že jsem ti nebyl protivný."

„Dej ty pracky pryč!" Chtěla se ohnat po jeho ruce, ale o několik centimetrů minula.

„Ztratilas prostorový odhad," zachechtal se. „Droga dělá z člověka loutku. Věř mi. Vidím to každý všivý den na ulici. Dělá se mi z toho zle. Tím to vlastně všechno začalo. Když jsem viděl všechny ty nafintěné panáky vydělávat balíky peněz, aniž by si museli ušpinit ty svoje pěstěné ručičky. Proč bych k nim nemohl patřit i já?"

„Takže kvůli prachům."

„A kvůli čemu jinému? Na Nesmrtelnost jsem narazil přede dvěma lety. Byl to snad osud. Pěkně jsem si všechno očíhl, využil svého známého v kolonii Eden a nechal si tajně poslat exemplář rostliny. Nebožtík Klokan mou spojku v kolonii Eden ale nějak vyčenichal."

„A řekl ti to."

„No jasně. Vždycky, když na něco přišel, hlásil mi to. Nevěděl, že já v tom jedu taky, tehdy ještě ne. A já zase nevěděl, že ten chudák se dostal k chemickému vzorci drogy a že si ji schovává v naději na tučný zisk."

„Takže jsi ho zabil. Rozmlátils mu obličej."

„Až když nebylo zbytí. Nikdy nic nedělám dřív, než je to absolutně nezbytné. Byla za tím Pandora, ta nádherná děvka."

Eva naslouchala, a zatímco jí Casto líčil drama vášně, moci a bohatství, snažila se zmobilizovat své fyzické a duševní síly.

Pandora si ho našla tady v klubu. Či snad se našli navzájem. Líbilo se jí, že je polda a že pracuje v protidrogovém oddělení. To má jistě přístup ke spoustě lahůdkových drog, že? A on byl šťastný, že jí může

plnit její přání. Byl jí okouzlen, posedlý, ano, nedokázal si představit život bez ní. Nestydí se to nyní přiznat. Udělal chybu v tom, že se jí svěřil s tím, co věděl o Nesmrtelnosti, a že se nechal zlákat jejími plány na to, jak ji zpeněžit. Budou se topit v penězích, prorokovala. Budou mít víc peněz, než kdy stačí utratit. A navrch věčné mládí a krásu a fantastický sex. Rychle se stala na droze závislou, potřebovala stále nové a nové dávky a jeho nutila, aby jí je sháněl.

Prokázala však také, že mu může být užitečná. Její profese a její proslulost jí usnadňovaly cestování a pašování drogy, jež se tehdy vyráběla v jedné soukromé laboratoři na Starlight Station.

Pak zjistil, že do jejich společného podniku zatáhla Redforda. Zuřil, ale ona ho uchlácholila sliby a sexem. A penězi, samozřejmě.

Pak se ale všechno nějak zvrtlo. Klokan ho začal vydírat, když se mu podařilo získat vzorek drogy.

„Musel jsem to s tou pijavicí nějak skoncovat. Sledoval jsem ho až sem. Běhal tu, vykřikoval, co neměl, a na všechny strany rozhazoval kredity, které jsem mu dal, aby držel jazyk za zuby. Nemohl jsem vědět, co už vyzvonil té zatracené děvce.“ Pokrčil rameny. „Přišlas na to sama, Evo. Správný scénář, jen osoba byla nesprávná. Musel jsem ji oddělat. Nemohl jsem si dovolit další chybu. Byla to jen děvka.“

Eva si opřela hlavu o zeď. Už se jí téměř přestala točit. Dávka naštěstí nebyla velká. Casto se rozmluvil. Bude se snažit udržovat hovor. Pokud se jí samotné nepodaří zneškodnit ho, začnou ji brzy hledat a přijdou jí na pomoc.

„A pak sis počkal na Klokana.“

„Nemohl jsem jít za ním do bytu a vylákat ho ven. Můj obličej je v té čtvrti až příliš dobře známý. Dal jsem mu chvíli pokoj a pak jsem ho zkontaktoval. Řekl jsem mu, že se můžeme dohodnout. Že se bez něj neobejdeme. Byl natolik hloupý, že mi to uvěřil. A pak jsem se ho zbavil.“

„Nejdřív jsi ho mučil. Nezabil jsi ho hned.“

„Musel jsem zjistit, kolik toho vyžvanil a komu. Chudák Klokan byl zbabělec a bál se bolesti. Tak jsem se od něj dozvěděl o tom vzorci. To mě fakt naštvalo. Původně jsem neměl v úmyslu ho tak zřídit, ale přestal jsem se ovládat. Bylo to prosté, zamíchaly se mi do toho emoce, jak jsi konstatovala.“

„Jsi chladnokrevný ničema," zamumlala Eva záměrně nezřetelně a slabým hlasem.

„To není tak úplně pravda, Evo. Zeptej se Peabodyové." Usmál se a stiskl jí prsa, až se jí vzteky sevřel žaludek. „Svedl jsem DeeDee, když mi došlo, že u tebe nemám šanci. Bylas moc zakoukaná do toho svého pracháče. DeeDee byla naštěstí zralá na pořádný sex. Nikdy se mi z ní sice nepodařilo dostat žádnou slušnou informaci, na to je polda až do morku kostí. Ale když jsem jí trochu vylepšil víno, začala být sdílnější."

„Ty jsi Peabodyové tajně podstrkoval drogy?!"

„Jen tu a tam, abych z ní vymáčkl pár informací, které se ve tvé oficiální zprávě nemusely objevit. A taky, aby tvrdě spala, když jsem si potřeboval v noci odskočit. Poskytovala mi železné alibi. S Pandorou to bylo víceméně tak, jak jsi předpokládala. Čekal jsem na ni tu noc před jejím domem. Sotva vyběhla, běsnící vztekem, z domu, naložil jsem ji do auta. Chtěla k tomu návrháři. Tehdy už jsme spolu celkem nic neměli, spojovaly nás čistě obchodní vztahy. Řekl jsem si, proč nevyužít příležitosti. Věděl j sem, že se mě snaží dostat ze hry. Chtěla schlamstnout všechno sama. A domnívala se, že k tomu žádného obyčejného poldu nepotřebuje, i když to byl právě on, kdo ji k té droze přivedl. Věděla i o Klokanovi, ale bylo jí jedno, co se s ním stalo. Co jí záleželo na nějakém ubohém špinavém čmuchalovi? Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že bych jí mohl být nebezpečný."

„V tom se ale mýlila."

„Zavezl jsem ji, kam si přála. Nejsem si jistý, jestli jsem už tehdy plánoval, že to provedu, když jsem ale uviděl tu rozbitou bezpečnostní kameru, zdálo se mi to jako šťastné znamení. A v bytě nikdo nebyl, jen my dva. Přišijou to tomu krejčíkovi, anebo té ženštině, se kterou se Pandora poprala. Tak jsem ji praštil. Padla k zemi, ale hned byla zase na nohou. Díky té droze byla silná a zákeřná. Musel jsem ji tlouct znovu a znovu, až krev stříkala na všechny strany. Pak konečně dala pokoj, už navěky. Potom přišla tvá přítelkyně a zbytek už znáš."

„Ano, znám. Vrátil ses pro skříňku s pilulkami. Proč jsi jí sebral její minifon?"

„Volávala mi z něj. Mohly tam být zaznamenané mé hovory."

„A co Šváb?"

„Ten byl navíc. Aby se to trochu zamotalo. Šváb byl vždycky celý divý do zkoušení nových produktů. Začalas čenichat nebezpečně blízko, takže jsem potřeboval zmást stopu a taky si opatřit alibi. Jen tak, pro všechny případy. A to mi měla poskytnout DeeDee.“

„I Jerry jsi zabil, že?“

„Nebylo nic snadnějšího. Stačilo píchnout tomu připoutanému chlápkovi něco pro povzbuzení a počkat si, až kolem něj vypukne zmatek. Pak jsem podal Jerry povzbuzující prostředek a vyvedl ji z pokoje. Sotva chápala, co se děje. Slíbil jsem jí její dávku a ona plakala vděkem jako dítě. Nejdřív jsem jí ale dal morfin, aby ji nenapadlo postavit si hlavu. Pak Nesmrtelnost a pak ještě Zeus. Umřela šťastná, Evo. S díky na rtech.“

„Ty jsi vlastně velký lidumil, Casto.“

„Ne, nejsem, Evo. Jsem ctižádostivý sobec. A nestydím se za to. Mám za sebou dvanáct let na ulici, kdy jsem se brodil krví, zvratky a lejny. Splnil jsem si svou povinnost. Ta droga mi dá všechno, po čem jsem kdy toužil. Dostanu své kapitánské frčky a zisk z drogy budu čtyři pět let ukládat na své tajné konto. Pak odejdu na odpočinek a usadím se na nějakém ostrově v tropech a do konce života nehnu prstem.“

Z tónu jeho hlasu poznala, že už pomýšlí na její konec. Zmizelo z něj nadšení i arogance a nahradilo je chladné rozhodnutí. „Nejdřív mě budeš muset zabít.“

„To vím, Evo. Je mi to fakt líto. Naservíroval jsem ti Fitzgeraldovou na stříbrném podnose, jenže tobě to nestačilo.“ Něžně ji pohladil po vlasech. „Maximálně ti to však usnadním. Mám tu něco, co ti vezme život nanejvýš ohleduplně. Nebudeš cítit vůbec nic.“

„Jsi velmi taktní, Casto.“

„Jsme přece oba poldové, zlato. Dlužím ti to. Kdybys ten případ nechala ležet, nemuselo k tomu dojít. Kéž by se všechno vyvinulo jinak, Evo. Bylas mi opravdu sympatická.“ Naklonil se k ní blíž, tak blízko, že cítila jeho dech.

Pomalu zvedla řasy a pohlédla mu skrz ně do obličeje. „Casto,“ pronesla tiše.

„Ano. Hezky se uvolni. Nebude to trvat dlouho.“ Sáhl si do kapsy.

„Táhni k čertu!“ Prudce vykopla kolenem. Její prostorové vidění ji zradilo. Místo aby ho trefila do slabin, zasáhla ho do brady. Svalil se z postele a injekční stříkačka mu vypadla z ruky. Oba se po ní vrhli.

„Kde jen, krucinál, může být? Neopustila by nás jen tak, bez rozloučení.“ Mavis netrpělivě podupávala svými jehlovými podpatky a neustále se rozhlížela. „A jediná z nás byla střízlivá.“

„Není na záchodě?“ zeptala se Nadine a bezradně si přetáhla blůzku přes svou krajkovou podprsenku.

„Peabodyová tam byla už dvakrát. Doktorko Mirová, neutekla by kvůli své svatbě, že ne? Vím, že z ní byla nervózní, ale přece jen by snad…“

„Není ten typ, aby před něčím utíkala.“ Přestože se jí neskutečně točila hlava, snažila se doktorka Mirová artikulovat pokud možno srozumitelně. „Znovu se tu porozhlédneme. Někde tu musí být. Kdyby tady, sakra, nebylo tolik lidí.“

„Nevěsta je stále nezvěstná?“ Za nimi se objevil Řacha se širokým úsměvem. „Vypadá to, že si ještě naposledy chtěla pořádně užít. Tamhleten chlapík ji viděl vklouznout do jednoho soukromého salonku s jedním kovbojem.“

„Dallasovou?“ vyrazila Mavis nevěřícně. „V žádném případě.“

„No bože, vy naděláte, jen ať si to užije,“ pokrčil Řacha rameny.

„Máme tu spoustu dalších salonků, dámy, kdybyste jí to záviděly.“

„Který salonek to měl být?“ zeptala se Peabodyová, najednou střízlivá, protože celý obsah jejího žaludku, pravděpodobně včetně žaludku samotného, skončil v záchodové míse.

„Číslo pět. Hej, jestli stojíte o grupáč, měl bych pro vás pár exkluzivních krasavců. Řekněte si velikost, tvar a barvu pleti.“ Když se k němu otočily zády a odkráčely pryč, jen potřásl hlavou a šel se podívat, zda někde není třeba jeho zásahu.

Eva už už sahala po injekční stříkačce, když ji jeho loket zasáhl do obličeje. Palčivá bolest jí vůbec nevadila, stále měla výhodu v tom, že ho zaskočila svou schopností jednat.

„Měls mi dát silnější dávku, kreténe," prohlásila. Své konstatování doprovodila prudkým úderem do jeho průdušnice. „Dnes večer jsem vůbec nepila, blbče." Podařilo se jí povalit ho na zem. „Zítra se totiž vdávám." Svou informaci stvrdila ranou do jeho nosu. „To bylo za Peabodyovou, ty hajzle."

Zachytil ji, přitáhl si ji k sobě a převalil se na ni. Ucítila, jak se injekční stříkačka dotkla její paže a zvedla nohu, aby ho nakopla. Nevěděla, zda to, co následovalo, byla šťastná náhoda, či následek jejího zkresleného prostorového vnímání, či snad jeho vlastní chybný úsudek, ale když se od ní odtáhl, prudce ho zasáhla její noha přímo do obličeje.

Obrátil oči v sloup a hlava mu s bouchnutím dopadla na podlahu.

Přesto se mu před tím podařilo zapíchnout jí stříkačku do masa a vpravit do ní trochu drogy. Odplazila se stranou s pocitem, že plave hustým sladkým sirupem. Dovlekla se po zemi ke dveřím, ale klika plula snad deset metrů nad její šátrající rukou.

Pak se dveře otevřely dokořán a bylo po všem.

Někdo jí pomáhal na nohy a poplácával ji. Něčí hlas autoritativně přikazoval, že musí na vzduch. Začala se chichotat. Připadalo jí, že se vznáší, a nic jiného nedokázala vnímat.

„Ten ničema je všechny zabil, zabil je všechny," opakovala stále dokola. „Nepřišla jsem na to. Kde je Roarke?"

Někdo jí zvedl víčka a jí se zdálo, že pod nimi má žhavé uhlíky. Zaslechla slovo „klinika" a začala se bránit. Bojovala jako lvice.

Roarke kráčel dolů po schodech a na rtech mu pohrával úsměv. Feeney seděl dosud v jeho pracovně, funěl a dštil síru, jemu to však stačilo. Tak grandiózní obchodní záměr, jaký nabízel potenciál Nesmrtelnosti, vyžadoval člověka znalého problematiky a s dostatkem kontaktů. Casto splňoval oba předpoklady.

Evě by se jeho podezření možná taky nelíbilo, proto se o tom před ní nebude zmiňovat. Zatím. Feeney bude mít tři týdny na to, aby nasbíral dostatek důkazů, než se oni vrátí z líbánek. Pokud ovšem nějaké líbánky budou.

Slyšel, jak se dole otevřely dveře, a narovnal se. Skoncují s tím, rozhodl se. Okamžitě a jednou provždy. Udělal dva kroky, ale zbytek

schodů seběhl jako o život. „Co se jí, proboha, stalo? Vždyť krvácí!“ I jeho obličej byl od krve, když převzal bezvládnou Evu z náruče dvoumetrového černocha ve stříbrné kombinéze.

Všichni mluvili najednou, až doktorka Mirová zatleskala jako učitelka, která chce uklidnit třídu nezbedných žáčků. „Potřebuje teď klid. Na klinice jí poskytli první pomoc, ale následky požití drogy ještě chvíli přetrvají. Rány a pohmožděniny si ošetřit nenechala.“

Roarkeovi ztuhly rysy. „Cože, drogy?“ Jeho zrak spočinul na Mavis. „Kde jste to, k čertu, sebraly?“

„Mavis za nic nemůže.“ Eva objala Roarkea kolem krku a pohlédla na něj zamlženým pohledem. „Casto. Byl to Casto, Roarkeu. Napadlo by tě to?“

„No, vlastně…“

„Jak jsem mohla být tak hloupá, že jsem na to nepřišla. Já husa. Byla jsem husa. Teď bych ráda do postele.“

„Odveďte ji do ložnice,“ poručila doktorka Mirová klidně. „Dohlédnu na ni. Věřte mi, bude v pořádku.“

„Budu v pořádku,“ přisvědčovala Eva, když plula nahoru po schodech. „Všechno ti povím, Roarkeu. Tobě můžu vždycky všechno říct, viď? Protože mě miluješ, ty můj hlupáčku.“

V dané chvíli stál Roarke pouze o jedinou informaci. Uložil Evu do postele, důkladně si prohlédl její pohmožděnou tvář a napuchlé rty. Pak se zeptal: „Je mrtvý?“

„Ne. Jen jsem mu dala pořádně do těla.“ Usmála se, zachytila pohled jeho očí a pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, v žádném případě. Vůbec o tom neuvažuj. Za pár hodin máme svatbu.“

Uhladil jí vlasy z čela. „Opravdu?“

„Už jsem na to přišla.“ Bylo těžké se soustředit, ale tohle bylo důležité. Zvedla ruce a sevřela mu obličej, aby ho udržela ve svém zorném poli. „Není to jen formalita. A není to jen podpis smlouvy.“

„A co to tedy je?“

„Slib. Není tak těžké slíbit něco, po čem stejně toužíš. A pokud ze mě bude mizerná manželka, budeš se s tím muset nějak smířit. Já své sliby neruším. A pak je tu ještě jedna věc.“

Viděl, že se začíná propadat do spánku, a malinko ji nadzdvihl, aby doktorka Mirová mohla ošetřit ránu na druhé tváři. „Jaká, Evo?“

„Miluju tě. Někdy se mi z toho svírá žaludek, ale to nevadí. A teď jsem unavená. Musím se vyspat. Miluju tě.“

Položil ji a nechal doktorku Mirovou dokončit její práci. „Nevadí, že teď bude spát?“

„Jen jí to prospěje. Až se vzbudí, bude v pořádku. Možná bude mít malou kocovinu, což je nespravedlivé, protože celý večer schválně nic nepila. Říkala, že chce mít jasnou hlavu.“

„Opravdu?“ Ani ve spánku nevypadala klidně. „Bude si něco pamatovat? Například to, co mi řekla?“

„Možná ne,“ prohlásila doktorka vesele. „Ale vy ano, a to stačí.“

Pokývl a odstoupil. Byla v bezpečí. Zase jednou zachráněna. Pohlédl na Peabodyovou. „Důstojníku, budete schopna vylíčit mi, co se vlastně stalo?“

Eva opravdu měla kocovinu a vůbec ji to netěšilo. Žaludek měla jako kámen a bolela ji čelist. Díky doktorce Mirové a Trinině umění nebylo podlitiny skoro vůbec vidět. Jako nevěsta docela ujdu, pomyslela si, když se důkladně prohlédla v zrcadle.

„Vypadáš fantasticky, Dallasová.“ Mavis si povzdechla a prohlédla si Leonardovo dílo ze všech stran. Šaty hladce přiléhaly, jak Leonardo zamýšlel, a jejich bronzový odstín dodával Evině pleti teplý nádech. Jejich linie zdůrazňovala Evinu štíhlou, vysokou postavu, a jejich jednoduchost jako by hlásala, že krásná je žena, která je má na sobě, nikoli ony.

„V zahradě jsou davy lidí,“ švitořila Mavis, zatímco Evin žaludek se bouřil. „Už ses dívala z okna?“

„Nevím, proč bych na ně měla koukat.“

„Pokoušeli se sem proniknout reportéři, ale nakonec to vzdali. Jistě v tom má prsty Roarke.“

„Skvělé.“

„Jsi v pořádku, viď? Doktorka Mirová říkala, že bys neměla mít žádné vážnější následky, ale…“

„Nic mi není.“ Tak úplná lež to nebyla. „Všechno je pro mě snadnější, když jsem ten případ uzavřela a znám pravdu a všechna fakta.“ Pomyslela na Jerry a zachvěla se. Pohlédla na zářící Mavis a na její

vlasy se stříbřitými konečky a něžně se usmála. „Stále s Leonardem plánujete společné bydlení?“

„Ano, v mém bytě, jen dočasně. Hledáme si něco většího, kde by měl Leonardo dost prostoru ke své práci. Já se budu zase protloukat po barech.“ Vyndala ze skříňky krabici a podala ji Evě. „Roarke ti posílá tohle.“

Když ji Eva otevřela, píchlo ji u srdce radostí i strachem. Náhrdelník byl samozřejmě dokonalý. Dva prameny zkroucených měděných řetízků posázených barevnými kameny.

„Zmínila jsem se mu.“

„Mavis, jedna věc se mi nelíbí. Měl by vzít na vědomí, že…“ Zmlkla, protože z dlouhé bílé krabice na stole vyňala Mavis kytici bílých květin – petúnií. Prostých, staromódních a pravých petúnií.

„Vždycky ví, co chci,“ zašeptala. Svaly kolem žaludku se jí uvolnily a Eva pocítila hluboký klid a mír. „Líp než já.“

„Řekla bych, že máš ohromné štěstí, že máš někoho, kdo ti takhle rozumí, víš?“

„Ano, vím.“ Vzala kytici a položila si ji přes loket. V zrcadle na zdi neviděla nikoho cizího, jen Evu Dallasovou v den její svatby. „Roarke se pěkně prohne, až si mě uváže na krk.“

Zasmála se, popadla Mavis pod paží a spěchala složit svůj slib.

J. D. Robb